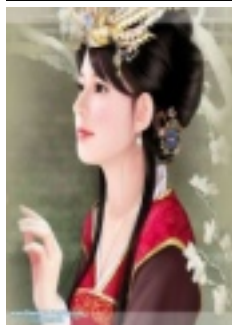

Đệ Nhất Mỹ Nhân

Contents

Đệ Nhất Mỹ Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	29
3. Chương 3	46
4. Chương 4	70
5. Chương 5	104
6. Chương 6	139
7. Chương 7	177

Đệ Nhất Mỹ Nhân

Giới thiệu

Nàng là ai? Là kinh thành đệ nhất mỹ nhân dung nhan xuất chúng, tài mạo song toàn, thế mà lại... k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-my-nhan>

1. Chương 1

Cung Cẩm Lan ở bên hiên phòng nhàn nhã xoay đi xoay lại chậu hoa mẫu đơn. Người khoác cẩm bào sắc tím, lưng thắt đai ngọc, dưới vành mũ là một gương mặt thanh tú được chăm sóc cẩn thận, tuy đã ngoại tứ tuần, nhưng vẫn cao lớn mạnh mẽ, phong lưu phóng khoáng chẳng khác thuở xưa, tác phong cử chỉ lại càng đậm chất nho nhã thành thực.

Cung phu nhân Hưởng Thanh Thư dung mạo vô cùng xinh đẹp, nhàn rỗi ngả người trên chiếc sập nhỏ, ngược đời mắt long lanh như làn thu thủy nhìn phu quân nhà mình, trong lòng có chút đắc ý với sự tinh tường của mình năm đó

Quan trạng nguyên của năm thứ ba Khánh Phong đã đề tên bằng vàng trong kim điện, không chỉ tài hoa hơn người, mà vận khí cũng tốt đến kỳ lạ, sau khi làm quan thì một đường thăng tiến tới tận mây xanh,

tuổi còn trẻ nhưng đã đảm đương đến chức quan Lễ Bộ Thượng Thư. Nhưng đó vẫn chưa phải là chuyện Cung phu nhân tâm đắc nhất, điều khiến bà hài lòng hơn chính là mình không chỉ lấy được một lang quân như ý, mà còn hạ sinh một nữ nhi vô cùng kinh diễm, khiến người trong thiên hạ phải tôn xưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành. Đến chính bà cũng cảm thấy dường như ông trời có chút ưu đãi với mình. Nhưng cho dù là vậy, bà vẫn thấy bản thân chưa thể được xem là người phụ nữ khiến người khác ngưỡng mộ nhất trên thế gian này, bởi còn có một người, phúc khí tốt đến mức luôn khiến người khác phải đổ kỵ.

Người phụ nữ này, chính là hoàng hậu Độc Cô Linh.

Hậu cung tuy có đến ba ngàn mỹ nữ, nhưng bà ấy vẫn là nữ nhân duy nhất của Tuyên Văn Đế.

Là một người đàn ông, nếu không có cơ hội thì xem như thôi, nhưng Tuyên Văn đế, thân là nam nhân quyền thế nhất thiên hạ, tài lực cả vùng trời này chẳng ai sánh bằng, vậy mà chỉ luôn phục tùng một nữ nhân duy nhất. Điều này đúng là không thể tưởng tượng được.

Tự mình là người rất am tường về nam nhân, nhưng cung phu nhân cũng lúng túng không thể lý giải được chuyện này. Nếu nói Độc Cô hoàng hậu có nhan sắc khuynh nước khuynh thành thì đã đành, đằng này Cung phu nhân cảm thấy nhan sắc của bà ấy còn không diễm lệ bằng mình. Nếu nói Độc Cô hoàng hậu tài trí hơn người thì đã tốt, nhưng chưa bao giờ nghe nói cầm kỳ thư họa thì tư ca phú bà ta là cao thủ hạng nhất.

Không lẽ chuyện phòng the...

Là một cáo mệnh* phu nhân chính thống cao quý, tự cho rằng mình không nên tự suy đoán theo hướng dung tục ấy, nhưng ngoài cách đó ra, thực không thể nào tìm được một lý do phù hợp.

Mà để xem, rốt cục kỹ năng của hoàng hậu cao siêu đến mức nào nhỉ?

Cung phu nhân chống tay lên má tò mò...

(Cáo mệnh: chỉ người phụ nữ được phong tước hiệu trong xã hội phong kiến)

Phu nhân vốn là người hay chuyện trò lú lú vậy mà đột nhiên lại trầm tư bất động, Cung Cẩm Lan thấy có chút kỳ lạ, liền quay đầu nhìn thì đã thấy phu nhân nhà mình ánh mắt mơ mơ màng màng, nét xuân sắc vẫn còn ẩn hiện trên khuôn mặt, không biết đang nghĩ ngợi vấn vương điều gì mà như người mất hồn, liền đi đến trước mặt hỏi: “ Hôm nay phu nhân An Quốc Công đến phủ có việc gì vậy?”

P phủ An Quốc Công là nhà mẹ đẻ của Cung phu nhân, sau khi lão An Quốc Công qua đời, con trai lớn là Hướng Thiên Trọng thừa kế tước vị, thế tử Hàn thị trở thành phu nhân An Quốc Công. Vị Hàn thị này xuất thân ở một gia đình quan tước, nên luôn nghiêm khắc tuân thủ các lễ nghi, làm việc có nề nếp, ngăn nắp thứ tự, theo khuôn phép cũ, so với Cung phu nhân vốn phóng khoáng tự do thì không hợp chút nào, cho nên giữa hai người cũng không thường xuyên đi lại thăm hỏi. Hôm nay nghe nói bà ấy đột nhiên đến chơi, Cung Cẩm Lan thậm chí có chút ngạc nhiên.

Cung phu nhân định thần lại, khẽ dẩu đôi môi đào chúm chúm, “ Đương nhiên là có việc cần nhờ thiệp”

Cung Cẩm Lan kinh ngạc hơn, “ Bà ấy nhờ nàng việc gì?”

“ Muốn nhờ Khanh nhi thay Uyển Ngọc định giúp việc hôn sự” Hướng Uyển Ngọc là nữ nhân duy nhất của Hàn thị, chỉ lớn hơn Cung Khanh một tháng.

Cung Cẩm Lan vừa nghe đã chau mày, “ Việc này làm thế nào được?”

“ Phu quân đừng vội, để nghe thiệp giải thích”, Cung phu nhân cười thật tươi, chậm rãi nói, “ Chị dâu muốn cùng Triệu Quốc phu nhân kết thông gia, quan hệ giữa hai người bọn họ rất tốt, Triệu Quốc phu nhân cũng có ý này, chỉ có điều tiểu Hân gia không chịu, chị dâu sai người gián tiếp dò la, thì ra tiểu Hân gia không biết nghe ai nói rằng Uyển Ngọc học thức nông cạn, tính tình yếu đuối, chị dâu muốn nhờ Khanh nhi giúp đỡ.”

Triệu Quốc phu nhân là chị gái của Độc Cô hoàng hậu, do phụ thân của Độc Cô hoàng hậu là Định Viễn Hầu không có con trai, nên hoàng hậu liền đưa con trai thứ hai của Triệu Quốc phu nhân tên là Tiết Đặc, đổi thành Độc Cô Đặc, kế thừa tước vị của phụ thân mình.

“Việc như vậy thì giúp làm sao?” Cung Cẩm Lan thầm nghĩ, Độc Cô Đạc đúng là một người thận trọng, thăm dò tỉ mỉ kỹ càng như thế. Tiểu thư quốc công sống ở chốn khuê phòng, tính tình thực tế thế nào chắc chỉ mấy a hoàn luôn kề cận trong phủ biết rõ.

“Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, nghe nói Hầu gia và mấy người bạn hẹn nhau ở Văn Hà Lầu. Chị dâu muốn để Khanh nhi giả làm Uyển Ngọc ở dưới lầu giải đố đèn, để vị tiểu hầu gia kia có thể nhìn thấy Uyển Ngọc không phải kẻ học ít tài hèn, kiến thức nông cạn.”

(Tết Nguyên Tiêu: còn gọi là tết Thượng Nguyên, diễn ra hàng năm vào ngày rằm tháng giêng âm lịch. Tết Nguyên Tiêu là đêm trăng tròn đầu tiên của năm mới. báo hiệu mùa xuân đã đến, mọi người ăn bánh, ngắm đèn lồng, giải câu đố để chúc mừng nhau, đây là ngày lễ quan trọng đầu tiên sau mùa xuân.

Đố đèn: là một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dính trên đèn hoặc treo trên dây hoặc dính trên tường.)

Trên đường phố lớn Trường An phồn hoa bậc nhất chốn kinh thành có rất nhiều tửu lầu, thường ngày phải cạnh tranh nhau rất khốc liệt, nên đến ngày Nguyên Tiêu, n hững tửu lầu này càng phải gở hết những chiêu trò của mình để thu hút khách quan. Văn Hà lầu nghĩ ra một chiêu mới, tết Nguyên Tiêu hàng năm thường treo hàng trăm câu đố đèn trước cửa, nếu có người nào giải được năm mươi câu, thì có thể dùng miễn phí một bàn tửu yến. Vài năm gần đây, nơi này đã trở thành một trong những cảnh đêm cần phải dạo qua của tết Nguyên Tiêu trên phố Trường An.

Cung Cẩm Lan nói: “Khanh nhi nhanh nhẹn thông minh, đương nhiên là câu đố đèn không gây khó dễ cho nó. Nhưng cho dù có đeo mặt nạ thì tiểu hầu gia sao có thể xem Khanh nhi thành Uyển Ngọc được?”

Cung phu nhân cười đắc ý, “Để Khanh nhi dẫn theo Hướng Đại Trụ đi cùng.”

Cung Cẩm Lan “ô” lên một tiếng, thầm nghĩ Hàn thị nhìn bề ngoài có vẻ rập khuôn cứng nhắc, thì ra cũng khá nhiều thủ đoạn, có thể nghĩ ra kế tráo mạn dối đảo này.

Quản gia Hướng Đại Trụ của phủ An Quốc Công là một người nổi tiếng ở kinh thành. Hắn vốn là người Hồ, được phụ thân của Cung phu nhân năm đó đi chinh phạt Tây Vực mang về, hắn không chỉ mắt nâu tóc xoăn mà còn cao lớn vượt trội, người bình thường chỉ đứng đến ngang vai hắn.

Trong kinh thành có rất nhiều người biết vị quản gia này, nếu có hắn đi theo, tất cả nhận định sẽ cho rằng Cung Khanh đeo mặt nạ chính là tiểu thư nhà hắn.

Cung Cẩm Lan xưa nay luôn làm việc chặt chẽ cẩn thận, bèn nói, “Ngày hôm sau tiểu Hầu gia biết được chân tướng, nhất định cho rằng nàng và phu nhân An Quốc Công lập mưu lừa hắn. Việc này không can thiệp vào có phải tốt hơn không.”

Cung phu nhân phản đối: “Tẩu tẩu chưa bao giờ nhờ vả thiệp việc gì, thật khó tở ấy mới mở miệng, thiệp sao có thể cự tuyệt? Hơn nữa chúng ta không nói người giải đố là Uyển Ngọc mà để tiểu Hầu gia tự cho rằng đó là Uyển Ngọc, như vậy thì việc này sao có thể gọi là lừa hắn được?”

Thế mà không gọi là lừa gạt ư? Cung Cẩm Lan lắc lắc đầu không có cách nào hiểu nổi lý lẽ của mấy nữ nhân kia.

Trời vẫn còn chưa tối, nhưng trên đường phố Trường An tiếng người đã vô cùng huyên náo, ai ai cũng đổ xô ra đường.

Sau tết Nguyên Đán là đến những lễ hội khác nối tiếp nhau như tết Nguyên Tiêu, lễ Trung Hòa, lễ hội hoa, lễ Thượng Ty ngày nào cũng tưng bừng náo nhiệt, nhưng trong đó tết Nguyên Tiêu là long trọng nhất, ba ngày liên tiếp không có đêm, cả kinh thành tưng bừng chào đón, bách tính sôi nổi ăn mừng, đi dạo khắp các phố ngắm đèn, cùng nhau vui đùa thâu đêm.

Dòng người trên đường vô cùng náo nhiệt, hầu như ai cũng đeo mặt nạ với muôn hình muôn vẻ chính là một điểm thu hút lớn của tết Nguyên Tiêu.

Những người nghèo mua mặt nạ rẻ tiền được bày bán ở những sạp hàng ven đường để hòa cùng không khí chung. Còn người giàu có lại muốn mình phải nổi bật khác người, thông thường để có một chiếc mặt nạ ưng ý, họ phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Đầu tiên phải bỏ một khoản tiền lớn để thuê họa sĩ giỏi vẽ mặt nạ, sau

đó lại thuê nghệ nhân nạm vàng khảm ngọc lên đó cố gắng để chiếc mặt nạ đạt tới mức tinh xảo lộng lẫy, độc đáo, nổi bật trong đêm hội Nguyên Tiêu.

Cung phu nhân dày công chuẩn bị hai chiếc mặt nạ, một chiếc thanh tú như đóa sen nở trên mặt nước, một chiếc thì miễm quốc sắc thiên hương, cả hai đều do họa sĩ bậc thầy chôn kinh thành tô vẽ tỉ mỉ, rồi sau đó mới chuyển đến phường thêu dùng chỉ kim tuyến điểm xuyết trên cánh và nhụy hoa. Dưới ánh đèn, những cánh hoa sẽ lấp lánh vô cùng sinh động, giống như đang nở rộ rực rỡ dưới ánh mặt trời, lung linh khoe sắc, đẹp không sao tả xiết.

(Lễ Trung Hòa: Còn được gọi với nhiều tên khác nhau như Long Đại Đầu, Lễ Xuân Long. Lễ Thành Long, đây là ngày lễ truyền thống của người Trung Quốc diễn ra vào ngày 2/2 âm lịch. Đây cũng là ngày sinh của ông Địa. Theo truyền thuyết dân gian, đây là ngày Long Vương ngẩng đầu lên hồ nước gọi gió nên nó còn mang ý nghĩa sau ngày này trời sẽ mưa nhiều.

Lễ hội hoa: ngày 12/2 âm lịch

Lễ Thượng Ty: diễn ra vào ngày 3/3 âm lịch nhưng bây giờ không còn phổ biến nhiều trong tập tục của người Hán.)

Trời chiều chạng vạng, Cung phu nhân liền dẫn nữ nhi lên kiệu, đi thẳng tới phố Trường An, một con phố phồn hoa bậc nhất chốn kinh thành.

Lúc này dòng người đang vô cùng tấp nập, chen vai lấn chân, dường như tất cả đều tụ tập ở đây vậy. Những chiếc đèn lồng thấp nền lung linh, ánh sáng rực rỡ của chúng khiến cho những vì sao trên bầu trời cũng trở nên mờ nhạt, đến cả vàng trăng cũng cô đơn lẻ bóng.

Cung phu nhân xuống kiệu ở cầu Bình An ở đầu đường Trường An, dẫn Cung Khanh và thị nữ hòa vào dòng người đi bộ đến Đãng Nguyệt lâu ở giữa phố. Trong nhà gian ở lầu hai, Hàn thị và Hướng Uyển Ngọc đã sớm đợi ở đó.

(Nhà gian: phòng dành cho thượng khách)

Hướng Đại Trụ đứng chờ ở cửa nhà gian, người đứng như tên, giống hệt một cái cột vừa to vừa thô. Cung Khanh từ nhỏ thường xuyên đến nhà ông ngoại nên nhìn hắn quen mắt không cảm thấy có gì là bất ngờ khiếp đảm.

Bước vào nhà gian, Hàn thị đích thân đứng dậy chào đón, đối xử với mẹ con Cung phu nhân rất nhiệt tình.

Hướng Uyển Ngọc chúc Cung Khanh cát tường, tuy vậy vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Cung Khanh mỉm cười đáp lễ, trong lòng biết rõ biểu tỷ (chị họ) đang vô cùng ghen tức.

Lần này mình mà không giúp, tỷ ấy nhất định sẽ oán giận lắm đây, nhưng giúp rồi cũng chẳng hay ho gì, tỷ ấy không chỉ ghen tỵ vì mình thông minh hơn, mà còn cho rằng mình nhận lời giúp đỡ chẳng qua cũng chỉ để khoe khoang

Theo một nguồn dò la đáng tin cậy, đêm nay Độc Cô Đặc đeo một chiếc mặt nạ Thần Nông, đã bước vào nhà gian thứ tư trên tầng hai của Văn hà lâu. Cho nên Hàn thị vừa nhìn thấy Cung Khanh liền đi thẳng vào vấn đề: “Ta đã dặn dò Đại Trụ, bảo hắn kheo nhất là đứng phía dưới bên ngoài cửa sổ phòng của tiểu Hầu gia, để người trong phòng cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy các con” Vừa nói bà vừa đưa ra một chiếc mặt nạ vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, cười nói: “Đây là mặt nạ của Uyển Ngọc, tất cả đều nhờ cậy vào cô cháu ngoại này.”

“Cửu mẫu (mợ) khách khí rồi, Khanh nhi đương nhiên sẽ tận lực.” Cung Khanh nhận lấy mặt nạ, vừa nhìn đã biết giá trị không phải nhỏ. Trên mặt nạ vẽ một khuôn mặt mừng vui hơn hỉ, không nói đến những nét vẽ tinh xảo tài tình, mà chỉ riêng bông hoa mai kia dùng đá hồng ngọc điểm tô, giữa nhụy dát những sợi vàng mảnh nhỏ, dài ngắn khác nhau, cũng đủ làm chiếc mặt nạ trở nên vô cùng sinh động. Không chỉ thế, lông vũ trang trí ở trên thân chim hỉ tước chính là lấy từ lông của con chim khổng tước cắt tỉa thành. Xem ra Cửu mẫu đã phải rất lưu tâm khổ tứ vì việc này.

Hướng Uyển Ngọc nói với thị nữ đứng sau lưng: “Thanh Hoa, đeo mặt nạ cho tiểu thư”

Thanh Hoa hai tay đỡ mặt nạ, cẩn thận buộc thắt nút sợi dây phía sau gáy cho Cung Khanh

Sau khi tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Cung Khanh dẫn theo Thanh Hoa, Lam Nguyệt ra khỏi phòng. Hướng Đại Trụ dẫn theo hai tên gia đình theo sát phía sau cùng đi xuống Văn Hà lầu, cả đoàn lặn trong biển người. Hướng Đại Trụ mắt nâu tóc xoăn, cao hơn đám đông một cái đầu trông rất nổi bật, tất cả mọi người đều ngoái nhìn hắn ta.

Hai tên tiểu nhị đứng trước cửa Văn Hà lầu đang nhiệt tình mời khách qua lại.

Dưới mái hiên cong cong phía trước nhà treo rất nhiều đèn lồng với các kiểu hình dáng, ánh sáng lung linh, hao văn đa dạng. Mọi người xúm quanh đó để xem đồ đèn, vừa quan sát vừa suy đoán, bàn tán xôn xao.

“ Đồ đèn của Văn Hà lầu năm sau khó hơn năm trước ”

“ Nếu mà đồ đèn dễ đoán thì tối nay để người ta chen chúc nhau sập cả Văn Hà lầu này à? ”

Giải đồ đèn chính là một trong những mảnh khoe thu hút khách của tửu lầu này, chủ yếu là muốn thu hút sự chú ý của người khác, chứ không phải để người khác có thể dễ dàng giải được, cho nên trên những chiếc đèn chỉ viết câu đố mà không gợi ý là đồ đồ vật hay đồ chữ, rõ ràng muốn làm người xem có cảm giác không biết bắt đầu từ đâu.

Khách xem đồ đèn cũng không phải thật lòng muốn giải được năm mươi câu đố để ăn một bữa tiệc miễn phí, mà câu nào giải được thì có chút hài lòng, còn câu nào không giải được thì tiêu sái rời đi. Vì vậy trước cửa Văn Hà lầu tuy đông đúc náo nhiệt nhưng không hề có cảnh chen lấn, khách đến xem giống như dòng nước chảy, đến rồi đi, đi rồi đến.

Một nữ tử đeo mặt nạ chậm rãi bước lên, đứng thật lâu trước những câu đố đèn, nữ tử ấy mặc sơ mi màu hồng phấn suôn mềm, rất tự nhiên hoạt bát, eo thắt đai gấm màu quýt chín, bên trên thêu điểm vài đóa hoa mai màu trắng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, vừa nhìn đã toát ra vẻ nhẹ nhàng tươi sáng.

“ Đạp hoa quy lai điệp nhiều tất, là Hương Phụ ”

“ Độc tại dị hương vi dị khách, là Sinh Địa ”

“ Linh lạc thành nê niên tác trần, là phần trầm hương ”

Nữ tử một hơi giải liền ba câu đố, ngay cả ngừng nghỉ cũng chẳng có, giống như đọc sách trơn tru vậy, còn giọng nói nghe êm tai thú vị, dịu dàng uyển chuyển, mềm mại như chim oanh mới sinh rời khỏi tổ, khiến mọi người đều nhao nhao ghé mắt ngắm nhìn.

Hai tên tiểu nhị thốt lên kinh ngạc “ Ai da, tiểu thư tài cao rõ ràng đều giải đúng rồi ”

Phía sau lập tức có người nói chen vào: “ Hóa ra là tên các vị thuốc, thảo nào chúng ta không giải được. ”

“ Chúng ta không phải đại phu, làm sao có thể nghĩ ra được những thứ ấy. ”

“ Tiểu thư nhà ta học sâu biết rộng ” Hướng Đại Trụ đứng sau Cung Khanh lập tức đắc ý lên tiếng. Giọng nói của hắn cao vang the thé, lại còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “ tiểu thư ”, lập tức người trong các nhà gian ở lầu hai đều thò đầu nhìn xuống.

Ở trong một gian phòng có vị trí đẹp nhất, không khí ấm áp như mùa xuân, có ba người ngồi bên chiếc bàn bát tiên kê cạnh cửa sổ. Đó là Hưu gia Độc Cô Đặc của phủ Định Viễn Hầu. Tả vệ tướng quân Nhạc Lỗi của Cẩm vệ quân và Duệ vương Mộ Chiêu Luật.

(Bàn bát tiên: một kiểu bàn hình vuông to, mỗi phía ngồi được hai người)

Tiếng thán phục dưới lầu đã khiến cho Mộ Chiêu Luật đang ngồi sát cửa sổ phải đưa mắt nhìn xuống, đập vào mắt hắn là thân hình cao lớn vạm vỡ của Hướng Đại Trụ, ngoại hình mang đậm nét dị quốc của hắn ta thật nổi bật.

Hắn không kiềm chế được nhếch môi cười: “ Tiết Nhị, kia chẳng phải là quân gia nhà phu nhân của người sao? ”

“ Phụt.... ” một tiếng, bao nhiêu rượu trong mồm Độc Cô Đặc đều phun ra hết.

Nhạc Lỗi ngồi bên cạnh cửa sổ lập tức đứng dậy tỏ vẻ chu đáo, cười hà hà nói: “Đổi chỗ ngồi cho dễ ngắm, giai nhân giải đố đèn kia chắc hẳn là vị hôn thê của Hầu gia rồi.”

“Đừng nói nhảm, bát tự là việc không thể nhìn thoáng qua.” Miệng tuy nói vậy nhưng Độc Cô Đạc vẫn nhanh chóng chuyển sang chỗ ngồi của Nhạc Lỗi, thò đầu ra xem.

(Bát tự: một cách xem số mệnh của người Trung Quốc dựa vào tám chữ của giờ, ngày, tháng năm sinh viết theo thiên can và địa chi có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người)

Nữ tử đó đứng nghiêng nghiêng, thân hình thướt tha yếu điệu, chiếc mặt nạ trên mặt đã che chắn toàn bộ dung nhan, một chiếc lông đuôi chim khổng tước vừa khéo thò ra, thấp thoáng để lộ hàng lông mày được tô vẽ cẩn thận phía sau mặt nạ. Tóc mây vẫn cao, dưới ánh đèn lồng lung linh rực rỡ sắc màu, nàng duyên dáng yêu kiều như đứng giữa muôn vàn quang ảnh, chỉ với thân hình nghiêng nghiêng ấy không thể tả hết được vẻ mềm mại uyển chuyển của nàng, thực giống như một thiếu nữ trong tranh vậy.

Đây là Hường Uyển Ngọc ư? Độc Cô Đạc không có cách nào xác nhận, tuy hai nhà xưa nay thường hay qua lại, nhưng nữ tử chưa xuất giá luôn ở trong khuê phòng, hẳn tuy đã từng gặp Hường Uyển Ngọc, nhưng cũng không quen thuộc lắm, chỉ dựa vào hình dáng thì thật không thể nào phân biệt được.

Nữ tử đó khẽ ngẩng đầu nhìn đèn lồng rồi nói lưu loát nhẹ nhàng nước chảy mây trôi: “Thâu lương hoán trụ, là Mộc Tặc; lão mưu thâm toán là Thương Thuật; thiên nữ tán hoa, là Giáng Hương; Chiêu Quân xuất tặc là vương bất lưu hành...”

Tiểu nhị vừa kinh ngạc vừa tán thán: “Ai da! Ai da! Không được rồi, xem ra hôm nay tiểu thư định giải hết năm mươi câu đố đèn hay sao?”

Chén rượu trong tay Mộ Chiêu Luật bất giác đặt xuống.

Nhạc Lỗi cười nói: “Hầu gia, không phải ngài nói Hường tiểu thư tài học chẳng đến đâu sao? Đáp án ở đây đều là được liệu, người bình thường vị tất đã giải ra được, phải chăng là dò la sai rồi?”

Độc Cô Đạc ánh mắt không chuyển, nhìn chằm chằm vào thân hình yêu kiều đó, lẩm bẩm: “Chả lẽ sai ư?”

Mộ Chiêu Luật mỉm cười: “Ta thấy không hẳn là vậy”

Độc Cô Đạc quay lại, ánh mắt sáng quắc: “Vương gia có kiến giải khác sao?”

Mộ Chiêu Luật lắc ly rượu trong tay, “Bản vương chẳng qua cảm thấy việc đêm nay có sự trùng hợp ngẫu nhiên quá mà thôi. Tại sao lần nào chúng ta đến đây uống rượu cũng đều gặp Hường tiểu thư giải đố đèn mà lần nào cũng dẫn theo một tên quản gia để gây chú ý như vậy? Những người khác đều đeo mặt nạ, chỉ có y để lộ rõ gương mặt của người Hồ. Thông thường mà nói, sự việc nào trùng hợp ngẫu nhiên quá, thì đều đáng nghi ngờ cả.”

Độc Cô Đạc nói: “Mặt hắn to thế, chẳng có cái mặt nạ nào đủ lớn để đeo vừa cả.”

Nhạc Lỗi không nhịn được cười vui vẻ, rồi ngừng lại nói: “Chẳng lẽ đây là một vở tuồng được Văn Hà lâu và Hường gia sắp đặt từ trước để cùng nhau diễn trò? Tất cả đáp án cô ta đều đã biết.”

Mộ Chiêu Luật lắc đầu: “Văn Hà lâu đưa ra đố đèn là việc sớm đã được chuẩn bị trước, còn chúng ta đến đây uống rượu lại là nhả hứng nhất thời, biết được hướng đi của Tiết Nhị chẳng qua cũng chỉ là may người trong Hầu phủ thôi.”

Độc Cô Đạc hỏi: “Vậy, ý của vương gia là?”

Mộ Chiêu Luật mỉm cười không nói

Nhạc Lỗi thân là Tả Vệ Tướng Quân Cẩm vệ quân, tất nhiên nhạy bén và cảnh giác hơn người thường, lập tức hỏi lại: “Ý Vương gia muốn nói, nữ tử này có thể không phải là Hường Uyển Ngọc?”

Mộ Chiêu Luật khoanh tay cười nhạt, “Bản vương chẳng nói gì hết.”

“Bình pháp hữu vân”, lời còn chưa dứt, Độc Cô Đạc đã vỗ vai Nhạc Lỗi, “Đi dùng binh pháp của người đi, người thân thủ khá hãy gỡ mặt nạ của cô ta xuống, xem xem có phải là Hường Uyển Ngọc hay không?”

(Binh pháp hữu vân: ý nói phép dùng binh phải linh hoạt, yểm trá”

Nhạc Lỗi cười: ‘ Để cô ta mắng bản mỗ là kẻ háo sắc hay sao?”

Độc Cô Đạc nói: “ Người đeo mặt nạ, Hướng tiểu thư cũng không biết người là ai, sợ gì chứ!”

Nhạc Lỗi hai tay buông thông, “ Ta không biết mặt tiểu thư nhà Hướng gia, cho dù gỡ mặt nạ của nàng ta xuống, cũng không biết đó có phải là người thật hay không.”

Độc Cô Đạc nói: “ Ta xuống lầu trước, đứng ở góc đường đối diện xem.” Vừa nói vừa cầm chiếc mặt nạ Thần Nông đeo lên che kín khuôn mặt, bước nhanh xuống lầu.

(Thần Nông: Còn được gọi là Viêm Đế, một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một Anh hùng văn hóa Trung Hoa.)

Nhạc Lỗi vừa cười vừa thở dài, đành phải đeo chiếc mặt nạ Hạng Bạt lên, cũng đi theo xuống lầu.

(Hạng Bạt: quái vật trong truyền thuyết chuyên gây hạn hán)

Mộ Chiêu Luật lại lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt không rời khỏi thân ảnh yếu điệu dưới kia.

Cung Khanh giải liền một mạch ba mươi sáu câu đố, cả hai tiểu nhị của quán đứng bên cạnh nàng hô hào cổ vũ, vừa kinh ngạc, vừa bội phục, thu hút không ít người tới vây xem.

“ Ai da, vị tiểu thư này đúng là thông minh hơn người, có những đố liệu mà tôi chưa từng được nghe qua.”

“ Nàng ấy là tiểu thư của An Quốc Công phủ, tất nhiên là thông minh hơn người.”

“ Sao người biết đó là tiểu thư của phủ An Quốc Công?”

“ Người không thấy tên người Hồ đó sao? Đó là quản gia của phủ An Quốc Công, tên Hướng Đại Trụ.”

“ Ôi, cái tên này quả thực chính xác.”

Cung Khanh giải đến câu đố thứ bốn mươi chín thì phía sau nàng càng náo nhiệt hơn, tiểu nhị của quán cũng nhảy nhót không ngừng, chỉ chờ nàng giải được câu đố thứ năm mươi, thì mới có thể mời nàng bước xuống lầu nhập tiệc.

Cung Khanh đột nhiên dừng lại, nàng quay đầu nở nụ cười xinh đẹp nói với tên tiểu nhị: “ Ta không giải nữa.”

Hai tên tiểu nhị hốt hoảng nói: “ Tiểu thư giải tiếp câu nữa đi, bản quán sẽ tặng nàng một bàn tửu yến.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ còn một câu nữa thôi, bỏ qua thì thật đáng tiếc”

Hướng Đại Trụ nói lớn: “ Tiểu thư nhà ta đâu có xa lạ gì với tửu yến của quán các người, chẳng qua là đến đây chơi đùa vui vẻ thôi.”

Cung Khanh mỉm cười quay người lại, ánh mắt chạm phải gì đó khiến nàng thoáng chút ngẩn ngơ.

Trong đám người đứng sau có một hán tử vóc dáng cao cao, đeo một chiếc mặt nạ trừ tà mà thoáng nhìn thấy rất bình thường, nhưng ánh mắt phía sau mặt nạ, giống như hàn tinh, dường như cả tầng mây rất xa kia cũng không thể nào che phủ được. Ánh nhìn của nàng giống như bị đôi mắt đó thu hút, trong lòng thoáng chốc chùng xuống.

Bước chân của nàng dừng lại trong giây lát. Nhạc Lỗi vờ như vô ý bước tới phía sau nàng, nhẹ nhàng đưa tay lên, ra vẻ chỉnh lại phát quan, chẳng ai có thể nhìn ra làm thế nào mà y lại có thể tháo nút sợi dây đeo mặt nạ phía sau gáy nàng.

(Phát quan: như một dạng mũ nhưng chỉ chụp lên búi tóc, có hoặc không có trâm cài, thời xưa chỉ có người quyền quý mới đội phát quan.)

Cung Khanh chỉ cảm thấy mặt nạ lỏng ra, bèn vội vàng đưa tay lên đỡ.

May mà động tác của nàng đủ nhanh, ngăn mặt nạ chỉ tuột đến sống mũi.

Nhạc Lỗi chỉ thấy được đôi mắt.

Y xuất thân võ tướng, nhưng lại thuộc lầu thi thư, tài văn hơn người, chỉ đáng tiếc trong tích tắc ấy, y lại không thể dùng bất cứ ngôn từ nào để miêu tả được đôi mắt đó.

Chỉ là một đôi mắt nhưng dường như cũng đủ làm người khác phải một đời đắm đuối.

Cung Khanh không hề biết tại sao mặt nạ của nàng lại bị tuột ra, nhưng người đeo mặt nạ trừ tà kia thấy rất rõ ràng.

Hóa ra là nàng, hần chớp tay mỉm cười, bước ra khỏi đám đông.

Cung Khanh đỡ lấy mặt nạ, nói với Lam Nguyệt: “ Dây tuột rồi, mau buộc lại.”

Lam Nguyệt vội vàng thắt chặt dây mặt nạ cho Cung Khanh để khỏi rơi ra, nàng buộc thêm một nút thắt.

Đúng lúc đó, trước mặt có một hán tử đeo mặt nạ Thần Nông đi tới, chớp tay thi lễ: “ Tại hạ đường đột, dám hỏi vị tiểu thư đây có phải tiểu thư Uyển Ngọc của phủ An Quốc Công hay không?”

Vừa nãy chỉ kịp nhìn thoáng qua, nên Độc Cô Đặc cũng không nhìn rõ được khuôn mặt của Cung Khanh, hần cũng nóng lòng bước tới, định hỏi trực tiếp.

Cung Khanh thăm kêu không xong rồi, nhưng may thay Hưởng Đại Trụ nhanh trí, ngăn Độc Cô Đặc lại, nói: “ tiểu thư mau về thôi kẻo phu nhân lại mong.”

Dù sao thì Độc Cô Đặc cũng đeo mặt nạ, lại không tự báo danh tính, Hưởng Đại Trụ đương nhiên không hề biết hần là ai kiên quyết ngăn lại. Cung Khanh nhân cơ hội cất bước bỏ đi, đương nhiên cũng không biết hần tử đó là ai.

Lam Nguyệt nhỏ giọng trách Thanh Hoa: “ Người buộc dây thế nào vậy, may mà tiểu thư nhanh tay chặn được mặt nạ, nếu lỡ chẳng may bị tiểu Hầu gia nhìn thấy thì uống phí phu nhân một phen dụng công sắp đặt. Thật là nguy hiểm.”

Độc Cô Đặc không thể làm gì hơn là trở lại Văn Hà lầu với Nhạc Lỗi.

Mộ Chiêu Luật nhìn hỏi: “ Đã nhìn ra chưa?”

Độc Cô Đặc hậm hực nói: “ Nàng ta phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, đưa tay lên đỡ lấy mặt nạ, chỉ để lộ ra đôi mắt.”

“ Một đôi mắt vẫn chưa đủ ư?”

“ Chỉ dựa vào đôi mắt lẽ nào có thể nhận ra một người?”

Mộ Chiêu Luật cười cười: “Nhìn người vốn là nhìn đôi mắt, phải vậy không Nhạc tương quân?”

Nhạc Lỗi thoáng chút hoảng hốt, tâm trí chợt hiện lên đôi mắt đó. Thế gian không thể lại có một đôi mắt giống như vật được, nếu như y nhìn lại lần nữa, nhất định sẽ nhận ra.

Mộ Chiêu Luật cầm chiếc mặt nạ trừ tà trên bàn lên, “ Bản vương xuống dưới đi dạo, các người cứ tùy ý.”

Cung Khanh trở về Đăng Nguyệt lầu, Hàn thị vội hỏi: “ Thế nào rồi?”

Thanh Hoa cười nói: “ Tiểu thư tài năng xuất chúng, một mạch giải hết bốn mươi chín câu đố.”

Lam Nguyệt cũng noi: “ Nô tỳ lên nhìn thấy, người ở mấy nhà gian trên lầu cũng thò đầu ra xem đó.”

Hàn thị cười tủm tỉm: “ Thật tốt quá, Hầu gia có thể đã nhìn thấy chăng?”

Lam Nguyệt trả lời: “ Hầu gia chẳng biết từ lúc nào đã xuống dưới lầu lại còn ngăn cản tiểu thư.”

Hàn thị lấy làm kinh hãi, “ Sâu đó thì sao?”

“ Tiểu thư không lên tiếng trả lời, đưa nô tỳ đi luôn Hưởng quân gia cũng ngăn ngài ấy lại.”

Hàn thị buông tiếng thở dài.

Cung phu nhân không nhịn được cười nói: “ Lá gan Độc Cô Đạc quả nhiên không nhỏ, làm gì có cái đạo lý chặn đường nhi nữ người ta giữa đường giữa phố. Hắn bị người ta coi là kẻ háo sắc rồi đánh cho cũng là đáng đời.”

Hàn thị noi: “ Gia thế hắn như vậy đương nhiên hành vi cũng đặc biệt hơn người khác.”

Cung phu nhân che miệng cười: “ Gia thế tốt, dung mạo cũng anh tuấn.”

“ Ta với huynh trưởng muội đều rất hài lòng.”

Cung phu nhân hỏi: “ Vậy Uyển Ngọc thấy thế nào?”

Hướng Uyển Ngọc cúi đầu, sắc mặt lãnh đạm, chàng như những cô gái bình thường, khi nghe thấy chủ đề này đều để lộ vẻ vừa xấu hổ vừa vui mừng.

Cung Khanh thầm nghĩ, tại sao trông sắc mặt tỷ ấy lại như có chẳng có chút vui vẻ gì khi được gả vào Hầu phủ? Hao tâm tổn sức để Độc Cô Đạc nhìn tỷ ấy bằng con mắt khác, lẽ nào chỉ là chủ ý của cửu mẫu?

Hàn thị nói: “ Khanh nhi, con với Uyển Ngọc vào trong thay y phục, đề phòng vạn nhất.”

Cung Khanh lại nghĩ thầm, lần này cửu mẫu vạch kế hoạch thật chu toàn. Chả trách cố tình đặt trước nhà gian Đăng Nguyệt lầu lượn nhất này, bên trong còn có một phòng nhỏ để nghỉ ngơi, hóa ra là cho hai người hoán đổi trang phục.

Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc bước vào gian phòng nhỏ bên trong, Thanh Hoa và Vân Diệp cũng theo vào giúp.

Hướng Uyển Ngọc gương gao nói tiếng đa tạ, nhưng nghe ra chẳng có lấy một chút thành ý nào.

Cung Khanh cũng không tính toán với nàng ấy, dịu dàng cười nói: “ Tỷ tỷ phúc khí thật tốt.”

Hướng Uyển Ngọc chau chát trả lời: “ Gả vào Hầu phủ là tốt sao? So với muội ta còn kém xa lắm.”

Hôn sự của mình còn chưa đâu vào đâu, sao tỷ ấy lại nói như vậy? Cung Khanh không khỏi hiếu kỳ lên tiếng: “ Tỷ tỷ sao lại nói những lời như vậy?”

“ Muội cũng đến tuổi cập kê, nhưng lại trì hoãn chưa định hôn sự, lẽ nào không phải vì năm sau sẽ tuyển chọn thái tử phi?”

Cung Khanh ngăn ra: “ Tỷ nghe được từ đâu vậy?”

“ Mọi người đều truyền nhau như vậy. Gả vào hoàng thất mới là điều mong ước nhất của nữ nhi trong thiên hạ, huống hồ tài mạo của Thái tử đương triều không ai bì kịp, thật là xứng đôi với muội đó.”

Trong khẩu khí của Hướng Uyển Ngọc thấy rõ lòng ghen tuông càng lúc càng trở lên sôi sục. Cung Khanh kinh sợ, Chẳng lẽ tỷ ấy muốn sang năm tham gia tuyển phi, cửu mẫu không đồng ý, vì vậy vội vàng đi hôn sự với Hầu phủ cho yên chuyện?

Cái việc ghen tuông này thật đúng là chẳng hiểu ra sao cả.

Cung Khanh cười cười: “ Muội vẫn chưa định hôn sự là bởi mẫu thân muốn chờ khoa thi đình năm nay”

(Thi đình: kỳ thi cuối cùng ở cung do nhà vua chủ trì)

Ba năm một lần thi đình, Tuyên Văn đế sẽ mở tiệc Quỳnh Lâm ban ân cho tiến sĩ tân khoa ở Huệ Hòa Uyển. Trong kinh thành tất cả các quan từ thất phẩm trở lên đều có thể dự yến, tứ phẩm trở lên đều có thể dẫn theo gia quyến, phải nói đây là một sự kiện trọng đại ba năm mới có một lần ở kinh thành.

Tuyên Văn đế là một vị vua nổi tiếng giàu lòng nhân ái, cũng là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, tổ chức Quỳnh Lâm yến giống như một nơi gặp gỡ những người thân cận, mỗi lần đều tác thành không ít nhân duyên, Cung phu nhân cũng là một người được tác thành như vậy.

Cung phu nhân hồi đó là một thực nữ kiêu diễm yếu điệu, có cốt cách của bậc nữ vương, từ thân phận của cô mẫu Hướng Thái phi, bà đã đúc kết ra rằng hạn hỷ phúc đích thực nhất của một nữ nhân không phải

là cùng chia sẻ người đàn ông tôn quý nhất trên thế gian với người khác, mà chính là một mình độc chiếm người đàn ông mình yêu thương.

(Cô mẫu: cô, bác (chị, em gái của phụ thân))

Cho nên năm đó một khuê nữ như bà mặc dù có rất nhiều sự lựa chọn tốt, nhưng lại toàn tâm toàn ý muốn gả ột người đàn ông có xuất thân thấp hơn mình, để cả đời hạnh phúc chiếm giữ, bắt nạt phu quân, có cho phu quân của bà cũng không dám nạp thiệp thêm nữa. Thế là quan trạng nguyên Cung Cẩm Lan năm thứ ba niên hiệu Khánh Phong, đã bị tiểu thư Hường Thanh Thư của phủ Quốc công đánh bại quần địch, một tay chiếm lấy.

Hường Thanh Thư trở thành Cung phu nhân, bà muốn hạnh phúc mà mình có được, thêm lần nữa lặp lại với nhi nữ của mình, cho nên không mấy vội vàng định hôn sự cho nhi nữ, chờ đến sau khoa thi đình năm nay, trong bữa tiệc Quỳnh Lâm, bà sẽ chọn một chàng rể phẩm học kiêm ưu, tài mạo song toàn.

Hường Uyển Ngọc luôn cho rằng Cung Khanh không vội định hôn sự là vì kỳ tuyển chọn Thái tử phi năm sau, cho nên trong lòng vẫn luôn chưa chắc chắn, hôm nay biết được chân tướng trong lòng đã thư thái hơn đôi chút. Biểu muội đang ở trước mặt đây được người ta tôn xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nhìn cũng thuận mắt rất nhiều.

Nàng ta cười gượng: “ Không ngờ cô cô lại có dự định như vậy, ta còn tưởng muội muốn được gả vào đông cung năm sau chứ”

Cung Khanh liền nói: “ Không phải, muội tuyệt đối không phải như vậy.”

Thật không? Trong nhĩ gian bên cạnh, một hán tử mỉm cười trong im lặng, gỡ bỏ mặt nạ trừ tà trên mặt xuống, đặt lên bàn.

Hường Uyển Ngọc từ lâu vẫn thầm ham muốn ngôi vị Thái tử phi, luôn coi Cung Khanh là đối thủ tiềm ẩn lớn nhất của mình, giờ nhìn thấy nàng vốn không có ý tranh giành nên bỗng chốc từ bỏ sự đề phòng.

Nàng ta tiến lại gần Cung Khanh nói nhỏ: “ Nếu muội muội đã không có ý gả vào Đông Cung thì ta tiết lộ uội muội một bí mật.”

“ Xin tỷ tỷ cứ nói”

“ Hoàng hậu định chọn các thiếu nữ chưa thành thân gia thế tốt, dung mạo xinh đẹp vào cung cùng công chúa đón lễ hội hoa.”

Cung Khanh vừa nghe thấy đã cảm thấy đây là một chiêu bài, vì lễ hội hoa năm nào chẳng tổ chức, vậy sao chỉ năm nay phải chọn thiếu nữ đón lễ hội cùng công chúa? Hơn nữa còn phải là các cô nương chưa chồng có gia thế tốt, dung mạo xinh đẹp?

Quả nhiên, Hướng Uyển Ngọc nói tiếp: “ Thực ra Hoàng hậu có ý muốn chọn Thái tử phi. Việc này là do Triệu Quốc phu nhân tiết lộ với mẫu thân tỷ. Nếu muội không muốn gả vào Đông cung thì tốt nhất đừng tham gia tuyển chọn”

“ Đa tạ tỷ tỷ cho biết”

“ Hoặc là muội nhanh chóng quyết định chuyện hôn sự, hoặc là tìm lý do gì đó để tránh chuyện này đi.”

Cung Khanh mỉm cười hóm hỉnh: “ Đa tạ tỷ tỷ đã chỉ bảo. Muội dự định từ ngày mai sẽ cáo bệnh nằm nhà.”

Nàng vốn chẳng có tâm nguyện tham gia tuyển chọn Thái tử phi, lại càng không muốn cùng công chúa đón lễ hội. Nghe nói cửu công chúa độc nhất của Tuyên Văn đế thực sự là một người ghê gớm.

Chữ “Cửu” trong tên của công chúa không có nghĩa là đứng thứ chín, nàng ta là nhi nữ duy nhất của Tuyên văn đế, còn tại sao lại gọi là cửu công chúa thì trong việc đặt tên này hàm chứa một câu chuyện.

Năm đó, sau khi Độc Cô hoàng hậu sinh ra Thái tử Mộ Trầm Hoàng, liền sinh tiếp ba vị công chúa, nhưng đều chết yểu. Giám chính của Tư Thiên Giám là Thuần Vu Thiên Mục vốn tinh thông tướng số, nói Độc

Cô hoàng hậu phạm vào sao Cửu Nữ, phải sinh liền chín nhi nữ. Để giải trừ điều này, khi nào hoàng hậu hạ sinh nhi nữ phải lấy tên là Cửu, hàm ý là đã sinh được chín người con gái.

Quả nhiên không lâu sau Độc Cô hoàng hậu lại sinh được một công chúa, bèn lấy tên là Cửu. Điều này cũng thật kỳ lạ, kể từ đó hoàng hậu cũng không sinh con gái nữa, nhưng cũng không sinh thêm con trai, mà chỉ có một nam một nữ. Vì Cửu công chúa được hoàng đế, hoàng hậu coi như viên ngọc quý, muốn gió được giới muốn mưa được mưa. Thế nên, tính cách của nàng ta rất khác thường, tâm tính cũng chẳng giống ai.

Sau vài lần gặp gỡ, đối với Cửu công chúa, Cung Khanh chỉ có một câu đúc kết: Kính nhi viễn chi.

Hướng Uyển Ngọc ngoài mặt tỏ ra tốt bụng nhắc nhở Cung Khanh, nhưng thực chất trong lòng lại có ý đồ riêng. Nàng ta tự cho rằng bản thân gia thế hiển hách, dung mạo xuất chúng, nhìn khắp kinh thành, về gia thế dung mạo nếu nói vượt qua mình, thì cũng chỉ có duy nhất cô em họ này mà thôi, giờ biết cả cô cô và biểu muội trong lòng đều không om chí lớn, chỉ muốn chọn con rể trong đám hàn môn sĩ tử, nàng ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cung Khanh ngay từ đầu chỉ cần nghe lời nói và nhìn biểu cảm của Hướng Uyển Ngọc đã nhìn ra bí mật trong lòng nàng ta, nhưng cứ vờ như không biết, ngược lại còn tỏ ra ngây thơ mỉm cười cảm ơn “ý tốt” của biểu tỷ.

Hướng Uyển Ngọc trong lòng hơi thiếu tự tin, sau khi đổi váy áo cho Cung Khanh, liền hóp bụng uốn ngực bước ra ngoài.

Từ trong phòng bước ra hai thiếu nữ, đều đang ở tuổi dậy thì, nhưng nếu so phong thái khí chất thì có thể phân rõ cao thấp.

Cung phu nhân tự nhủ, quần áo này mặc trên người con ta, rõ ràng đẹp tựa tiên nữ, tại sao nó vừa mặc vào, nhìn lại tầm thường đến thế? Bà lại quan sát nhi nữ nhà mình, sau khi đổi sang váy áo màu đỏ thắm của cháu gái, thì càng thêm xinh đẹp yêu kiều. Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Hàn Thị cùng âm thầm tự so sánh, trong lòng vẫn nghiêng về con mình, nhưng cũng không thể không nói, nhi nữ nhà mình nếu nhìn riêng cũng là một trang quốc sắc thiên hương, nhưng nếu so sánh với Cung Khanh thì đúng chỉ là hạng tầm thường mà thôi.

Tuy vậy dung mạo chưa phải là cái quan trọng nhất. Điều làm Hàn Thị lo lắng hơn là tính cách của Hướng Uyển Ngọc. Hiểu con không ai bằng mẹ, với tính cách như vậy của nó, nếu được chọn vào Đông Cung thì tương lai cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Cái gì gọi mẫu nghi thiên hạ, độc chiếm hậu cung, tất cả chẳng qua chỉ là giấc mộng đẹp của thiếu nữ vô tri thừa mới biết yêu mà thôi. Nên sau khi biết được tin tức từ Triệu Quốc phu nhân, bà liền khua chiêng gõ mõ muốn nhanh chóng quyết định chuyện hôn sự của nhi nữ, để đoạn tuyệt ý niệm của nó.

Giờ đây Cung phu nhân thấy kế thay mặt đổi đào đã thành công, liền nói: “Tẩu tẩu, giờ chúng ta đi dạo phố ngắm đèn thôi.”

Hàn Thị cười đáp: “Tiểu cô, bọn ta vẫn nên đi trước một bước thì hơn.”

“Vâng, vậy tẩu tẩu đi trước, bọn muội đợi một lát rồi đi.” Cung phu nhân biết tẩu tẩu là người cẩn thận, sợ Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc đi cùng nhau sẽ dễ làm người ta liên tưởng.

Hàn Thị dẫn nhi nữ và người hầu đi ra khỏi nhà gian.

Hướng Uyển Ngọc có vóc dáng tương tự Cung Khanh, nhưng ai ngờ khi đổi xiêm y, đai lưng lụa ở áo Cung Khanh hơi chật khiến nàng ta thở cũng khó khăn. Mà điều này đối với Hướng Uyển Ngọc, một người luôn tự mình có thân hình thon thả, eo nhỏ một gang, rõ ràng là đã kích lớn. Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, vẫn còn có chuyện khiến nàng ta cảm thấy bị đã kích nhiều hơn thế nữa.

Lúc ở nhà nàng ta đã đặc biệt dặn dò thị nữ Thanh Hoa, khi đeo mặt nạ cho Cung Khanh phải cố ý buộc lỏng dây lụa, để mặt nạ rơi xuống khiến cho Độc Cô Đặc nhìn thấy đây không phải là mình. Ai ngờ Cung Khanh lại phản ứng miễn cưỡng đến thế, nhanh tay đỡ lấy mặt nạ. Bước ra khỏi Đăng Nguyệt lâu, nàng ta buồn rầu muốn thở hắt ra, nhưng đai lưng thắt chặt quá, mới thở được nửa chừng đã bị chặn lại.

“Ra rồi, ra rồi.”

Độc Cô Đạc kích động đứng sau tấm biển ở cửa hàng đối diện mặt dán chặt vào chiếc mặt nạ có hình khuôn mặt tươi cười.

Duệ Vương khi đi dẫn theo Nhạc Lỗi đến Đăng Nguyệt lâu. Hắn muốn xem nữ tử giải đố lúc này có gọi An Quốc phu nhân là mẫu thân không, nếu như có gọi thì đích thực là Hường Uyển Ngọc.

Nhạc Lỗi nhắc nhở: “Hầu gia tốt nhất nên đổi mặt nạ khác, chiếc mặt nạ lúc này nàng ấy và quần gia thị nữ có lẽ đều nhìn thấy cả rồi.”

Độc Cô Đạc lập tức mua đại một chiếc mặt nạ trừ tà ở sạp hàng trên phố đeo lên, rồi mới theo Hàn Thị cùng đoàn người.

Đi được một lúc, quả nhiên nghe Hường Uyển Ngọc gọi Hàn Thị là mẫu thân, Độc Cô Đạc nói: “Đây rõ ràng là Hường Uyển Ngọc.”

Nhạc Lỗi nhìn cô gái trước mặt, dừng lại một lát rồi đột nhiên nói: “Không phải là nàng ấy.”

“Sao lại không phải? Mặt nạ quần áo đều giống.”

“Khi thắt nút mặt nạ cho nàng ấy, người hầu gái đã thắt hai nút, giờ chỉ còn một nút. Hơn nữa, eo nàng ấy giờ to hơn một tấc.”

Độc Cô Đạc trợn mắt: “Quả nhiên là Tả Vệ tướng quân, nhãn lực này thật lợi hại, chắc chắn...” Dừng lại một lát, chàng ta lại hỏi tiếp: “Vậy nữ tử lúc này là ai?”

Nhạc Lỗi suy nghĩ trả lời: “Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc giờ vẫn đang ở trong Đăng Nguyệt lâu.”

Độc Cô Đạc xoay mạnh thân hình: “Nhanh quay lại đó xem xem.”

Thiếu niên vốn tính hiếu kỳ, hơn nữa nữ tử giải đố khi này thông minh nhanh nhẹn, nhìn vóc dáng có vẻ như là người rất đẹp, hắn ta không thể kiềm được khát khao muốn nhìn xem nữ tử đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhạc Lỗi biết Tiết Nhị đã rất phấn khích, nhưng bản thân chàng cũng rất hiếu kỳ, đôi mắt ấy làm chàng không tự chủ được muốn xem ẩn sau mặt nạ rốt cuộc là dung nhan như thế nào.

Hai người đi đến Đăng Nguyệt lâu, may mắn làm sao, Cung phu nhân cùng một hàng mười người vừa khéo đi ra.

Độc Cô Đạc không biết được trong đoàn này có người chàng ta muốn gặp hay không, nhưng có thể từ quần áo và mặt nạ của họ nhìn ra được những người này thuộc gia tộc phú quý.

Cung Khanh đi ra nhìn thấy một chiếc mặt nạ trừ tà, vẫn cho rằng là hán tử đứng sau đám người lúc này, nhưng nhìn lại thấy không phải, người đứng trước mặt thân khoác áo gấm màu tím, còn hán tử nhìn nàng giải đố lại mặc áo vải bình thường.

Đoàn người đi ngang qua Nhạc Lỗi, sau chiếc mặt nạ xuất thủy phù dung, chính là đôi mắt mà chàng không thể nhận nhầm.

Nhạc Lỗi âm thầm kéo Độc Cô Đạc một cái, Độc Cô Đạc lúc này mới quay người lại nhìn Cung Khanh.

Mặc dù đã thay y phục nhưng thân hình rất giống, yểu điệu thướt tha, như gió vờn liễu rủ. Lẽ nào chính là nàng ấy? Chàng ta không xác định được. Nhưng Nhạc Lỗi đã gật đầu.

Độc Cô Đạc tin tưởng Nhạc Lỗi, hắn tuổi còn trẻ nhưng đã là Tả Vệ tướng quân, ngoài việc võ công hơn người thì còn nhiều điểm khác cũng không tầm thường, nên Duệ Vương với hắn giao tình rất sâu đậm. Nếu hắn đã khẳng định đây chính là nữ tử giải đố, thì chắc chắn không thể nào sai được.

Độc Cô Đạc kích động bước lên phía trước đi theo.

Cung Khanh vốn thích chơi giải đố, nhìn thấy câu đố đèn không kiềm chế được tiến lên muốn thử. Vì đeo mặt nạ nên nàng tỏ ra thoải mái hơn ngày thường rất nhiều, đoạn trang lễ nghĩa đều vứt sang một bên, giờ tay giờ chân đứng với vẻ hoạt bát đáng yêu của các thiếu nữ mới lớn, nên dù đeo mặt nạ thì vẫn toát ra một vẻ phong tình kiều mị làm say đắm lòng người.

Độc Cô Đạc bình sinh đây là lần đầu tiên đi theo đuôi người khác, trong lòng cảm thấy rất phấn khích. Trước mắt là hình bóng yếu điệu thướt tha, vòng eo chưa đầy một gang, hút chặt ánh mắt của chàng ta, mùa xuân còn chưa đến, mà con tim này dường như đã bị gió xuân làm thức tỉnh, như đang trôi bập bềnh trong làn sóng biếc.

Cung Khanh vui vẻ dạo phố ngắm đèn, hoàn toàn không phát hiện đằng sau có hai người lạ đang bám theo, nhưng quản gia Cung Phúc Quý rất nhanh nhạy, dẫn theo bốn người hầu ba thị nữ một khắc không dám lơ là, lúc nào cũng vây quanh phu nhân và tiểu thư, chỉ sợ bị lạc.

Hắn ta nhanh chóng phát hiện ra có hai nam tử bám theo đằng sau, hơn nữa hai người này còn bám theo ngay từ lúc rời khỏi Đăng Nguyệt lâu, cảm thấy bất an, hắn liền thấp giọng nói với Cung phu nhân: “Thưa phu nhân, đằng sau có hai tên tiểu tử luôn bám theo chúng ta.”

Cung phu nhân quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy hai nam tử thân hình cao lớn, vừa nhìn đã biết là còn trẻ. Ngày tết Thượng Nguyên người đi chơi khuya cũng là thường tình, Cung phu nhân mỉm cười, không để ý. Nhưng Cung Phúc Quý không ngừng cảnh báo làm Cung phu nhân cũng thấy suy nghĩ, phố Trường An là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, tuyệt đối không có kẻ nào dám làm bậy, nhưng ra khỏi phố Trường An thì chưa chắc, mấy năm gần đây nghe nói có bọn người Ba Tư vào tết Thượng Nguyên chuyên bắt cóc thiếu nữ bán đi Tây Vực.

Nhìn thấy sắp hết phố Trường An, Cung phu nhân không dám đi tiếp chỗ khác nữa, liền nói với nhi nữ: “Chúng ta về thôi.”

Mặc dù lúc đi bà đã dẫn theo ba thị nữ và năm người hầu, trên cầu Bình An vẫn còn bốn phu khiêng kiệu, nhưng chung quy an toàn vẫn là số một.

Hai người bám theo nhìn thấy nàng quay người lại liền giả bộ đứng ngắm đèn hoa trên đường.

Cung Khanh trong lòng cảm thấy khó chịu, khó khăn lắm cả năm mới có một lần được đeo mặt nạ đi chơi, đang vui vẻ đến thế, tự nhiên vô cớ lại bị hai tên tiểu tử không rõ lai lịch phá đám.

Khi đi qua chỗ họ, Cung Khanh cố ý nói: “Tên đeo mặt nạ trừ tà kia hôi quá.”

Độc Cô Đạc chưa kịp phản ứng thì Nhạc Lỗi đã không kìm được nhìn Độc Cô Đạc tặc lưỡi một tiếng. Độc Cô Đạc lúc này mới biết là ám chỉ mình, trong lòng thầm nhủ trước khi đi rõ ràng đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho, sao lại hôi được?

Cung phu nhân hỏi: “Tên kia?”

“Kia!” Cung Khanh thuận tay chỉ về phía trước, trên đường chỗ nào cũng có người đeo mặt nạ trừ tà, nhằm mong muốn xua đuổi tà ma, thu tài thu lộc.

Hai người vẫn cố bám theo cả đoạn đường, Độc Cô Đạc quyết tâm tìm hiểu xem nữ tử kia là con cái nhà ai nên kiên trì bám theo về đến tận nhà.

Cung phu nhân trong lòng lo lắng, đi đến Đăng Nguyệt lâu bỗng nảy ra một ý bèn quay người đi vào trong.

Cung Phúc Quý hỏi nhỏ: “Phu nhân không về phủ nữa à?”

Cung phu nhân thấp giọng đáp: “Người chờ ở dưới lầu, ta và tiểu thư đi bằng cửa sau, đợi một lúc các người mới đi ra.”

Cung Phúc Quý hiểu ý, liền dẫn bốn người hầu ngồi ở sảnh tầng một để yểm hộ cho phu nhân.

Cung phu nhân dẫn Cung Khanh và ba thị nữ lên nhĩ gian trên lầu hai.

Độc Cô Đạc muốn theo lên lầu, nhưng Nhạc Lỗi đã ngăn hắn lại: “Người đừng bám theo lộ liễu như vậy, ta nghĩ là nàng ấy đã phát hiện ra rồi, nên mới cố ý nói người hỏi.”

Độc Cô Đạc quay lại bĩu môi: “Người hỏi thì có.”

Cung phu nhân đi lên lầu hai, rồi dẫn nhi nữ từ nhĩ gian rẽ sang một cầu thang khác đi xuống, qua nhà bếp và tiểu đình viện phía sau Đăng Nguyệt lâu, rồi từ cửa sau đi ra.

Cửa sau đi ra phố Hộ Thành, đến cuối rẽ sang hướng đông, lại đi tiếp hơn trăm bước nữa là đến cầu Bình An, nơi đặt kiệu của Cung phủ.

So với con phố Trường An đông đúc, thì phố Hộ Thành chỉ là con đường nhỏ xa xôi hẻo lánh.

Từ con phố phồn hoa huyền nào bước vào nhỏ nhỏ tĩnh mịch, Cung Khanh đột nhiên cảm thấy trong lòng trống vắng. Ngẩng đầu lên nhìn, trên không trung thanh vắng treo lơ lửng một vầng trăng tròn, ánh sáng vàng ươm, chiếu lên nền đất lát gạch xanh, khung cảnh có vẻ như dọa người ta sợ hãi.

Cung phu nhân trong lòng âm thầm đặc ý vì kế kim thiên thoát xác của mình, còn chưa kịp khoe khoang thì bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng “bịch”.

Cung Khanh vừa quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy thị nữ Vân Thường đã nằm trên đất, phía sau có ba người đàn ông cao to đang đứng.

Trong lòng nàng kinh sợ, vừa định kêu cứu, thì trước mắt có tám vãi đen đưa tới. Một mùi kỳ lạ nhức mũi xông thẳng vào mặt, chốc lát nàng thấy trước mắt là một màu đen kịt. rồi ngất đi.

Ba kẻ kia thân hình vạm vỡ, tên cầm đầu cao to cường tráng, đeo mặt nạ Chúc Long.

“Khố Dịch, bỏ mặt nạ của chúng ra xem thế nào.”

Một người cúi xuống, lấy mặt nạ của năm người ra, một người khác cầm đèn lồng chiếu vào.

Cung phu nhân vì đề phòng chồng sinh tật, nên thị nữ trong phủ đều chọn mua những người có dung mạo tầm thường, để tránh thu hút sự chú ý của Cung Cẩm Lan. Cho nên khi mặt nạ của Vân Thường, Văn Diệp và Văn Hù lần lượt được tháo ra, kẻ tên Khố Dịch không kìm được thất vọng. Rõ ràng nhìn sau lưng toàn là những cô nương thân hình thon thả, vậy mà không ngờ nhan sắc lại thảm hại thế này.

Khi tháo đến mặt nạ của Cung phu nhân thì hắn ta càng thất vọng hơn: “Đây đúng là một người đẹp, chỉ đáng tiếc đã già mất rồi.”

Hắn ta vội vàng tháo nốt chiếc mặt nạ xuất thủy phù dung của Cung Khanh.

Mặt nạ vừa được tháo ra, hắn hít vào một hơi thật sâu, yên lặng một lát rồi kêu lên mừng rỡ: “Lão đại, đây đúng là một tuyệt sắc giai nhân.”

Tên đó nghiêng người nhìn một cái rồi nói: “Mang đi.”

Lập tức có một tên nghiêng người công Cung Khanh lên lưng, Khố Dịch cầm đến một chiếc áo choàng phủ lên người nàng.

Ba tên đàn ông to lớn biến vào trong một căn viện nhỏ gần cửa sau Đẳng Nguyệt lâu, không lâu sau, một tên trong bọn họ đẩy ra một chiếc xe đẩy tay.

Cung phu nhân sau khi hôn mê một lúc thì bị ai đó lắc cho tỉnh lại, nhìn kỹ hóa ra là Cung Phúc Quý, lại nhìn thấy mình đang nằm trên đường, Văn Diệp, Văn Hù, Văn Thường đều nằm đấy, chỉ có thị nữ Cung Khanh là không thấy đâu liền ... khóc kêu to: “Mau dẫn người đi tìm tiểu thư, tiểu thư bị bắt cóc rồi.”

Cung Phúc Quý lo toát mồ hôi, vội vàng dẫn dò kẻ dưới: “Lưu Căn, người mau về phủ gọi người đến đây, Cửu Lâm, ba người các người chia nhau đi tìm tiểu thư, nhanh lên.”

Độc Cô Đạc vốn đang đứng đợi ở lầu một, sau thấy Cung Phúc Quý cũng dẫn người lên lầu hai, liền vội vàng bám theo, theo đến cửa sau, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cung phu nhân sau khi bỏ mặt nạ ra, Độc Cô Đạc vừa nhìn đã nhận ra là phu nhân của Cung Cẩm Lan, liền tiến lên phía trước thì lễ: “Cung phu nhân, xin hỏi xảy ra chuyện gì?”

Cung phu nhân vừa nhìn đã nhận ra là hai kẻ lạ mặt bám theo mình lúc trước, vừa lo vừa giận hét lớn: “Các ngươi là ai?”

Độc Cô Đạc vội càng tháo mặt nạ: “Tại hạ là Độc Cô Đạc, còn vị này là tướng quân Tả Vệ cấm vệ quân Nhạc Lỗi.”

Cung phu nhân đã gặp Độc Cô Đạc vài lần nên nhận ra chàng ta, bèn khóc nức nở: “Nữ nhi của ta bị bắt cóc rồi, xin hai vị khẩn trương tìm giúp, tiện thiếp vô cùng cảm kích.”

Nhạc Lỗi nói: “Phu nhân đừng lo, tại hạ sẽ cho người lập tức đi tìm.” Vừa nói xong, chỉ thấy hần thân hình lắt nhể, nhảy qua bức tường đối diện, thêm vài bước nữa đã biến mất vào trong bóng đêm.

Cung phu nhân giương mắt chờ đợi, lần đầu tiên nhìn thấy một người võ nghệ cao cường thi triển rõ ràng ngay trước mắt.

Nhạc Lỗi ngay lập tức điều hơn trăm túc vệ quân trên phố Trường An đến phố Hộ Thành tìm kiếm, sau khi bố trí xong xuôi liền lên ngựa chạy về phía thành phòng vệ, thông báo bốn cửa phải tìm kiếm nghiêm ngặt người ra khỏi thành. Điều làm chàng lo lắng nhất là bọn cướp có thể đưa người ra khỏi thành ngay trong đêm.

Khi phi ngựa đến thành phòng vệ, Nhạc Lỗi rút lệnh bài giắt ở thắt lưng ra, nói rõ mục đích đến.

Trương tướng quân trực đêm báo: “Nhạc tướng quân, nửa canh giờ trước bị chức đột nhiên nhận được lệnh cấm đêm, hiện tại bốn cửa đều đã đóng.”

Nhạc Lỗi ngạc nhiên, tét Thượng Nguyên từ trước đến giờ đều không cấm đêm, hôm nay tại sao lại đột nhiên cài quy tắc, hơn nữa chàng vốn là Tả Vệ tướng quân mà cũng không hay biết, có điều hiện tại đã cấm đêm thì có nghĩa là Cung Khanh vẫn ở trong thành, như vậy thì dễ tìm hơn nhiều.

Ra khỏi thành phòng vệ, chàng liền phi ngựa đến Mật tư doanh. Đội an vệ này là do đích thân Thái tử tập hợp thành, trung lang tướng quân Mật tư doanh là Hoắc Hiến vốn có giao tình với chàng, nếu nhờ người này giúp đỡ thì sẽ có thể sớm tìm ra Cung Khanh.

Nhưng lúc chàng vội vàng chạy đến Mật tư doanh thì vị quan trực đêm lại nói Hoắc đại nhân không có ở đây.

Nhạc Lỗi vội quay đầu chạy trở lại phố Hộ Thành, dọc đường phi ngựa nước đại, lòng dạ giống như đang treo trên một sợi dây. Chỉ là có duyên nhìn nằng một cái, nhưng không biết tại sao nằng lại thấy trong lòng có cảm giác khác thường, cho dù thế nào, nhất định cũng phải tìm ra nằng ấy.

Lúc này trước cổng Huyền

Vũ Môn, một chiếc xe đẩy tay bị lính giữ cổng thành chặn lại.

“Cấm đêm, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi thành.”

Người đẩy xe rút một xâu tiền rồi cười cười, vẫn chưa kịp mở miệng nói thì trong đầu đã nghĩ xong lý do, người lính canh cổng cũng lạnh lùng lấy cây thương trong tay đâm mạnh xuống đất, căn bản cũng không để hần ta có cơ hội mở mồm.

Người đẩy xe thu tiền lại, đành phải kéo chiếc xe quay về.

Rời khỏi cổng thành, Khố Dịch thấp giọng nói: “Hô Kiêu lão đại, đêm nay sao tự dừng lại cấm đêm thế?”

Hô Kiêu trầm giọng đáp: “Về trước đã, sáng mai tính sau.”

Cung Khanh tỉnh dậy, đầu tiên đập vào mắt nằng là một khuôn mặt mũi ắt sâu, con ngươi màu nâu, đường nét khuôn mặt rõ ràng. Cung Khanh lập tức nghĩ đến Hướng Đại Trụ, nhờ đó mà nhớ ra đã từng nghe nói đến người Ba Tư vào tết Thượng Nguyên bắt thiếu nữ bán đi Tây Vực, đột nhiên trong lòng chùng xuống.

Khố Dịch cười hì hì nói: “Nào, người đẹp uống ít nước đi”

Cung Khanh khát khô cổ, trong họng như nhét một nắm bông cháy, nhưng những tên này đều không có ý tốt, cũng không biết trong nước rót cuộc có chứa chất gì hay không nên nằng đương nhiên không chịu uống.

Khố Dịch thấy nằng không nghe theo, liền giơ tay bóp cằm nằng đổ nước vào miệng, Cung Khanh lập tức quay mặt tránh đi, nước từ hàm dưới của nằng chảy xuống, làm ướt phần áo trước ngực.

“Có phúc không biết hưởng. Trúng mê hồn hương, cổ họng rất khô, đại gia ta cho người uống nước mát họng mà không chịu.” Khố Dịch hừ một tiếng, đưa tay đến trước ngực nằng sờ một cái.

Cung Khanh bình sinh là lần đầu tiên bị người khác vô lễ, kinh sợ quá mức quên cả kêu, hai mắt mở to trừng trừng.

Cảm giác đầy đặn tròn trĩnh làm Khổ Định hồn siêu phách lạc, hắn ta nhìn nàng cười đậm đặng: “ Người đẹp, nếu người không ngoan ngoãn, lát nữa đại gia sẽ cho người sống dở chết dở.”

Cung Khanh vội nói: “ Nếu người cần tiền, bao nhiêu tiền nhà ta cũng có thể trả cho người.”

“ Đại gia ta muốn cả người lẫn tiền cơ.” Khổ Định cười hề hề đầy đậm đặng, rồi tiến tới cởi đai áo nàng.

Cung Khanh vội vàng trốn tránh, tiếc là chân tay đều bị trói chặt nên căn bản không thể trốn được hai bàn tay to bè của hắn. Mắt nhìn thấy khuôn mặt đầy dục vọng ghé sát mình, nàng vừa tuyệt vọng vừa sợ hãi, trong lòng hoảng loạn, đã tính đến trường hợp xấu nhất.

“ Y phục của người Hán thật là phiền phức, liền dùng lực xé một cái, làm vạt áo của nàng rách toạc, những hạt trân châu nơi cổ áo lăn xuống đất.

Khổ Định dán mắt vào bộ ngực cao đầy của nàng, trong mắt lộ rõ sự dâm tà. Hắn ta đưa tay ôm lấy Cung Khanh, xông vào muốn hôn nàng.

Cung Khanh đưa tay chắn trước mặt, vội vàng nói: “ Nếu người muốn cả tiền lẫn người thật ra không khó tí nào. Nhà ta vốn rất rộng rãi, nếu người bán ta, chưa chắc đã được nhiều bằng nhà ta cho người. Người muốn bao nhiêu chỉ cần ra giá, nhà ta nhất định sẽ đáp ứng. Đợi người có tiền rồi, muốn bao nhiêu người đẹp chẳng được. Còn nếu người cưỡng bức ta, ta nhất định chết cho người xem, lúc đó thì người mất cả tiền lẫn người.”

Khổ Định giật mình, dừng tay lại, nhưng trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng, hắn lại không kiềm chế được ngọn lửa dục vọng đang ngùn ngụt cháy trong lòng, bèn cười đậm đặng: “ Nhìn thấy nàng rồi, lão gia ta tiền cũng không cần, trong thiên hạ này còn có ai đẹp hơn nàng nữa.

Nói rồi lại xông tới muốn hôn Cung Khanh

Cung Khanh cố sức tránh, đúng lúc này, bỗng, có một tiếng hét to: “ Dừng tay.” Từ trong nhà có một tên cao to cường tráng, mũi ắt sâu đi ra.”

Khổ Định vội dừng tay cười cười: “ Lão đại, nếu đã không thể ra khỏi thành, chi bằng chúng ta cùng tận hưởng người đẹp này, rồi thả nàng ta cho xong. Ngày mai khi rời thành bị kiểm tra, vạn nhất không đi được cũng tran hs làm cho chúng ta bị liên lụy.”

Hồ Kiêu nói: “ Sao người biết không ra được? Nhan sắc như thế này nếu bán cho Cao Xương Vương ít nhất cũng được mười vạn lượng vàng,”

Mười vạn lượng vàng! Mắt Khổ Định sáng lên.

“ Sao áo lại bị ướt hết thế?”

“ Vừa nãy cho uống nước nàng ta không chịu.”

Hồ Kiêu cười lạnh leo: “ Không uống, vậy để cho nàng ta chết khát. Đi lấy kìm lại đi.”

Khổ Định lập tức đi lấy kìm. Hồ Kiêu vút kìm vào trong chậu than hồng, lạnh lùng đánh gia khuôn mặt Cung Khanh.

Dùng lửa nung kìm để làm gì, định dùng hình với mình chẳng? Cung Khanh trong lòng hoang mang lo lắng, nhưng lại nghĩ, chúng bắt mình để bán lấy tiền, nhất định sẽ không hủy hoại dung mạo hoặc làm mình bị thương, thế nên có chút yên tâm.

Sau khi kìm được nung đỏ, Hồ Kiêu lấy ra, đi đến trước mặt Cung Khanh.

Cung Khanh tuy đã suy tính hắn ta không làm hại mình, nhưng nhìn thấy chiếc kìm sắt đỏ rực thì tim vẫn đập mạnh, lòng thầm lo sợ.

“ Bỏ tóc nàng ta xuống.”

Khố Dịch hiểu ngay, lập tức cười nói; “ Lão đại thật thông minh, mình uốn tóc cho nàng ta, ngày mai lại vẽ lên mặt, lính giữ thành sẽ tưởng đây là người Ba Tư, nhất định sẽ cho đi.”

Cung Khanh thầm thở phào, hóa ra hắc cầm kìm là để uốn tóc ỉnh.

Khố Dịch dỡ tóc nàng xuống tán thưởng: “ Chắc chắc, mái tóc đẹp quá, mềm mại suôn mượt.” Vừa nói vừa tiện vuốt má Cung Khanh một cái.

Cung Khanh vô cùng tức giận, nhưng hiểu rằng giờ chỉ có cách giả vờ ngoan ngoãn nghe lời bọn chúng thì mới có cơ hội thoát thân.

Mái tóc dài đến tận thắt lưng sau khi bị dỡ lại càng làm nổi bật dung mạo nổi bật diễm lệ rung động lòng người của nàng.

Khố Dịch nuốt nước bọt nói: “ Lão đại, người đẹp như thế này nếu được ngủ cùng một đêm thì có chết cũng đáng.”

Hồ Kiêu cười lạnh lùng đáp: “ Có tiền rồi, người có thể mỗi đêm ngủ cùng một người đẹp khác nhau.”

Ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài có một tiếng “ bịch”

Hồ Kiêu lập tức quay người gọi: “ Ngột Mộc”

Bên ngoài không có động tĩnh gì.

Khố Dịch lập tức đứng lên: “ Lão đại để tôi ra ngoài xem thế nào.”

Hồ Kiêu tay nắm chặt kìm, vội vàng bước ra bên ngoài, giật mạnh cánh cửa, chỉ thấy Ngột Mộc nằm trên đất.

Một luồng sáng lạnh bay đến, hắc ta vội vàng vung kìm lên đỡ.

Cung Khanh ở trong phòng chỉ nghe bên ngoài có tiếng binh khí va vào nhau, không lâu sau có tiếng người rên la, thêm một lúc nữa thì bên ngoài không còn tiếng động gì, chỉ có người thấp giọng nói: “ Trời vào trước, rồi khóa lại.”

Nghe giọng nói không phải là Hồ Kiêu và Khố Dịch, vậy nhất định bọn chúng đã bị người ta bắt rồi.

Trong làng thầm vui mừng, hy vọng mẫu thân tìm được người đến cứu mình, nhưng nghĩ lại thấy không có khả năng này, kinh thành rộng lớn như thế, lại trong đêm tối, làm sao có thể tìm thấy mình nhanh như vậy được.

Ngoài cửa phòng lóe lên ánh đèn sáng, có một người tiến vào.

Người đó đeo mặt nạ trừ tà.

Nam tử để đồ ưa hình thức nên thường mặc áo lụa, còn nam tử này lại mặc áo vải, nhưng ở hắc toát ra một khí chất phi phàm, tuy đeo mặt nạ nhưng không thể che được khí khái nam nhi ngay thẳng chính trực.

Nhìn mặt nạ và y phục đấy, Cung Khanh đột nhiên nhớ ra ánh mắt trước Văn Hà lâu, trong lòng tự nhiên cho rằng đây chính là người đã nhìn mình giải đổ.

Hắc đi đến trước mặt Cung Khanh, cúi người cởi dây thừng trói tay nàng.

Cung Khanh vội nói: “ Đa tạ tráng sĩ cứu giúp.”

Đôi mắt sau mặt nạ nhướng lên, lần đầu tiên có người gọi hắc là tráng sĩ, thật thú vị.

“ Sao nàng biết ta đến cứu nàng?” Hắc lập tức ép hơi xuống làm thay đổi giọng nói.

Lẽ nào không phải? Cung Khanh hơi giật mình, nhìn vào đôi mắt phía sau mặt nạ.

Hắc tránh ánh mắt nàng, rút dây thừng cởi được một nửa thì dừng lại, quay ra nhón một lọn tóc dài bên má nàng, quần vào đầu ngón tay.

Nàng phát hiện bên trong cánh tay hắc có một vết thương còn mới, thầm nghĩ chắc là bị kìm của Hồ Kiêu làm bị thương.

Hắn cười nhẹ: “ Cô nương chưa từng nghe nói, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn?

“ Chim sẻ?” Cung Khanh giật mình, trong lòng lo ngay ngáy, nhưng miệng vẫn lại mừi phần khẳng định: “ Tráng sĩ không phải là chim sẻ mà là anh hùng.”

“ Cô nương tin tưởng ta thế sao?”

“ Xin tráng sĩ thả thiếp, thiếp sẽ mang nghìn vàng cảm tạ ơn tráng sĩ.”

Hắn cười nói: “ Ta không thiếu tiền”

Không cần tiền, vậy hắn cần cái gì? Trong lòng Cung Khanh càng lo lắng, thái độ thêm phần chân thành cầu khẩn: “ Chỉ cần tráng sĩ nói ra, việc thiếp làm được nhất định sẽ cố hết sức, chỉ mong tráng sĩ thả thiếp về nhà.”

Hắn lại quấn thêm một vòng tóc vào ngón tay: “ vậy ta muốn nàng lấy thân mình mình báo đáp có được không?”

Đúng là cái không muốn nhắc tới thì lại nhắc, Cung Khanh bối rối tim đập loạn nhịp, nhất thời không biết trả lời ra sao.

“ Trong kịch đều diễn anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân mình báo đáp, chẳng lẽ lại là lừa người ta sao?” Nam tử cố ý dùng giọng điệu thật bi thương tay không ngừng quấn lộn tóc của nàng, muôn phần quyến luyến, không nỡ buông ra.

Cung Khanh bị kiểu nói nửa chính nửa tà của hắn làm cho vô cùng lo lắng. Như vậy xem ra khả năng đây là “ Chim sẻ” cũng rất lớn.

Hắn cuối cùng cũng bỏ lộn tóc của nàng xuống, cởi trói ở tay nàng, sau đó lại cởi dây thừng ở chân nàng.

Cung Khanh được tự do rồi, muốn đứng dậy cảm ơn, nhưng tác dụng của thuốc còn chưa hết, nàng lại bị trói rất lâu, nên khi đứng dậy người lảo đảo, vậy là cứ thế ngã vào lòng hắn.

Hắn vội đưa tay ra đỡ nàng, một mùi hương lạ mà thơm phả vào mặt, nó vừa tươi mát vừa ngọt ngào, giống như là men rượu làm người ta say đắm.

Hắn dùng chân ngoắc chiếc ghế lại rồi đỡ nàng ngồi xuống sau đó cúi người xuống, tay đặt trên chân nàng.

Cung Khanh lại thấy kinh hoàng, toàn thân run rẩy.

Hắn cười cười, ấn nhẹ mấy cái vào huyệt đạo trên bàn chân, tiếp đó lại bóp nhẹ mắt cá chân nàng, lập tức có cảm giác khí huyết lưu thông hơn rất nhiều.

“ Đa tạ tráng sĩ”

Tuy cách lớp vải, nhưng bị một nam tử tiếp xúc gần đến như vậy cũng đã vượt xa phạm vi chịu đựng của nàng rồi, nhưng người ta có ý tốt, cũng không phải là vô lễ, nên nàng không thể cự tuyệt, chỉ tỏ ý muốn rút chân ra, không để hắn tiếp tục bấm huyệt nữa.

Hắn bỏ mắt cá chân nàng ra, nhưng lại quay sang nắm lấy bàn chân nhỏ nhắn của nàng, nàng càng cảm thấy xấu hổ, vội vàng rút chân lại.

Hắn nắm chặt lấy gót chân nàng: “ Cô nương cứ đừng ngại, hãy coi ta là đại phu của Hành y đường là được.”

Cách lớp tất mỏng, hắn dùng ngón tay ấn mấy huyệt đạo nơi bàn chân, mới đầu không có cảm giác đau, chỉ hơi tê, sau đó khi hết tê mới cảm thấy hơi đau nhói.

“ Đa tạ” Nàng đỏ mặt rút vội chân khỏi tay hắn. Chưa có ai chạm vào lòng bàn chân nàng như vậy, làm nàng nhớ đến chuyện Triệu Phi Yến được nâng niu trong lòng bàn tay. Mà đời này kiếp này điều nàng mong muốn chẳng phải là có người trân trọng mình, ỉnh một đời yêu thương và trân trọng như vậy sao. Một tình cảm chưa từng có tự nhiên nảy sinh, giống như chú thỏ con nhút nhát, vui vẻ thoát ra khỏi trái tim.

(Triệu Phi Yến: Cung phi của Hán Thanh Đế, cùng với Vương Chiêu Quân được coi là hai đại mỹ nhân thời Hán, vì có điệu múa uyển chuyển tựa như chim yến bay lượn nên được gọi là” Phi Yến”. Tương truyền

khi nhảy múa nàng thường quần những dải lụa quanh lòng bàn chân, đây là khởi đầu của tục bó chân của người Trung Quốc thời cổ.

“ Cô nương muốn tạ ơn như thế nào đây?” Hấn khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, sau tấm mặt nạ trừ tà là một đôi mắt cong cong.

“ Xin hỏi đại danh tráng sĩ, ngày hôm sau thiếp xin mang lễ trọng đến tạ ơn.”

Hấn cúi người nhặt một viên trân châu dưới đất, mỉm cười: “ Tặng tiền là dung tục, chi bằng tặng một giai thoại phong lưu, cô nương thấy thế nào?”

Cung Khanh xấu hổ cúi đầu, giả vờ như không hiểu.

Hấn thở dài, giống như vô cùng bi thương, buồn bã nói “ Nếu đã không chịu, vậy ngày sau nhìn thấy hạt trân châu này, cô nương hãy cảm tạ ta, có được không?”

Hạt trân châu đó là ở cổ áo nàng, hấn dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, giống như đang được tiếp xúc với da thịt nàng vậy.

Nàng chợt cảm thấy như có dòng điện dị thường chạy qua sống lưng, vọt thẳng lên đỉnh đầu, trước mắt bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng tựa cánh ve. Trong ánh trăng mờ tỏ, cánh tay người ấy bị khắc một vết thương, còn trong lòng nàng dường như cũng bị vật gì đó khắc một dấu ấn.

Yên lặng một lúc rồi hấn quay người bước ra khỏi phòng.

Cung Khanh đứng dậy đi theo ra cửa phòng, lúc này mới phát hiện trong sân vẫn còn một người đàn ông cao to đang đứng, đeo mặt nạ.

Hai người thân mình khẽ lắc một cái là đã biến mất ngoài cửa viện.

Cung Khanh đang muốn theo ra thì đột nhiên có tiếng động bên ngoài tường viện. Trong lòng nàng lại lo lắng.

Cửa viện bật mở, một đội quân cầm đuốc tiến nhanh vào, nhìn ánh lửa chiếu trên trang phục Cẩm vệ quân của họ, Cung Khanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một thanh niên tướng mạo anh tuấn bước vào đình viện, sau đó đưa tay đóng cửa viện lại, rồi mới bước đến.

Cung Khanh thấy chàng ta đóng cửa trong lòng lại lo lắng, vì chàng ta tuy đến cùng Cẩm vệ quân nhưng lại mặc thường phục.

Hai mắt chàng ta nhìn nàng chăm chú: “ Cô nương có phải là Cung tiểu thư?”

Cung Khanh gật đầu: “ Lang quân là?”

Chàng ta mỉm cười cung tay hành lễ đáp: “ Cẩm quân Tả vệ tướng quân Nhạc Lỗi.”

Nghe thấy tên hấn, lúc này trong lòng Cung Khanh mới thấy yên tâm, trên mặt lộ rõ nét cười.

Chỉ là một nụ cười thoáng như mây khói, mà khiến cho người đối diện không thể không chế nổi mình. Khoảnh khắc ấy, Nhạc Lỗi chỉ cảm thấy trong tim mình nổ bùng một tiếng, dường như lớp băng đồng cứng bị phá vỡ, sóng xuân trào dâng. Nàng đứng trong ánh lửa, giống như một con phượng hoàng đầy mê hoặc, mái tóc dài tung bay, quần hồng phấp phới, nhan sắc rực rỡ chiếu rọi bốn phía làm cho người ta không thể nhìn lâu.

Chỉ có thể có một dung mạo tuyệt mỹ đến vậy mới có thể xứng với đôi mắt ấy, hấn thầm than ông trời quả thật quá sủng ái nàng. Tuy là người thông thạo thi ca, nhưng hấn vẫn không thể dùng lời để tả cho ra được vẻ đẹp của nàng.

“ Xin cô nương đeo mặt nạ vào, bên ngoài có rất đông người.”

Nhạc Lỗi đưa cho nàng một chiếc mặt nạ Hận Bạt, Cung Khanh lúc này mới hiểu tại sao chàng ta lại đóng cửa. Bị bắt cóc, việc này có liên quan đến danh tiết. Chàng ta không muốn người ngoài biết được thân

phận của nàng, nhìn thấy dung mạo của nàng. Sự tận tâm chu đáo này làm lòng nàng hơi gợn lên một chút cảm động.

“ Đa tạ tướng quân”

Nhạc Lỗi lúc này mới mở cửa viện, gọi cấm quân túc vệ đi vào.

Rất nhanh, ba tên Ba Tư bị trói trong vừa cúi bị túc vệ ném ra trước mặt Nhạc Lỗi.

“ Đưa về phủ thẩm tra nghiêm ngặt.”

Nhìn ba tên bị trói chặt, Cung Khanh thăm cảm thấy kỳ lạ, hai người lúc này bắt được bọn họ, tại sao nhìn thấy Nhạc Lỗi đến lại bỏ đi?

Trong lòng Nhạc Lỗi cũng thấy khó hiểu, vừa rồi Mật tư doanh báo tin bảo chàng đến ngôi viện trong ngô này. Người đưa tin là ai? Mật tư doanh trước nay hành sự cơ mật, trực thuộc Đông cung, tả vệ cũng không có quyền hỏi, nên mỗi nghi hoặc này chỉ có thể để ở trong lòng.

Đi ra ngoài cổng viện, Nhạc Lỗi dắt đến một con ngựa, thấp giọng hỏi: “ Tiểu thư có biết cưỡi ngựa không?”

Cung Khanh đáp: “ Không biết”

“ Tiểu thư ngồi lên trên, ta dắt dây cương, không nguy hiểm đâu, con ngựa này rất biết nghe lời”

“ Đa tạ tướng quân”

Cung Khanh vén váy, một chân đặt lên bàn đạp, nhưng tiếc là người vẫn mềm nhũn như cũ, thử hai lần đều không thể bước lên lưng ngựa, nàng cảm thấy xấu hổ quá đỗi.

Đúng lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đẩy vào bàn chân nàng, dùng lực đưa lên, thoáng cái nàng đã ngồi trên yên ngựa.

Nàng dịu dàng cảm ơn.

Nhạc Lỗi đáp lại, đêm tối lạnh lẽo nhưng trong lòng chàng lại thấy ấm áp không nói lên lời.

Nhạc Lỗi không bảo thuộc hạ đi theo, mà chỉ một mình đưa Cung Khanh về, nhằm tránh để thuộc hạ biết được thân phận của nàng. Cung Khanh tự dừng thấy nảy sinh ấn tượng tốt về con người này, trong lòng nghĩ thảo nào chàng tuổi trẻ thế mà đã làm quan đến chức tả vệ tướng quân, thì ra là một người làm việc gì cũng suy nghĩ chu toàn, không có kẽ hở.

Tối nay Cung Cẩm Lan tụ họp với đồng僚, lúc này đã vội vã trở về nhà. Độc Cô Đặc sau khi đưa Cung phu nhân trở về phủ cũng ở lại đợi tin tức của Nhạc Lỗi mà chưa rời đi.

Cung phu nhân đổ vào lòng Cung Cẩm Lan khóc đến ngất lên ngất xuống, lúc này đã nghe thấy một tiếng hô: “ Tiểu thư đã về.” Bà vẫn còn tưởng đang nằm mơ, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đúng là nhi nữ mình đang đi vào, liền lấp tức rời khỏi Cung Cẩm Lan ôm chầm lấy con: “ Khanh nhi, con không sao chứ?”

“ Mẫu thân, con không sao.” Cung Khanh đã buộc lại tóc gọn gàng, bởi lúc đi trên đường gió đêm thổi mạnh khiến hai má nàng ửng đỏ, nên khi nhìn vào thấy khí sắc rất tốt, hoàn toàn không giống sắc mặt của một người mới bị bắt cóc.

Cung phu nhân thấy nữ nhi giữ cổ áo liền hỏi: “Con làm sao thế?”

“ Cổ họng con hơi đau.” Cung Khanh không tiện nói cổ áo đã bị người ta xé.

Độc Cô Đặc cứ mãi nhìn Cung Khanh không thể dời mắt. Chàng ta mấy năm trước sống ở Hồ Châu, năm ngoái sau khi được kế thừa tước vị mới chuyển đến sống tại kinh thành. Tuy có nghe nói tiểu thư nhà họ Cung là kinh thành đệ nhất mỹ nhân cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng, nhưng dù có chuẩn bị trước bao nhiêu thì cũng không thể bằng được vẻ đẹp kiều diễm sống động ngay trước mắt.

Cung phu nhân vốn không biết người đầu tiên giải cứu Cung Khanh là người đeo mặt nạ trừ tà, mà cứ nghĩ là Nhạc Lỗi đã cứu được nhi nữ, nên cũng không ngừng cảm ơn Nhạc Lỗi.

Cung Cẩm Lan cũng cúi người cảm tạ: “ Chuyện đêm nay thật đa tạ Nhạc tướng quân.”

Nhạc Lỗi hơi ngượng: “ Cung thượng thư khách khí qua, bảo vệ sự an toàn của kinh thành vốn là trách nhiệm của mười sáu đạo cấm quân”

Cung Cẩm lan lại quay sang thi lễ với Độc Cô Đặc: “ Đêm nay đa tạ Hầu gia giúp đỡ, tiểu nữ mới có thể bình yên vô sự, ngày mai Cung mạo xin đến phủ bái tạ.”

Cung phu nhân ngược lại không vui vẻ gì nói: “ Hôm nay nếu không phải bị Hầu gia bám đuôi thì không đến nỗi bị một phen kinh sợ như vậy, việc này nếu truyền ra ngoài thì sẽ tổn hại đến thanh danh của Khanh nhi, hy vọng hầu gia giữ bí mật giùm cho.”

Độc Cô Đặc vội nói: “ Điều này là đương nhiên, tại hạ nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng.”

“ Vậy xin mời Hầu gia ra về.” Cung phu nhân trong lòng vô cùng tức giận Độc Cô Đặc, nếu như không phải nghĩ chàng ta là cháu rể tương lai thì chỉ muốn trở mặt.

Độc Cô Đặc đành phải cáo từ ra về.

Trong lòng chàng ta rất hối hận, lẽ ra lúc đó nên đi cùng Nhạc Lỗi tìm Cung Khanh, như vậy công lao anh hùng cứu mỹ nhân mình cũng có phần.

Lúc này đã là nửa đêm, người đi chơi phố còn rất ít. Một vầng trăng tròn treo trên đỉnh đầu, ánh sáng mờ tỏ như sương khói.

Độc Cô Đặc ngơ ngẩn than một câu: “Đẹp thật, đúng là danh bất hư truyền.”

Nhạc Lỗi thấy vậy liền nhận ra ngay tâm sự của Hầu gia, bèn nói: “ Nàng được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cho đến bây giờ vẫn chưa có hôn ước, nghe nói là đợi sang năm tuyển Thái tử phi.”

Độc Cô Đặc ngẩn người, than thở: “ Hầu gia ta cũng là một nhân tài, văn thao võ lược, gia thế địa vị cũng không kém Đông Cung bao nhiêu.”

Gia thế địa vị có cao bao nhiêu thì cũng có thể tranh với Đông Cung được sao? Cho dù đây là biểu ca ruột của huynh đi nữa. Trên mặt Nhạc Lỗi thấp thoáng một nụ cười chua chát.

Cung phu nhân đợi mọi người đi hết mới thấp giọng hỏi nhi nữ: “ Bọn chúng có... con không?”

“ Không có” Cung Khanh đương nhiên hiểu mẫu thân muốn hỏi gì, vì sợ bà lo lắng nên cũng không nhắc đến chuyện Khố Dịch vô lễ với mình.

Cung phu nhân thở phào, nói với Cung Cẩm Lan: “ Đêm nay thật khổ cho Nhạc tướng quân, phải tìm cách cảm tạ chàng ta mới được.”

Cung Cẩm Lan đáp: “ Vậy ngày mai hạ triều, ta mời chàng ta đến nhà ăn cơm, nàng hãy chuẩn bị một món quà cảm tạ.”

Cung phu nhân vội tán thành.

Cung Khanh sau khi trở vào nhà sau, thị nữ đã chuẩn bị xong nước để nàng tắm gội. Cởi bỏ y phục, nhìn trên cổ áo của nàng còn một viên trân châu, nàng liền nhớ đến người đó.

Hắn nói, khi nào nàng nhìn thấy viên trân châu này, hãy cảm tạ hắn.

Ngâm mình trong nước, cảm giác bàn chân bị hắn nắm trong tay vẫn còn nguyên vẹn.

Liệu hắn có mang hạt trân châu đó đến tìm nàng không?

Chợt nàng thấy tim mình đập nhanh, mặt hơi nóng lên như vừa có một làn gió xuân thổi qua.

Hôm sau, khi thượng triều xong Cung Cẩm lan mời Nhạc Lỗi và Độc Cô Đặc đến nhà làm khách để cảm tạ ơn cứu mạng nhi nữ đêm hôm trước.

Cung phu nhân vốn không muốn mời Độc Cô Đặc, nhưng hắn là người biết rõ sự tình, nên phải bịt miệng hắn lại, không thì chuyện nhi nữ bị bắt cóc sẽ truyền ra ngoài, làm tổn hại đến thanh danh nên không thể không mời hắn.

Cung phu nhân vừa sáng sớm tỉnh dậy đã dặn dò đầu bếp chuẩn bị tiệc rượu cực kỳ thịnh soạn còn mình xuống kho chọn một món quà tặng cho Nhạc Lỗi.

Chọn đi chọn lại đến hoa cả mắt mà vẫn chưa được, bà than thở: “ rút cuộc nên tặng gì đây, tặng kim ngân thì dung tục quá.”

Cung Khanh trong lòng xao động, người đó cũng nói như vậy, muốn nàng tặng một giai thoại phong lưu. Nhớ lại tình cảnh đêm đó, mặt nàng bỗng đỏ bừng.

Cung phu nhân thấy nhi nữ không nói gì cả, quay đầu lại nhìn, liền ngẩn người.

Đây đúng là khuôn mặt tương tư của khuê nữ, lẽ nào con mình đã rung động với ân nhân cứu mạng

Cung phu nhân hiểu nhầm đối tượng làm con mình đỏ mặt, nghĩ kỹ lại thì Nhạc Lỗi tướng mạo anh tuấn bất phàm, chức quan cũng không thấp, chỉ là không biết gia cảnh thế nào, đợi lát nữa nghe ngóng xem sao.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng bà cũng chọn được một bức thư pháp của Mễ Phát. “ Sao mẹ lại tặng chàng ấy cái này ?” Cung Khanh cảm thấy bảo kiếm tặng anh hùng thì sẽ hay hơn. Chỉ tiếc phụ thân nàng là quan văn, nên trong nhà không có bảo kiếm.

(Mễ Phát: 1051-1107 tại Phú Chương, hiệu là Tương Dương, Mạn Sĩ, Hải Nhạc ngoại sử, Lộc Môn cư sĩ, Ông là họa sĩ, nhà giám định, nhà sưu tầm và nhà thư pháp nổi tiếng thời Bắc Tống, ông bất mãn với quan trường, cách ăn mặc và sự đam mê thư pháp, đá quý của ông bị người đời cho là điên cuồng, nên người ta gọi ông là “ Mễ điên”)

“ Nhạc tướng quân tuy là võ tướng, nhưng cũng là văn nhân, chữ thảo Mễ Phát này giống như là công phu tuyệt đỉnh của chàng ta. Con không nhìn thấy công phu phi thường bút pháp của chàng ta thật phóng khoáng tiêu sái biết bao sao?”

(Phi thiềm tấu bích: ý chỉ người có võ nghệ cao cường)

Hai mắt cung phu nhân bừng sáng, đúng kiểu thiếu nữ ngưỡng mộ đại hiệp.

Cung Khanh cố nhịn cười, may mà phụ thân không nhìn thấy bộ dạng si mê này, nếu không chắc đau lòng chết mất.

Hai người rời khỏi nhà kho, Cung Khanh hỏi nhỏ: “ Mẫu thân, hôm qua biểu tỷ có nói với con một chuyện”
“ Chuyện gì?”

“ Hoàng hậu định tuyển một số thiếu nữ chưa chồng vào cung cùng công chúa đón lễ hội hoa, nhưng thực chất là muốn tuyển Thái tử phi.”

Cung phu nhân giật mình hỏi; “ Liệu con có trong đó không?”

Cung Khanh bắt lực nhấn mày: “ Với địa vị của phụ thân và ông ngoại thì con đoán là có. Con định từ ngày mai sẽ cáo bệnh nghỉ ngơi. Vừa hay tối qua gặp chuyện kinh sợ, hôm nay khi mời Độc Cô Đặc đến, mẫu thân hãy thuận miệng nói ra. Chàng ta là cháu trai Độc Cô hoàng hậu, nếu chàng ta tự mình nói Độc Cô hoàng hậu nhất định không nghi ngờ gì. Con đương nhiên cũng có thể tránh được chuyện đó.

Cung phu nhân vui mừng nói: “ Đúng thế, quả nhiên là tái ông thất mã không lường được họa phúc.”

Nhạc Lỗi vừa vào Cung phủ lập tức được tiếp đón như thượng khách. Đặc biệt là Cung phu nhân, vì trong lòng vốn có ý định chọn chàng làm con rể nên đối với chàng vô cùng nhiệt tình. Độc Cô Đặc nhìn thấy vô cùng ghen tỵ, trong lòng có dự cảm không hay, quả nhiên, qua ba tuần rượu, liền nghe thấy Cung phu nhân hỏi: “ Nhạc tướng quân tuổi trẻ tài cao không biết đã đính hôn chưa?”

Độc Cô Đặc như bị thức ăn chèn trong cổ họng, còn chưa đợi Nhạc Lỗi đáp lời, chàng ta đã chen ngang: “ Nhạc tướng quân phải lập nghiệp trước rồi mới thành gia thất, tương lai còn muốn đi Tây an lập chút công lao.”

Nhạc Lỗi: “ ...”

Cung phu nhân ồ lên một tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Trên chiến trường đao kiếm vô tình, thân là võ tướng, nguy hiểm rất lớn, tốt nhất vẫn nên chọn một quan văn. Nghĩ thế nên Cung phu nhân lại thấy tốt nhất nên đợi Quỳnh Lâm yển tìm một thanh niên tài mạo song toàn vẫn hơn.

Độc Cô Đạc âm thầm dả kích được tình địch tiềm năng trong lòng đắc ý, chỉ nghe thấy Cung phu nhân nói: “Nhạc tướng quân chỉ dựa vào bản lĩnh của mình, tuổi còn trẻ mà đã có địa vị như vậy, thật khiến người ta khâm phục. Không dựa vào xuất thân gia thế để phong quan tiến chức mới chính là nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất”

Tim Độc Cô Đạc nghe thấy như có tiếng vỡ vụn, mình chính là người dựa vào xuất thân gia thế mà được phong hầu, đây chẳng phải là nói mình sao.

Thật ra lần này chàng đúng là đã cả nghĩ, Cung phu nhân vốn không phải muốn châm biếm chàng mà chỉ muốn tán dương Nhạc Lỗi, đồng thời cũng muốn tán dương phu quân của mình.

“Đêm hôm qua Khanh nhi bị kinh sợ quá nên hôm nay đổ bệnh, nếu không đã bảo nó đích thân ra kính rệu Nhạc tướng quân và Hầu gia.”

Độc Cô Đạc đang bị tổn thương sâu sắc, trái tim tan vỡ chợt bừng tỉnh, vội vàng hỏi: “Tiểu thư bệnh có nặng không?”

“Nặng. Đêm qua sốt cao, hôm nay uống thuốc cũng chưa thấy đỡ.” Cung phu nhân tỏ vẻ sầu khổ, nói bệnh tình của Cung phu nhân vô cùng nghiêm trọng.

Nhạc Lỗi và Độc Cô Đạc không thể khống chế đều lộ vẻ quan tâm lo lắng.

Sau khi ăn cơm xong, rời khỏi Cung phủ, Độc Cô Đạc ôm một bụng buồn phiền lên xe ngựa. Cung phu nhân nhất bên trọng nhất bên khinh thật làm cho người ta thấy tổn thương.

Xe ngựa đi đến cổng Thái y viện, trong lòng chàng bỗng nảy ra một ý, liền mở rèm xe quát to: “Dừng lại.”

Vừa xuống xe, trong lòng thầm nghĩ: “Hầu gia ta đối chiều thức, người anh hùng cứu mỹ nhân, hầu gia ta năng hanh giúp nón, mưa dầm giúp tưới.”

(Năng hanh giúp nón, mưa dầm giúp tưới: ý muốn nói sự giúp đỡ đúng lúc cần thiết.)

Người đứng đầu thái y viện là Tiết Lâm Phủ có ngoại hiệu là Quỷ kiến sầu, từ cái tên này có thể biết y thuật của ông ta inh như thế nào, vốn là thái y chính của Thái y viện, nên người có thể mời ông ta không nhiều, vừa hay Độc Cô Đạc lại là một người trong số đó.

Cung Khanh lúc này đang chơi đu trong hoa viên phía sau, đột nhiên thấy thị nữ Ngọc Chi từ nguyệt môn chạy vào.

“Tiểu thư nhanh trở về phòng nằm, Thái y viện cử người đến rồi.”

Cung Khanh là người thông minh, từ trên đu bước xuống hỏi: “Người nói xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân bảo em gọi tiểu thư về phòng nằm, Thái y viện trong cung cử người đến, nghe nói là Định Viễn Hầu đặc biệt mời đến khám cho tiểu thư.”

Chết rồi! Cung Khanh vội vàng kéo váy chạy về phòng.

Nàng vừa mới nằm xuống, buông màn thì nghe thấy tiếng Cung phu nhân đã đến hành lang.

“Làm phiền Tiết thần y từ trong cung đến đây, thật không dám. Tiểu nữ hôm nay uống thuốc, đã đỡ nhiều rồi.”

“Lão phu được Định Viễn Hầu ủy thác đến đây, không thể không đến, cũng không dám không đến, đã vào phủ rồi vậy để lão phu xem xem.”

Cung phu nhân đành phải muối mặt dẫn Tiết thần y vào khuê phòng của Cung Khanh.

“Nhi nữ, đây là Tiết thần y trong cung.”

Cung Khanh từ trong màn có sức mà không có lực đưa tay ra, Tiết thần y lấy một tấm lụa đặt trong lên tay nàng, treo tơ bắt mạch.

“ Mạch đập hơi nhanh”

Cung Khanh cười thầm, vừa rồi từ hậu hoa viên vội vàng chạy về , mạch không nhanh mới lạ.

“ Tiểu thư không bị bệnh gì nặng, chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.”

Tiết Lâm Phủ kê một đơn thuốc đưa cho Cung phu nhân: “ Nếu tiểu thư uống thuốc này xong vẫn không khỏe, lão phu sẽ đến khám lại.”

Cung Khanh thầm kêu khổ, xem ra không thể giả bệnh được nữa. sau này nếu mình bảo không khỏe, Độc Cô Đặc lại mời ông ta đến, mình có bệnh hay không, làm sao có thể lừa được Tiết Lâm Phủ, nếu như bị ông ta nói đến tai Độc Cô Đặc thì không hay rồi.

Thế là nàng đành “ hồi phục”

Cung phu nhân nói: “ Không vội, từ giờ đến lễ hội hoa còn hơn một tháng, nửa tháng nữa thi đình, trong Quỳnh Lâm yến, chúng ta sẽ chọn ra một người rồi lập tức quyết định chuyện hôn sự.”

Trong Quỳnh Lâm yến chọn con rể là chủ ý từ lâu của Cung phu nhân. Cung Khanh không thấy có gì không thỏa đáng, nhưng sau sự việc xảy ra từ tết Thượng Nguyên Cung Khanh không còn hứng thú gì với chuyện đó nữa.

Chiếc mặt nạ trừ tà đó đã làm nàng bị trúng tà.

Nửa tháng sau, thi đình kết thúc. Tuyên Văn đế chiếu lệ mời quần thần và tân tiến sĩ đến thăm dự Huệ hòa uyển yến để thần tử làm quen với anh tài mới tuyển chọn, đồng thời cũng để quần thần làm quen với đồng liêu sắp cùng làm việc.

Lần đầu tiên Cung Khanh tham dự Quỳnh Lâm yến là từ năm mười tuổi, nên có thể hiểu được bản chất của buổi yến hội này.

Đây là nơi để lựa chọn phe cánh và chiến hữu của mình, cũng là buổi yến tiệc để các thượng quan chiêu dụ người mới, kéo bè kết đảng, đây cũng là cơ hội để các phụ mẫu giới thượng lưu trong kinh thành có nhi nữ chưa kết hôn kén rể.

Đặc biệt là quan trạng nguyên, nếu như tuổi trẻ chưa vợ, thù sẽ trở thành đối tượng của rất nhiều người, Đối với việc này, Cung phu nhân rất có kinh nghiệm. Năm đó tân khoa trạng nguyên Cung Cẩm lan vo cùng nổi tiếng, bà đã phải đánh bại bao nhiêu tình địch mới có thể độc chiếm đấy thôi.

Cung Cẩm Lan sau khi chuẩn bị sẵn sàng, bèn pha một ấm trà, đợi phu nhân và nhi nữ. Uống hết nửa ấm, Cung phu nhân lúc này mới điệu đà xuất hiện. Bà ăn mặc lộng lẫy, đã gần bốn mươi nhưng vẫn còn quyến rũ và hấp dẫn như một mỹ nhân vậy.

Cung Cẩm lan theo kinh nghiệm lập tức trợn tròn mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Cung phu nhân vô cùng hài lòng, bước lên trước dịu dàng nắm lấy tay Cung Cẩm Lan, nũng nịu hỏi: “ Phu quân, có phải thiếp vừa già vừa xấu rồi không?”

Thị nữ Vân Thường cúi đầu giả làm bình phong, trong đầu thầm nhủ, đại nhân dám khẳng định thì chết chắc.

“ Phu nhân luôn xinh đẹp như hoa.” Thượng thư đại nhân từ lâu đã được tôi luyện vững vàng, mặt không biến sắc rút tay ra hỏi: “ Khanh nhi vẫn chưa xong sao?”

Trước đây đều là hai cha con đợi Cung phu nhân.

Cung phu nhân nhin không nổi bực tức nói: “ Bảo nó mặc váy cầu vòng bảy sắc, nó nói quá diễm lệ, bảo nó búi tóc kiểu truy mã nó bảo quá phô trương, bảo nó đeo chuông vàng vào chân, mỗi bước kêu tít tang, nói bảo quá đom đống, haiz... nói qua nói lại nó làm thiếp như một bà mẹ thô tục không có thẩm mỹ vậy.” Nói đến đây, mắt hạnh của bà đảo ngược, tức giận phì một tiếng: “ Thật là, nhi nữ lớn chẳng coi mẹ ra gì.”

“Bảo nó nhanh lên, sắp muộn giờ rồi”

Cung phu nhân dặn dò Vân Hủy đi hối thúc tiểu thư thì Cung Khanh bước vào.

Cung phu nhân từ sớm đã bảo nàng mặc sao cho long lanh diễm lệ. Kết quả vừa nhìn thấy trang phục của nàng liền nhảy dựng lên: “ Con cố ý làm mẹ tức điên có phải không, buổi yến tiệc quan trọng như thế, nhi nữ trong kinh thành này ai không muốn bán mạng đi trang điểm chứ!”

“ Mẹ, con sợ chết nên không muốn ‘bán mạng.’” Cung Khanh bật cười, tiếng cười vừa trong trẻo vừa quyến rũ. Nàng mặc một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, từ trên xuống dưới không có hoa văn gì, chỉ có một điểm sáng duy nhất là lưới viền dưới chân váy tương đối lớn, có đủ mười sáu nếp gấp. Chiếc váy bình thường thì không nói, nhưng đến trang sức cũng cực kỳ đơn giản, trên cổ chỉ đeo một chiếc vòng vàng, bên dưới có một bông hoa mai làm bằng ngọc trắng, dùng lam ngọc điểm xuyết làm nhụy hoa.

Trang phục bình thường, trang sức đơn giản thì ít ra khuôn mặt nên tô vẽ đậm hơn một chút, còn nàng thì sao, chỉ điểm một bông hao mai xanh ở giữa lông mày.

“ Khước chi hiềm phần ô nhan sắc, đậm tào nga my triều chí tôn. Con muốn học theo Quách quốc phu nhân hả?”, Cung phu nhân gần đây đang xem dã sử Đường Minh hoàng, tức quá xuất khẩu thành thơ, cũng coi là có đất dụng võ.

(Khước hiềm chi phần ô nhan sắc, đậm tào nga my triều chí tôn: đây là hai câu thơ trong bài thơ thứ hai câu “ tập linh đài” đời Đường, là bài thơ châm biếm về mặt chính trị, người bị châm biếm là chị thứ ba của quý phi Dương Ngọc Hoàn

Quách quốc phu nhân: bà không dùng son phấn, tự mình có khuôn mặt đẹp đẽ, thường để mặt mộc đi bái kiến hoàng đế)

Cung Khanh thân mật nắm tay Cung phu nhân, thân mật nũng nịu nói: “ Mẹ, giờ trên người mẹ có cả mùi thư hương nữa, xuất khẩu thành thơ.”

“ Không cần nịnh nọt.” Cung phu nhân trợn mắt, quay người tìm cứu viện: “ Lão gia, ông nói nó đi chứ”

Ai ngờ Cung Cẩm Lan lại tỏ vẻ tán dương: “ Mặc như vậy rất đẹp.”

“ Rất đẹp?” Cung phu nhân không tin vào tai mình, nhìn nhi nữ một lượt từ trên xuống dưới, lúc này mới phát hiện ra điều tuyệt diệu của chiếc váy.

Vốn trong nếp gấp của chiếc váy lụa màu vàng nhạt có một lớp sa tanh màu cỏ, bên trên dùng chỉ vàng thêu hoa mai, khi bước nhẹ di chuyển, lớp viền váy mở ra để lại lớp sa tanh trong nếp gấp, giống như bông mai bay trên mặt sóng biếc, mềm mại uyển chuyển, cảnh ý tuyệt đẹp.

Nhưng Cung phu nhân vẫn chưa hài lòng, nếu như không đi lại, thì phong cảnh trong nếp gấp, có quỷ mới nhìn thấy. Bà tức giận đi ra cửa, trong tay cầm một chiếc quạt đàn hương, phẩy mạnh như muốn làm cho Cung đại nhân phải hắt xì hơi mới thôi. Để lỡ buổi Quỳnh Lâm yến lần này thì phải đợi đến ba năm nữa mới đến lần sau, Cung phu nhân cảm thấy nếu nhi nữ mười chín tuổi còn chưa lấy chồng thì đúng là trời sập.

Nghe nói tân khoa trạng nguyên năm nay là Thẩm Túy Thạch, có tướng mạo như Phan An, có tài hoa của Tống Ngọc. Cung phu nhân là người trọng hình thức, nên nhất quyết không để nhi nữ vốn được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân lấy một người dung mạo tầm thường được, cho nên đối với vị tân khoa trạng nguyên có tài mạo song toàn kia có kỳ vọng rất lớn. Bà cũng dự định dùng sự dũng mãnh của năm đó lại một lần nữa “ cướp chồng” về cho nhi nữ nhà mình.

Sau khi lên xe ngựa, Cung phu nhân hỏi chồng: “ Thẩm Túy Thạch có thật là dung mạo tuấn tú như mọi người truyền tụng không?”

Cung Cẩm Lan đáp: “ Đúng là dung mạo anh tuấn, tài hoa tuyệt đỉnh.”

Cung phu nhân nghe vậy, vui mừng khắp khởi nhìn nhi nữ mỉm cười.

Cung Khanh khe khẽ cúi đầu, trong lòng lại không ngừng hiện ra hình bóng khác.

Cung Cẩm Lan nhìn phu nhân nói: “ Thái tử còn chưa kết hôn, năm sau tuyển phi.”

Cung phu nhân vừa nghe thấy liền nhảy dựng lên: “ Thiếp không muốn Khanh nhi làm Thái tử phi gì hết. sau này hắt lên ngôi Hoàng đế, hậu cung có vô vàn cung nữ. Thiếp không muốn Khanh nhi phải chia sẻ phu quân với người khác, cho dù đây là Hoàng đế đi nữa.”

Hướng thái phi là cô mẫu của Cung phu nhân nên bà biết rõ máu và nước mắt đằng sau sự vinh hoa của Hoàng thất. Vì thế từ nhỏ bà đã là người thông minh, thực tế, biết hạnh phúc như thế nào mới thực chất nhất. Hơn nữa, xuất thân của nhi nữ đã không cần lợi dụng quyền thế của nhà chồng để vin theo mình rồi nép vào cánh phượng, bà không muốn nhi nữ hiển mình đi tranh đấu trong cung.

Suy nghĩ của nam tử đương nhiên khác với nữ tử. Cung Cẩm Lan thầm nhủ trong bụng một câu rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cung phu nhân cảm quạt quạt mạnh, lúc này trong lòng lại mừng thầm, may hôm nay nhi nữ của mình trang điểm nhạt nhòa nhưng nghĩ đi nghĩ lại nha đầu này xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế, dù có ăn mặc giản dị thì sắc đẹp vẫn tỏa sáng lung linh, nhưng đừng để hoàng hậu ghi nhớ là được.

Cung phu nhân tâm trạng nửa lo nửa mừng, không ngừng trấn trở, cho đến tận khi kiệu dừng ở cửa đông huệ hòa uyển thì mới thôi không nghĩ nữa, đây là cửa ra vào giành cho các quan viên và gia quyến.

Cung phu nhân vừa xuống kiệu liền nhón gót nhào về phía Triều chính môn, đây là cổng vào của các tiến sĩ.

Cung Khanh cũng nhìn sang, nhưng khoảng cách quá xa chỉ thấy ở cửa Huệ Hòa uyển một màu đỏ rực rỡ giống như biển lửa. Các tân khoa tiến sĩ đều mặc hồng bào do Tuyên Văn đế ban tặng, tay cầm danh thiếp, xếp hàng lần lượt đi vào, ai cũng cúi đầu khom lưng. Nàng không nhịn được thốt lên vui vẻ: “ Nhìn giống như một đàn tôm trong nồi.”

Cung Cẩm Lan vội vàng chặn câu nói đùa của nhi nữ: “ Vào cung rồi, nói ít thôi.” Vừa nói xong, mắt nhìn thấy mấy người đang đi đến, người dẫn đầu khoác măng bào, đeo đai ngọc chính là Duệ vương điện hạ.

Cung Cẩm Lan vội vàng dắt phu nhân ra thi lễ, Cung Khanh cũng theo đó cúi đầu hô vạn phúc.

Mộ Chiêu Luật quét mắt nhìn xuống thiếu nữ đang cúi đầu.

Y phục đơn giản thanh nhã, mái tóc che ngang, đoá mai xanh điểm giữa chân mày hòa cùng với sắc hoa trên cổ áo, giống như gió thổi bay một đoá, rụng nhẹ nơi chân mày vậy, còn làn da ấy thì trắng hương cả bạch ngọc đang đeo trên cổ, đúng là làm người ta...

Cung Khanh tuy không ngẩng lên nhìn, nhưng cảm nhận được ánh mắt đang dán chặt vào khuôn mặt mình, nàng càng khép mi mắt, tránh ánh nhìn chăm chú của hắn ta.

“Vương gia, mời.” Cung Cẩm Lan cúi người mời hắn đi trước.

Mộ Chiêu Luật quét mắt nhìn đám tiến sĩ khom lưng đưa danh thiếp, khóe môi dường như hơi nhếch lên, cất bước.

Cung phu nhân đưa mắt nhìn theo vị Vương gia quyền quý thần bí khó đoán nhất trong triều, lòng thầm hừ một tiếng: “Có gì mà kiêu ngạo, chẳng qua là cháu ruột của hoàng thượng thôi.”

Trong vườn treo đèn kết hoa vô cùng rực rỡ, nổi bật một khung cảnh phồn vinh thời hưng thịnh.

Dạ yến đặt tại sân khấu ven hồ, còn bàn tiệc hậu cung đặt ở chỗ khác, cách một bức rèm ngọc, ngồi trong bàn tiệc có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, về tướng mạo người mới, cũng có thể nhìn tương đối rõ.

Các mệnh phụ được cung nga sắp xếp vào chỗ ngồi, Cung phu nhân thân phận cao quý, ngồi ở hàng ghế thứ hai sau hoàng hậu, Cung Khanh không có việc gì ngồi luôn sau mẫu thân.

Nhìn qua rèm ngọc, trên sân khấu ven hồ, đúng là muôn hồng nghìn tía, quan viên trong triều từ tam phẩm trở lên đều mặc quan bào màu tím, các tân tiến sĩ lại mặc áo hồng bào, đầu đội mũ cánh chuồn, bên trên cài hoa. Đây đều là do Tuyên Văn đế ban thưởng.

Thanh niên thư sinh mặc thế thì cũng tạm được, nhìn giống như là tân lang vậy. Còn các tiến sĩ già, nếp nhăn đầy mặt, ăn mặc như thế, thật là... Nhưng dù nói thế nào, thì mặc màu đỏ tím cũng là đúng rồi, đi làm quan chẳng phải chỉ mong có được một tương lai như thế?

Cung phu nhân ánh mắt hấp háy nhìn xung quanh, cùng hàn huyền với các phu nhân tiểu thư thân quen, thuận lợi mọi bề.

Cung Khanh tương đối thờ ơ với cảnh tượng trước mắt. Thuở thiếu thời nàng vốn cũng có nhiều bạn đồng trang lứa, nhưng càng lớn càng trở nên xinh đẹp, hai năm trước lại được xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, thì các khuê nữ lần lượt rời xa, chẳng ai muốn ở cạnh nàng bởi dễ bị so sánh.

Đạo lý cây to đón gió nàng hiểu rõ, nên càng lớn nàng càng đơn giản, Quỳnh lâm yến đêm nay, nàng chọn một chiếc váy bình thường nhất, sau khi nhập tiệc liền yên lặng ngồi bên mẫu thân.

Được một lát là đến nghi lễ hoàng đế xuất hiện trước thủy tạ.

Quần thần dời chỗ ngồi tiến hành quỳ lạy, hoàng đế hoàng hậu lần lượt an tọa, quần thần đứng dậy tham bái.

Trước ngự tọa một vị thần quan hô to: “Nhập tiệc, mời mọi người vào chỗ.”

Sau đó, nhã nhạc bắt đầu được tấu lên.

Lúc này, quan chủ khảo đại học sỹ Tường Đồng Trinh dẫn toàn thể tiến sĩ tiến hành tam quỳ cửu khấu, sau đó tân khoa trạng nguyên Thẩm Túy Thạch đại diện các tiến sĩ dâng tạ biểu với Tuyên văn đế.

Nhìn qua rèm ngọc, Cung Khanh thấy một nam tử bước ra hành lễ trước ngự tọa.

Ánh nền đỏ trên chân đế cao chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, lông mày lười mác, mắt sáng như sao. Cùng là hồng bào, nhưng chàng mặc lên lại khác hẳn với những người khác, không chút tầm thường, mà trái lại còn có phần tăng thêm vẻ tuấn tú khoáng đạt.

Đây chính là tân khoa trạng nguyên Thẩm Túy Thạch, Cung Khanh thầm tán thưởng.

Lúc này cả trong ngoài rèm đều yên lặng, Thẩm Túy Thạch thân như ngọc tạc, tiếng tựa ngọc rơi, thoáng như sóng thổi qua sông lặng. Nội dung tạ biểu hoa mỹ lưu loát, hành văn như nước chảy mây trôi, lại có phần khí khái anh hùng.

Đây đúng là nam tử khiến cho người ta phải kinh ngạc tán thưởng.

Các khuê nữ ở trong rèm lần lượt bị thu hút ánh nhìn, ngưỡng mộ tướng mạo hơn là lời biểu, phải rất lâu trong rèm không có tiếng động, đến cả Cửu công chúa cũng nhìn Thẩm Túy Thạch chằm chằm.

Cung Khanh cầm chén rượu lên, nhắm nháp một chút.

Đồ tốt đương nhiên sẽ có nhiều người muốn chiếm giữ, nên mới có biết bao người muốn tranh giành ngai vàng trên điện kim loan, vì chỉ có ngồi ở đấy, thì toàn bộ đồ tốt trong thiên hạ mới là của mình, không cần phải tranh giành với ai, chỉ cần cử động một ngón tay là người khác phải tự nhiên dâng tặng.

Cung phu nhân không nghe tạ biểu, ánh mắt quét qua ánh mắt các khuôn mặt của nam tử trẻ bên ngoài rèm. Cung Khanh đương nhiên biết rõ mục đích của mẫu thân, nàng đã quá hiểu bà, buổi tiệc nay, chỉ có không ba người có thể được Cung phu nhân để ý.

Người thứ nhất vẫn là tân khoa trạng nguyên Thẩm Túy Thạch

Người thứ hai là Duệ vương Mộ Chiêu Luật.

Và còn một người nữa, chính là đồng cung thái tử Mộ Trầm Hoàng.

Thẩm Túy Thạch không cần phải nói. Có thể lọt vào mắt xanh bệ hạ tất là phượng hoàng trong nhân gian.

Còn Duệ Vương tóc mai như lưỡi dao, lông mày như nét mác, trang nghiêm điềm tĩnh. Nhưng đáng tiếc cũng là người trong hoàng gia, hơn nữa, mẹ của Duệ Vương, Giang vương phi, luôn là người Cung phu nhân không ưa nhất.

Còn với thái tử Mộ Trầm Hoàng, nói hần “ Tỉnh thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang diễm độc tuyệt, thể vô kỳ nhị” cũng không có gì quá đáng. Nhưng điều mẫu thân không muốn nhất là để nàng vào cung, cho dù Thái tử là tiên nhân hạ phàm thì bà cũng không đồng ý.

(Tỉnh thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang diễm độc tuyệt, thể vô kỳ nhị: Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh, vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh. Đây là câu thơ xuất phát từ “bạch thạch lang khúc” của Nhạc Phủ, đại ý ca ngợi vẻ đẹp của nam tử)

Cho nên Cung Khanh có thể chắc chắn, ngoài ba người này, thì người trọng sắc như mẫu thân mình có nhìn kẻ khác cũng không để ai vào mắt.

Quả như nàng dự liệu, Cung phu nhân đúng là ngoài ba người này ra thì chẳng nhìn ai vừa mắt nữa, nhưng trong ba người ấy ngoại trừ Thẩm Túy Thạch, thì hai người còn lại đều không phải là đối tượng của nhi nữ. Vì vậy ánh mắt của Cung phu nhân liền dán chặt vào người tân trạng nguyên. Quả nhiên càng nhìn càng thích, càng nhìn càng hài lòng, sau này nếu con rể là trạng nguyên thì đúng là một giai thoại đẹp của kinh thành.

Tạ biểu ngâm xong, Thẩm Túy Thạch trở về chỗ ngồi, Cung phu nhân lúc này mới chuyển ánh mắt sang các nữ nhân trong rèm ngọc, xem xem có ai là đối thủ cầu nhi nữ nhà mình.

Độc Cô hoàng hậu ngồi bên trên đoàn chính nghiêm trang, y phục chỉnh tề, có phong thái bậc mẫu nghi thiên hạ, còn Cửu công chúa ngồi bên cạnh bà hôm nay trang điểm vô cùng diễm lệ, thu hút ánh nhìn, nhưng Cung phu nhân nhủ thầm trong bụng, cho dù Cửu công chúa y phục sang trọng trên người có khoác cả mây ngũ sắc cũng không thể bì được với nhi nữ nhà mình mặc áo vải giản dị.

Khi ánh mắt nhìn xuống phía dưới hoàng hậu, trái tim Cung phu nhân như bị ai bóp nghẹt.

Không ngờ bà ta cũng đến.

Người đàn bà khiến cho Cung phu nhân khó chịu chính là mẫu thân cầu Duệ vương, Giang vương phi.

Nhớ lại hai mươi mấy năm trước, lúc hai người vẫn còn thân thiết. Năm đó lão Duệ vương đối với Cung phu nhân có chút tình ý, ai ngờ Giang thị dùng chút thủ đoạn làm lão Duệ vương thay đổi chủ ý, cưới bà ta làm vương phi. Cung phu nhân tuy không có ý chung thân với lão Duệ vương, nhưng bị người khác cướp tay trên, mà người cướp đi lại chính là bạn thân nhất của mình nên trong lòng tổn thương ghê gớm. Từ đó quan hệ của hai người càng xa cách.

Sau khi lão Duệ vương tạ thế, giang thị chuyển đến biệt viện ở ngoại thần, lễ phạt tu hành, dường như đoạn tuyệt với các quý phụ chốn kinh thành, không ngờ năm nay bà ta cũng xuất hiện tại Quỳnh Lâm yến.

Ở bên kia, Thẩm Túy Thạch ngâm xong tạ biểu, Tuyên Văn đế bắt đầu cất lời. vẫn là bài của những năm trước, thông cáo cho các thần tử mới phải tuân thủ kỷ cương giữ gìn phép nước, làm tròn chức trách, sau này quyền cao chức trọng, tận lực cho triều đình, đương nhiên sẽ được hưởng không hết vinh hoa phú quý.

Sau khi phát biểu xong, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là hoàng đế ban rượu, sau đó quần thần tạ ơn, lại ban rượu, lại tạ ơn. Sau khi tam ban tam tạ mọi người mới có thể cầm đũa thưởng thức sơn hào hải vị của hoàng gia.

Qua ba tuần rượu, trăng lên qua ngọn liễu, Tuyên Văn đế ra lệnh bắn pháo hoa trên hồ.

Thấp thì lơ lửng ở hành lang, cao thì bay lượn trên mái nhà, pháo hoa nổ rộ cùng phong cảnh đèn hoa rực rỡ, phản chiếu xuống mặt hồ sóng nước lấp lánh, đẹp tựa cánh tiên.

Cung phu nhân liếc mắt phát hiện hoàng hậu và giang thị đang thì thầm nói chuyện riêng, hơn nữa thỉnh thoảng lại nhìn Cung Khanh, rõ ràng chủ đề cuộc nói chuyện chính là nhi nữ nhà mình. Bà vô thức cảm nhận được một bầu không khí hiểm nguy đang rình rập, không ngờ Giang thị lại cầm chén rượu bước đến.

“ Đã lâu không gặp, Thanh Thư muội muội mọi việc vẫn tốt chứ?”

Giang thị tỏ ra thân thiết, đặc biệt còn gọi tên thời thiếu nữ của Cung phu nhân, Cung phu nhân cười phụ họa, đứng lên khách khí đáp: “ Đa tạ vương phi vẫn còn nhớ đến.”

Giang thị dường như không cảm nhận được vẻ lãnh đạm xa cách của Cung phu nhân, tự ngồi xuống bên cạnh bà, ánh mắt tự nhiên nhìn Cung Khanh, không kìm chế được buồn lời khen tặng: “Mấy năm không gặp, Khanh Khanh đã trở thành một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, muội nhìn xem, đôi mắt này, làn da này, quả là...”

Từ nhỏ nữ nhi đã được mọi người tán dương dung mạo nên chuyện đó giống như cơm bữa thường ngày, còn đối với Cung Khanh, những lời ấy nàng đã nghe cả nghìn lần rồi nên hầu như không có cảm xúc gì, tuy nhiên vẫn cúi đầu vờ xấu hổ, đó thực ra là một việc tương đối đau khổ.

Còn biểu tỷ Hường Uyển Ngọc ngồi bên cạnh nàng, nghe những lời này thì trong lòng càng thêm chua chát. Mỗi lần ngồi cùng với Cung Khanh, khi mọi người khen nàng, thì dường như chẳng ai nhìn thấy nàng cả, nàng ấy chịu sự “không thấy” này quá đủ rồi. Nhưng vì hai nhà là họ hàng thân thích, cho nên mỗi lần xếp chỗ thì cả hai tỷ muội vẫn cứ phải ngồi cạnh nhau.

Giang thị sau khi khen Cung Khanh thì ngồi lại gần hơn, quan tâm cười hỏi: “Hôn sự đã quyết định chưa?”

Cung phu nhân trong lòng hơi hẫng, khuôn mặt cười đông cứng, bà ta muốn như thế nào?

2. Chương 2

“Ôi, ngày tháng trôi qua nhanh quá, nhớ năm xưa...!” Giang thị đột nhiên chuyển chủ đề, nói sang chuyện không liên quan.

Cung phu nhân miễn cưỡng phụ họa, nhưng trong lòng ngầm đề phòng. Dù là Thái tử Mộ Trầm Hoàng hay là Duệ Vương Mộ Chiêu Luật bà đều không có hứng thú.

Nếu chẳng may Giang thị thấy Cung Khanh vừa ý, xin hoàng đế chỉ định hôn sự, hoặc là Hoàng Hậu vừa ý Khanh nhi thì... nghĩ đến đây bà ngồi không vững nữa.

Đúng lúc này, Cửu Công chúa đứng lên cạnh hoàng hậu, vẫy vẫy tay với Cung Khanh, ra ý đi cùng nàng ta.

Cung Khanh trong lòng lo lắng, theo kinh nghiệm nhiều năm tiếp xúc với Cửu Công chúa đúc kết lại thì nàng ta tìm nàng tuyệt đối không có ý tốt.

Nàng ghé sát vào tai mẫu thân nói mấy câu rồi đứng lên dẫn thị nữ Vân Diệp từ từ rời chỗ.

Cung phu nhân trong lòng càng thêm bất an.

Ra khỏi thủy tạ, Cửu Công chúa giống như một chú chim khổng tước nhỏ kiêu ngạo, chiếc váy làm bằng lông phượng hoàng dài lướt thướt, đi lên phía trước. Nàng ta không giống các nữ tử khác, không để ý bản thân sẽ bị so sánh với sắc đẹp của Cung Khanh, mà ngược lại rất thích thú ở cạnh nàng.

Nàng ta thích nhìn người được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân phải tỏ ra cung kính lễ độ, khép nép khép nép trước mắt mình, bảo nàng đông thì không dám tây, bảo quỳ thì không dám đứng, cảm giác đây thật sáng khoái.

Nghiêng nước nghiêng thành thì sao chứ, vẫn phải thuần phục ta, để ta giày vò.

Muốn người chết chỉ cần một câu nói, muốn người thê thảm lại càng đơn giản.

Về đặc ý này, nàng ta từ trước tới nay không cần che giấu.

Cung Khanh hiểu tâm tư công chúa như lòng bàn tay, nên trước mặt nàng ta lúc nào cũng tỏ ra vô cùng hoảng hốt lo sợ để thỏa mãn cảm giác hư vinh và tính tự cao tự đại của nàng ấy. Đối với một đứa trẻ từ nhỏ đã quen được nuông chiều, thành ra vừa kiêu ngạo vừa ấu trĩ vừa hư vinh ngoan cố, đứa trẻ đó lại nắm giữ quyền hô mưa gọi gió, thì đúng là khiến người ta vừa giận dữ vừa bất lực.

Cung Khanh bước vội hai bước, cung cung kính kính hỏi: “Công chúa có gì dặn dò?”

Công chúa không đáp, thông thả men theo hành lang uốn quanh ngoài thủy tạ đi ra chiếc cầu nhỏ giữa hồ, cung nữ cầm đèn đi trước dẫn đường. Đầu bên kia cầu là Quan Nguyệt đình, tọa lạc ở giữa hồ, lúc này ánh

trắng vừa đẹp, soi bóng xuống mặt nước, nhìn như lầu các giữa không trung. Tiếng nhạc trên sân khấu càng lúc càng xa, réo rắt bay trên mặt hồ, càng nghe càng hay.

Cung Khanh yên lặng đi theo Cửu Công chúa, trong lòng không đoán được dụng ý của nàng ta. Cửu Công chúa lúc này bất chợt dừng bước, vịn tay vào con sư tử đá bên cạnh thành cầu, nhìn sang bờ đối diện.

Trên sân khấu ven hồ ánh đèn sáng rõ, yến tiệc linh đình, đúng là nơi Tuyên Văn để thiết yến. Bóng người thấp thoáng, đỏ rực cả một vùng, tất cả đều đang ăn mừng vui vẻ.

“Người nói xem, Thẩm Túy Thạch so với Thái tử thế nào?”

Cung Khanh dù đã chuẩn bị tiếp chiêu từ sớm, nhưng mức độ lợi hại của chiêu này vẫn vượt ngoài dự liệu của nàng.

Một người là đương kim Thái tử, một người là tân khoa trạng nguyên, theo lý mà nói nên tán dương người trước, nhưng Cung Khanh phát hiện lúc này Thẩm Túy Thạch ngậm tạ biểu, A Cửu cứ nhìn hẩn chăm chăm, ánh mắt sáng bừng quỳnh luyện, cho nên rất có thể vị Cửu Công chúa này tình yêu chớm nở, ngưỡng mộ quan trạng nguyên.

Cung Khanh cảm thấy cẩn thận vẫn hơn, thế là liền cúi đầu cung kính trả lời: “Thần nữ ngu dốt, không hiểu ý của công chúa.”

Trước mặt Cửu Công chúa giả vờ ngốc nghếch vẫn là một chiêu tương đối hữu dụng, nàng ấy không thích ai thông minh hơn mình, đặc biệt là thiếu nữ, hơn nữa là thiếu nữ xinh đẹp.

Cửu Công chúa lường nàng một cái: “Ví dụ như tài hoa, tướng mạo, người cảm thấy ai hơn một bậc?”

“Cái này...”

Câu hỏi cụ thể đến như vậy còn giả vờ ngốc nghếch được sao, Cung Khanh cố ý biểu lộ sắc mặt khó nói, tỏ ra không biết làm thế nào.

Cửu Công chúa rất thích hưởng thụ niềm vui giày vò người đẹp, hứng thú chờ nàng trả lời, đồng thời chuẩn bị sẵn tâm lý bởi lòng tìm vết.

Cung Khanh vừa thành khẩn vừa cung kính trả lời: “Thái tử điện hạ thân phận cao quý, thần nữ sao dám to gan quan sát dung mạo. Buổi yến tiệc hôm nay, trước chỗ ngồi của thần nữ không may có một cái cột, tình cảnh bên ngoài nhìn không được rõ.”

Ý là tướng mạo của Thái tử nàng từ trước đến nay không dám nhìn kỹ, còn tướng mạo Thẩm Túy Thạch nàng cũng không nhìn rõ.

Cửu Công chúa thầm mắng một tiếng gian dối, lại nghe không thấy Cung Khanh nhã nhặn nói tiếp: “Nhưng bài tạ biểu của Thẩm Túy Thạch thì đúng là tài văn hơn người, tính hoa tuyệt đỉnh, giọng nói cũng rất dễ nghe, nên thần nữ nghĩ chắc con người cũng rất xuất sắc.”

Những câu này Cửu Công chúa rất thích.

“Nói như vậy, người cảm thấy Thẩm Túy Thạch hơn Thái tử một bậc?”

Cửu Công chúa ra chiêu thứ hai, rất thích nhìn khuôn mặt của kinh thành đệ nhất mỹ nhân lộ vẻ hốt hoảng lo lắng. Câu hỏi này cho dù trả lời đúng hay không đúng đều bất ổn.

“Ý của thần nữ là...” Cung Khanh đang nghĩ làm thế nào có thể thoát ra cái vòng luẩn quẩn của công chúa, thì đột nhiên từ phía đầu cầu truyền đến một giọng nói nam nhân trầm âm trong trẻo.

“A Cửu lại bình luận sau lưng người khác rồi.”

Cung Khanh nghe nói giật mình, ngoại trừ hoàng đế, hoàng hậu và Đông cung Thái tử Mộ Trầm Hoảng, thì trên thế gian này dường như không có ai dám gọi Cửu Công chúa như vậy.

Quả nhiên Cửu Công chúa quay đầu lại kêu lên: “Hoàng huynh đi chẳng có tiếng động gì, dọa người ta sợ chết khiếp.”

Thái tử Mộ Trầm Hoảng trầm tĩnh bước lên đầu cầu.

Đúng lúc này trong không trung bay lên một đóa pháo hoa.

Khung cảnh trước mắt Cung Khanh chợt bừng sáng.

Lúc này trả lời Cửu Công chúa, nàng mới chỉ nói thật một nửa, tuy nhiên mỗi lần chạm mặt Thái tử nàng đều không dám nhìn, nhưng một người “Tích thạch như ngọc, liệt từng như thúy, lang diễm độc tuyệt, thể vô kỳ nhị” như hần, thì chỉ cần nhìn một lần là khiến người ta khó có thể quên được.

Cung Khanh vội vàng cúi đầu cúi người kiến lễ, tránh ánh mắt làm người ta xao xuyến.

“Miễn lễ.” Mộ Trầm Hoảng thông thả bước đến.

Pháo hoa bay lên không trung, rồi bung tỏa sau lưng nàng. Gió trên cầu thổi bay tà váy, làm cho lớp sa tanh màu xanh trong nếp gấp bay phấp phới tựa như sóng biển, lộ ra vòng eo thon nhỏ của nàng, nhìn đẹp như một đóa sen chớm nở.

Phạm là hoa nở ban đêm đều đẹp dị thường, đẹp đến mức khiến người ta chỉ muốn hái xuống để tận hưởng mùi hương.

Thái tử không có ý dừng bước, cước bộ của chàng nhẹ mà nhanh, từ bên hông Cửu Công chúa đi lướt qua bên nàng. Khi bước chân áp sát, một luồng áp lực vô hình cũng tỏa ra – đó là sự uy nghi chỉ hoàng gia mới có – làm cho người ta tự dừng cảm thấy kinh sợ lo lắng.

Nàng không tự chủ được cũng bồn chồn đôi chút. Đúng lúc lướt qua, tay hần chạm khê vào đùi nàng, sượt nhẹ một cái.

Khi ấy, nàng như bị sét đánh ngang tai, tim đập tình thích, còn chưa kịp định thần xem đó là vô tình hay cố ý... thì cảm nhận rõ nhất của nàng lúc ấy là thấy váy mình bỗng nhiên bị một người khác kéo mạnh một cái, một tiếng “xoạc” nhẹ vang lên.

Mộ Trầm Hoảng dừng bước.

Cung Khanh cúi đầu, suýt chút nữa ngất luôn.

Váy của nàng từ chỗ nếp gấp trở xuống bị toạc một mảng to, khiến quần bó bên trong lộ cả ra.

Mà thủ phạm chính là chiếc nhẫn đeo tay bằng bạch ngọc của Mộ Trầm Hoảng, bên trên dùng sợi vàng mảnh tạo hoa văn như điểm tuyết, vừa hay lớp sa tanh màu xanh mỏng như cánh ve bên trong nếp gấp váy của nàng móc vào sợi vàng trên chiếc nhẫn đeo tay đó.

Mộ Trầm Hoảng không nhịn được thấp giọng cười thành tiếng.

Hần không cười còn đỡ, đằng này... nụ cười đó làm cho Cung Khanh vừa xấu hổ vừa bối rối, không thể kiềm chế được đành ngước mắt lên lườm một cái.

Cái lườm ấy vừa có chút xấu hổ, vừa như nổi giận mà không dám nói ra, làm cho nụ cười của hần đột nhiên cứng lại, không ngờ ánh mắt của một người lại có thể linh động đến thế, bao nhiêu ý nghĩ bao hàm trong đó khiến người ta không thể rời đi.

Cung Khanh thấy Thái tử cứ nhìn mình mãi, mà ánh mắt hần giống như nước hồ dưới trăng trong vắt, nhìn rất rõ ràng nhưng lại thăm sâu khó đoán, vì thế lòng nàng càng thêm bối rối. Trong lúc luống cuống nàng liền túm chặt lấy tấm sa tanh đang bị mắc vào chiếc nhẫn đeo trên ngón tay hần, kéo mạnh ra một cái, lớp váy liền bị rách rời.

Mộ Trầm Hoảng lại cười thêm một tiếng, quay đầu nói với Lý Vạn Phúc ở phía sau: “Đi tìm ghê kiệu, đưa Cung tiểu thư về trước, phải mấy tấc vệ đi theo.”

Dặn dò xong, hần lại cười nói với Cung Khanh: “Chiếc váy bị rách để sau này ta đền cho nàng.”

Dứt lời, liền bỏ đi.

Cửu Công chúa nhìn thấy sự xấu hổ lúng túng của Cung Khanh, đứng bên cạnh cười không đứng dậy nổi, thật khó có cơ hội nhìn thấy kẻ được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân lại bị bêu xấu như vậy, thật đúng là sáng khoái.

Cung Khanh túm chỗ vấy rách lại, tức giận đến thổ huyết, hai huynh muội ấy là thứ gì không biết. Một người làm rách vấy người ta còn cười vui vẻ thế, một người thì thừa dịp người khác gặp xui, sẵn khoáy trên nỗi đau của người khác.

Cung Khanh cảm nhận một cách sâu sắc, nhân sinh chính là một kiếp tu luyện. Đối với huynh muội Mộ Trầm Hoàng, là những kẻ gây không được trốn không xong, bản thân phải tu luyện đến cảnh giới tuyệt đỉnh thì mới có thể bảo toàn tính mạng.

Thế nên nàng nín nhịn sự giận dữ trong lòng, ôn tồn dặn dò Vân Diệp: “Người đi báo với phu nhân, nói ta trong người không khỏe, phải về phủ trước.”

Cung phu nhân nghe Vân Diệp bẩm báo, lập tức xin hoàng hậu cáo từ, dẫn Vân Hủy, Vân Diệp đi lên trên cầu. Bà biết ngay là đi cùng với Cửu Công chúa thì không có việc gì tốt cả, nhưng khi Cửu Công chúa hiệu triệu thì không thể không đến.

Cửu Công chúa ném lại những tiếng cười đắc ý rồi quay mình bỏ đi.

Động tác của Lý Vạn Phúc quả là thật nhanh, loáng một cái ghế kiệu đã được sắp xếp xong. Cung Khanh nghiêng người giữ chặt váy, trong bóng tối lơ mơ, Cung phu nhân không nhìn rõ, chỉ thấy nhi nữ của mình vẫn bình thường, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung Khanh và mẫu thân ra đến bên ngoài, đợi lên xe ngựa nàng mới thuật lại mọi chuyện ầu thân nghe. Đương nhiên cũng đã lược bỏ một số chi tiết, nhưng Cung phu nhân vốn là người vô cùng tỷ mỉ, sau khi nghe xong, bèn nghi hoặc hỏi lại: “Tay hấn sao lại chạm vào váy con?”

Cung Khanh: “...”

Là một nữ nhân đã yên bề gia thất, Cung phu nhân vô cùng miễn cảm đoán ngay ra một khả năng.

“Hấn sờ đùi con?”

Cung Khanh cúi đầu, ậm à ậm ừ... nói “sờ” thì hơi quá, nên nói là “chạm” thì đúng hơn.

Cung phu nhân thấy nàng không trả lời, đột nhiên giọng nói vút lên đến quãng tám: “Hấn thật sự đã sờ đùi con?”

Cung Khanh vội vàng phân trần: “Mẫu thân bình tĩnh, là chạm, chạm thôi.”

Khi nói đến chữ “chạm” nàng phát âm hơi nặng, lại còn cố tình lặp thêm một lần, nhưng cũng không đủ để ngăn được giọng nói cao vút của Cung phu nhân: “Thế vẫn không phải là sờ sao?”

Cung Khanh lặng lẽ cúi đầu, việc tĩa tốt câu chữ thật là quan trọng.

Cung phu nhân tức giận mắng: “Đồ háo sắc!”

“Có lẽ là vô tình, không cần thận thôi.”

Cung phu nhân nghiêng rằng: “Quý mới tin được.”

Bà không thể ngờ Đông cung Thái tử vốn nổi tiếng là người không ham nữ sắc, có thanh danh lại có thể đùa cợt nhi nữ, hơn nữa lại là nhi nữ của mình. Về đến phủ thượng thư, Cung phu nhân uất giận trong lòng cứ liên tục đi đi lại lại trong phòng.

Cung Khanh an ủi bà: “Mẫu thân, việc không nghiêm trọng như mẫu thân tưởng tượng đâu, lúc đó trên cầu chỉ có Cửu Công chúa nhìn thấy. Cung nữ đương nhiên không dám nói lung tung, còn Cửu Công chúa thì với việc liên quan đến danh dự của Thái tử, nàng ấy nhất định cũng không nói ra đâu.”

Cung phu nhân giận dùm dùm nói: “Hấn rõ ràng là cố ý mà, cứ ý mình là Thái tử, nên dù có đùa cợt con, thì con cũng không dám làm gì hấn.”

“Mẫu thân, không phải là sờ, mà là chạm, chạm vào rồi đi qua... Nói nghiêm túc thì động tác đó cũng không thể xem là đùa cợt và thất lễ.”

Cung Khanh giải thích mà bản thân cũng thấy ngượng ngùng, thực sự trong lòng nàng không chắc chắn lắm, nhưng phàm việc gì cũng nên nghĩ theo hướng tích cực, nếu không thì làm sao có thể sống tiếp được đây?

Cung phu nhân lại không thể làm được như nhi nữ của mình nên vẫn tiếp tục đi đi lại lại.

Quản gia bị bà sai đi gọi Cung đại nhân về, lúc này đúng là một khắc tựa ngàn thu.

Cung Khanh thấy mẫu thân cứ đi qua đi lại hoa hết cả mắt, liền trở về khuê phòng đi ngủ trước, bỏ mặc Cung phu nhân một mình trong phòng đợi Cung Cẩm Lan về đưa ra biện pháp.

Còn lúc đó, Cung đại nhân đang cười nói cùng Độc Cô Đặc đi ra khỏi Huệ Hòa uyển.

Độc Cô Đặc muốn lấy lòng Cung đại nhân, nên trước mặt ông luôn tỏ ra khiêm nhường nhã nhặn, cùng nhau cười cười nói nói suốt cả buổi tối. Đợi đến khi yến tiệc kết thúc, chàng ta một bước không rời bám chặt lấy Cung Cẩm Lan, cả hai cùng nhau rời khỏi Huệ Hòa uyển. Độc Cô Đặc trong lòng mừng thầm vì lát nữa có thể nhân cơ hội này gặp gỡ Cung tiểu thư nói mấy lời hoa mỹ, mà cách tốt nhất là có thể đi nhờ xe ngựa của người ta về nhà.

Nhưng tiếc là khi vừa ra ngoài, quản gia Cung Phúc Quý của Cung phủ tiến sát lại gần Cung Cẩm Lan bấm báo, tiểu thư trong người không khỏe, đã cùng với Cung phu nhân trở về nhà trước. Cung đại nhân vừa nghe tin liền sốt ruột, vội vàng lên ngựa quay về phủ.

Độc Cô Đặc mong mỏi cả buổi tối, đột nhiên nghe tiếng “bịch”, trái tim rớt xuống đất. Không những không gặp được Cung tiểu thư, mà quan trọng hơn là hắn đã chờ đợi bao nhiêu ngày, để cuối cùng mới sắp xếp được một cơ hội tuyệt vời. Lát nữa thôi, hắn sẽ diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng, mỹ nhân đã không còn, cứu cái gì nữa đây? Xuân tình không thành công khiến lòng hắn cứ sục sôi cả buổi tối...

Hắn vội vàng dặn dò thủ hạ bảo đảm người vô lại đang mai phục dưới cầu đợi xe ngựa Cung phủ đi qua, rằng kế hoạch đêm nay hủy bỏ.

Cung đại nhân trở về phòng, vội vàng hỏi phu nhân: “Khanh nhi đâu?”

“Đại sự không tốt rồi.”

Cung Cẩm lan vừa nghe đã mềm nhũn cả người: “Nói mau, rốt cuộc Khanh nhi bị làm sao?”

Cung phu nhân lập tức thuật lại sự tình cho phu quân nghe, ai ngờ Cung Cẩm Lan nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm: “Cứ tưởng chuyện gì lớn lắm, chuyện đó có gì đâu?”

Cung phu nhân thấy phu quân của mình thờ ơ lãnh đạm thì đầu vầng mắt hoa.

“Việc này phu nhân nghĩ ngợi nhiều quá rồi. Mặt cầu chật hẹp, khi đi ngang qua không chú ý nên chẳng may mắc vào váy mà thôi. Việc không có gì không truyền ra ngoài đâu, mà ai dám bình luận thị phi về Thái tử chứ?” Dứt lời, Cung Cẩm Lan ngáp dài, chuẩn bị đi ngủ.

Cung phu nhân tức đến nổi mắt hạnh long sòng sọc, lửa giận bốc lên đầu, phụ tử nhà này đều thờ ơ đến thế, một người hai người đều đi ngủ hết, thật đúng là cha nào con nấy.

Mộ Trầm Hoảng rốt cuộc là vô tình hay cố ý sờ đùi nhi nữ của bà? Câu hỏi này khiến cho Cung phu nhân cả đêm trằn trọc.

Còn Cung Khanh cũng bị câu hỏi ấy khiến cho trằn trọc hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định, nên coi hành động ấy là vô ý...

Nhưng ngày hôm sau, một mối lo lắng hơn lại đến.

Đông cung đại tổng quản Lý Vạn Phúc vừa sáng sớm đã đến ngay trước cửa, mang theo một hòm cống phẩm tơ lụa cho phủ thượng thư, Cung Khanh vô cùng xấu hổ, trong lòng còn hơi bất an. Đường đường là phủ thượng thư mà còn thiếu tơ lụa? Chàng ta sao phải đánh trống phất cờ cho người đưa đến, để ai ai cũng biết.

Cung phu nhân tất nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, trong lòng chẳng vui vẻ gì, nhưng không dám cự tuyệt ban thưởng, vẫn phải tươi cười liên tục tạ ơn, lấy bạc đưa có Lý tổng quản rồi cung kính tiễn về.

Bà quyết định phải nhanh chóng tiến hành chuyện hôn nhân của Cung Khanh, để tránh đêm dài lắm mộng, tối hôm qua nhi nữ đã bị người ta sờ dùi, thật là một chuyện không hay.

Cung Cẩm Lan mặc dù trong lòng mong mỗi nữ nhi của mình có thể được gả cho Đông cung Thái tử, nhưng việc đó phải đợi đến năm sau, hơn nữa cũng không thể hoàn toàn chắc chắn. Trước mắt Thẩm Túy Thạch tài hoa xuất chúng, lại được Thánh thượng vô cùng vừa ý, đây cũng là một lựa chọn không tồi. Thế nên ông cũng thuận theo ý chỉ của phu nhân, ngày hôm sau mời Thẩm Túy Thạch đến Cung phủ dùng bữa.

Nói thực lòng có thể mời tân trạng nguyên thuận lợi đến như vậy, vẫn là vượt ra ngoài dự kiến của phu phụ Cung Cẩm Lan. Tân quan trạng nguyên tuổi vẫn còn trẻ, chưa từng kết hôn, lại thêm tài mạo song toàn, thật đúng là trăm năm khó gặp. Bởi thế gặp được đã khó, còn cầu thì không thể. Nghe nói mấy ngày này, cổng Thẩm gia sắp bị chen lấn đến đổ cả rồi.

Cung phu nhân hoan hỷ chuẩn bị tiệc rượu cực kỳ thịnh soạn. Bình thường nhi nữ không được gặp khách, nhưng Cung phu nhân cảm thấu trong tình hình cạnh tranh khốc liệt như hiện nay, tốt nhất vẫn nên cho nhi nữ ra cùng trò chuyện để trạng nguyên phải một phen kinh ngạc. Cung phu nhân vô cùng tin tưởng, chỉ cần nhi nữ của mình lộ diện, thì sẽ có sức thuyết phục và hấp dẫn hơn bất kỳ phương thức nào khác.

Vì thế Cung Khanh từ trước đến nay không bao giờ ra ngoài gặp khách, hôm nay cũng bị gọi ra ngoài.

Cung Khanh tất nhiên hiểu rõ dụng ý của mẫu thân, nên lúc bước ra cửa, thật là có chút ngượng ngập. Nhưng nàng cũng biết, giờ không phải là lúc làm mình làm mẩy, động tác đó của Mộ Trầm Hoảng khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, muốn nhanh chóng quyết định chuyện hôn sự của mình.

Thẩm Túy Thạch đứng dậy kiến lễ với Cung Khanh, nhìn gần đúng là anh tuấn nho nhã. Cung Khanh ngẩng đầu cười nhẹ với chàng, khi mặt vừa chạm mặt, Thẩm Túy Thạch bỗng ngẩn cả người, sau đó nhìn lại Cung phu nhân, cẩn thận đánh giá, rồi mới chấp tay hỏi: “Có phải sáu năm trước, phu nhân đã đi qua Lạc huyện?”

“Lạc huyện, sáu năm trước?” Cung phu nhân hơi sửng sốt.

Cung Cẩm Lan cười: “Trí nhớ của nàng thật là... năm đó có nạn đói ở Hà Nam, nàng theo ta đi cứu nạn.”

Lúc này Thẩm Túy Thạch cúi người vái phu nhân một cái: “Phu nhân còn nhớ tại hạ không?”

Cung phu nhân vàng sửng sốt hơn: “Thẩm Trạng nguyên anh tuấn đến như vậy, nếu như ta có gặp qua, thì nhất định sẽ không bao giờ quên.”

Cung Khanh không nhịn được bật cười.

Cung Cẩm Lan trong đầu u ám, phu nhân nàng có thể ý tứ hơn được không?

Trạng nguyên lại khom người vái Cung Khanh một cái: “Đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư năm đó.”

Cung Khanh cũng sửng sốt.

Thẩm Túy Thạch nhìn nàng tha thiết: “Tiểu thư còn nhớ trạm dịch ở Lạc huyện không? Nơi đó có một cái chợ.”

Cung Khanh lúc này mới nhớ.

Hóa ra là cậu ta...

Không chỉ có nữ nhi khi lớn lên thay đổi vô cùng, mà nam nhi cũng vậy.

Cậu bé quần áo rách rưới của sáu năm trước hôm nay lại trở nên khôi ngô anh tuấn đến dường này.

Năm đó Nam Hà gặp nạn đói, Cung đại nhân thân là khâm sai đại thần, được cử đi cứu nạn. Cung phu nhân dắt nhi nữ đi theo. Khi nghỉ chân ở Lạc huyện, Cung Khanh nhìn thấy bên ngoài trạm dịch có một thiếu niên gầy gò rách rưới đang quỳ bên đường, trên đầu cài vài ngọn cỏ.

Cung Khanh hiểu kỳ hỏi: “Mẫu thân, sao đầu cậu ấy lại cài cỏ?”

Nàng sinh ra đã sống trong nhung lụa, cuộc sống đủ đầy, cơm ngon áo đẹp, ở trong khuê phòng, làm sao biết được sự đói khổ của nhân gian, đến năm mười tuổi mới nhìn thấy những nam tử ăn vận đẹp đẽ trong Quỳnh Lâm yến, còn nam thiếu niên cài cổ trên đầu đúng là nàng chưa thấy bao giờ.

Cung phu nhân nói: “Tự bán mình.”

Đây là lần đầu tiên Cung Khanh nghe đến những từ này, lại thấy cậu thiếu niên ấy tuổi cũng chạc như mình, nhưng hai người hai số phận khác nhau một trời một vực, trái tim nhỏ bé của nàng chợt trào lên niềm cảm thương mãnh liệt.

“Sách này của cậu hả?”

Cậu bé ngẩng đầu, trong đôi mắt sáng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy tiểu cô nương nào đẹp đến như vậy.

Nàng ngồi trước cái giỏ, đôi tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, trắng đến mức như nhìn xuyên qua được, ngón tay thon nhỏ mềm mại như cánh hoa đào.

Cậu quên cả nói, bàn tay đặt trong giỏ khe bầu vào lòng bàn tay, là thực, không phải mơ.

“Mẫu thân, con muốn mua mấy quyển sách này.”

“Mấy quyển sách ấy cũ nát rồi, con mua làm gì, sách của phụ thân đã có rất nhiều rồi.”

“Mấy quyển này đều là bản độc nhất, phụ thân nhìn thấy nhất định sẽ rất thích.”

Ánh mắt cậu thiếu niên hấp háy như có lời muốn nói, nhưng Cung Khanh đã nhanh nhạy nháy mắt với cậu ta, nhoẻn miệng cười rất đáng yêu.

Cậu thiếu niên do dự một lát, rồi từ từ cúi đầu, nuốt lại những lời trên môi.

Cung phu nhân thích nhất là làm cho phu quân mình vui vẻ, thế nên hào phóng để lại hai mươi lạng bạc mua mấy quyển sách của nát ấy.

Nhớ lại chuyện cũ, Cung Khanh tự nhiên bật cười: “Thẩm công tử muốn lấy lại những bản độc nhất đó?”

Qua lời nói đùa ấy, Thẩm Túy Thạch dường như lại nhìn thấy tiểu cô nương tình nghịch đáng yêu năm nào. Chỉ là nàng so với ngày xưa càng xinh đẹp bội phần, từng ánh mắt từng nụ cười đều khiến trái tim người khác phải xao xuyến.

Thẩm Túy Thạch hơi đỏ mặt: “Đa tạ tiểu thư năm đó trọng nghĩa cứu giúp, những quyển sách đó không phải là bản độc nhất, năm đó lừa gạt phu nhân, trong lòng tại hạ vô cùng xấu hổ, mấy năm gần đây tại hạ luôn có tâm nguyện là có thể tìm gặp được phu nhân và tiểu thư để hoàn trả ngân lượng.”

Cung phu nhân bật cười: “Thẩm Trạng nguyên thật thà quá, một chút ngân lượng đó có đáng gì!” Nói thực lòng, người vốn tiêu tiền như nước giống bà tất nhiên đã không còn nhớ rõ năm đó rốt cuộc chi bao nhiêu tiền, bà chỉ còn nhớ lảng máng chuyện ngày hôm đó mà thôi. Bởi vì khi tặng những quyển sách đó cho phu quân, thì bà mới biết mình bị lừa, nên ấn tượng vô cùng sâu đậm. Nếu không bao nhiêu năm như vậy, bà sớm đã quên hết rồi.

Thẩm Túy Thạch lại vái một cái: “Hai mươi lạng bạc ngày đó đã cứu sống cả nhà tại hạ. Tấm ân tình này tại hạ không bao giờ quên, nhất định kết cỏ ngậm vành để báo đền ân nhân.”

Cung Cẩm Lan trong lòng vô cùng vui mừng, thật không thể ngờ, một hành động hiệp nghĩa của nhi nữ năm đó, hôm nay đổi lại triều đình có thêm một tân quan nổi bật.

Còn Cung phu nhân trong lòng vô cùng phấn khích. Bà thâm nghĩ, vị trạng nguyên tài mạo song toàn này vốn là người mình định chọn làm con rể, hơn nữa còn có ơn cứu mạng của năm đó thì cả đời này chàng ta nhất định sẽ đối tốt với con gái mình.

“Thẩm Trạng nguyên mời ngồi, hãy coi như người một nhà, không cần khách khí, cũng không cần câu nệ.”

Vừa nghe ba từ “người một nhà”, Cung Khanh vội vàng véo nhẹ vào tay Cung phu nhân dưới gầm bàn, mẫu thân đại nhân, người có thể ý tứ hơn được không?

Cung phu nhân chẳng thèm để ý mà còn lấy chân đá nhẹ vào chân Cung Cẩm Lan, ý muốn ông nhanh chóng đi vào đề chính.

Nhưng Cung Cẩm Lan vốn là người lẩn lộn nhiều năm trên quan trường nên không có thói quen đi thẳng vào vấn đề, ông rót cho Thẩm Túy Thạch một chén rượu, nói vài câu chuyện phiếm về thời tiết, lại thêm vài câu về phong cảnh kinh thành, cuối cùng mới nửa đùa nửa thật hỏi: “Thẩm Trọng nguyên là một nhân tài, sau khi đỗ trạng nguyên, chắc số người đến nhà cầu hôn chật kín ngoài cổng rồi phải không?”

Thẩm Túy Thạch đỏ mặt: “Thượng thư lại đùa rồi.”

“Thẩm Trọng nguyên nếu như có ý với khuê nữ nhà nào, lão phu nguyện xin làm mối. Với phẩm mào tài học như Thẩm Trọng nguyên đây chắc chắn sẽ thành công.”

Cung Cẩm Lan thật lòng không thể dày mặt nói thẳng, nhưng ông nghĩ với sự thông minh của Thẩm Túy Thạch thì nhất định sẽ hiểu ý mình.

“Đa tạ Thượng thư đại nhân.” Thẩm Túy Thạch tự nhiên đỏ mặt.

Cung phu nhân dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ cảm thấy việc hôn sự này đã chắc chắn mười phần. Thực đúng là việc dễ dàng, không mất chút sức lực nào. Không ngờ việc hôn sự của nhi nữ đã được ngầm định từ sáu năm về trước, đến hôm nay nước chảy thành sông, ông trời đã mang đến cửa tảng ột chàng con rể tài mào song toàn, quả nhiên người tốt tất được báo đáp.

Sau khi tiễn Thẩm Túy Thạch, Cung phu nhân nũng nịu trách móc phu quân, lẽ ra ông nên nói thẳng việc hôn sự, không cần phải đi đường vòng như vậy.

Cung Cẩm Lan nói: “Làm việc gì cũng phải để đường lui, nếu như nói thẳng, vạn nhất chàng ta từ chối, truyền ra ngoài không phải là thành chuyện cười sao? Cho dù chàng ta có đồng ý đi nữa, thì nhà mình chủ động cầu hôn, giống như là mình đang cần gấp, sau này gả Khanh nhi đi, có thể sẽ bị Thẩm gia coi thường. Hôn sự phải do nhà trai đến cầu, mới thể hiện được sự cao quý của nhà gái. Ta vừa rồi đã ngầm nói ý định của mình, nếu chàng ta có ý, nhất định sẽ nhờ người mai mối đến nhà. Nếu chàng ta không có ý, thì chúng ta cũng không bị mất mặt.”

Cung phu nhân nghĩ ngợi thấy cũng có lý, liền cười nói: “Chàng ta nhất định sẽ đồng ý, không thấy lúc này chàng ta nhìn Khanh nhi mà mặt đỏ hết cả lên sao. Nhi nữ nhà chúng ta, nữ tử nhìn cũng cảm thấy quyến luyến hướng hồ là nam tử. Phu quân ông chờ xem, trong hai ngày tới chàng ta nhất định sẽ nhờ người đến cầu hôn.”

Sau đó, bà ghé sát vào tai Cung Khanh cười nói: “Chàng ta chẳng nói là kết cở ngậm vành để báo đáp con sao, vậy thì bảo chàng ta lấy thân mình ra báo đáp vậy.” Bà nói xong cười đầy ngụ ý.

Cung Khanh ôm má phụng phịu, mẫu thân, người không thể ý tứ một chút sao.

Đối với Thẩm Túy Thạch thì việc đến Cung phủ giống như một giấc mơ, mọi thứ dường như không có thực.

Khi còn niên thiếu chỉ một lần tương ngộ đã thay đổi cả số mệnh, chàng chưa từng nghĩ rằng sau sáu năm lại có thể trùng phùng.

Ông trời quả nhiên ưu ái chàng, vận may nối tiếp vận may, khiến chàng hơi ngơ ngẩn. Kim băng đề tên, xa quê gặp cố nhân, đêm động phòng hoa chúc, bốn niềm vui lớn trong đời người, cơ hồ chàng sắp có đủ.

Chàng quả thật không dám tin, cả ngày ngơ ngẩn ngẩn.

Sau khi đỗ trạng nguyên, mấy ngày này người mời chàng đến nhà ăn cơm nhiều không kể xiết. Ngụ ý của họ không nằm ở việc uống rượu, những lời hàm ý như Cung Cẩm Lan đã nói, thậm chí còn trực tiếp thẳng thắn hơn, chàng đã nghe không biết bao nhiêu lần. Nhưng lần này, chàng lại không dám tùy tiện khẳng định.

Chàng nhắm đi nhắm lại từng câu Cung Cẩm Lan đã nói, mỗi một từ được phân tích kỹ lưỡng trong đầu. Cuối cùng, chàng tin chắc rằng không phải mình tự ảo tượng. Cung Cẩm Lan quả thật có ý muốn chọn

chàng làm con rể, việc Cung Cẩm Lan có mặt tại buổi tiệc là minh chứng tốt nhất. Nếu không phải như vậy, ông ấy không bao giờ để con gái mình ra ngoài gặp khách, hơn nữa còn là một nam nhân trẻ tuổi.

Sau khi tin chắc không còn gì nghi ngờ, Thẩm Túy Thạch lập tức đi tìm ân sư đại học sĩ Tưởng Đồng Trinh. Chàng từ nhỏ đã mất cha, Tưởng Đồng Trinh là ân sư của chàng, đối với chàng có ơn diu dặt, việc hôn sự của chàng nhờ lão nhân gia ra mặt làm mối, càng tỏ vẻ long trọng và có thành ý.

Sau khi Cung Cẩm Lan hạ triều, vừa đi ra khỏi Tuyên Vũ môn thì đại học sĩ Tưởng Đồng Trinh đuổi theo đến nơi.

Cung Cẩm Lan trong lòng mừng thầm. Vị học sĩ này thanh cao kiêu ngạo, thường giữ khoảng cách với các bạn đồng liêu, hôm nay đột nhiên gọi mình, chắc chắn có liên quan đến đồ đệ đặc ý của ông ta là Thẩm Túy Thạch. Ông đoán Thẩm Túy Thạch nếu muốn đến nhà cầu hôn thì chắc chắn sẽ nhờ ân sư làm mối. Cho nên, Cung Cẩm Lan cảm thấy việc hôn sự này có lẽ đã thành công, ván đóng thành thuyền rồi.

“Cung Thượng thư, lão phu có việc này muốn thương lượng với ngài.”

“Đại học sĩ xin cứ nói.”

Tưởng Đồng Trinh mời Cung Cẩm Lan đến một góc khuất bên phía đông của Tuyên Vũ môn rồi mới nói.

“Hôm qua Thẩm Túy Thạch mang hậu lễ đến nhà lão phu cầu xin một việc.”

Cung Cẩm Lan càng vui mừng, chỉ nghe thấy Tưởng Đồng Trinh nói tiếp: “Cậu ấy muốn nhờ lão phu thay cậu ầu cầu hôn. Việc này vốn là việc tốt, lão phu tất nhiên rất bằng lòng, nhưng có một việc, sau khi suy nghĩ, lão phu thấy vẫn nên nói cho Cung Thượng thư thì tốt hơn.”

“Đại học sĩ xin cứ nói thẳng.”

Sau khi nghe xong lời của Tưởng Đồng Trinh, Cung Cẩm Lan như bị dội một gáo nước lạnh, buốt tới tận tâm can.

Khi về đến nhà, nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ rạng rỡ của Cung phu nhân, Cung Cẩm Lan bất giác thở dài.

Cung phu nhân cười tí mắt hỏi: “Phu quân, tình hình sao rồi?”

Cung Cẩm Lan do dự một lát rồi nói: “hôm nay tôi đã gặp đại học sĩ Tưởng Đồng Trinh.”

Cung phu nhân lập tức cười tươi nói: “Có phải ông ấy thay Thẩm Trọng nguyên cầu hôn?”

Cung Cẩm Lan lắc đầu: “Ông ta nói, Thẩm Túy Thạch lần này đạt được khôi nguyên, là có một phần do Cửu Công chúa.”

Cung phu nhân ngẩn người: “Thế là ý gì?”

“Lần thi đình này vẫn còn một vị khảo sinh Lưu Nghệ vô cùng xuất sắc, sách luận thư pháp đều giỏi, làm người ta phải kinh ngạc. Sau khi đã quyết định thám hoa, thánh thượng đang lựa chọn giữa người đó và Thẩm Túy Thạch xem ai là trạng nguyên, ai là bảng nhãn, thì lúc này Cửu Công chúa từ sau rèm bước ra, thì thầm bên tai thánh thượng mấy câu, Lưu Nghệ liền được chọn làm bảng nhãn, còn Thẩm Túy Thạch được chọn làm trạng nguyên.”

Cung phu nhân nói: “Là Cửu Công chúa bảo thánh thượng chọn Thẩm Túy Thạch làm trạng nguyên?”

Cung Cẩm Lan gật đầu: “Có thể phải, cũng có thể không phải.”

“Rốt cuộc là ý gì?” Cung phu nhân đối với việc phu quân trước mặt người nhà cũng giả vờ vòng vo cảm thấy rất khó chịu, bà ghét tất cả các câu đố trí, cái kiểu nói cứ lấp lá lấp lửng như vậy.

“Thẩm Túy Thạch tài hoa tuyệt đỉnh, lại có bản lĩnh, việc chọn làm trạng nguyên cũng là lẽ đương nhiên. Còn Lưu Nghệ tuy tài học so với chàng ta bất phân cao thấp, nhưng dung mạo thì kém xa.”

Đối với một người làm thượng quan, thì thường nói chuyện có tác phong quan trường. Cung Cẩm Lan từ trước đến giờ chỉ nói một nửa, còn một nửa phải tự lĩnh hội. Nhưng Cung phu nhân vẫn lộ vẻ không hiểu.

“Khi hai người tài học bất phân cao thấp, thì Thẩm Túy Thạch tướng mạo anh tuấn hơn đã được chọn làm trạng nguyên, đó có thể là do Cửu Công chú ý đến chàng ta. Tướng Đồng Trinh đến gặp ta nói những chuyện này, đương nhiên là hy vọng ta không hủy tương lai môn đệ xuất sắc nhất của ông ấy. Cho nên việc này chúng ta chỉ có thể tin mà thôi, không thể hành động vội vàng được.”

Cung phu nhân vừa nghe liền nhảy dựng lên suýt phát điên: “Rõ ràng là chúng ta đã để ý chàng ta trước, hơn nữa Khanh nhi trước kia còn có ơn cứu mạng, làm gì cũng phải có trước có sau chứ, công chúa thì đã sao? Năm đó Minh Nghi công chúa chẳng phải cũng để ý chàng rồi sao, thiếp cũng vẫn cười chàng về tay mình đó thôi.”

Nhấn đến chuyện năm đó, Thượng thư đại nhân hơi lúng túng, ngập ngừng nói: “Minh Nghi công chúa năm đó và Cửu Công chúa hiện nay có thể so sánh được không?”

Cung phu nhân im bặt.

Minh Nghi công chúa năm đó do mẫu thân có địa vị thấp, dù là em gái của Tuyên Văn đế, nhưng luận về mẫu gia quyền thế thì so với An quốc công phủ của Cung phu nhân vẫn kém xa. Nhưng Cửu Công chúa thì không giống vậy, nàng ấy là bảo bối của Hoàng hậu, chỉ cần giẫm chân một cái thì cả kinh thành chấn động như chơi.

Nhưng, Thẩm Túy Thạch phẩm mạo như vậy, nếu buông tay sẽ có thể cam tâm?

Khó khăn lắm mới tìm được người có tâm, lại có duyên phận với nhi nữ của mình, Cung phu nhân tức muốn thổ huyết: “Vậy giờ phải làm sao?”

“Hoặc là do Tướng Đồng Trinh tự nghĩ ngợi nhiều, hoặc là đúng như lời ông ta, công chúa đã để ý Thẩm Túy Thạch, tóm lại phu nhân án binh bất động, quan sát diễn biến, không được manh động.”

Nghe được những tin tức này, Cung Khanh cũng rất thất vọng, trước mắt chỉ còn nửa tháng nữa là đến lễ hội hoa, chắc chỉ còn cách mạo hiểm giả bệnh thêm một lần.

Cung Khanh “ngọc thể bất an” thấp hươu cầu khẩn, ông trời phù hộ, đừng để Tiết Nhị biết được mình bị bệnh.

Ai ngờ, tường đồng vách sắt cũng không ngăn được trái tim nụ tình vừa chớm nở của Định Viễn Hầu, từng giờ từng phút hẳn đều quan tâm đến mọi động tĩnh của Cung tiểu thư, lập tức mời Quý Kiến Sầu Tiết Lâm Phúc đến nhà khám bệnh.

Cung Khanh hận đến mức chỉ muốn đánh cho tên Tiết Nhị này một trận.

Điều càng khiến cho người ta ngượng ngùng hơn là việc này đã để Hàn thị biết, nhân cơ hội đến thăm Cung Khanh, Hàn thị đã nói với Cung phu nhân mấy câu khó nghe, ngầm bảo Cung phu nhân tranh đoạt con rể với bà ấy.

Cung phu nhân tức muốn thổ huyết, nhưng trong lòng thầm nhủ loại con rể hạng hai này có cho ta cũng chẳng thêm!

Rất nhanh, ý chỉ triệu Cung Khanh vào cung đã đưa đến Cung phủ, vẻ mặt Cung phu nhân buồn như trời sắp mưa.

Cung Khanh đành an ủi bà: “Mẫu thân không cần lo lắng, Hoàng hậu chọn Thái tử phi, tất nhiên không muốn chọn một bình hoa di động, cho nên nhi nữ chỉ cần đến làm một bình hoa rỗng tuếch là được.”

Cung phu nhân trợn mắt: “Giả vờ ngốc nghếch?”

Cung Khanh cười hì hì nhướn mày: “Ày, việc này con rất giỏi mà.”

“Ý à, lo chết mất.” Cung phu nhân chống cằm, trong lòng rất hối hận vì không sớm quyết định hôn sự cho nhi nữ.

Còn một tháng nữa mới đến lễ hội hoa, nhưng những thiếu nữ xinh đẹp đã được chọn vào cung trước, đương nhiên nửa tháng này chính là thời gian để khảo sát từng người.

Cung Khanh biết gần hết những thiếu nữ được chọn, họ đều là con nhà quyền quý trong triều, tất nhiên cũng có cả biểu tỷ của nàng, Hướng Uyển Ngọc.

Ngày tiến cung, hai mươi tư cô nương, đã chọn được tỷ nữ dẫn đến Tiêu Phòng điện, bá kiến Độc Cô Linh hoàng hậu.

Cung Khanh không phải là lần đầu tiên vào cung, cũng không phải lần đầu tiên diện kiến Độc Cô Hoàng hậu, nhưng lần này, trong lòng cảm thấy không giống những lần trước. Bởi lần vào cung này có khả năng sẽ thay đổi số phận của nàng, nên nhất định phải nói năng cẩn thận, việc gì cũng lưu tâm.

Ngồi bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu là Cửu Công chúa. Đôi mắt phượng sắc nét quyền rũ, môi mỏng cô độc ngạo mạn. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng dương oai tác quái, có khí chất thanh cao kiêu ngạo của bậc vương giả, rất hợp với thân phận kiêu nữ độc nhất của nàng.

Độc Cô hoàng hậu thường ngày nghiêm túc đoan trang, hôm nay tỏ ra ôn hòa thân thiết hơn một chút, môi khẽ mỉm cười, thân mật ban ngồi.

Hai mươi tư thiếu nữ đa số tuổi vừa mười tám, khuôn mặt như hoa lông mày như liễu, mỗi người một vẻ, đột nhiên trong điện ý xuân tràn trề, rực rỡ gấm hoa, làm cho người ta lóa mắt.

A Cửu quét mắt một lượt nhìn các người đẹp, đôi môi cong lên: “Mẫu hậu, sao các cô nương chưa đính hôn nhiều như vậy, có phải là đều đang đợi sang năm Hoàng huynh tuyển Thái tử phi.”

Lời này vừa thốt ra, các cô nương trong điện ai nấy đều đỏ bừng mặt. đúng như lời A Cửu nói, rất nhiều triều thần đều có ý niệm này, những cô nương vốn nên sớm đính hôn thì nay vẫn đơn thân.

Cung Khanh thuộc loại có nằm cũng trúng tên, nàng thật sự không phải vì đợi sang năm tuyển Thái tử phi mà chậm trễ đính hôn.

“Nha đầu này!” Độc Cô hoàng hậu trách yêu A Cửu một câu, rồi đưa mắt nhìn một lượt hai mươi mấy cô nương đang ngồi phía dưới, cuối cùng dừng lại ở Cung Khanh.

Đúng là một nhan sắc không có gì có thể lẫn át được.

Chỉ tiếc lại là nữ nhi của người đó... vừa nghĩ đến ai kia, trong lòng Độc Cô hoàng hậu bỗng có cảm giác rất khó tả ủa đến, bà liền chuyển ánh mắt sang các cô nương khác.

“Mọi người không cần câu nệ, tự giới thiệu bản thân, để mọi người cùng làm quen.”

Thế là các mỹ nhân lần lượt theo vị trí từng người đứng lên tự giới thiệu.

Cung Khanh phát hiện ra, hai mươi mấy cô nương này đều dung mạo xuất chúng, hoặc là tươi tắn đáng yêu, quyền rũ diễm lệ, hoặc là dịu dàng mỹ miều, đoan trang kiều diễm, mỗi người một vẻ, trong đó nổi bật nhất là nhi nữ của Sử bộ thượng thư Hứa Cẩm Ca và nhi nữ của Vệ quốc công Kiều Vạn Phương.

Hứa Cẩm Ca da trắng như tuyết, thân hình hơi đầy đặn, có dáng dấp của Dương Ngọc Hoàn. Còn Kiều Vạn Phương xinh đẹp hòa nhã, cử chỉ thanh thoát, lại có thêm chút khí khái anh hùng mà nhi nữ thường tình không có. Hai người vừa hay lại ngồi cạnh, trông giống như một bức tranh mẫu đơn và hoa lan, ung dung thanh nhã cùng nhau tỏa sáng.

Biểu tỷ Hướng Uyển Ngọc tuy cũng đẹp, nhưng là cái đẹp không có gì đặc sắc, khi ở giữa các người đẹp, lại bị lu mờ.

Ngoài ra còn có một cô nương nhỏ tuổi nữa tương đối thu hút sự chú ý của người khác, sự thu hút ấy không phải vì dung mạo xuất sắc, mà là vì đôi mắt của nàng ấy vô cùng hoạt bát sinh động. Các cô nương khác đều ngồi rất ngay ngắn, cử chỉ rụt rè thận trọng, không dám tùy ý ngó nghiêng, chỉ riêng nàng ấy lại ngược đôi mắt to tròn nhìn bốn phía xung quanh đánh giá các thiếu nữ cùng đến.

Đợi khi đến lượt nàng ấy đứng lên giới thiệu, Cung Khanh mới biết tại sao nàng ấy lại to gan đến vậy, thì ra đó là muội muội của Độc Cô Đặc, tên gọi Tiết Giai.

Đất phong của Tiết Mẫn – phu quân của Triệu quốc phu nhân ở Hồ Châu, sau khi Tiết Đặc thừa kế tước vị, cùng với mẫu thân chuyển đến kinh thành, Tiết Mẫn cùng với nhi nữ vẫn ở tại Hồ Châu. Triệu quốc phu

nhân mấy ngày trước mới đón Tiết Giai lên kinh, ý muốn để nàng nhanh chóng hòa nhập với những tiểu thư quý tộc chốn kinh thành, cụ thể hơn là nhóm tiểu thư này.

Sau khi các thiếu nữ đã giới thiệu xong, Độc Cô hoàng hậu liền mỉm cười nói với nhũ mẫu An phu nhân của Cửu Công chúa: “Hãy sắp xếp cho họ ở tại Minh Hoa cung, chỗ đó gần Ngự hoa viên nhất, đợi đến lúc thường thức lễ hội hoa cũng tiện.”

Thế là thiếu nữ quý báii hoàng hậu rồi lui khỏi điện, An phu nhân dẫn họ đến Minh Hoa cung, sắp xếp nơi ở, hai người một phòng, Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc được xếp chung.

An phu nhân sau khi sắp xếp thỏa đáng mọi việc, tươi cười nhìn các mỹ nhân nói: “Buổi tối hoàng hậu có bày tiệc ở Liên hoa đài, tiếp sức cho các vị tiểu thư. Thái tử điện hạ cũng tham gia.”

“Thái tử điện hạ” – bốn chữ này làm lòng các cô nương dậy sóng.

An phu nhân vừa đi, Minh hoa cung đột nhiên yên lặng, các cô nương không còn lòng dạ cười nói, lần lượt trở về phòng, bắt đầu chuẩn bị quần áo trang điểm cho buổi tiệc tối nay.

Hướng Uyển Ngọc ở chung phòng với Cung Khanh, sau khi đóng cửa liền “hảo tâm” nhắc nhở: “Muội muội nếu không muốn vào cung, quần áo tốt nhất nên đơn giản một chút.”

Cung Khanh mỉm cười gật đầu: “Tỷ tỷ nói rất đúng.”

Hướng Uyển Ngọc lại tiếp lời: “Muội đến giúp tỷ trang điểm được không, bình thường đều là thị nữ làm giúp tỷ, tỷ tự làm thì không đẹp.”

Cung Khanh vẫn cười đáp: “Được ạ, được ạ.”

Hướng Uyển Ngọc sợ nhất là Cung Khanh tranh cướp với mình, nên kiếm cớ để Cung Khanh bận trang điểm cho nàng ấy mà không có thời gian trang điểm cho bản thân.

Thực ra Cung Khanh vốn cũng không có ý định trang điểm, sau khi sửa soạn tỉ mỉ cho Hướng Uyển Ngọc xong, cũng sắp đến giờ tiệc tối, nàng thay một bộ váy màu trắng sữa, giữa mày dán một đoá hoa mai, rồi cùng Hướng Uyển Ngọc bước ra ngoài.

Ngoài hành lang đèn lồng chiếu rọi sáng như ban ngày, các người đẹp lần lượt từ trong phòng bước ra, xiêm y lộng lẫy, nhan sắc rực rỡ. Cả hành lang chỉ trong thoáng chốc đã trở nên nhộn nhịp, hương thơm lan tỏa, bên các người đẹp hoa không còn sắc và cả trắng sao cũng bị lu mờ.

Các thiếu nữ đang tuổi dậy thì, mỗi người một vẻ, người đoan trang, người kiều diễm, người dịu dàng, ai cũng đều xinh đẹp muôn phần. Những mái tóc mây được vấn theo nhiều kiểu, kiểu phi tiên, kiểu linh xà, kiểu phản văn, kiểu lạc du, kiểu sầu lai, kiểu bách hợp...

Những bông hoa khảm thì lại càng cầu kỳ, không giống Cung Khanh giữa chân mày chỉ điểm một đoá hoa mai, là loại phổ thông nhất. Bọn họ mỗi người một kiểu, giữa chân mày của Hứa Cẩm Ca là một chú cá nhỏ màu đỏ, làm tôn lên nước da trắng như bạch ngọc của nàng ấy. Còn bông hoa khảm của Kiều Vạn Phương vô cùng kỳ lạ, giống như lá liễu, lại mỏng như cánh ve, không nhìn ra được là làm bằng chất liệu gì, khi bước nhẹ làm tôn lên sự sinh động của đôi mắt đẹp. Ai nhìn thấy cũng rất hiếu kỳ, nhưng lại không tiện hỏi, chỉ có Tiết Giai tự nhiên kéo tay Kiều Vạn Phương cười nói: “Hoa khảm của tỷ tỷ được làm bằng gì vậy? Sao trông sinh động thế?”

Kiều Vạn Phương mỉm cười ngọt ngào: “Được làm bằng cánh chuồn chuồn, sau đó nhuộm màu.”

Tiết Giai thích thú vỗ tay: “Thật là một ý hay, sau này muội cũng sẽ thử làm xem sao.”

Hướng Uyển Ngọc lúc soi gương trong phòng thì có đến tám phần tự tin, nhưng giờ nhìn những người đẹp khác, lòng tự tin giảm xuống chỉ còn phân nửa, cứ ngỡ bên cạnh còn một người mặt mộc có thể làm nền, làm nổi bật sự quyền rũ của mình. Nhưng ai ngờ, nhan sắc mộc mạc của Cung Khanh lại làm nổi bật sự trang điểm quá đậm của nàng, nhìn tầm thường quá đỗi.

Một hàng mỹ nhân nối gót nhau bước đến Liên hoa đài, theo danh vị trên bàn mà lần lượt ngồi vào từng chỗ. Một lát sau, chỉ nghe thấy tiếng quan thị vệ truyền Hoàng hậu, Thái tử giá đáo, mọi người liền đứng dậy rời chỗ ngồi cung nghênh.

Một chuỗi âm thanh tinh tang của y phục vang lên, Hoàng hậu dẫn Thái tử, Công chúa bước vào trong điện, cung nữ, thị vệ theo hầu chia làm hai hàng cùng bước vào.

“Mọi người hãy ngồi xuống, không cần câu nệ.” Hoàng hậu ngồi trên ghế trên, Thái tử Mộ Trầm Hoàng và Cữu Công chúa lần lượt ngồi hai bên. Nhã nhạc nổi lên, yến tiệc chính thức được bắt đầu. Các cung nữ tay bưng canh cùng các món ăn lần lượt bày lên bàn, đều là cá loại cao lương mỹ vị. Dưới ánh nến, cả cung điện kim ngọc mãn đường, ngọc ngà châu báu sáng chói lóa, tót ra một không khí xa hoa làm người ta lóa mắt.

Các thiếu nữ ở đây đều là con nhà quyền quý, sinh ra đã ngậm ngọc, nhưng tuy đã quen với việc cơm ngon áo ấm, thì giờ nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng kinh ngạc. Kiểu phú quý xa xỉ đến vậy là cái dễ gợi lên dục vọng và dã tâm trong lòng người ta nhất.

Buổi cung yến hôm nay vì có sự xuất hiện của vị Thái tử điện hạ “Tiết thạch như ngọc, liệt tùng như thúy, lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị” mà không khí càng thêm tế nhị. Một bầu không khí ấm áp, giống như đầu xuân vạn vật đâm chồi nảy lộc, không động tĩnh gì, vẫn vít cùng mùi trầm hương.

Trong các cô nương ở đây thì có quá nửa một lòng đang hướng về Thái tử. Muốn nhìn chàng nhưng lại không dám ngẩng đầu, phải tỏ vẻ e thẹn thực nữ, mắt không được liếc, cúi đầu khép mày. Cung Khanh nhìn mà thấy mệt thay cho họ.

Trên bàn tiệc chỉ có duy nhất Tiết Giai thần sắc tương đối tự nhiên. Vì biểu muội nhìn biểu ca là danh chính ngôn thuận, nên nàng có thể mở to mắt mà nhìn Mộ Trầm Hoàng.

Nhưng vị thái tử điện hạ này từ lúc bước vào điện đến giờ không nói một tiếng nào. Nếu không phải lúc này dưới mắt Cung Khanh có một đôi long hải màu tím để trắng bước qua thì nàng vẫn còn cho rằng vị thái tử điện hạ kia lúc này không có ở trong điện.

Hoặc là có thể giờ chàng ta đang nhìn các người đẹp, hai mươi tư mỹ nữ ở trong điện, nếu nhìn hết từng người một thì cũng cần phải có thời gian. Nên nàng đoán thái tử điện hạ giờ đang rất bận.

Sau khi Độc Cô hoàng hậu ban rượu xong, bèn cười nói: “Mọi người cứ tự nhiên, không cần câu nệ, nhưng nếu chỉ uống rượu không thôi e cũng vô vị, chi bằng chúng ta chơi tửu lệnh, mọi người thấy sao?”

A Cữu tán đồng: “Hay đấy, mọi người ở đây đều vào cung vì lễ hội hoa, vậy lấy lễ hội hoa làm chủ đề, nhưng trong mỗi câu phải có một từ ‘xuân’.”

Rõ ràng Hoàng hậu muốn nhân việc chơi tửu lệnh để kiểm tra học thức và khả năng ứng biến của các cô nương.

A Cữu quay sang Mộ Trầm Hoàng: “Hoàng huynh thấy thế nào?”

Bỗng nhiên tất cả yên lặng.

“Hay!” Vị thái tử điện hạ này cuối cùng cũng nói được một từ, bộ dáng lười nhác dường như chẳng có hứng thú gì.

Độc Cô hoàng hậu mỉm cười nhìn Tiết Giai: “Vậy chúng ta bắt đầu từ A Giai nhé.”

“Di mẫu cố ý làm con xấu hổ mà, rõ ràng người biết con không biết làm thơ...” Tiết Giai đứng dậy dẫu môi nũng nịu, trông vô cùng đáng yêu, so với các người đẹp đoan trang đang ngồi nghiêm chỉnh trên bàn tiệc thì sự hoạt bát tự nhiên của nàng càng trở nên đặc biệt.

Độc Cô hoàng hậu bật cười: “Người không biết vậy thì ta phạt người một chén.”

Tiết Giai cũng không thoái thác, uống một hơi cạn chén rượu, quay sang người ngồi bên phải nói: “Hứa tỷ tỷ vậy là đến lượt tỷ tỷ rồi.”

Hứa Cẩm Ca đứng dậy đọc: “Vạn tía thiên hồng như tú cẩm, phổ thiên đồng khánh nhất gia xuân.” Giọng nói của nàng thánh thót du dương, vô cùng dễ nghe.

Độc Cô hoàng hậu cười khen: “Hay lắm, có khí thế hào hùng.”

Tiếp đến là Kiều Vạn Phương, nàng ngâm: “Nhất lộ xuân ý nhiễm bích tùng, vạn thiên phương phi tạ đông phong.”

Độc Cô hoàng hậu cũng cười khen hay.

Hướng Uyển Ngọc trong lòng thầm lo lắng, nàng bình thường cũng đọc sách viết chữ, nhưng thi từ ca vũ không phải là điểm mạnh của nàng, đặc biệt là việc ứng đối tại chỗ để kiểm tra khả năng ứng biến như thế này. Chính vì thế đêm Nguyên Tiêu, mẫu thân Hàn thị mới để Cung Khanh thay nàng đi giải đố đèn.

Trong lúc khẩn cấp nàng thò tay ra véo vào mu bàn tay Cung Khanh dưới gầm bàn, Cung Khanh hơi liếc mắt nhìn, thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, liền hiểu ra.

Nàng kéo tay Hướng Uyển Ngọc lại, viết hai hàng chữ vào lòng bàn tay của nàng.

Lúc này tử lệnh vừa hay chuyển đến chỗ Hướng Uyển Ngọc.

Nàng đứng dậy ngâm: “Tự tại đào lý bất tranh xuân, thưởng hồng chính ví hạ hoa thần.”

Độc Cô hoàng hậu gật đầu: “Vô ý tranh xuân, rất hay.”

Hai câu thơ của Cung Khanh hàm ý Hướng Uyển Ngọc không có ý tranh giành ngôi vị Đông Cung phi, điều này rất hợp với ý Độc Cô hoàng hậu. Bà triệu nàng vào cung chính là vì muốn xem nàng có thích hợp làm nữ chủ nhân của Hậu phủ hay không.

Tiếp theo chính là Cung Khanh.

Nàng đứng dậy vái chào Hoàng hậu, mắt hơi ngược lên, vừa hay chạm phải ánh mắt của Mộ Trầm Hoàng, hẩn hơi chớp mắt, nên nàng càng thấy rõ một ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Việc xảy ra trên cầu trong buổi Quỳnh Lâm yến, hẳn cũng có ánh mắt như vậy. Thế là người vốn trong lòng bình tĩnh phẳng lặng như nàng, bỗng thấy hơi xao động, giống như có một viên đá nhỏ vừa ném xuống hồ.

“Tiểu lâu nhất dạ xuân phong lai, hạo vũ...” Nàng cố ý tỏ ra lấp bắp, dừng lại một lát, giả vờ xấu hổ nói tiếp: “Câu sau thần nữ vẫn chưa nghĩ ra, thần nữ cam nguyện chịu phạt.”

Tiết Giai không kìm được vỗ tay vui mừng: “Hay quá, cuối cùng cũng có người không biết làm thơ.”

A Cửu không nhịn được chế giễu: “A Giai không biết xấu hổ à?”

Tiết Giai hoàn toàn không để ý, lè lưỡi rụt cổ, trông vô tư đáng yêu, không có ngượng ngùng gì cả.

Cung Khanh cầm chén rượu lên uống cạn, lại tỏ ra hơi xấu hổ, cúi đầu ngồi xuống.

Hướng Uyển Ngọc cảm thấy hơi ngại, thầm nghĩ nếu không phải vì vừa rồi Cung Khanh tặng câu thơ đó ình, thì đã không bị mất mặt. A Cửu ghé sát tai Độc Cô hoàng hậu nói, về mặt hí hứng cười trên nỗi đau của người khác: “Mẫu thân nhìn nàng ta kia, đến cái tử lệnh đơn giản như vậy mà cũng không làm được. Xem ra nàng ta rồi cũng như mẫu thân của mình thôi, chỉ được cái mẽ bề ngoài.”

Độc Cô hoàng hậu khẽ hừ một tiếng: “Con thì biết gì.”

Bà căn bản không tin nàng ta không thể đối được. Bà đoán nàng làm như vậy là để giữ thể diện cho Tiết Giai, tuy về mặt không có chút gì thay đổi, nhưng bên trong lại có thể gỡ chiêu này, thật đúng là thông minh hơn người.

Trong số mười mấy người đẹp còn lại, cũng có thêm mấy người bị phạt, còn những người đó có thật là không đối được, hay cố ý che giấu tài năng, hoặc là để lấy lòng Tiết Giai, thì đều không biết được.

Vòng thi thứ nhất kết thúc, A Cửu hỏi: “Hoàng huynh thấy ai làm thơ hay nhất?”

“Đều hay.” Thái tử điện hạ lần hai mở lời, chỉ nhiều hơn lần thứ nhất một chữ, nhưng tỏ ra miễn cưỡng hơn lần thứ nhất rất nhiều.

Thái độ này làm cho các người đẹp đang ngồi đây trong lòng vô cùng thất vọng.

Cung Khanh không nhịn được thầm mắng, vị thái tử điện hạ này thật không hiểu phong tình, cũng chẳng biết thương hương tiếc ngọc, mọi người gắng sức trang điểm, cố sức hiện diện, chẳng phải đều là cho hắn

xem sao? Hẳn ít ra cũng phải nói một câu dễ nghe, an ủi trái tim của các cô nương ấy mới phải. Tóm lại, phong cách của vị Hoàng đế tương lai này so với Tuyên Văn đế thân thiện thương dân chắc chắn là không bằng.

Độc Cô hoàng hậu nhìn thấy không khí nguội dần liền nói: “Nghe nói Hứa tiểu thư đàn rất hay, không ngại gây ọi người nghe một khúc để cùng thưởng thức chứ?”

Thế là sau đó liền chuyển sang biểu diễn tài nghệ.

Hứa Cẩm Ca chơi đàn, Kiều Vạn Phương thổi sáo, Chương Hàm Kha thổi huyên, đều là có chuẩn bị từ trước.

Trong điện náo nhiệt hẳn lên, đúng lúc này, Mộ Trầm Hoàng đang ngồi yên bỗng che miệng ngáp dài, sau đó lười biếng nói với Độc Cô hoàng hậu: “Mẫu hậu, nhi thần hơi mệt, muốn về cung trước nghỉ ngơi.”

Chương Hàm Kha đang thổi huyên, tiếng nhạc dừng lại, Hứa Cẩm Ca cùng nàng hợp tấu cũng đàn sai một nốt.

Cung Khanh lại cảm thán thêm một lần nữa. Vị Thái tử điện hạ này thật phá đám, đúng là cao thủ làm tan vỡ trái tim kiều nữ.

“Nhi thần cáo lui.” Thái tử điện hạ ung dung đứng dậy, bước xuống bậc thềm, khoanh tay đi qua trước mặt các mỹ nhân, đầu không ngoảnh lại, giống như một kẻ phụ tình bạc nghĩa, phất áo ra đi.

Mộ Trầm Hoàng bỏ đi, Độc Cô hoàng hậu cũng thấy mất hứng, vốn gọi chàng đến chính là muốn chàng ngắm thử mọi người xem sao, ai ngờ lại tỏ ra uể oải đến thế... Chẳng lẽ biểu diễn dở đến mức khó xem thế sao, nhạc khó nghe vậy sao?

A Cửu cũng che miệng ngáp dài một cái, ở đây chẳng phải là các thiếu niên áo xanh trẻ đẹp, mà nàng thì không có hứng thú với các giai nhân cùng giới. Ngày hôm nay đến chỉ vì muốn xem náo nhiệt. Kết quả, người làm náo nhiệt đã đi rồi, nên việc này cũng hạ màn ở đây.

Cung yến kết thúc rất nhanh, các giai nhân trở về Minh Hoa cung, từng người tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Hướng Uyển Ngọc không hề buồn ngủ, kéo Cung Khanh lại cùng phân tích tình hình tối nay.

“Muội thấy trong các cô nương tiến cung lần này ai nổi bật nhất?”

Rõ ràng Cung Khanh chưa đồng ý nhưng đã bị ép trở thành đồng minh của nàng.

Cung Khanh theo sự thực mà nói: “Đều rất đẹp, đặc biệt là Hứa Cẩm Ca và Kiều Vạn Phương.” Nàng không nói tên Hướng Uyển Ngọc chính là có ý thăm bảo với biểu tỷ của mình, người đẹp như mây, cường địch vây quanh, biểu tỷ không cần phải cố tranh giành làm gì. Nhưng Hướng Uyển Ngọc không hiểu được ám chỉ của nàng, tự nghĩ tự nói: “Còn một người, ta thấy cung không thể xem thường. Đó chính là chái họ ngoại của Hoàng hậu – Tiết Giai.”

Người này suýt chút nữa đã trở thành cô em chồng của nàng, tuy không phải là người đẹp nhất, nhưng lại thu hút. Nàng ấy vừa xinh xắn đáng yêu, lại có thân phận đặc biệt.

Cung Khanh cũng cảm thấy nàng ấy rất đặc biệt, nhưng theo nhận xét của nàng thì nàng ấy không thể trở thành Thái tử phi. Vì nếu như Độc Cô hoàng hậu có ý lập cháu gái mình làm Thái tử phi thì đã không cần truyền tin sang năm tuyển phi ra ngoài.

“Hoàng hậu nương nương tuy bảo vệ nhà ngoại của mình, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có một nhi tử, chức Thái tử phi này ngày sau sẽ là mẫu nghi thiên hạ, quản lý hậu cung, nên bà chắc sẽ không tùy ý chọn người nhà, mà phải chọn một người có khả năng và uy lực, nhưng thân thế lại không quá hùng hậu, để tránh họa can thiệp triều chính. Tóm lại, người này chắc không phải Tiết Giai, vì nàng tuổi nhỏ ngây thơ, nhìn thì thấy không có tâm cơ, cũng không có cái uy lực trấn áp hậu cung.”

Hướng Uyển Ngọc cảm thấy rất có lý, lại hỏi tiếp: “Vậy muội nói tại sao Thái tử điện hạ bỏ đi giữa chừng?”

“Chẳng phải là mệt sao?”

“Nhìn mỹ nữ cũng mệt?”

Cung Khanh cười: “Thái tử cũng là người mà.”

“Vây muội cảm thấy, biểu hiện của ai hôm nay khiến cho người khác dễ rung động nhất?”

Cung Khanh nghĩ ngợi một lát đáp: “Tiết Giai.”

“Tại sao? Nàng ấy rõ ràng vừa ngu vừa dần, đến một cái tử lệnh cũng không nghĩ ra.” Khi nói ra lời này Uyển Ngọc hoàn toàn không nghĩ đến bản thân mình cũng là nhờ có Cung Khanh mới đưa ra được tử lệnh.

“Tỷ tỷ, trong một bể cá các con cá khác đều chìm dưới nước, bỗng có một con cá nhỏ nhảy lên khỏi mặt nước, liệu có thu hút ánh nhìn của tỷ không?”

Hướng Uyển Ngọc bất ngờ, đúng là như vậy, tất cả người đẹp tối nay đều ngồi nghiêm chỉnh, không có ai dám cười, không có ai dám nói to, càng đừng nói là quay người làm duyên. Cho nên tuy tất cả đều dung mạo như hoa, nhưng nhìn thì cổ điển lỗi thời, chỉ duy nhất có Tiết Giai, giống như một cây liễu non mơn mớn, yếu điệu thướt tha.

Hướng Uyển Ngọc chua chát nói: “Nhưng muội vừa mới nói nàng ấy không thể được chọn làm Thái tử phi mà?”

“Nàng ấy không thể là Thái tử phi, nhưng lại khiến người ta ưa thích. Nếu muội là một nam nhân, nhất định cũng phải ngắm nhìn.”

Hướng Uyển Ngọc im lặng không nói, tuy trong lòng cũng rất tán đồng, khi dung mạo của mọi người không hơn kém nhau là bao, thì xem ra tính cách lại rất quan trọng, nếu như một người nhìn vừa mắt, mà tính tình lại làm người ta yêu thích, thì như thế mới có thể làm Mộ Trầm Hoàng đế ý và có ấn tượng đặc biệt.

Cho nên việc làm thế nào để có thể thu hút ánh nhìn của chàng, gây được sự chú ý với chàng chính là việc mà thời gian còn lại nàng phải gắng sức làm.

“Tỷ không muốn Độc Cô Đặc, chàng ta chỉ có chức vị Hầu gia, tiền đồ chẳng có mà khả năng cũng không. Nếu tỷ đã được chọn vào cung thì đương nhiên cũng có cơ hội rồi phải không?”

Cung Khanh không trả lời, vì theo nàng thấy, Hướng Uyển Ngọc lần này được chọn vào cung không phải là vì Độc Cô hoàng hậu muốn xem nàng có hợp làm Thái tử phi hay không, mà chỉ là khảo sát xem nàng có thể làm được nữ chủ nhân của Định Viễn Hầu phủ hay không mà thôi.

Nhưng Hướng Uyển Ngọc không nghĩ như vậy, trong lòng nàng muốn nắm lấy cơ hội này để tiến đến đích cuối. Nàng nắm lấy tay Cung Khanh, tha thiết nhìn biểu muội nói: “Mong là muội có thể giúp tỷ một tay.”

Cung Khanh đành phải gật đầu đồng ý, trong lòng thầm nghĩ, sóng gió trong cung sau này chưa chắc khiến tỷ có thể an khang hạnh phúc, tiếc là tỷ không biết phía trước nguy hiểm trùng trùng, nhất định muốn lấy bằng được, tính cách can đảm bướng bỉnh như vậy, thật ra cũng là có dũng khí.

Hướng Uyển Ngọc thấy Cung Khanh đồng ý giúp mình, lập tức cười nói: “Mặc dù bọn họ đều có xuất thân, nhưng chúng ta cũng có thuận lợi hơn người. Ngày mai chúng ta cùng đi thăm cô nãi nãi nhé.”

Cung Khanh đáp: “Cũng được, mẫu thân bảo muội mang theo một ít bánh ngọt của Thụy Phong Viên, đang muốn mang đến cho lão nhân gia người.”

Cô nãi nãi trong lời của Hướng Uyển Ngọc chính là cô mẫu của Cung phu nhân – Hướng Thái phi.

Sáng hôm sau, trời quang nắng đẹp, Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc cùng nhau đi đến Trùng Dương cung của Hướng Thái phi.

Mẫu thân của Tuyên Văn đã qua đời, tiên đế không lập hoàng hậu mới, khi đó việc hậu cung đều do Hướng quý phi quản lý, sau đó tiên đế băng hà, khi Tuyên Văn đế đăng cơ, Độc Cô hoàng hậu thủ đoạn cứng rắn, Hướng Thái phi chỉ có thể an tâm dưỡng già ở Trùng Dương cung.

Bà không có con, lúc còn nhỏ Cung Khanh thường cùng mẫu thân vào cung thăm bà. Nhưng khi Cung Khanh dần dần trưởng thành, Cung phu nhân không giữ lệ này nữa, bà không cho nhi nữ vào cung để tránh gặp phải hoàng hậu hoặc thái tử, sợ những người này có ấn tượng với con gái mình.

Trong Trùng Dương cung, Hường Thái phi biết tin từ sớm đoán là thế nào các càn cung đến, liền nằm sưởi nắng ngoài hành lang đợi hai nha đầu này.

Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc vừa đến liền vội bước lên trước kiến lễ lão nhân gia.

Hường Thái phi tươi cười kéo tay hai người, nhìn kỹ một lượt.

Một người là cháu nội, một người là cháu ngoại, về lý mà nói thì lẽ ra Hường Uyển Ngọc sẽ càng thân hơn, nhưng trong lòng bà lại thầm thích Cung Khanh hơn. Mới mấy tháng không gặp mà nha đầu này đã ngày càng xinh đẹp rạng ngời, mỗi ánh mắt mỗi nụ cười cũng đủ làm người ta say đắm, cử chỉ thì phong lưu nhàn nhã, trông giống như một bức tranh phong thủy vậy. Một tuyệt sắc giai nhân thế này, chỉ có ngồi vào ngôi vị mẫu nghi thiên hạ thì mới không phụ sự hậu ái của tạo hóa. Đáng tiếc là đứa bé lại giống hệt mẹ nó, không có chí cầu tiến, rõ ràng là một dung mạo tuyệt sắc, mà lại tìm mọi cách trốn tránh vào cung.

Hường Thái phi tuy trong lòng yêu quý Cung Khanh hơn, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra thân thiết với Hường Uyển Ngọc, bà kéo tay nàng hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Hường Uyển Ngọc sau khi bẩm báo mọi việc trong nhà, liền tươi cười lấy ra một hộp gấm nhỏ.

“Lão nhân gia, người xem có thích không?” Từ lúc có ý định tuyển vào Đông Cung, nàng càng cố lấy lòng người bà cô này, lần tiến cung hôm nay, nàng đã tự mình bỏ ra một món tiền lớn để mua chiếc nhẫn bằng đá mắt mèo tuyệt đỉnh, làm quà tặng cho bà.

Hường Thái phi cười ha ha lấy chiếc nhẫn ra, ngắm nhìn viên đá mắt mèo dưới ánh nắng: “Đây đúng là một món đồ quý, tặng cho bà già này thì phí quá, bàn tay già nua nhăn nheo của ta thì đeo làm sao mà đẹp được.”

Hường Thái phi cười rạng rỡ, rõ là bà rất thích, tuy nói vậy nhưng lại không kìm lòng được, hứng khởi đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh của mình. Quả nhiên, trên đời này mọi nữ nhân đều yêu châu báu, mà tình yêu ấy lại bất phân tuổi tác, cũng chẳng hao mòn đi theo năm tháng.

So sánh với lễ vật của Hường Uyển Ngọc, Cung Khanh cảm thấy hộp bánh mà mình mang đến cho cô nãi nãi quả thật tầm thường.

May là Hường Thái phi ngoài việc yêu thích châu báu, cũng thích ăn ngon.

Nhận được hai món quà khác nhau, lão nhân gia đã ở trong cung đến hơn nửa đời người, tất nhiên nhận ra hai đứa cháu gái này, một đứa có cái cầu, một đứa không cầu gì cả.

Chỉ đáng tiếc, trong lòng bà muốn đổi tâm sự của hai đứa cho nhau.

Hường Uyển Ngọc cố ý nũng nịu hỏi: “Lão nhân gia, người nói xem có lạ không nhé, vẫn còn nửa tháng nữa mới đến lễ hội hoa, vậy mà Hoàng hậu đã triệu bọn cháu vào cung. Năm ngoái đâu có tiền lệ này?”

Chính điểm này là điều mà Hường Thái phi không thích ở nàng nhất. Rõ ràng là người một nhà, có gì cứ nói, lại còn vòng vo. Trước mặt bà già này mà còn tự tỏ ra thông minh thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ, bà đã ở hậu cung hơn nửa đời người, điều ấy đã biết quá nhiều.

Bà cười nhạt: “Nha đầu ngươi yên tâm, việc của An quốc công chính là việc của ta. Ta sẽ thay các người để ý.”

Hường Uyển Ngọc nghe được câu nói này thì giống như được uống một viên thuốc an thần, nàng ngồi trò chuyện với Hường Thái phi một lát xong thì cùng Cung Khanh đứng dậy cáo từ.

Cô cô quản gia Ninh Tâm ở bên cạnh Hường Thái phi cười nói: “Thái phi phúc khí thật tốt, hai vị tiểu thư đều kiều diễm, giống như hai đóa hoa tươi thắm.”

Hường Thái phi lại thở dài nói: “Việc trên đời này không bao giờ được như ý, đứa có ý thì lại không có phúc khí, đứa có phúc khí thì lại không có ý.” Dừng lại một lát, bà nói tiếp: “Những ngày này chú ý hơn đến tin tức của Đông Cung.”

Ninh Tâm cười đáp: “Thái phi yên tâm, nô tỳ biết nên làm thế nào.”

Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc trở về Minh Hoa cung, từ xa đã nghe thấy tiếng oanh oanh yến yến.

Các thiếu nữ được truyền tiến cung đều là nhi nữ con nhà quyền quý trong thành, bình thường ở kinh đô đều quen biết lẫn nhau, hơn nữa tuổi tác cũng tương đương, nên bọn họ nhanh chóng chơi đùa cùng nhau thành một nhóm. Trong đó tiếng cười của Tiết Giai là vang nhất.

Nàng từ Hồ Châu đến, thực ra được coi là người ngoài trong nhóm quý tộc kinh thành này, nhưng vì là cháu gái của Độc Cô hoàng hậu, nên các cô gái khác ít nhiều cũng có ý nịnh nọt, vì thế nàng được coi là trung tâm của mọi người. Do nhỏ tuổi nhất nên nhìn nàng vô cùng hoạt bát.

Khi Cung Khanh tiến vào, nàng đang cổ tay cười, vừa nhìn thấy Cung Khanh liền không cười nữa, mà đưa một ngón tay ra chỉ chỉ Cung Khanh rồi hỏi người đứng bên cạnh: “Cung tỷ tỷ là Kinh thành đệ nhất mỹ nhân phải không?”

Mọi người đều quay người nhìn chằm chằm vào Cung Khanh.

Cung Khanh bỗng có cảm giác như bị mưa bão vây quanh.

“Đúng vậy, Kinh thành đệ nhất mỹ nhân chính là nói thiên kim tiểu thư của Cung thượng thư.” Nhi nữ của Đại Lý Tự khanh – Chương Hàm Kha cười chua chát nói.

Nhi nữ của Binh bộ thị lang Quách Lâm cũng gượng cười phụ họa: “Đúng vậy, người đẹp tựa tiên nữ.”

Tiếp đó là sự đáp lời không mấy thiện ý của vài ba người nữa, bọn họ mong rằng có thể khơi gợi sự đổ kỵ trong lòng của Tiết Giai để nhằm mục đích mượn đao giết người.

Đáng tiếc là vẻ mặt Tiết Giai chẳng có chút nào biểu hiện sự ghen tị, mà trái lại nàng cười hì hì tiến đến trước mặt Cung Khanh, ngậy người nhìn nàng nói rằng: “Đúng là danh bất hư truyền, tối qua ở Tiêu Phòng điện, muội thấy tỷ là người đẹp nhất, hấp dẫn nhất.”

Lời này vừa thốt ra, bỗng nhiên nụ cười trên mặt của phần lớn các cô nương ở đó như bị đông cứng lại, biến thành đóa hoa khô.

Còn Cung Khanh thì sau cảm giác bị mưa bão bao vây, giờ lại có cảm giác toàn thân bị tưới đầu dầm chua, ướt sũng.

Nàng đành cười ngược: “Đều là lời đồn, Tiết tiểu thư đừng coi là thật.”

Tiết Giai không chút cảm thấy mình đang khuấy cả một chậu dấm chua lên để ngửi, nên vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào Cung Khanh, miệng không ngừng nói: “Sao lại có thể đẹp đến thế. Ấy da, nếu như muội là nam tử, thì nhất định muốn lấy tỷ làm vợ.”

Cung Khanh đã ngại càng thêm ngại. Người nhà Tiết Giai đều có phong cách như vậy sao? Cứ nhìn người ta chằm chằm, tác phong chẳng có ý tứ chút nào, đúng là giống hệt anh trai Tiết Nhị của nàng.

3. Chương 3

Còn lúc đó Định Viễn hầu giống như đang bị một con mèo nhỏ cào cấu tâm can. Vì chàng ta nghe được từ miệng mẫu thân mình là Triệu quốc phu nhân nên biết được mục đích thật sự của việc triệu các người đẹp tiến cung lần này. Chàng ta thật sự cảm nhận sâu sắc với tài học, dung mạo và khí chất của Cung Khanh thì nàng ấy chắc chắn rất nổi bật, trong mười phần thì có đến tám chín phần là sẽ lọt vào mắt của di mẫu, còn Mộ Trầm Hoảng kia thì chắc chắn cả mười phần sẽ thích, mình chẳng phải chưa đánh đã thua sao?

Suy nghĩ mất mấy ngày, chàng ta chịu không nổi, liền đem suy nghĩ của mình nói với mẫu thân: “Mẫu thân, nghe nói nhi nữ của Cung thượng thư dung mạo tuyệt vời, liệu di mẫu có ý chọn nàng ấy là Thái tử phi không?”

Triệu quốc phu nhân lườm con một cái: “Con hỏi điều dò điều đó làm gì?”

“Con...” Độc Cô Đặc định nói thật, nhưng lại nghĩ mẫu thân trong lòng muốn mình lấy Hường Uyển Ngọc, nếu nói ra, chỉ e bà sẽ phản đối. Chàng ta liền đổi ý: “Con có một bằng hữu có ý với nàng ấy nên nhờ dò la hộ. Nếu như di mẫu có ý cưới nàng cho Thái tử, thì bằng hữu của con sẽ từ bỏ ý định này.”

Triệu Quốc phu nhân nói: “Nha đầu đó quả thật xuất chúng nhưng tiếc là A Cửu không thích nó.”

Độc Cô Đạc vừa nghe đã vô cùng mừng rỡ. Việc hôn sự là do Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu làm chủ. A Cửu là viên minh châu được nâng niu trong lòng bàn tay của hoàng hậu hoàng đế, vốn muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nàng nếu cố chấp phản đối, thì hoàng đế hoàng hậu tất nhiên sẽ không chọn một cô nương mà nhi nữ của mình không thích làm chị dâu. Nếu nói như vậy thì hy vọng của mình vẫn còn rất nhiều.

Triệu quốc phu nhân nói: “ Con vẫn còn thời gian rảnh để lo lắng chuyện người khác sao? Việc của mình đã suy nghĩ đến đâu rồi?”

Độc Cô Đạc nghiêm mặt nói: “ Mẫu thân và An quốc phu nhân thân như tỷ muội, con và Hướng Uyển Ngọc cũng như huynh muội vậy.”

Triệu quốc phu nhân trợn mắt: “ Muội cái đầu nhà người.”

“ Con có việc phải đi trước”

Độc Cô Đạc tam thập lục kế tẩu phi thượng sách, quay người đi ra khỏi phủ, thẳng tiến hoàng cung.

Chàng ta đến Tiêu Phòng điện tặng một bức tranh chữ cho Độc Cô hoàng hậu trước, rồi lấy đó làm lý do để vào cung sau đó ra khỏi Tiêu Phòng Điện, liền bảo một cung nữ đến Minh Hòa cung gọi Tiết Giai đến.

Trong ngự hoa viên, Định Viễn Hầu đứng dưới cây dạ hợp vẫn còn chưa nẩy lộc đâm chồi, nghiêng người đón gió, tự thấy mình có phong cách của Đàn Lang.

(Đàn Lang: Tên là Phan Nhạc, người đời Tấn, có tài mạo xuất chúng. Chàng yêu Tạ Nữ cũng là người có dung mạo tuyệt vời, cả hai kết hợp với nhau thành một đôi uyên ương trai tài gái sắc)

Tiết Giai từ xa nhìn thấy nhị ca nhà mình, trong lòng tự nhủ, cái tính thích làm dáng của huynh ấy sau khi đến kinh thành vẫn không thay đổi chút nào.

Tiết Giai đi lên trước, tươi cười hỏi: “ Nhị ca tìm muội có việc gì?”

Độc Cô Đạc cười nịnh nọt: “ Huynh đến tặng di mẫu một bức tranh chữ, tiện thể thăm muội”

“ Thật sao?” Tiết Giai tin quá cười: “ Nhị ca đã thấy muội, vậy thì có thể về được rồi.” Nói xong liền quay người bỏ đi.

Hầu gia thân ngọc trước gió, vội vàng nói: “ Ấy ấy, muội muội, muội muội.”

Tiết Giai dừng bước, quay người lại cười: “ Nhị ca, còn có việc gì?”

Độc Cô Đạc xoa xoa tay, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

“ Nhị ca, trên mặt huynh viết ba chữ.”

Độc Cô Đạc xoa mặt hỏi: “ Ba chữ gì?”

Tiết Giai dùng tay vẽ trước mặt chàng ta, miệng lẩm bẩm: “ Bệnh tương tư.”

Độc Cô Đạc cười ngượng.

“ Nhị ca không cần lo lắng, hôn sự của huynh di mẫu đã lo cho huynh rồi, vị tiểu thư đó nhìn cũng đoan trang, dung mạo cũng tú lệ, chỉ là người hơi cứng nhắc, không được miễn tiếp”

Độc Cô Đạc vừa nghe liền hiểu muội muội đang nói đến Hướng Uyển Ngọc, liền thở dài ngoa ngán: “ Không phải Hướng Uyển Ngọc.”

“Không phải nàng ấy? Vậy là ai?”

“ Là nhi nữ của Cung Cẩm Lan.”

“ Tỷ ấy!” Tiết Giai trợn tròn mắt, sau đó phá ra cười: “ Nhị ca thật là có mắt, tỷ ấy chính là người đẹp nhất trong số các người đẹp.”

Tiết nhị thở dài tiếc nuối: “ Đáng tiếc là di mẫu và mẫu thân đều một lòng muốn huynh lấy Hướng Uyển Ngọc.”

Tiết Giai cười nói: “ Nhị ca thừa kế tước vị Định Viễn hầu, thì chúc vị nữ chủ nhân tương lai của Hầu phủ đương nhiên không thể do một mình huynh quyết định. Cho dù Cung Khanh không lấy biểu ca, thì huynh cũng không thể qua được cửa của mẫu thân và di mẫu.”

“ Muội muội có cách gì không?” Độc Cô Đặc vẻ mặt nhỉnh nọt, tiểu muội nhà mình, từ nhỏ đã tinh quái.

Tiết Giai đảo mắt: “ Có cách này nhưng không biết có thành hay không”

“Muội muội nói mau.”

“Huynh đi cầu di trượng (Dượng, chú) ban hôn”

Tiết nhị suy đi nghĩ lại cân nhắc rất lâu, di trượng tuy là hoàng thượng, nhưng việc lớn việc nhỏ đều phải nghe theo ý của di mẫu, đặc biệt là hôn sự của mình, lão nhân gia chắc chắn không dám tự quyết định, nhất định phải bảo di mẫu, nhưng di mẫu mà biết thì chắc chắn chỉ có một kết quả: không được.

“Còn cách nào khác không?”

Tiết Giai nghiêm mặt: “ Còn một cách, thách huynh cũng không dám.”

“Muội muội nói thử xem.”

Tiết Giai há miệng đào cười khúc khích, quả quyết buông ra một câu: “ Gạo nấu thành cơm”

Độc Cô Đặc tim đập mạnh, bà cô của tôi ơi, cách này mà muội cũng dám, đây quả là một ý hay, nhưng cho dù là Hầu gia ta có ý, có gan, thì cũng chẳng có cơ hội.

Tiết Giai nhìn thấy nhị ca của mình đứng ngây người ra liền phì cười: “ Nhị ca, muội trêu huynh thôi, thách huynh cũng không dám.”

Trái tim Độc Cô Đặc giống như bị móng vuốt mèo cào, chủ ý này trực tiếp, nhanh chóng thành công, nhưng một là khó có cơ hội ra tay, hai là chàng ta muốn dựa vào bản lĩnh của mình để có được trái tim người đẹp, như thế mới là tốt nhất, bởi nó liên quan đến sự tự tôn của đàn ông.

“Muội muội, huynh tìm muội đến là muốn nhờ muội hẹn nàng ấy ra đây.” Độc Cô Đặc đưa ra một tờ giấy: “ Xem thư huynh viết thế nào?”

Tiết Giai đón lấy tờ giấy gỡ ra xem, bên trên viết bốn câu:

“Lục nghị tân phơi tửu

Hồng nê tiểu hỏa lư

Tinh hầu ngự hoa viên

Năng ẩm nhất bôi vô”

Tiết Giai cười: “ Sao muội thấy giống thơ của Bạch Lạc Thiên thế?”

“ Câu giữa rõ ràng là do huynh viết mà.”

Mặt dày đến thế là cùng, Tiết Giai đành phải giấu lương tâm tán dương: “ Nhị ca đúng là văn tài”

“ Vậy phiền muội muội đưa thư”

Tiết Giai bỏ thư vào trong tay áo, sáng khoái đáp vâng.

Độc Cô Đặc lại hỏi: “ Muội nói xem liệu nàng có đến không?”

Tiết Giai cười: “ Cái này còn phải nói...”

Người ta đương nhiên là không đến rồi.

Ra khỏi Ngự hoa viên, nàng lấy tờ giấy trong tay co thành viên rồi tiện ném xuống hồ Thái Dịch.

Cung Khanh đang chăm cắt giấy màu, khi Tiết Giai đi vào nàng không biết, đến khi Tiết Giai đi vào nàng không biết, đến khi Tiết Giai cúi xuống trước bàn của nàng cười gọi một tiếng: “ Cung tỷ tỷ”, thì lúc này Cung Khanh mới ngẩng đầu lên cười: “ Tiết muội muội đến rồi.”

“Hương tỷ tỷ đâu?”

“Tỷ ấy cắt mệt rồi, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

“Muội cũng vậy, cắt đến tay đau rồi, tỷ tỷ cùng muội đi ra Ngự hoa viên dạo một lát nhé.”

“Giấy màu của tỷ còn chưa cắt xong.”

“Ày da, lễ hội hoa còn chưa đến, tỷ tỷ vội gì chứ.” Tiết Giai giằng lấy chiếc kéo trong tay nàng bỏ xuống, cười hí hí kéo đi.

Đây là cháu gái của hoàng hậu, không thể đắc tội, Cung Khanh đành phải theo, trên đường nàng thầm nghĩ, mong là không gặp huynh muội A Cửu. Đúng như nàng mong muốn, trong ngự hoa viên không có Mộ Trầm Hoảng và A Cửu, nhưng đáng tiếc lại có một người nàng không muốn gặp cũng ở đây.

Vừa thấy Tiết Nhị đang làm dáng dưới gốc cây dạ hợp, Cung Khanh thầm kêu không hay rồi, vừa này không cẩn thận nên bị sự trong sáng đáng yêu của Tiết Giai lừa rồi.

Định Viễn Hầu nhìn nàng chăm chăm. Cái gọi là mỗi mắt mong chờ, ngày dài tựa năm, hóa ra chính là cảm giác này. Thấy nàng, giống như cách một đời, lại cũng giống như chỉ là một khoảnh khắc quay đầu nhìn lại.

Chàng ta nhìn nàng chăm chú: “Cung tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Cung Khanh bước lên cúi chào: “Huynh muội Hầu gia hàn huyên, thiếp xin đi trước.”

Tiết Giai cười hi hi kéo tay nàng không buông: “Tỷ tỷ đừng vội, nhị ca của muội có mấy câu muốn nói với tỷ tỷ. Muội đi qua bên kia canh chừng cho tỷ tỷ.” Nói xong nàng ấy cười sảng khoái tránh sang một bên.

Trên mặt Cung Khanh hiện rõ vẻ xấu hổ, nàng nhìn Độc Cô Đặc nói: “Hầu gia có gì dặn dò?”

Độc Cô Đặc nhìn nàng si mê: “Người giải đồ đèn đêm Tết Thượng Nguyên là Cung Tiểu thư phải không?”

Cung Khanh nhận thấy chàng ta đã biết nên cũng không giấu mà gật đầu xác nhận. Trong lòng đã nghĩ làm thế nào để ứng phó với sự thổ lộ tiếp theo của chàng ta.

“Ta vô cùng ngưỡng mộ tài học của Cung tiểu thư.”

“Chỉ là giải đồ đèn, làm sao có thể gọi là tài học. Hầu gia nói như vậy, thật làm người ta xấu hổ vô cùng, biểu tỷ Uyển Ngọc cầm kỳ thi họa đều giỏi hơn thiếp rất nhiều.”

Cung Khanh không động thần sắc mà nhắc đến Hương Uyển Ngọc, ngầm nhắc nhở Độc Cô Đặc, đó mới là thê tử mà mẫu thân chọn cho ngài.

Độc Cô Đặc hiểu dụng ý của nàng, bèn nói thẳng: “Nghe nói Cung phu nhân muốn chọn phu quân cho tiểu thư, không biết có từng xem xét đến Định Viễn Hầu phủ?” Thời gian quý giá, chàng ta quyết định mặt dày vô sỉ tự tiến cử bản thân.

Cung Khanh bị những lời nói thẳng của chàng ta làm ặt mày đổ lạng, ngài có thể ý tứ hơn một chút được không?

“Hầu gia hậu ái, thật không dám nhận”

(hậu ái: yêu mến, yêu thích, chỉ người khác dành nhiều tình cảm ỉn.)

“tại sao?”

Cung Khanh nghiêm mặt: “Mẫu thân tiện thiếp không sinh được con trai, nhưng vẫn không cho phụ thân nạp thiếp. Tiện thiếp từ nhỏ được nuông chiều quen rồi, trái tim càng chặt hẹp, bản tính hay ghen, không thể dung nạp được người khác, nên sau này nhất quyết không cho phụ quân nạp thiếp, dù là không có con trai.”

Độc Cô Đặc sững sờ.

Tiết Đặc đổi tên thành Độc Cô Đặc chính vì muốn duy trì hương hỏa của nhà Độc Cô. Vạn nhất sau này không có con trai, nàng lại không chịu cho nạp thiếp thì chức vị Định Viễn Hầu này chẳng phải lại mất rồi sao?

Cung Khanh ra đòn hiểm, rõ ràng là muốn dồn người ta vào chỗ chết, bỗng chốc trái tim xuân thì của Tiết Nhị bị cắt thành trăm mảnh.

Cung Khanh nhanh chóng xin lỗi, cúi đầu thi lễ, rồi quay người bỏ đi, chợt nghe thấy Tiết Giai gọi to: “Biểu ca”

Lòng nàng chợt chùng xuống, quay đầu lại nhìn, trên đỉnh Tùng Đào ở sau lưng cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh hào hoa phong nhã.

Đúng là “nhân sinh hà xứ bất tương phùng”, lại chạm mặt hân.

(Nhân sinh hà xứ bất tương phùng: ở đâu rồi cũng sẽ gặp nhau)

Mộ Trầm Hoàng dẫn Lý Vạn Phúc từ trên đình bước xuống.

Cung Khanh đành phải dừng bước, cúi người thi lễ.

Bị một dao trúng chỗ hiểm, Hầu gia trái tim như bị dao cắt cũng hồn xiêu phách lạc thi lễ “Điện hạ”

“Miễn lễ.” Ánh mắt Thái tử hơi cười nhìn hai người: “Luca này ta nghe thấy cái gì hay ghen, là ai đấy?”

Cung Khanh đỏ mặt, nói nhỏ: “Là thần nữ.”

Thái tử làm như chưa nghe thấy rõ, lại cười hỏi lần nữa: “Cung tiểu thư có đúng là hay ghen không?”

Cung Khanh đỏ mặt vâng một tiếng, trong lòng thầm nói tai điện hạ rốt cuộc là thánh hay không vậy, cách xa như thế mà còn nghe được lời thiếp nói, giờ đứng ở trước mặt lại nghe không rõ, còn bắt nói lại lần nữa.

Mộ Trầm Hoàng cười ha ha vỗ vai Độc Cô Đạc: “Ồ nói như vậy, Hầu gia đúng là phải suy nghĩ kỹ. Hương hỏa của nhà Độc Cô phải dựa vào Hầu gia nỗ lực đấy.”

Thần sắc Định Viễn Hầu càng thêm sâu thẳm.

Mộ Trầm Hoàng như muốn đuổi cứng truy tận nên hỏi tiếp: “Nếu như phu quân của Cung tiểu thư nạp thiếp, thì Cung tiểu thư sẽ làm gì?”

Cung Khanh lập tức cố làm ra vẻ người đàn bà đánh đá, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu như y dám nạp thiếp, thần nữ sẽ đem tiểu thiếp đi tặng người khác, y mua một người thần nữ tặng một người, y mua mười người, thần nữ tặng cả mười người, nếu như y không sợ khuyh gia bại sản, thì thần nữ sẽ cùng y đấu đến cùng.”

Định Viễn Hầu run rẩy.

“Ày, Cung tiểu thư thật là ghê gớm.” Mộ Trầm Hoàng cười cười lại vỗ vai Độc Cô Đạc: “Hầu gia suy nghĩ co kỹ nhé.” Nói xong liền khoanh tay bỏ đi.

Cung Khanh mượn cơ rời đi, trong lòng thấy rất có lỗi với Độc Cô Đạc, nhưng phải làm như vậy. Chàng là con rể mà cứ mẫu chọn cho Hướng Uyển Ngọc, đừng nói là mình không có tình cảm với chàng ta, cho dù là có thì cũng không thể cướp đoạt, nếu việc hai nữ tranh giành một nam nhân lan truyền ra ngoài, thì An quốc công phu và Thượng thư phủ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Độc Cô Đạc oán hận nhìn theo bóng người đẹp, trái tim tan vỡ.

Tiết Giai véo chàng ta một cái: “Nhị ca thật chẳng làm nên trò trống gì, sao huynh biết huynh và tỷ ấy không thể sinh được con trai?”

“Vạn nhất không sinh được thì sao?”

Tiết Giai hừ một tiếng khinh bỉ: “Huynh đứng dưới gốc cây, vạn nhất bị chim ỉa một bãi vào đầu thì sao?”

Độc Cô Đạc vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Tiết Giai trợn mắt nhìn chàng ta một cái: “Cái thân này của huynh, nếu không sinh ra được mười người trong đó tám trái thì làm sao xứng đáng với ngoại tổ phụ và di mẫu, huynh đúng là đồ vô dụng.”

Độc Cô Đạc lắp bắp: “Vạn nhất, vạn nhất...”

Tiết Giai một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mặt chàng ta: “ Vạn nhất cái đầu huynh ấy, ai cũng chân yếu tay mềm như huynh, thì cơm cũng đừng ăn nữa, vạn nhất chết thì sao?”

Độc Cô Độc trợn mắt nhìn tiểu muội nhà mình, trong lòng nghĩ, cái tính đanh đá này đúng là giống hệt di mẫu và mẫu thân.

Tiết Giai lườm chàng ta một cái, rồi nhấc váy đuổi theo Cung Khanh.

“ Cung tỷ tỷ, đợi muội với.”

Cung Khanh dừng bước, chỉ nhìn thấy cô nương giống như con bướm nhỏ bay đến.

Tiết Giai kéo tay áo Cung Khanh, cười nũng nịu: “ Tỷ tỷ giận rồi sao?”

Nhìn khuôn mặt tươi tắn đáng yêu đến như vậy thì làm sao có thể giận được, Cung Khanh đành cười nói: “ Đâu có.”

Trở về Minh Hoa cung, Hướng Uyển Ngọc đang cùng cười nói với mấy người khác ngoài hành lang, nhìn thấy Cung Khanh và Tiết Giai trở về, trong lòng hơi hồi hộp, hỏi: “ Muội đi đâu vậy?”

Cung Khanh chưa trả lời, Tiết Giai đã cười giòn giã đáp: “ muội và Cung tỷ tỷ đi dạo Ngự hoa viên, vừa hay lại gặp biểu ca, thế là bị chậm trễ một chút.”

Biểu ca của nàng là ai, mọi người đều biết.

Lời này vừa nói ra, đột nhiên mặt Hướng Uyển Ngọc biến sắc, còn nụ cười của các cô nương khác giống như bị hóa đá.

Trong lòng Hướng Uyển Ngọc cảm thấy không thoải mái, còn những cô gái khác, cũng không vui vẻ gì. Luận về phẩm mạo, Cung Khanh là xuất chúng nhất, luận về gia thế, nàng cung đứng đầu, đến cả Tiết Giai cũng rất thích nàng, kéo nàng đi gặp biểu ca của mình, xem ra ngôi vị Thái tử phi này không thể không thuộc về nàng. Bọn họ đều mang theo sự ủy thác của cả gia tộc vào cung, lẽ nào chỉ đến góp vui thôi sao?

Cung Khanh biết mọi người nhất định sẽ nghĩ về mình như vậy, nhưng cun gx chẳng có cách nào giải thích, đúng là có nằm thì cũng trúng tên, việc này quả thật là bất lực.

Tiết Giai hoàn toàn không cảm thấy một bầu không khí gượng ép đang bao trùm nơi này, nàng vẫn cười nói hoạt bát như cũ, khuôn mặt tươi cười ngây thơ đáng yêu, đôi mắt trong veo không chút tà ý.

Cung Khanh cũng không biết Tiết Giai rốt cuộc là cố ý hay vô tình? Chỉ biết mối bất hòa này nàng ấy tạo ra rất thành công.

Đang lúc bối rối thì quan thị vệ thông báo An phu nhân đến.

Cung Khanh lúc này mới thoát được khỏi hũ dấm chua.

An phu nhân dẫn theo bốn cung nữ, đưa đến rất nhiều giấy màu.

Trong lễ hội hoa các thiếu nữ chưa xuất giá đều phải cắt giấy màu ngũ sắc, dùng dây đỏ buộc lên cây hoa, cầu thần hoa ban phúc gọi là thưởng hồng.

Khi Độc Cô hoàng hậu chưa xuất giá, An phu nhân đã hầu hạ bên cạnh, sau này trở thành nhũ mẫu của Cửu công chúa, trong cung địa vị rất cao, đến cả Tuyên Văn đế cũng rất khách khí với bà ta. Vì thế, vừa nhìn thấy bà ta, các cô nương trong lòng đã có tính toán đua nhau vây quanh, tranh thủ nịnh nọt để hồng chiêm cảm tình.

“ Chúng thần đều là lần đầu tiên đón lễ hội ở trong cung, xin phu nhân chỉ bảo thêm cho.”

An phu nhân đắc ý bưng lò sưởi trong tay, giảng giải quy tắc về lễ hội hoa trong cung, thực ra cũng gần giống trong nhân gian, chỉ khác là náo nhiệt hơn vì có thêm tiết mục đóng hoa thần.

Tiết Giai vừa nghe liền lập tức cười nói: “ Ấy da, quả nhiên lễ hội hoa trong cung vui hơn, đương nhiên là Cung tỷ tỷ sẽ đóng Bách hoa tiên nữ vì tỷ ấy đẹp nhất.”

Lời này vừa thốt ra, Cung Khanh bỗng cảm thấy có một rùng kim rơi xuống đầu mình, đầu kim nào cũng đặc biệt sắc nhọn, đến cả An phu nhân cũng lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một lượt.

Nàng lập tức cười nói: “ Tiết muội muội lấy tỷ ra để nói đùa rồi, bách hoa tiên tử tất nhiên phải do công chúa đảm nhiệm” Hiện sợ nang thật sự thấy hơi sợ chiếc miệng nhỏ nhắn thẳng thắn của Tiết Giai, hơi một tỷ là ném pháo ra ngoài.

An phu nhân nói: “ Năm ngoái đúng là do công chúa đóng hoa thần, nhưng năm nay do các cô nương vào cung nên hoàng hậu nương nương muốn mọi người chọn một người để đóng hoa thần,”

Cung Khanh đoán năm nay thay đổi quy tắc chắc là do Độc Cô hoàng hậu muốn xem ai được lòng mọi người nhất, ai biết xử lý các mối quan hệ nhất. Sau này chủ nhân của hậu cung vừa phải có khả năng lôi kéo lòng người, lại vừa phải có lòng bao dung, như vậy thì sẽ dễ xử lý, việc gì cũng thuận lợi.

Tiết Giai vừa nghe lập tức gơ tay: “ Muội chọn Cung tỷ tỷ.”

Cung Khanh lại vội vàng thoái thác.

Tiết Giai lại tỏ ra thân thiết nắm chặt nàng: “ Tỷ tỷ đừng khiêm tốn thế, hoa Thần phải thuộc về tỷ, ai bảo tỷ xinh đẹp như tiên nữ. Dù gì muội cũng chọn Cung tỷ tỷ.”

Cung Khanh đầu óc tối sầm, muội muội, là muội muội yêu tỷ, hay là hại tỷ đây, gây nên oán ghét như vậy còn chưa đủ sao?

“ Không vội không vội, trước lễ hội hoa mọi người sẽ bỏ phiếu bầu chọn.” An phu nhân nói xong liền bỏ muốn bỏ đi, chợt như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói: “ Thái tử điện hạ rất thích hoa mai trong Ngự hoa viên, các cô nương cắt hoa mai nhiều một chút.”

Người nơi vô tình, người nghe có ý. Ngự hoa viên, Thái tử điện hạ, hoa mai, ba từ này vừa lộ ra làm lòng người rung động.

Trở về phòng, Hướng Uyển Ngọc bỗng xị mặt cười lạnh: “ Muội nói bản thân không có ý với việc này, nhưng như tỷ thấy thì muội lại rất có ý đấy.”

Cung Khanh im lặng một lát rồi nói: “ Biểu tỷ, nếu tỷ nghĩ như vậy, muội cũng không cần giải thích gì nhiều. Tiết Giai kéo muội đi ra ngự hoa viên, thật sự không biết sẽ gặp Thái tử.”

Nàng không tiện giải thích nội tình của việc tình cờ gặp Mộ Trầm Hoảng, nếu nói ra việc Tiết Nhị thổ lộ chỉ sợ Hướng Uyển Ngọc lại càng thêm khó chịu.

Hướng Uyển Ngọc hừ nhẹ.

Cung Khanh lại nói: “ Biểu tỷ, hai mươi tư người cùng đến, chỉ có tỷ muội là chị em họ, nếu tỷ muội chúng ta cũng bị rạn nứt thì chỉ làm người ta chê cười. Nếu Thái phi truyền tin đến, muội quyết không tham dự, việc này biểu tỷ yên tâm.”

Hướng Uyển ngọc lúc này mới nguôi giận, nghĩ ngợi nói: “ Thái tử thích hoa mai trong ngự hoa viên, hay là chúng ta ra rừng mai dạo chơi.” Nàng nghĩ, nếu hôm nay Cung Khanh đã có thể tình cờ gặp Mộ Trầm Hoảng ở Ngự hoa viên, thì rõ ràng là Mộ Trầm Hoảng thường xuyên xuất hiện ở đó, hơn nữa trong rừng mai cơ hội càng lớn.

Cung Khanh nói: “ Tỷ tỷ, câu nói này của An phu nhân mọi người đều nghe thấy rồi, cho nên chúng ta tốt hơn hết là không nên đi tránh gặp người khác.”

“Sao muội biết bọn họ cũng đi.”

Cung Khanh chỉ cười không nói, trong lòng nhủ thầm, đến tỷ tỷ cũng có thể nghĩ được, thì sao bọn họ lại không nghĩ được. Chỉ là tình cờ gặp, chứ không đơn giản như ôm cây đợi thỏ. Nếu ngốc nghếch ngày nào cũng đi thì chỉ trở thành trò cười cho người khác mà thôi. Việc này nhất định phải tìm thời cơ phù hợp, quyết không thể manh động.

“ Tỷ tỷ bình tĩnh, chớ nóng vội. Cơ hội này nhường cho bọn họ, tỷ tỷ yên tâm đợi tin tức của Thái phi thì tốt hơn.”

Hương Uyển Ngọc im lặng không nói, tay chống cằm nghĩ ngợi.

Sau buổi trưa, trong Minh Hoa cung ngập tràn ánh nắng, tuy tiết xuân hơi se lạnh, nhưng nắng xuân ấm áp đã xua tan ít nhiều. Hương Uyển Ngọc trong lòng nghĩ đi nghĩ lại câu nói của an phu nhân, làm thế nào cũng không xua được sự kích động, muốn đi ra Ngự hoa viên.

Sau khi Cung Khanh ngủ trưa, nàng bèn dẫn theo một tỷ nữ nữa đi ra khỏi phòng.

Trước đây nàng thường cùng mẫu thân đi thăm Hương Thái phi nên tương đối thông thuộc đường đi lối lại trong cung. Minh Hoa cung lại khá gần Ngự hoa viên, nên chỉ đi một lát là đến.

Còn chưa vào rừng mai thì bỗng nghe thấy bên trong vọng ra một giọng nữ. Đúng như lời Cung Khanh, đã có người muốn tới đây để tình cờ gặp Thái tử sao?

Hương Uyển Ngọc quay người muốn tránh, nhưng người ở bên trong đã nhìn thấy nàng.

“Hương tỷ tỷ cũng đến rồi à?” Giọng nói ngây thơ dễ thương này chỉ có của Tiết Giai mà thôi.

Rừng mai sau trưa, hương thơm lay lắt, Hương uyển Ngọc không tình cờ gặp được Mộ Trầm Hoàng, mà vừa hay gặp Tiết Giai- người có khả năng trở thành em chồng của mình, thực sự là rất ngượng.

“Tỷ tỷ đến xem hoa mai sao?”

Hương Uyển Ngọc ngượng cười gật đầu: “Đúng vậy, lễ hội hoa năm ngoái tỷ chỉ cắt hoa mẫu đơn và hải đường, cho nên hôm nay đến xem hoa mai để cắt cho giống, tránh làm người khác cười chê.”

Tiết Giai vừa nghe xong liền vỗ tay nói: “Muội cũng vậy, nên muội đến rừng mai hái một ít hoa về để cắt theo. Muội còn hái nhiều một chút định mang tặng cho các tỷ tỷ để mọi người nhìn hoa thật mà cắt, vừa có thể ngửi mùi thơm của hoa lại vừa có thể cắt cho thật giống, tỷ tỷ thấy chủ ý của muội thế nào?”

Nàng cười vừa trong sáng đáng yêu, vừa hoạt bát như một chú cá nhỏ. Hương Uyển Ngọc nhớ lại lời so sánh của Cung Khanh bỗng trong lòng thấy bứt rứt. Đúng vậy, một bể cá toàn những con chỉ lặn dưới đáy sâu, duy nhất một con lúc nào cũng nổi lên khỏi mặt nước, thật đúng là nổi bật.

Hương Uyển Ngọc ngượng cười phụ họa: “Chủ ý này của Tiết muội muội thật hay.”

Tiết Giai ôm mấy cành mai trong lòng, nhìn người còn đẹp hơn cả hoa, cười ngọt ngào nói: “Mỗi phòng một cành, mười hai cành là đủ rồi.”

Hương Uyển Ngọc cũng giơ tay hái hoa mai, rồi cùng Tiết Giai trở về Minh Hoa cung, tặng mỗi phòng một cành.

Mọi người thi nhau cảm ơn, Tiết Giai cười đáp: “Đừng cảm ơn mình muội, muội vào rừng mai vừa hay gặp Hương tỷ tỷ, tỷ ấy giúp muội hái hoa đấy.”

Lời này vừa thốt ra, bỗng mặt Hương Uyển Ngọc đỏ bừng.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên nhìn nàng cũng có thêm vài phần chế nhạo.

Cung Khanh đứng bên cạnh chỉ có thể thở dài, khuyên như thế nào cũng không ngăn cản được.

Trở về phòng, Hương Uyển Ngọc vừa xấu hổ vừa buồn phiền, giật mạnh một bông hoa mai, ném từng cánh hoa xuống dưới đất.

“Tiết Giai cũng đi ra từ rừng mai, sao mọi người không cười nàng ta mà chỉ cười tỷ?”

Cung Khanh dịu dàng nói: “Vì nàng ta là biểu muội của Thái tử, mọi người cảm thấy nếu nàng ta muốn gặp Thái tử thì có thể quang minh chính đại đi tìm biểu ca mình, căn bản không cần phải phí sức đi tìm cơ hội tình cờ, nhưng tỷ tỷ thì khác, rất khó có cơ hội gặp mặt Thái tử, nên rõ ràng việc tỷ đi vào rừng mai là có ý đồ riêng.”

Nàng cứu cành mai tội nghiệp trong tay Hương Uyển Ngọc, cắm vào trong bình hoa, dịu dàng nói tiếp: “Tỷ tỷ không cần buồn phiền, phạm việc gì đều có tốt xấu. Hôm nay Tiết Giai hái hoa mai về cho các tỷ muội nhìn cắt theo, mọi người cũng không cần cố đi vào rừng mai tìm Thái tử nữa. Đối với tỷ tỷ mà nói

thì đây là một việc tốt. Họ không có cơ hội, nhưng tỷ tỷ vẫn còn có cơ hội khác. Hành tung của Thái tử, Thái phi lão nhân gia đương nhiên sẽ lưu ý, tỷ tỷ chỉ cần nhẫn nại đợi chờ tin tức của Thái phi là được.”

Hương Uyển Ngọc nghĩ ngợi một lát, thấy đúng là điều này rất có lý, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, nàng lại nghĩ đến việc đóng hoa Thần, lúc này Tiết Giai nhất quyết đòi chọn Cung Khanh, mọi người đều không lên tiếng, trong lòng nàng có chút bất ngờ nhưng rất vui, liền hỏi: “Muội xem, hoa Thần năm nay sẽ do ai đóng?”

Cung Khanh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Có lẽ là Tiết Giai.” Ngoài Cửu công chúa ra thì chỉ có nàng ấy là thân phận tôn quý nhất, chọn nàng ấy chính là để nịnh bợ Độc Cô hoàng hậu.

Trong lòng Hương Uyển Ngọc rất không vui, nàng thấy Cung Khanh lẽ ra nên chọn mình mới phải, làm gì có đạo lý không giúp người thân mà đi giúp người ngoài. Cung Khanh nhìn sắc mặt của biểu tỷ liền hiểu ngay trong lòng tỷ ấy đang nghĩ gì, bèn cười nói: “Muội sẽ chọn tỷ tỷ.”

Hương Uyển Ngọc lúc này mới mỉm cười, giả vờ từ chối: “Muội muốn chọn ai thì chọn, dù gì thì tỷ cũng sẽ chọn muội.”

Cung Khanh mỉm cười không nói gì.

Việc Tiết Giai dẫn Cung Khanh ra ngự hoa viên tình cờ gặp Thái tử làm Hương Uyển Ngọc cảm thấy nếu như mình có quan hệ tốt với Tiết Giai thì cũng sẽ có cơ hội. Mà không chỉ có mỗi nàng nghĩ như vậy, các người đẹp khác cũng nghĩ thế, vậy là Tiết Giai bỗng chốc trở thành các người đẹp khác cũng nghĩ thế, vậy là Tiết Giai bỗng chốc trở thành người được săn đón nhất Minh Hoa cung, ngoại trừ Cung Khanh còn dường như những người khác đều nịnh nọt nàng.

Cung Khanh lạnh lùng quan sát, trong số những người đẹp này như trước đây vẫn có hai người nổi bật nhất, một là Hữu Cẩm Ca, một là Kiều Vạn Phương. Hai người đó cũng tỏ ra rất thân mật với Tiết Giai, nhưng không giống như những người khác nịnh bợ một cách rõ rệt mà cả hai vẫn giữ khoảng cách rõ rệt mà cả hai vẫn giữ một khoảng cách tương đối gần. Tuy thân mật, nhưng mức độ vừa phải, không đến nỗi làm mất đi sự tự tôn của bản thân.

Tiết Giai đối với ai cũng tốt, thân thân mật mật, thường ngày hay kể chuyện về Thái tử, ví dụ như chàng thích thơ Vương Duy, chữ Mễ Phất, trà lá thông trên núi Thọ Mĩ... ọi người nghe. Những thông tin này như một chút mồi ngon làm cho người ta thấy háo hức, nhưng đến cả hình bóng của con cá cũng không nhìn thấy đâu.

Tiết Giai vẫn thường xuyên nhắc đến Thái tử, chỉ tiếc là không dẫn cô nương nào tình cờ đi gặp riêng biểu ca của nàng nữa.

Hương Uyển Ngọc rất thất vọng, nghĩ đi nghĩ lại thấy là dựa vào Hương Thái phi vẫn đáng tin cậy hơn, rốt cuộc Tiết Giai chỉ là người ngoài, biết đâu nàng ấy cũng muốn lấy biểu ca thì làm sao có thể tạo cơ hội cho người khác.

Nhưng những ngày này, Hương Uyển Ngọc chẳng nhận được thông tin nào của Hương Thái Phi, trong lòng nàng nóng như lửa đốt. Trước mắt lễ hội hoa sắp đến rồi, sau khi đón lễ hội hoa là phải rời cung về nhà ngay, lúc đấy muốn gặp lại Mộ Trầm Hoảng thì khó như lên trời.

Không chỉ nàng sốt ruột, mà người khác cũng sốt ruột.

Mấy ngày này người đi Ngự hoa viên chơi xuân càng ngày càng nhiều.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, nhưng không ai nói ra, chỉ dựa vào may mắn xem ai có thể gặp được người đó.

Nhưng người đó lại giống như biến mất khỏi thế gian, không xuất hiện tại Ngự hoa viên thêm lần nào nữa.

Cung Khanh cảm thấy hoặc là Thái tử điện hạ muốn giày vò các người đẹp, hoặc là hoàng hậu đang khảo nghiệm xem ai có thể giữ được bình tĩnh nhất.

Hương Uyển Ngọc sốt ruột đến mức như muốn phát điên, thực sự là không chịu được nữa, nên nói với Cung Khanh: “chúng ta đi thăm Thái phi lão nhân gia đi”

Cung Khanh hiểu rõ tâm sự của nàng, liền nhận lời Hường Uyển Ngọc đi thăm dò tin tức, còn mình thì chỉ đi thăm lão nhân gia.

Đến Trùng Dương cung, Hường Thái phi nhìn thấy hai cô cháu gái liền mừng rỡ tươi cười kéo đến trước mặt nói chuyện.

“Giờ sang xuân rồi, trong Ngự hoa viên sắc xuân đua nở, hai đứa có hay đến đó chơi không?” Hường Thái phi tươi cười hết nhìn người này lại nhìn người kia.

Hường Uyển Ngọc gật đầu: “ Minh Hoa cung ở cạnh Ngự hoa viên nên bọn cháu cũng hay đến, chỉ là sao chẳng bao giờ thấy lão nhân gia đi ra Ngự hoa viên dạo chơi?”

Thái phi tươi cười nói: “ Ngự hoa viên cách Trung Dương cung hơi xa, ta giờ có tuổi rồi, chân tay không còn nhanh nhẹn, bình thường chỉ đi Dưỡng Hình Uyển ngắm cảnh thôi.”

Cung Khanh vội hỏi: “ Dưỡng Hình Uyển chính là nơi gây trồng các loại hoa mới trong cung phải không ạ?”

“ Đúng vậy, ta nhớ cháu rất thích hoa cỏ. Để Ninh Tâm dẫn cháu đi xem, Uyển Nhi ở lại đây trò chuyện với ta.”

Hường Uyển Ngọc chỉ mong tách được Cung Khanh ra để nghe ngóng tin tức từ Hường Thái phi, vội vàng cười giục Cung Khanh đi mau.

Dưỡng Hình Uyển là nơi gây trồng các giống hoa cỏ mới của hoàng thất, các thợ trồng hoa trong đây toàn là cao thủ, Cung Khanh bình thường rất thích chơi hoa, nghe Thái phi nói vậy bỗng thấy vô cùng hào hứng, nên cùng với Ninh Tâm đi xem.

Đúng như lời Hường Thái phi, Dưỡng Hình Uyển rất gần Trùng Dương Cung, khi còn chưa bước vào trong vườn thì đã ngửi thấy một mùi hương dịu nhẹ len qua vách tường gạch đá ngói xanh bay ra.

Quan thị vệ giữ cửa nhìn thấy cô cô Ninh Tâm ở bên phủ Hường Thái phi thì cũng không ngăn lại mà để cho hai người đi vào.

Khu vườn không lớn lắm, có một con đường nhỏ quanh co vắng vẻ, trong nhà trồng hoa đang đót lò sưởi, vô cùng ấm áp, so với cái se lạnh của mùa xuân bên ngoài thì cơ hồ như lệch cả một tiết khí. Men theo đường trồng hoa đi vào nhìn thấy bên trong có rất nhiều những chậu hoa nhờ được sưởi ấm mà trổ nụ, khác hẳn với những cành liễu rủ bên ngoài, giờ mới đâm chồi nảy lộc.

Bên đường còn có vài cụm hoa hải đường bung nở đón xuân, cảnh sắc tươi đẹp làm cho con người cảm thấy thêm sáng khoái.

Cung Khanh không nhịn được cười nói: “ Thái phi thật biết chọn chỗ , ở đây rõ ràng là yên tĩnh thanh nhã hơn Ngự hoa viên rất nhiều.

Ninh Tâm cũng cười: “ Lão nhân gia sống ở trong cung mấy chục năm, rất biết hưởng thụ, ở đây vừa ấm áp, vừa yên tĩnh lại còn có muôn vàn hoa cỏ. Cô nương đi vào bên trong nữa, ở đây có mấy cây mai xanh cực quý hiếm, cô nương ngắt mấy cành về phòng mà cắm.”

“ Được ạ.”

Trên đường đi có một số loại hoa cỏ Cung Khanh chưa từng thấy bao giờ, Ninh Tâm thấp giọng giải thích: “ Những loại hoa này đều là cống phẩm từ Tây vực, đáng tiếc là khó trồng, mười cây này chỉ còn lại hai cây thôi.”

Ninh Tâm dẫn Cung Khanh đi vào trong hương thơm của hương mai nhẹ nhàng thoang thoảng, thanh nhã vô cùng.

Cung Khanh muốn tiến lên phía trước, đột nhiên kinh ngạc dừng lại.

Sau cây mai có bóng người thấp thoáng, hình bóng bị mấy cây mai che khuất nên nhìn không rõ là ai, nhưng trong cung của Tuyên Văn đế, chủ nhân chỉ có mấy người, lại có cả thái giám theo hầu, nếu không phải là Tuyên Văn đế thì chỉ có thể là Thái tử.

Trực giác Cung Khanh mách bảo người này chính là vị Thái tử điện hạ bị “mất tích” mấy hôm rồi, nên nàng không lên tiếng mà nhẹ nhàng lui gót rời đi.

Không ngờ đúng lúc này, Ninh Tâm ở bên cạnh lại nói to một câu: “Cô nương, cô nhìn xem cành mai nở đây chưa kìa!”

Trong vườn yên tĩnh không tiếng động, Ninh Tâm đột nhiên nói một câu, muốn quay lại cũng không thể được nữa, Cung Khanh thầm than khổ trong lòng đành bước theo tiến lên trước yết kiến.

Sau cây mai có một người đi ra, đúng là tổng quản đông cung Lý Vạn Phúc- đại thái giám luôn sát cạnh Mộ Trầm Hoàng.

Lý Vạn Phúc tươi cười nói: “Thì ra là Cung tiểu thư”

Cung Khanh đành tiến đến bái kiến Thái tử điện hạ. Hóa ra người biết tìm nơi tốt không chỉ có Hường Thái phi, mà còn có cả hần ta. Sau cây mai có một chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn, bên trên là sớ và tấu chương, còn có một bình trà, một đĩa bánh ngọt, mùi hương phảng phất lan tỏa, đây đúng là một nơi lý tưởng để thư giãn.

Mộ Trầm Hoàng đặt quyển sách trong tay xuống, cười nói: “Miễn lễ.”

Thái giám lặng lẽ lùi về sau mấy chục, Ninh Tâm kiến lễ xong cũng lui ra, Cung Khanh cũng theo đó mà lui.

Nhưng Mộ Trầm Hoàng gọi nàng lại: “Cung tiểu thư.”

Bước chân nàng chợt khựng lại, đành phải muối mặt thốt: “Điện hạ có gì dặn dò.”

Hần cười không đáp, ánh mắt điềm tĩnh rơi xuống người nàng, có một chút bồn chồn.

Cung Khanh là người vô cùng thông minh, lập tức lĩnh ngộ ánh mắt vừa sâu xa vừa có gì đó khác biệt. Chắc hẳn cho rằng nàng cố ý đến đây tìm mình. Bởi vì biết hẳn ở đây là Hường Thái phi, mà nàng lại là cháu ngoại của người. Nàng bỗng cảm thấy như có cả trăm cái miệng cũng chẳng cách nào biện giải nổi, không kìm được cảm xúc nên mặt hơi nóng lên.

Lần gặp gỡ này, đúng thật là tình cờ, nhưng lúc đó quả không thể nào nói cho rõ ràng được, cảm giác này làm nàng thấy bất lực, nhưng giải thích thì ai tin, đành phải chấp nhận thôi.

Nàng vốn đã vô cùng ngượng ngùng, thế mà hẳn lại không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nàng, trong ánh mắt dường như ẩn giấu cả một hồ nước đang bị gió cuốn lên. Nước hồ từ bàn chân nàng dâng lên chậm chậm cho đến khi chìm ngập cả khuôn mặt đến lúc này mới chịu dừng lại. Nước hồ này rõ ràng là nóng, thế nên mới làm cho khuôn mặt Cung Khanh bỗng chốc bừng bừng.

“Là Hường Thái phi bảo nàng ta đang ở đây phải không?” Đôi mắt phượng của hẳn đang nheo lại, khoe miệng khẽ mỉm cười, nụ cười làm người ta mê đắm.

Hừm, trong lòng nàng lại một lần nữa muốn thổ huyết. Điều đáng hận là trong việc này dù có cả trăm miệng cũng không biện giải được, nàng xấu hổ cắn chặt môi, hàm răng trắng như ngọc cắn lên đôi môi nhỏ nhắn một vết màu hồng, cực kỳ diễm lệ.

Hắn như ngư ngẩn, ánh mắt dừng lại trên vết màu hồng đó, quần quýt không rời.

Cung Khanh bị ánh mắt ấy nhìn chăm chú đến nỗi cảm thấy khí huyết khó lưu thông, nhưng lại không thể tỏ ra bất mãn hoặc phản kháng, lúc này chỉ có một chiêu duy nhất là rút lui.

“Thần nữ cáo lui.”

“Cung tiểu thư xin chờ một lát.” Hần đứng dậy, tươi cười giơ tay làm động tác mời.

Cung Khanh đành bấm bụng miễn cưỡng theo hẳn đi vòng qua mấy cây mẫu đơn, đến trước một cây mẫu đơn khác.

Hắn tươi cười hỏi: “nghe nói Cung tiểu thư rất thích mẫu đơn.”

Cung Khanh thấp giọng trả lời: “Dạ.”

Trồng mẫu đơn là sở thích đàng hoàng của các gia đình quan lại ở kinh thành, phàm là nhà nào có hậu hoa viên đều trồng vài cây mẫu đơn làm cảnh. Cung phủ cũng trồng kẻoong ít mẫu đơn, trong đó có nhiều loại quý giá, là niềm tự hào của Cung Cẩm Lan, mỗi khi mẫu đơn nở rộ, ông thường mời bằng hữu đến nhà thưởng lãm.

Hắn chỉ vào cây mẫu đơn đó rồi cười nói: “ Đây là giống mẫu đơn mới được lai tạo, đợi khi hoa nở, ta sẽ tặng Cung tiểu thư để thưởng thức.”

Các loại hoa do thợ trồng hoa của Dưỡng Hình Uyển lai tạo ra đều là danh phẩm quý hiếm, đặc biệt là mẫu đơn, chúng vô cùng quý giá khó tìm. Đây là giống mới được dày công lai tạo sao có thể tùy tiện tặng cho nàng?

Cung Khanh vội vàng cảm ơn: “ Đa tạ điện hạ, tuy nhiên loại hoa này quý giá, thần nữ e là không dám nhận.”

Mộ Trầm Hoảng cười ngọt ngào: “ Loại hoa này đúng là quý giá hiếm gặp, vì hao là hoa đôi, một đở một hồng, cho nên tên loại hoa này mới được đặt là Ti Dực Song Phi. Ta muốn tặng cho nàng.”

(Ti dực song phi: có ý là kẻ vai sát cánh, chung lưng đấu cật, như chim liền cánh, như cây liền cành, chỉ tình cảm vợ chồng luôn thương yêu nhau, tâm đầu ý hợp)

Lời này vừa thốt ra, Cung Khanh bỗng thấy mặt mình lại đỏ bừng.

Tặng nàng Ti Dực Song Phi, lời này nghe sao mà mập mờ thế?

Mộ Trầm Hoảng lại cười nói: “ Lần trước làm rách váy của Cung tiểu thư, trong lòng ta vô cùng áy náy, tuy đã bồi hoàn để nàng may lại xiêm y, nhưng việc đó chưa đủ để bày tỏ sự day dứt trong lòng ta, nên ta muốn tặng nàng chậu mẫu đơn nở đôi này để tỏ ý xin lỗi.”

Hoa nở có đôi, ti dực song phi... sự mập mờ trong những lời này càng rõ thêm, khiến mặt nàng càng lúc càng đỏ.

“ Đợi hoa nở rồi, ta bảo người ta đưa đến Cung phủ.”

“ Đa tạ điện hạ, thần nữ xin cáo lui.”

Cung Khanh quay người đi trước, vừa đi được vài bước thì nghe thấy sau lưng có tiếng cười nhẹ: “ Mấy ngày nay ta đều ở đây.”

Điều này ngầm ám chỉ nàng có thể ngày nào cũng đến tìm hắn sao?

Cung Khanh trong lòng chỉ muốn thổ huyết, vội vàng đi như chạy trốn.

Đi được mấy chục bước mới nhìn thấy Ninh Tâm và Lý Vạn Phúc đang đứng rất xa.

Lý Vạn Phúc nhìn thấy nàng, cười híp cả mắt: “ Cô nương thường xuyên đến chơi nhé!”

Khụ! Cung Khanh lại muốn thổ huyết lần nữa, vội vàng bỏ đi.

Ninh Tâm theo đằng sau nói: “ Tiểu thư, chậm một chút.”

Ra khỏi Dưỡng Hình uyển, Cung Khanh mới nổi giận hỏi: “ Cô cô, có phải cô cô biết đúng không?”

“Biết gì cơ?” Vừa nhìn khuôn mặt giả vờ hồ đồ của Ninh Tâm, Cung Khanh liền không còn gì để nói. Không cần hỏi, đây chắc chắn là chủ ý của Hường Thái phi rồi.

Trở về Trùng Dương cung, Hường Uyển Ngọc đang cố lấy lòng lão nhân gia, thấy Cung Khanh bước vào liền cười hỏi: “ Trong đó vui không?”

“Rất vui, có thời gian tỷ tỷ cũng nên đi xem.”

Hường Uyển Ngọc tiện miệng ậm ừ một tiếng, rõ là không hề có hứng thú với hoa hoa cỏ cỏ, mà chỉ có hứng thú với Thái tử điện hạ.

Cung Khanh chỉ hận không thể kể việc Thái tử điện hạ ở đó cho biểu tỷ nghe. Nhưng nhìn ánh mắt đôn hậu, từ bi của Hường Thái phi nàng đành phải cố gắng nén cục tức trong lòng.

Trở về Minh Hoa cung, Hứa Cẩm Ca và Tiết Giai cùng đi lên. Hai người một đẩy dạn, một nhỏ nhắn sánh đôi bên nhau, nhìn giống như đóa hao tươi chưa hé nở, Cung Khanh bỗng nhớ tới chậu mẫu đơn cái gì Ti Dục Song Phi ấy, bỗng thấy một luồng khí giận dữ chạy thẳng vào tim.

Tiết Giai tươi cười hỏi: “Cung tỷ tỷ vừa đi đâu vậy? muội đang muốn tìm tỷ nói chuyện.”

“Tỷ và biểu tỷ vừa đi thăm thái phi, Tiết muội muội có biết Đường Hinh uyển không?”

“Là nhà trồng hoa chuyên gây trồng những giống hoa mới phải không?”

Cung Khanh cười cười: “Đúng vậy, thái phi nói bên trong rất tuyệt vời, có nhiều hoa đang ra nụ.”

Tiết Giai cười đáp: “Di mẫu nói bên trong có lò sưởi nên hoa sẽ nở sớm hơn.”

“Hay là Tiết muội muội đưa mọi người đi xem, bên trong có cây mai xanh, loại mà Ngự hoa viên không có.”

“Được ạ, Hứa tỷ tỷ, chúng ta gọi mấy vị tỷ muội cùng đi nhé.”

Một lát sau, Tiết Giai dẫn Hứa Cẩm Ca, Kiều Vạn Phương, Chương Hàm Kha cùng một vài người đẹp nữa đi đến đó.

Cung Khanh đứng ở hành lang đưa mắt dõi theo.

Hướng Uyển Ngọc quay đầu nhìn nàng kỳ lạ: “Muội cười gì vậy?”

“Ồ, không có gì!” Cung Khanh vỗ vỗ nhẹ lên má, ngẩng đầu nhìn trời: “Hôm nay thời tiết thật đẹp nha.”

Thẩm Túy Thạch từ Vân Thái điện đi ra, đúng lúc chạm mặt Cung Cẩm Lan, hắn đang định tiến tới cất lời thi lễ, lại thấy Cung thượng thư mí mắt sụp xuống, như không nhìn thấy mình rồi quay sang vừa đi vừa nói chuyện thoải mái với một vị đồng liêu bên cạnh. Thẩm Túy Thạch như bị hóa đá, trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng, nhân sinh gặp gỡ như sao Sâm, sao Thương, lên xuống vô thường.

(Đồng liêu: bạn đồng sự. Sao Sâm, sao Thương: ví với sự xa cách, không hòa hợp về mặt tình cảm.)

Hôm đó, trong lòng hắn tràn đầy niềm vui đi tìm ân sư Tưởng Đông Trinh, nào ngờ bị ân sư dội ột gáo nước lạnh phủ đầu, Tưởng Đông Trinh nói với hắn, nữ tử đó của Cung thượng thư chính là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, tuổi đã cập kê nhưng chưa định hôn sự, là còn chờ sang năm tuyển chọn Thái tử phi. Tưởng Đông Trinh còn nói có thể hắn đã hiểu lầm ý của Cung Cẩm Lan, bảo hắn hãy an tâm, đừng hấp tấp, chờ xem thái độ của Cung Cẩm Lan thế nào.

Nhưng thái độ của Cung Cẩm Lan càng ngày càng trở nên lãnh đạm, chẳng lẽ hắn đúng là đã tự mình đa tình?

Trong lòng, Thẩm Túy Thạch hụt hẫng dị thường.

Thực ra trong lòng Cung Thượng Thư cũng vô cùng hụt hẫng.

Quan trọng nguyên phong nhã hào hoa này, bây giờ là người biên soạn của Hàn Lâm Viện, vốn sẽ là con rể của mình. Nhưng vì một số lời nhận xét của Tưởng Đông Trinh, khiến ông không chỉ không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà mấy ngày qua còn cố ý né tránh hắn.

Đã mấy ngày rồi, mỗi lần hạ triều về nhà, Cung phu nhân đều hỏi: “Hoàng thượng có tuyên chỉ triệu Thẩm Túy Thạch làm phò mã không?”

“Không có.”

Cung phu nhân nghe thấy thế tinh thần liền phấn chấn: “Có thể Tưởng đại nhân quá lo lắng rồi, Hoàng Thượng căn bản không có ý chọn hắn làm phò mã.”

“Phu nhân, việc này do chính miệng Tưởng Đông Trinh nói ra, không có lửa làm sao có khói?”

“Chưa hẳn.”

“Hoàng Thượng chỉ có Cửu công chúa là con gái duy nhất, nâng niu như châu báu cho nên đối với việc chọn người làm phò mã nhất định sẽ kỹ càng, Thẩm Túy Thạch tướng mạo xuất chúng, tài hoa lộ rõ nhưng nhân

phẩm như thế nào, chẳng phải vừa nhìn là có thể biết ngay được, mà cần phải có thời gian để quan sát cẩn thận.

“ Ý chàng là Hoàng Thượng tạm thời chưa tuyên bố là bởi vì muốn tìm hiểu rõ hơn về Thẩm Túy Thạch?”

“Cửu công chúa tuổi còn trẻ, nhưng Thẩm trạng nguyên của người ta đã đến tuổi thành gia lập thất, Hoàng Thượng làm thế chẳng phải là đứng trên hổ xỉ mà không đi cầu sao?”

Cung Cẩm Lan: “..”

Phu nhân, hổ xỉ dưới gầm trời này cũng đều là của Tuyên Văn đế lão nhân gia hấn hết.

Tâm tư của Tuyên Văn đế đích xác giống như Cung cẩm Lan dự liệu. Đối với việc chọn phò mã cho A Cửu, ông cẩn thận như vậy, không chỉ đơn thuần vì A Cửu là nữ nhi ông vô cùng sủng ái, mà còn bởi vì ông có ít người nối dõi, nên muốn chọn một người tài hoa xuất chúng năng lực siêu quần để làm phò mã, hy vọng sau này có thể trọng dụng, trở thành cánh tay đắc lực của Mộ Trầm Hoàng. Theo quan sát ban đầu, Thẩm Túy Thạch tướng mạo tài hoa đều có, nhưng nhân phẩm và năng lực vẫn cần phải quan sát thêm.

Cho nên những ngày này, Thẩm Túy Thạch thường xuyên bị triệu vào cung, hoặc là chơi cờ cùng thánh thượng, hoặc là cưỡi ngựa bắn cung cùng Thái tử điện hạ. Chỉ tiếc là bước vào hậu cung thâm sâu như biển, hấn và Cung Khanh tuy cùng ở hoàng cung, nhưng lại chưa từng thấy mặt lần nào.

Ngày hôm nay tiết trời ấm áp, Độc Cô hoàng hậu dẫn A Cửu vào Ngự hoa viên ngắm cảnh du xuân, an phu nhân đi theo phía sau, cùng cười nói: “ Nương nương, để các tiểu thư bầu chọn một vị hoa Thần, người định cho bầu chọn công khai hay bí mật?”

Độc Cô hoàng hậu đứng cạnh cây liễu bên hồ Thái Dịch , nhìn một mầm xanh non tươi đang thấp thoáng nhú trên cành, khẽ mỉm cười: “ nếu như bầu chọn công khai, ta sợ mọi người vì nể mặt mà đều chọn Tiết Giai. Theo ta lựa chọn bí mật là tốt nhất, A Cửu, con thấy thế nào?”

A Cửu dẫu môi: “ Bọn họ đều là những người vô cùng thông minh, cho dù có bí mật lựa chọn, thế nào cũng vì muốn làm đẹp lòng mẫu hậu mà lựa chọn A Giai thôi.”

Độc Cô hoàng hậu mỉm cười gật đầu: “ A Cửu nói rất đúng. Thực ra bản cung muốn xem xem tiểu thư nào đối nhân xử thế khéo léo nhất, vậy thì A Giai không được tham gia.”

A Cửu ngát một cành liễu, nói: “ Mấy ngày nữa là đến lễ hội hoa, thời tiết hôm nay thật tuyệt. chi bằng giờ lựa chọn sẵn hoa Thần, còn hai ngày sau để chuẩn bị cho tốt.”

Độc Cô hoàng hậu từ trước đến nay luôn hết mực thương yêu A Cửu, hôm nay tận mắt thấy nữ nhi tâm trạng vui vẻ như vậy, tự nhiên không muốn làm nàng mất hứng, liền dẫn dò nữ quan Minh Vũ ở bên cạnh: “Người đến Minh Hoa cung gọi mọi người lại đây.”

“An phu nhân, đến Hiệt Phương các bày sẵn giấy mực bút nghiên.”

An phu nhân lập tức dặn dò cung nữ đi sắp xếp lại Hiệt Phương các.

Không lâu sau các giai nhân đi theo Minh Vũ cùng đến đó.

Độc Cô Hoàng hậu ngồi ở giữa, sau lưng là hồ Thái Dịch trong xanh phẳng lặng. Những cơn gió xuân khẽ khàng thổi mang theo hơi ẩm tới, cành liễu ven hồ xanh non mơn mớn, khiến cho cả khu vườn tràn ngập sắc xuân, dường như tất cả đã sẵn sàng để đón đợi lễ hội hoa.

Các gia nhân bước lên trước làm lễ bái kiến, Độc Cô Hoàng hậu vẫy tay ọi người bình thân, ban ngồi.

“Vài ngày nữa là đến lễ hội hoa, gọi mọi người đến đây là muốn để mọi người chọn ra một vị hoa Thần.”

Độc Cô Hoàng hậu nhìn Minh Vũ khẽ mỉm cười gật đầu, Minh Vũ liền hạ lệnh cho cung nữ dâng giấy mực bút nghiên lên, xếp ngay ngắn trước mặt hai mươi bốn vị giai nhân.

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Mọi người chọn lấy một người, trừ Tiết Giai.”

Ai nấy đều ngây ngẩn, thực ra trong mười người thì đã có tới chín người trong lòng nghĩ sẽ lựa chọn Tiết Giai nàng, nhưng Độc Cô Hoàng hậu lại khẳng khái không cho bầu chọn nàng ấy, lúc này không khí trong các trở nên tế nhị hơn.

Đến Cung Khanh cũng cảm thấy có chút bất ngờ, ngoài Tiết Giai. ra lựa chọn ai mới được bây giờ.

Nhưng Hướng Uyển Ngọc thì mừng thầm trong lòng.

Lúc này A Cửu đột nhiên cười nói: “Gọi cả hoàng huynh đến lựa chọn mới có ý nghĩa.”

Tiết Giai vừa nghe liền vỗ tay cười nói: “A Cửu tỷ tỷ nói rất có lý, để biểu ca đến lựa chọn mới thực là náo nhiệt.”

Cả hai người đề ra như vậy, đến An phu nhân cũng cười phụ họa theo, “Công chúa đúng là thông minh, nghĩ thật chu toàn.”

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Nha đầu người sao không nói sớm một chút.” Nói xong liền hạ lệnh cho Minh Vũ: “Người đi mời Thái tử đến đây.”

A Cửu lộ rõ vẻ đắc ý chuẩn bị xem kịch hay, ánh mắt sắc bén nhanh chóng lướt qua gương mặt các giai nhân một lượt, cuối cùng dừng lại trên gương mặt Cung Khanh.

Mọi người sẽ lựa chọn nàng ấy?

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Mọi người chọn trước đi, bắt đầu nhé!”

Các giai nhân liền cầm bút viết tên lên giấy. Một lúc sau thấy mọi người đã gác bút, Minh Vũ liền hạ lệnh cho cung nữ bên cạnh: “Thu giấy trình lên.”

Lúc này Tiết Giai xinh đẹp yêu kiều khẽ cười nói: “Để ta thu giấy.”

Độc Cô Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng không ngăn cấm, mà chỉ cười cười, để mặc cho nàng làm.

Tiết Giai lần lượt thu hết giấy ở trước mặt các giai nhân, sau đó trình lên Hoàng hậu.

Cung Khanh nhìn tập giấy được xếp chỉnh tề, đột nhiên trong đầu có một ý nghĩ thoáng qua. Tiết Giai đa dựa theo tuần tự chỗ ngồi để thu giấy của từng người, sau đó cứ thế trình lên, điều đó rõ ràng là có ý ngầm mách bảo Hoàng hậu, tờ giấy nào là của ai viết.

Tiết Giai đúng là hồn nhiên ngây thơ như vẻ bề ngoài của nàng ấy sao? Tại sao nhất cử nhất động của nàng ấy, nhìn thì có vẻ như vô tâm, nhưng lại có đôi chỗ lộ ra sự tính toán kỹ càng nhanh nhạy?

Độc Cô Hoàng hậu nhận lấy tập giấy, khóe môi mím lại thoáng nét cười, xem từng tờ chậm rãi tỉ mỉ, bà không chỉ xem cái tên trên giấy, mà xem cả nét bút của từng giai nhân như thế nào. Người ta vẫn thường nói nét chữ nét người, trên những tờ giấy này tuy không đề tên người viết, nhưng do Tiết Giai thu theo thứ tự chỗ ngồi, nên bà biết chữ nào là của ai.

Chữ của Kiều Vạn Phương lưu loát phóng khoáng, chữ của Hứa Cẩm Ca ung dung hoa lệ, chữ của Mai Dung Chiêu nho nhã tinh xảo, còn chữ của Cung Khanh tự do phóng túng, có khí chất anh hùng của nam tử nhất.

Khi Hoàng hậu lần lượt xem từng trang giấy, có vài người lòng thấp thỏm không yên, trong đó có Hướng Uyển Ngọc, vì nàng ấy tự viết tên chính mình.

A Cửu cũng thò đầu ra ngó nhìn những chữ viết trên tờ giấy cùng Độc Cô Hoàng hậu, lúc nàng ấy ngẩng đầu nhìn về phía Hướng Uyển Ngọc trên mặt lộ rõ vẻ cười châm biếm. Hướng Uyển Ngọc lúng túng xấu hổ đỏ bừng mặt. Chương Hàm Kha, Lý Sùng Minh, Vạn Băng Doanh cũng có thần sắc bất an giống Uyển Ngọc. Bọn họ cũng như nàng ấy, đều tự viết tên chính mình.

Tất nhiên không có ai ngoại lệ, A Cửu đều tặng ỗi người một ánh mắt châm chọc không chút lưu tình. Lúc này tâm trạng của nàng ấy đang rất tốt nên không nói toạc ra, điều đó hẳn là đã giữ thể diện ấy người này lắm rồi.

Độc Cô Hoàng hậu thực ra cũng biết rõ, nhưng bà hiền hậu hơn rất nhiều so với nữ nhi của mình, sắc mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn, khẽ mỉm cười giống như tất cả mọi người.

“Chữ của các người viết đều rất đẹp, không hổ là những tiểu thư khuê các đến từ gia tộc thi thư.”

“Minh Vũ, hình như là Hứa Cẩm Ca và Kiều Vạn Phương được nhiều phiếu nhất?”

Minh Vũ đứng sau lưng Độc Cô Hoàng hậu cười đáp lời: “Hai vị cô nương không phân cao thấp, Hứa cô nương chỉ hơn Kiều cô nương một phiếu.”

Độc Cô Hoàng hậu cười vui vẻ nhìn Hứa Cẩm Ca, “Xem ra hoa thần năm nay chính là Hứa tiểu thư rồi.”

A Cửu nhướng mày cười nói: “Chưa chắc, lát nữa hoàng huynh đến mà bầu cho Kiều tiểu thư một phiếu, thì coi như hòa nhau rồi.”

Độc Cô Hoàng hậu cười: “Nói cũng đúng, đợt một lát xem hoàng huynh của con chọn ai, mọi người đừng nói kết quả vội.”

Vừa nói Tào tháo, Tào tháo đã đến, chỉ nghe thấy tiếng của nội thị từ bên ngoài các truyền vào: “Thái tử điện hạ giá đáo.”

Các vị cô nương có mặt vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Mộ Trầm Hoàng thân khoác long bào gấm màu xanh lam sải bước tiến đến, phía sau chỉ có một người đi theo, đó chính là Thẩm Túy Thạch.

A Cửu hai mắt sáng rỡ, khóe môi bắt giác cong lên.

Bỗng nhiên xuất hiện hai nam tử khôi ngô tuấn tú, giống như chi lan ngọc thụ, ở trong các toà là nữ tử, nên chỉ thoáng chốc vẻ xuất sắc của cả hai người trở nên nổi bật như quần tinh ứng nguyệt.

Mộ Trầm Hoàng đi đến bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu rồi ngồi xuống, nói: “Thẩm đại nhân đang đánh cờ cùng nhi thần, nhi thần liền bảo hần đi cùng. A Cửu không có ý kiến gì chứ?”

A Cửu e thẹn lườm hần một cái.

Thẩm Túy Thạch tiến lên bái kiến Hoàng hậu và Công chúa.

“Thẩm đại nhân ngồi đi.” Độc Cô Hoàng hậu mỉm cười ban ngôi, vị trí vừa khéo lai chéch thẳng với chỗ của Cung Khanh.

Thẩm Túy Thạch cảm lòng không dặng ánh mắt chậm chậm liếc sang phải.

Giữa một chốn đầy những giai nhân, chỉ có trang phục của nàng là mộc mạc nhất, trang sức cũng giản đơn nhất, nhưng lại giống như một viên minh châu hiếm thấy trên thế gian này, tỏa sáng lấp lánh, thứ ánh sáng khiến người khác vừa nhìn đã lóa mắt. Nhưng điều khiến người khác kinh ngạc không phải là dung nhan của nàng, mà chính là phong thái tự nhiên không gò bó khiến cường, quả là có một không hai.

Cung Khanh cảm nhận được ánh mắt của chàng ta đang nhìn mình, nên ngược lên khẽ mỉm cười.

Thẩm Túy Thạch tim đập thình thịch, bắt giác đỏ bừng hai tai.

“Chúng ta đang đề cử hoa Thần, không biết hoàng huynh muốn chọn ai?” A Cửu nhìn Mộ Trầm Hoàng mỉm cười, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý của kẻ đang xem kịch hay, các giai nhân ngồi bên dưới không hiểu sao bỗng đỏ bừng hai má.

Mộ Trầm Hoàng cười cười không nói, đưa mắt nhìn tập giấy bên cạnh tay Độc Cô Hoàng hậu, rồi mới nói: “Vì sao mọi người đều bỏ phiếu bí mật, mà lại muốn ta nói công khai, điều này thật không công bằng.”

A Cửu nhướn miệng cười rồi đưa qua một tờ giấy: “Vậy mời hoàng huynh viết lên đây là được chứ gì?”

Mộ Trầm Hoàng cầm lấy tờ giấy, nhưng không lập tức hạ bút mà đưa mắt thông thả nhìn từng giai nhân một.

Độc Cô hoàng hậu rất hài lòng, đưa con trai vốn kén chọn này cuối cùng cũng có thái độ phối hợp. Trong bữa tiệc buổi tối chào đón các vị giai nhân tiến cung, bà trịnh trọng gọi nó đến đích thân ngắm các vị mỹ nhân, nhưng được nửa chừng thì nó đã rời đi, khiến bà thật mất hứng.

Nhưng lần này Mộ Trầm Hoàng chăm chú nhìn một lượt, thậm chí còn nhìn ngắm rất lâu.

Hơn nửa phần thiếu nữ đang ngồi kia cơ hồ đều bị ánh mắt của hắn quét qua mà đỏ mặt, làn da ửng hồng như hoa xuân chớm nở, chói choáng như có chút men say.

Nhưng có một dung nhan diễm lệ, bị đôi mắt của hắn quét qua với thời gian dài nhất, lại ơ hờ làm thinh. Trông lòng Mộ Trầm Hoàng không thể không thừa nhận, có thể làm ra vẻ mặt lãnh đạm mà dễ nhìn như vậy thì đúng là xưa nay chưa từng có.

A Cửu trêu chọc: “Hoàng huynh vẫn còn ngẩn mãi chưa xong sao?”

Tiết Giai cũng cười khúc khích: “Biểu ca nhìn đến nổi mặt các muội muội đỏ hồng lên rồi kìa!”

Lời này vừa dứt, tức khắc những gương mặt đỏ hồng của các giai nhân càng thêm thắm đượm.

Nhưng thủ phạm gây chuyện lại chỉ cười nhạt, cầm bút lên viết một cái tên, rồi đưa cho Độc Cô hoàng hậu.

A Cửu và Tiết Giai cũng sáp đến để nhìn.

Độc Cô Hoàng hậu mỉm cười: “Hoàng nhi thật biết cách chọn lựa.”

Trong lòng các giai nhân đều giống như chú nai con, vừa hiểu kì, vừa chờ mong, hắn sẽ chọn ai nhỉ? Đa số đều đoán là Cung Khanh.

Nhưng Độc Cô Hoàng hậu lại không nói tên ai, mà chỉ lên tiếng: “Thế này thì phải làm sao? Số phiếu của hai người bằng nhau rồi”.

Nhất thời, mọi người đều hiểu, người Mộ Trầm Hoàng chọn chính là Kiều Vạn Phương.

Thế là lập tức trái tim của hơn nửa số cô nương ngồi đó liền rút xuống ngàn trượng.

Có người nghĩ, thì ra người hắn thích chính là Kiều Vạn Phương. Có người nghĩ, thì ra hắn không thích Cung Khanh. Còn có người nghĩ, tại sao người hắn thích không phải mình nhỉ?

Nhưng cũng có người nghĩ, thật tốt quá, người hắn chọn không phải là mình. A Di Đà Phật.

Lúc này, Tiết Giai cười hi hi: “Di mẫu, ở đây vẫn còn một người chưa đề cử?”

A Cửu lúc này cười nói: “Thẩm đại nhân cũng đề cử một người đi”. Nàng ấy gượng gạo cười nhìn người trong lòng mình, vẻ mặt phờ phợt như gió xuân, nhưng trong tim lại lạnh băng như ngày đông giá rét, nhủ thầm, được rồi, để xem người chọn ai, rồi ta sẽ “chăm sóc” nàng ta thật chu đáo. Đề cử nhanh đi, Thẩm đại nhân.

Thẩm Túy Thạch từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên phải ở trong một phòng đầy những giai nhân xinh đẹp vây quanh, nên rất lúng túng. Không những thế hắn còn ở cùng một chỗ với Thái tử điện hạ, người mà dường như hoàn toàn vô cảm với những giai nhân xuân sắc đầy ở trong phòng này. Thái tử đối sắc, trầm ổn thanh tao đưa cho hắn một tờ giấy: “Đã tới thì an tâm ở lại, nhập gia tùy tục chọn một người đi.”

A Cửu cười tỏ vẻ “quan tâm”: “Người không biết tên cũng không sao, chỉ cần viết số thứ tự là được rồi.” Nàng ấy giống như một tay thợ săn lành nghề đợi con mồi mắc câu, trong lòng cười gằn: “Nếu thông minh, người hãy tùy ý viết tên một người xấu nhất, còn nếu như dám lựa chọn một cô nương xinh đẹp, thì người chết chắc rồi, à không, là nàng ta chết chắc!”

Thẩm Túy Thạch bị áp lực, đành phải nhắc bút viết tên một người.

Độc Cô Hoàng hậu nhận tờ giấy, ngạc nhiên phát hiện hắn không viết số thứ tự, mà viết một cái tên: Cung Khanh.

A Cửu là người quan tâm đến lựa chọn của hắn nhất, lập tức sáp tới để nhìn. Vừa nhìn thì thôi rồi, một cơn ghen tức vạn năm ngàn ngục kéo đến xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn lựa chọn Cung Khanh, không những thế còn không cần viết số thứ tự mà lại viết rõ ràng tên của nàng ta! Sao hắn lại biết nàng ta nhỉ? Lại còn biết cả khuê danh nữa?

Cơn giận dữ khiến A Cửu chỉ muốn ngay lập tức nhảy dựng lên, nhưng Thẩm Túy Thạch đang ở trước mặt, nàng ta vẫn muốn giữ gìn hình tượng thực nữ đoan trang cao quý của mình, nên lập tức cố kìm nén cơn

giận dữ trong lòng, trừng mắt hung dữ nhìn Cung Khanh, hận không thể dùng ánh mắt sắc như dao của mình giết chết nàng ấy ngay tại chỗ.

Cung Khanh đã dự cảm được Thẩm túy Thạch sẽ viết tên ai, cho nên vừa cúi đầu tránh ánh mắt sắc như dao của Cửu Công chúa, vừa âm thầm lặng lẽ chuẩn bị trong lòng đối phó với việc tính sổ của Cửu Công chúa giáng tới.

Việc Thẩm Túy Thạch biết tên Cung Khanh cũng khiến cho Độc Cô Hoàng hậu có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại một chút thì có thể hiểu ngay, nhất định Cung Cẩm Lan đã từng mời hắn đến phủ, quan trạng nguyên tân khoa này được nhiều người mời đến ăn cơm cũng là chuyện bình thường, chẳng có gì lạ cả, nhưng Thẩm Túy Thạch lại biết được khuê danh nhi nữ của Cung Cẩm Lan, chắc chắn còn có ẩn tình nào khác. Lúc này trong lòng Độc Cô Hoàng hậu bỗng mơ hồ nảy sinh một chút không hài lòng.

An phu nhân hoàn toàn không biết tâm sự của hai mẹ con hoàng hậu, thấy người Thẩm Túy Thạch chọn không phải là Kiều Vạn Phương, cũng không phải là Hứa Cẩm Ca, liền cười theo nhỏ giọng nói: “Nương nương, việc đề cử hoa thần này rốt cuộc định thế nào?”

Có hai người số phiếu tương đương.

A Cửu trong lòng đang vô cùng căm tức, liền nói ngay: “Để Hường Uyển Ngọc, Chương Hàm Kha và Lí Sùng Minh, Vạn Băng Oánh lựa chọn thêm một lần nữa.”

Nhất thời cả bốn người này cùng đỏ mặt tía tai. Con giận dữ của Cửu Công chúa đang phát tiết cuộn cuộn trong lòng, nên đương nhiên nàng ấy chẳng chút giữ gìn thể diện ấy giai nhân kia, mà bóc trần tâm ý của họ không chút lưu tình.

Mộ Trầm Hoàng vờ như không biết gì, cười hỏi: “Chẳng phải đã lựa chọn hết rồi sao?”

Cửu Công chúa hừ lạnh: “Tự đề cử, không tính.”

Cả bốn vị cô nương chỉ hận đất không nứt ra một khe để chui xuống. Độc Cô Hoàng hậu biết nhi nữ của mình đang nổi cơn ghen lớn, mấy cô nương này thực đã trở thành nơi trút giận của nó rồi.

Thế là Minh Vũ lại thêm một lần nữa bày giấy bút mực nghiên ra trước mặt bốn người.

Khi thu giấy lại, tất cả bốn người đều nhất tề lựa chọn Kiều Vạn Phương, bởi thái tử cũng đã lựa chọn cô ấy.

Độc Cô Hoàng hậu cười nói: “Vây, hoa Thần năm nay chính là Kiều tiểu thư.”

Kiều Vạn Phương đứng dậy tạ ơn, duyên dáng yêu kiều, dung mạo đáng vẽ vô cùng xinh đẹp.

Mộ Trầm Hoàng cười mỉm đưa mắt nhìn mấy giai nhân đang cúi đầu, cuối cùng trên sắc mặt của nàng cũng đã nhìn thấy được một chút phiền muộn. A Cửu chẳng phải là người không hay gây sự, thân là ca ca của nàng ấy, hắn đương nhiên hiểu rõ nhất rồi.

Hắn cong môi khê cười, rồi đứng dậy nói: “ Hoa Thần đã chọn xong, vậy nhi thần xin cáo lui trước”.

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Ta cũng mệt rồi, An phu nhân, người đi sắp xếp cho ổn thỏa những việc của ngày hội hoa”. Nói rồi bà cũng đứng dậy cùng Mộ Trầm Hoàng rời khỏi Hiệt Phương các.

A Cửu cũng đi theo sau Độc Cô Hoàng hậu, nhưng trước lúc rời đi, nàng ấy còn không quên liếc mắt hung tợn nhìn Cung Khanh đang cúi gằm mặt.

Độc Cô Hoàng hậu đi được vài bước, liền nhỏ giọng hỏi nhi tử: “Con thích Kiều Vạn Phương?”

Mộ Trầm Hoàng đáp: “Không ạ.”

“Vây sao con lại chọn nàng ấy?”

Mộ Trầm Hoàng mỉm cười nho nhã: “Con thấy nàng ấy ít hơn Hứa Cẩm Ca một phiếu thì lựa chọn thôi.”

Độc Cô Hoàng hậu: “... Con cố tình gây thêm phiền phức đúng không?”

Mộ Trầm Hoàng thấy hoàng hậu mặt dài thuôn ra, liền cười nói: “Mẫu hậu thích ai thì chọn người đó, hà tất phải hỏi ý kiến của nhi thần.”

“Con!”

“Nhi thần có việc phải đi trước”.

Thẩm Túy Thạch cũng khom người thi lễ: “Thần xin cáo lui.”

A Cửu lập tức dùng giọng điệu nửa yêu nửa hận nói: “Thẩm đại nhân hãy khoan, ta có việc muốn hỏi ngài.”

“Xin công chúa cứ hỏi.” Thẩm Túy Thạch khom lưng thi một lễ, trên mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng vào đôi mắt đang chất chứa đầy sự ghen tuông dữ dội của A Cửu.

Mộ Trầm Hoàng không biết vị Thẩm đại nhân này đọc sách nhiều quá nên về mặt tình cảm có chút trì độn, hay hẳn chính là kẻ tầm ngẩn tầm ngẩn mà đâm chết voi. Nhưng tóm lại là biểu hiện của hẳn vẫn điềm tĩnh bình thường chẳng có chút gì là tỏ ra sợ hãi, thật đúng là rất có khí chất nam nhân, vô cùng hấp dẫn người khác, đặc biệt là những tiểu cô nương luôn được sủng ái nuông chiều đến mức sinh hư như A Cửu. Muội ấy từ nhỏ đến lớn đã quen nhìn những cảnh tâng bốc xu nịnh, mọi người luôn phải ngoan ngoãn phục tùng, vẻ lạnh nhạt thờ ơ của Thẩm Túy Thạch chỉ càng làm uội ấy thêm mê đắm.

A Cửu hầm hừ nói: “Ta muốn hỏi ngài, vừa rồi nữ tử nhiều như vậy, tại sao ngài lại chọn Cung Khanh?”

Về điềm tĩnh của Thẩm đại nhân bị công phá trong nháy mắt, sắc mặt hơi hồng lên. Nếu về mặt không chút biểu cảm của hẳn cứ tiếp tục giữ được sự bình tĩnh thì thật là đáng khen, nhưng lúc này chẳng hiểu tại sao má của hẳn lại đỏ hồng như vậy, thật đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, đã rét vì tuyết lại giá vì sương, làm cho lòng ghen tuông của A Cửu lập tức tăng lên gấp bội.

“Cô ấy là ân nhân cứu mạng của vi thần, cho nên vi thần lựa chọn cô ấy, hướng hồ những cô nương ban nãy, vi thần đều không quen biết, người duy nhất vi thần quen biết chính là Cung tiểu thư.”

“Ân nhân cứu mạng?” A Cửu giật mình, đầu mày nhú chặt, “Người nói thử xem, chuyện là thế nào?”

Thẩm Túy Thạch liền căn cứ vào câu chuyện có thực của sáu năm trước Cung Khanh đã để lại tiền mua sách bầm báo một lượt.

Mộ Trầm Hoàng cảm thấy trong ngực đau nhói, trong vở kịch tiểu thư cứu giúp thư sinh chán nản này, chẳng phải sau khi thư sinh giành ngôi đầu bảng thì rạng rỡ mặt mày, vui mừng hôn hờ cưới tiểu thư về làm vợ? Kịch kiểu này còn ít hay sao?

A Cửu sau khi nghe xong, trong lòng bỗng nhiên cũng nảy sinh những lo lắng vu vơ giống như hoàng huynh của mình, liền lập tức nổi xung chưa ngoa tra hỏi: “Vậy người báo đáp thế nào?”

Việc này... Thẩm Túy Thạch bỗng nhiên nghẹn lời, vấn đề là ở chỗ việc này không phải hẳn muốn báo đáp thế nào thì có thể báo đáp như thế.

A Cửu thấy hẳn không nói gì, trong lòng càng thêm giận dữ, rõ ràng là kiểu thái độ định lấy thân tương báo đây mà.

“Thẩm đại nhân là rường cột của bản quốc, ta thân là công chúa, nên cũng có thể vì đại nhân mà chia sẻ, việc này ngài không cần phải lưu tâm nữa, ta sẽ thay Thẩm đại nhân báo đáp chu toàn”. A Cửu phẩy vạt áo ngắn, giận dữ bỏ đi.

Thẩm Túy Thạch ngăn người, trong lòng mơ hồ nảy sinh một cảm giác bất an, đây rõ ràng là việc riêng tư của một mình hẳn, A Cửu vì sao lại muốn nhúng tay vào?

Liên tưởng đến việc Cung Cẩm Lan đột nhiên thay đổi thái độ với mình, lại còn một số lời nhắc nhở khéo léo của Tướng Đồng Trinh, hẳn nhất thời đã tỏ. Dưới những tia nắng mùa xuân ấm áp, hẳn đột nhiên giống như người bị lạc vào hầm băng. Thì ra là thế.

A Cửu nổi giận ùng ùng quay về Hiệt Phương các, vừa đúng lúc An phu nhân cũng bày biện xong mọi thứ chuẩn bị cho ngày hội hoa, các giai nhân cũng đang chuẩn bị tản đi.

A Cửu bước nhanh vào giữa các, đón đầu ngăn cản Cung Khanh, lạnh lùng nói: “Ta có lời hỏi ngài”.

An phu nhân không hiểu có chuyện gì, chỉ thấy đáng vẻ công chúa hung hăng như vậy, liền vội vàng cho các cung nữ thuộc hạ thối lui.

Các vị giai nhân cũng đều nhanh ý rời đi.

Phải đối diện với A Cửu đang hung hăng khiêu khích trả thù không nằm ngoài dự liệu của Cung Khanh, nàng cung kính thi lễ: “Xin công chúa cứ hỏi.”

“Người đã cứu Thẩm Túy Thạch thế nào?”

Cung Khanh liền đem ngọn nguồn câu chuyện năm đó kể qua một lượt, sau khi kết thúc còn nói thêm một câu

u: “Nếu Thẩm Trọng nguyên không nhắc, thì thần cũng đã sớm quên chuyện đó rồi.” Ý muốn biểu thị, từ sau chuyện đó hai người không hề gặp mặt.

Đến lúc này An phu nhân mới hiểu cơn phẫn nộ vừa rồi của Cửu công chúa là từ đâu mà có, bà sắp đến bên mặt công chúa nói nhỏ bên tai: “Lúc đó nàng ấy mười tuổi, còn Thẩm Trọng nguyên mười ba tuổi.”

Cửu Công chúa nghe được những lời này, trong lòng nhẹ nhõm đi đôi chút. Bởi vì dựa vào tuổi tác của hai người lúc đó thì cũng khó mà nảy sinh việc gì rắc rối được.

“Vậy hôm rồi hắn đến phủ nhà ngươi có việc gì?”

“Là đến để cảm tạ ân tình của mẫu thân thần, và còn muốn trả hai mươi lạng bạc kia.” Trong lời lẽ của Cung Khanh, nàng đã cố gắng lược đi sự có mặt của mình.

“Người muốn hắn trả sao?”

“Không có.”

Đôi mày cong cong của A Cửu khẽ nhíu lại: “Vì sao người lại không muốn hắn trả?” Không muốn nhận bạc rõ ràng là có ý vương vấn không dứt được. Phải nhận thì mới đúng là tiền bạc phân minh, hai bên không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Cung Khanh lập tức nói: “Vậy để thần quay về lấy ạ.”

A Cửu trừng mắt: “Người muốn tìm có để gặp hắn phỏng?”

“Dạ thần để người hầu đi lấy ạ.”

“Có phải người có ý gì với hắn không?”

Cung Khanh: “... Không có”.

A Cửu hừm một tiếng: “Cho người cũng không dám.”

Cung Khanh: “...”

“Sau này không cho phép người gặp mặt hắn nữa.” Đối mặt tình địch, A Cửu hoàn toàn vứt bỏ vỏ bọc bên ngoài của một công chúa, biến thành một thiếu nữ ngang ngược đánh đá chua ngoa không biết đến lễ phải, lòng dạ hẹp hòi giống như đầu kim.

“Dạ.”

“Người viết một lá thư, đưa An phu nhân giao cho hắn, nói rõ từ nay về sau sẽ không gặp hắn nữa.”

Cung Khanh: “...”

A Cửu rút một tờ giấy viết thư để lên trên bàn phía trước mặt Cung Khanh, rồi đập bộp một cái: “Viết!”

Lòng ghen tuông thật đúng như sấm rền gió cuốn, trong lòng Cung Khanh cười khỏ đành phải cúi đầu cầm bút viết vài dòng, rồi gấp lại thành bức thư, giao cho An phu nhân.

“An phu nhân, sai người đến ngân khố lấy hai mươi lạng bạc đưa cho nàng ấy.”

A Cửu giơ tay chém xuống, đúng là dao sắc chặt đứt rồi, đã giải quyết nhanh gọn một tình địch tiềm tàng, nên tự cảm thấy bản thân mình cũng có khí chất của Vương Bá. Nàng vênh mặt, ngạo nghễ nói: “Từ nay về sau, giữa ngươi và Thẩm Túy Thạch chẳng còn gì liên quan đến nhau nữa.” Dứt lời, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Cung Khanh: “...”

Mộ Trầm Hoàng về đến Đông Cung, tiếp tục đánh cờ cùng Thẩm Túy Thạch.

Đây chính là nhiệm vụ quan sát bí mật mà Tuyên Văn đế đã thăm dò dò nghi tử của mình, để Mộ Trầm Hoàng tiếp xúc nhiều với hắn, nhằm điều tra xem người này có thể đảm đương được việc lớn hay không, và có thích hợp làm phò mã của A Cửu không.

Lúc này hai người còn chưa chơi xong ván cờ thì đã bị thỉnh đi bầu chọn hoa thần, bây giờ quay lại, tiếp tục quyết phân thắng bại.

Thẩm Túy Thạch vừa đi một nước cờ, Lý Vạn Phúc đã vào bấm báo: “Điện hạ, An phu nhân cầu kiến.”

Mộ Trầm Hoàng vẫn về một quân cờ trong tay, gật gật đầu.

An phu nhân cầm bức thư, thi lễ với Mộ Trầm Hoàng xong thì giao bức thư cho Thẩm Túy Thạch, cười nói: “Thẩm đại nhân, vừa nãy công chúa đã ban cho Cung tiểu thư hai mươi lạng bạc, thay đại nhân trả ngân lượng còn thiếu ngày hôm đó. Đây là thư của Cung tiểu thư, nhờ lão thân giao cho Thẩm đại nhân.”

“Đa tạ phu nhân.” Thẩm Túy Thạch đứng dậy nhận thư, từ từ mở ra, trông ngược đập thành thịch.

Mộ Trầm Hoàng nghiêng người nhìn lướt qua, chỉ thấy trên tờ giấy Tiết Đào màu hồng nhạt đó viết một câu thơ: “Xuân miên bất giác hiểu.”

Nhưng có điều lạ là chữ “giác” chỉ viết có nửa trên, ở dưới lại khuyết thiếu.

Thật đúng là một nha đầu tinh tế, chữ viết cũng rất đẹp, thanh kỳ hào hiệp, linh khí bức người.

Thẩm Túy Thạch cũng hiểu ra ngay, trên mặt biến sắc, lặng lẽ u buồn, trong tim cũng phủ một màu u ám.

An phu nhân lại tiếp lời: “Công chúa còn nói, đã thay Thẩm đại nhân trả hai mươi lạng bạc, chuyện năm xưa xin Thẩm đại nhân hãy quên đi, từ nay về sau không cần phải để trong lòng nữa.”

Trên gương mặt tuấn tú của Thẩm Túy Thạch lộ rõ vẻ lo lắng. Hắn gấp tờ thư trong tay lại, lạnh nhạt nói: “Đa tạ công chúa ban ơn. Hai mươi lạng bạc ấy vì thần lập tức mang vào cung, trả lại cho công chúa.”

An phu nhân cười nói: “Công chúa đã thay ngài hoàn trả, Thẩm đại nhân không cần khách khí, công chúa đâu phải là cần bạc của đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch vẻ mặt nghiêm túc, chấp tay thi lễ: “Đây là việc riêng của vi thần, món bạc này vi thần nhất định sẽ mang đến trả cho công chúa, để tránh khỏi mọi người bàn tán.”

An phu nhân không khỏi ngơ ngác, hắn có ý gì đây?

Là người chính trực không tham tư lợi, hay là muốn giữ quan hệ trong sạch với công chúa? Trên đường về, An phu nhân cứ suy nghĩ mãi, nhìn thấy Cửu Công chúa, liền bấm báo lại đúng như sự tình.

A Cửu đầu mày nhíu chặt, trong lòng vô cùng hờn giận, đã đích thân dàn xếp ổn thỏa chuyện này, hắn lẽ nào lại không hiểu ý mình trong đó? Lại còn muốn trả tiền ư? Rõ ràng là có thái độ phủ nhận quan hệ với ta mà.

“Còn thư của Cung Khanh, ngươi đã xem chưa? Trong đó viết cái gì?”

“Chỉ viết một câu thơ, ‘xuân miên bất giác hiểu.’” An phu nhân lập tức trả lời, bởi vì trên đường đi bà ta đã len lén xem trộm. “Thế nhưng chữ ‘giác’ kia chỉ viết có nửa trên, chẳng biết là ý gì? Có phải nàng ấy thăm trao đổi ám hiệu với Thẩm đại nhân hay không?”

“Chữ giác chỉ viết nửa trên?” Cửu Công chúa dùng ngón tay viết viết lên mặt bàn, lúc này mới hiểu, thì ra có ý là “bất kiến”.

Nàng ta lập tức khinh thường hừm một tiếng: “Ta ghét nhất là loại nữ nhi lúc nào cũng khoe khoang tài học, không gặp thì không gặp, sao còn phải vòng vèo.”

An phu nhân đến lúc này mới hiểu, lập tức phụ họa theo: “Loại nữ nhi luôn giở trò khoe khoang này đúng là đáng ghét nhất, lại còn lúc nào cũng mang vẻ mặt thuần khiết lương thiện, đúng là chỉ thích dụ dỗ nam nhân.”

“Đúng, vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh.”

Hai người kẻ xương kẻ họa bôi bác Cung Khanh thành nữ nhân không đáng một đồng.

Thực ra Cung Khanh không phải là có ý khoe khoang tài học, nàng chỉ cảm thấy giữa mình và Thẩm Túy Thạch rõ ràng trong sạch, bỗng nhiên tùy tiện gửi cho người ta một thông điệp thông báo từ giờ trở đi không bao giờ gặp mặt, thì đúng thật là rất đường đột và vô cùng xấu hổ, nàng đành phải chọn cách biểu đạt uyển chuyển hơn một chút.

A Cửu sau một hồi mắng chửi trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng tuyệt không phải là đã xong. Nàng cười lạnh một tiếng, nói với An phu nhân: “Bảo nàng ta đến hầm băng lấy cho ta băng núi nước tuyết đến đây.”

“Ý của công chúa là?”

A Cửu cười lạnh: “Để cho nàng ta thêm minh mẫn, tỉnh táo.”

An phu nhân cười phụ họa: “Đúng vậy, lại dám nghĩ cách đụng chạm tới công chúa, thật là đáng đánh.”

Thân là nữ mẫu của công chúa, An phu nhân luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc hầu hạ ngay từ khi nàng ấy được sinh ra, nên xét cho cùng bà cũng là người thông minh sắc sảo, luôn thấu hiểu rất nhanh những tâm tư suy nghĩ của công chúa.

Cung Khanh về đến Minh Hoa cung, thấy Hướng Uyển Ngọc đang gục đầu trên bàn khóc rưng rức.

Vừa rồi bị A Cửu vạch trần việc tự mình đề cử bản thân làm hoa thần, khiến nàng xấu hổ vô cùng, chỉ muốn độn thổ cho xong, nhưng hận một nỗi không thể ngay lập tức rời khỏi nơi này, từ nay về sau đến nửa bước cũng không quay vào chốn hoàng cung này nữa.

Cung Khanh bước đến vỗ nhẹ vào vai nàng, ôn nhu nói: “Tỷ tỷ đừng khóc nữa kéo mắt sưng hết bây giờ, lát nữa mọi người nhìn thấy lại chê cười.”

Hướng Uyển Ngọc vừa nghe, liền ngẩng đầu lên, uất hận nói: “Ta đời này kiếp này, nếu thù kia không báo, thề không làm người.”

Cung Khanh cười khổ: “Chúng ta hãy xem nàng ấy chỉ như là một đứa trẻ không hiểu chuyện, hà tất phải chấp nhặt làm gì. Ngày sau chúng ta cứ tránh xa nàng ấy ra là được.”

Hướng Uyển Ngọc lau nước mắt than thở: “Bây giờ ta mới biết, hoàng cung này thực ra không hề tốt đẹp giống như trong tưởng tượng trước đây, có một cô em chồng như A Cửu, thì ta thà cam tâm tình nguyện gả cho Độc Cô Đặc còn hơn.”

Cung Khanh thấy biểu tỷ cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện, liền vui mừng thay cho nàng ấy. “Tỷ tỷ nói rất đúng, gả cho Định Viễn Hầu, cả đời này không phải lo đến chuyện cơm áo, địa vị được tôn trọng, lại cũng không cần phải lo lắng đến những việc đấu đá tranh giành giống như trong cung, đúng là không có gì tốt hơn thế.”

Lúc này Hướng Uyển Ngọc mới thực sự hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu thân mình. Trước đây nàng chỉ muốn được gả cho Mộ Trầm Hoàng, không làm Thái tử phi cũng được, chỉ cần là Lương đệ nữ nhân cũng chẳng sao, sau này khi Mộ Trầm Hoàng đăng cơ, nàng tự nhiên cũng được thăng làm hoàng hậu hoặc quý phi. Mà hôm nay A Cửu chẳng chút lưu tình, đã kích nàng một đòn nghiêm trọng, khiến nàng không chỉ mất hết thể diện, mà còn hiểu rõ hơn trong hậu cung hoàn toàn không hề tốt đẹp như mình nghĩ, có một cô em chồng như A Cửu, có một bà mẹ chồng như Độc Cô Hoàng hậu, thì cuộc sống sau này cũng chẳng vui vẻ gì.

Cung Khanh đang muốn an ủi biểu tỷ vài câu, thì nghe thấy cung nữ bên ngoài bẩm báo: “An phu nhân đến, mời cô nương ra ngoài nghênh tiếp.”

Cung Khanh day day ấn đường, quân tử báo thù mười năm chưa muộn quả nhiên là phong cách của Cửu Công chúa, đến nhanh thật.

An phu nhân ngạo nghễ nhìn nàng một lượt: “Công chúa bảo cô nương đi lấy nước ở khe nứt của núi tuyết trong hầm băng để pha trà.”

Cung Khanh có chút run sợ, cúi người: “Xin hỏi phu nhân, đến hầm băng đi thế nào ạ?”

“Để ta dẫn cô nương đi.” Nói xong, An phu nhân thu tay lại, đi trước một bước.

Trực giác mách bảo Hướng Uyển Ngọc, An phu nhân đến chẳng có việc tốt lành gì, nàng lo lắng đưa mắt thoáng nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh nhìn nàng mỉm cười, rồi đi theo An phu nhân.

An phu nhân đi trước, dẫn theo hai cung nữ đi thẳng ra theo hướng Ngự hoa viên.

Cung Khanh đi theo phía sau bà ấy, vừa đi vừa nghĩ, việc lấy nước pha trà này rất nhiều cung nữ khác có thể làm thay mình, vì sao lại chỉ đích danh mình đi lấy nhỉ? Xem ra A Cửu vẫn giữ ý định trừng trị mình rồi.

An phu nhân đi đến khu giả sơn ở bên phía bắc vườn ngự uyển, tiết xuân se lạnh, ở đây cây cỏ vẫn chưa xanh trở lại, những viên đá nhon lờm chớm, tạo cảm giác cao chót vót.

Đi vào bên trong khu giả sơn có một đường bậc thang, An phu nhân men theo từng bậc đi xuống.

Thì ra bên dưới hòn giả sơn này chính là hầm băng của hoàng cung.

Ở ngay cửa hầm băng có hai vị thái giám đang ngồi trông giữ, vừa nhìn thấy An phu nhân – nữ mẫu của Cửu Công chúa đích thân đến, liền lập tức cung kính khép nép đứng dậy, mở cánh cửa lớn của hầm băng.

Một luồng khí lạnh phả thẳng vào mặt, An phu nhân khoanh tay đứng ở cửa, nói với Cung Khanh: “Ta đã lớn tuổi nên rất sợ lạnh, cô nương đi vào bên trong, chọn lựa vài viên đá trên núi tuyết mang lên là tốt rồi.”

Cung Khanh nhấc váy lên bước vào hầm băng. Bên trong hàn khí bức người, từ bậc thứ mười cầu thang đi xuống, chỉ thấy một căn phòng vô cùng vuông vắn, những tảng băng được xếp chồng ngay ngắn tựa vào những bức tường ở xung quanh, thấp hơn chút là những miếng băng lớn nhỏ không đồng đều, còn có những thỏi băng dài ngắn to nhỏ khác nữa, tất cả những thứ này đều là hoàng cung chuẩn bị tốt trong mùa đông, đem dùng làm thứ tiêu khiển vui chơi ủa hè. Ngoài những thứ ấy ra, còn có một ít băng tuyết trên đỉnh núi Nam Hoa, dùng để pha trà.

Dù sao cũng chỉ là đi vào trong chốc lát, Cung Khanh lạnh đến mức liên tục rung mình. Nàng tìm mãi, cuối cùng cũng tìm được cái sọt đựng băng tuyết, nàng nhặt lấy vài viên rồi quay người trở ra. Ai ngờ lên đến bậc thềm, nàng mới phát hiện cửa lớn của hầm băng đã bị đóng rất chặt.

Nàng gắng hết sức kéo mấy lần nhưng cánh cửa vẫn chẳng hề nhúc nhích, mà bên ngoài thì không thấy động tĩnh gì.

Nữ nhân nổi cơn ghen, đúng là việc gì cũng có thể làm được. Rõ ràng Cửu Công chưa báo thù muốn nàng bị đông cứng trong nhà băng để giải tỏa mối hờn ghen trong lòng nàng ấy. Cung Khanh trên đường đi đến đây đã chuẩn bị tâm lý đề phòng, nên lúc này tuy bị nhốt trong hầm băng, nhưng lòng nàng không có cảm giác thất kinh hoảng sợ, mà trái lại còn giảm bớt nỗi bức dọc trong lòng, cũng tốt, kiểu báo thù này nàng còn có thể chống đỡ được.

Trong hầm băng này có đặt vài miếng dạ minh châu nên cũng không tối lắm, nhưng lạnh thì thấu da thấu thịt. Nàng vòng tay ôm chặt lấy thân mình ngồi xồm xuống đất, một lát sau mũi không hít thở được nữa. Nàng vội vàng đứng dậy cử động tay chân nhưng chẳng ăn thua gì, cả cơ thể vẫn rét căm căm.

Chịu khổ một lát, cánh cửa chính bỗng “cạch” một tiếng, cuối cùng cũng mở ra.

Cung Khanh lập tức ngừng vận động, lặng yên không tiếng động ngồi xuống bậc thềm phía sau cánh cửa.

“Cung tiểu thư, Cung tiểu thư xong chưa?”

Là tiếng của An phu nhân, Cung Khanh không trả lời, ôm đầu gối tựa hẳn vào tường.

“Sao chẳng có động tĩnh gì? Hay là bị lạnh quá ngất đi rồi?” Là tiếng của một thái giám.

“Không thể, chúng ta đóng cửa có lâu đâu.”

“Nàng ấy chỉ là một tiểu cô nương, khó mà bảo toàn được thân thể yếu đuối.” Là tiếng của một thái giám khác.

“Nhanh, nhanh xuống xem thế nào.”

Giọng của An phu nhân có chút luống cuống.

“Đừng để xảy ra án mạng nhé!”

Cung Khanh nhắm mắt lại, chợt nghe thấy có người bước đến trước mặt, có một ngón tay run rẩy thò ra để dưới chóp mũi của mình.

Nàng liền gắng sức nín thở.

“Hình như không... không thở. Mau, mau bế ra ngoài.” An phu nhân thật sự hoảng hốt, giọng nói run rẩy.

Hai tên thái giám vội vàng đỡ Cung Khanh lên, dìu nàng ra khỏi hầm băng.

An phu nhân tây chân luống cuống nói: “Nhanh, trước tiên hãy dìu nàng ấy tựa vào chỗ này, đi lấy áo choàng lại đây, chăn bông cũng được.”

Hai tên thái giám canh cửa vội vã đi tìm đồ, hai cũng nữ cũng bị sai đi tìm lò sưởi tay và nước nóng, chỉ còn lại mình An phu nhân cuống cuống đến mức cứ đi đi lại lại vòng quanh trước mặt Cung Khanh.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, ông trời phù hộ đừng để xảy ra án mạng...”

Thường ngày thì cứ vẽ đường cho hươu chạy, lúc này cũng biết sợ sao? Cung Khanh vừa bức tức vừa buồn cười, đang định hù dọa bà ta thêm một hồi thì đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của một nam nhân vô cùng trong sáng.

“Chuyện gì thế này?”

Cung Khanh trong lòng giật thót, sao hẳn lại đến đây?

“Bẩm điện hạ, công chúa sai Cung tiểu thư đến lấy vài viên đá để pha trà, ai ngờ Cung tiểu thư vừa xuống hầm băng thì bị ngất.” An phu nhân không dám nói sự thật.

“Hả, vậy sao?”

Có tiếng bước chân đi đến trước mặt, Cung Khanh có chút căng thẳng, nếu lúc này mà lập tức mở mắt ra tỉnh lại thì e là lộ rõ việc giả vờ, trong lúc còn đang do dự, đột nhiên có hai ngón tay vô cùng ấm áp nắm cầm nàng lên.

“Để ta độ khí cho nàng là được.”

Một câu nói kề sát bên tai, dịu dàng quyến luyến, vậy mà nàng nghe giống như có tiếng sấm ở trên đỉnh đầu. Cung Khanh có nằm mơ cũng không nghĩ ra được Mộ Trầm Hoảng lại muốn dùng chiêu này, liền vội vàng mở mắt, nhưng đã muộn rồi... trên môi nàng nóng lên, bị hẳn hôn một cái vừa vặn.

Trong đầu nàng nổ bùng một tiếng, dưới tình thế cấp bách nàng vội mở trừng hai mắt, quay đầu né sang một bên, lúc này mới có thể tránh được nụ hôn của hẳn.

“Cung tiểu thư tỉnh rồi!” Hẳn ngồi xổm trước mặt nàng, nở nụ cười ranh mãnh dịu dàng, khoe môi cong lên cách má nàng không quá một tấc.

Nàng vừa thẹn vừa giận, chỉ muốn vo viên gương mặt đang tươi cười của hẳn thành khuôn mặt dóm dờ đầy rẫy những nếp nhăn.

An phu nhân thở phào, “Dọa ta sợ muốn chết, Cung tiểu thư người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Cung Khanh “yếu ớt” vịn vào hòn giả sơn đứng dậy, mặt đỏ đến mang tai, trống ngực đập liên hồi. Hắn lại dám thừa dịp hôn nàng, thật là đáng ghê tởm.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” An phu nhân thầm nghĩ lại mà sợ, vừa rồi A Cửu ra ám thị, bà liền thuận theo ý nguyện của công chúa đến trừng trị Cung Khanh, nhưng thật không ngờ, thân thể Cung Khanh yếu đuối như vậy, lúc đó nếu có điều gì không hay xảy ra, thì bà làm sao mà cắng đáng nổi. Vừa nghĩ đến hậu quả, chân bà như muốn mềm nhũn ra.

Cung Khanh cố ý nói: “Còn không mau mang đá về cho Cửu Công chúa.”

An phu nhân liên tục xua tay, “Không cần, không cần. Cung tiểu thư nhanh nhanh trở về nghỉ ngơi đi. Điện hạ, nô tỳ xin cáo lui trước.”

Nói xong, bà ấy xoay người chuẩn bị cho êm chuyện. Dù sao lúc này Cung Khanh cũng đã khỏe rồi, có Thái tử điện hạ làm chứng, nếu sau đó cơ thể của nàng có xảy ra chuyện gì, thì cũng không liên quan đến bà ta.

Cung Khanh vịn vào hòn giả sơn đứng dậy.

Mộ Trầm Hoàng mỉm cười đưa tay ra, “Để ta đỡ Cung tiểu thư.”

“Không cần, đa tạ điện hạ.” Vừa nhìn thấy hắn đưa cánh tay ra, nàng đã lo lắng, còn hắt xì hơi bốn, năm cái liên tục, mà tất cả đều bắn ra ở trên tay hắn.

Nàng có phần lúng túng, rồi lại không nhịn được thầm cười trong bụng, có thể báo thù hắn bằng việc nhỏ nước bọt này kể cũng vui vẻ, ai bảo hắn vừa rồi dám tùy tiện chiếm đoạt nàng.

Hắn không giận, trái lại còn nói với vẻ quan tâm, “Là do Cung tiểu thư bị nhiễm lạnh rồi.” Nói xong, hắn đỡ lấy cánh tay của nàng, mỉm cười nói tiếp: “Ở đây gần Đông cung nhất, tạm thời đến đó dùng Noãn các sưởi ấm cơ thể, rồi uống thêm một bát canh gừng nóng để xua đi hàn khí.”

“Không cần, đa tạ điện hạ, thần nữ xin cáo lui.”

Cung Khanh vội vàng muốn tránh người này, nhưng hắn cản nàng lại, “Vừa rồi là A Cửu hồ đồ, ta làm huynh trưởng của muội ấy, sao có thể không quan tâm cho được. Cung tiểu thư nếu không chịu đi thì tức là không tha thứ cho A Cửu rồi.”

“Thần nữ không dám, chỉ là không tiện đến Đông cung để quấy rối điện hạ, thần nữ quay về Minh Hoa cung là được.”

“Cung tiểu thư không nề mặt ta sao?”

Cung Khanh rốt cuộc đành phải nặn ra một nụ cười, “Thần nữ không dám, chỉ là sợ quấy rối điện hạ.”

Hắn cười: “Sao có thể, ta thích nhất là bị Cung tiểu thư quấy rối.”

Cung Khanh: “...”

4. Chương 4

Nụ cười của hắn vô cùng trong sáng, chẳng lộ chút nào là đùa cợt cả, giống như hắn thật tâm hoan nghênh nàng đến quấy rầy, khiến cho Cung Khanh một chút cấu kính cũng không có, mà khuôn mặt tự nhiên nóng lên.

Lúc này tên thái giám trông giữ hầm băng mới vội vàng vàng mang chiếc áo choàng đến.

Cung Khanh là người vốn ưa sạch sẽ, vừa nhìn thấy chiếc áo choàng không biết tìm ở đâu ra kia thì trong lòng có chút kháng cự, cho dù cơ thể vẫn lạnh run lên từng trận nhưng không muốn khoác chiếc áo kia lên người, nhưng Mộ Trầm Hoàng đã nhanh tay khoác chặt chiếc áo lên người nàng, sau đó đưa tay xuống nhân thể nắm lấy tay nàng.

Điều này thực hơi quá đáng. Nàng đang chuẩn bị nổi giận thì ai ngờ rất nhanh hắn đã buông tay nàng ra, còn tỏ vẻ ân cần nói: “Tay của Cung tiểu thư lạnh quá!”

Cung Khanh: “...”

Ngọn lửa giận dữ vừa mới cuộn lên trong lòng đã bị dập tắt, bởi lẽ hành vi cầm tay này rất quang minh chính đại, tao nhã lịch thiệp, đạo mạo trang nghiêm, chân thành chu đáo, nếu mà nổi giận thì chẳng phải lộ rõ tự mình đa tình sao.

Nàng hậm hực đi ra khỏi khu vực hòn giả sơn, ánh nắng chiếu rọi khiến cơ thể thêm ấm áp, nàng lại liên tục hít xì hơi thêm vài cái nữa.

Mộ Trầm Hoàng lập tức nhìn ngó gương mặt của nàng đầy vẻ thân thiết, dặn dò Lý Vạn Phúc: “Nhanh đi nấu một bát canh gừng nóng, rồi truyền Tiết Lâm Phủ vào đợi trong Noãn các.”

Lý Vạn Phúc lập tức chạy lon ton rời đi.

Cung Khanh nghĩ, không thể tiếp tục khước từ sự an bài của hần, bởi vì cơ thể là của mình, lấy sức khỏe của bản thân để đấu với hần thì thật không sáng suốt, trong cung này vốn có một dòng nước xiết đang ngầm cuộn chảy, ở ngoài sáng có A Cửu, trong bóng tối có hai mươi mấy vị cô nương xinh đẹp, giờ lại thêm một vị Thái tử điện hạ đang ở trước mắt, đều không phải là những đối thủ dễ dàng đối phó, bất luận thế nào cũng phải tự bảo vệ bản thân mình trước, lúc này vừa bị lạnh cóng trong hầm băng, nếu không chăm sóc tốt sẽ dễ sinh bệnh, chi bằng cứ uống một chút thuốc phòng ngừa thì cũng tốt.

Lý Vạn Phúc đi rồi, sau lưng chỉ còn lại vài tiểu thái giám cách hai người mười mấy bước chân, bọn họ lại lặng im không nói lời nào, khiến cho bầu không khí càng thêm mập mờ.

Nàng không muốn đi gần hần quá, bèn cố tình đi cách sang bên phải một chút, kết quả, chẳng bao lâu sau nàng đã bị dồn đến bãi cỏ ven đường. Hết cách, nàng đành đi chậm lại, muốn nhường cho hần đi trước. Kết quả, bước chân của hần cũng chậm đến nỗi không thể chậm hơn, vừa khéo để sánh vai cùng nàng. Nàng đành phải bước nhanh hơn một chút, đại bất kính đi lên phía trước hần. Đáng tiếc, người ta chân dài, mỗi bước chân chỉ cần lớn hơn một chút, thì thoáng chốc lại kẻ vai gần bên.

Chắc chắn là cố ý rồi. Trong lòng Cung Khanh mài dao xoèn xoẹt, không chút do dự chuẩn bị băm nát Thái tử điện hạ như tởm già.

Ra khỏi ngự hoa viên là đến một con đường râm mát thông sang Đông cung. Đi thêm một lát thì đến Noãn các phía đông của Ung Minh điện, ngự y Tiết Lâm Phủ đã được triệu đến, đang đứng đợi ở hành lang.

Nhìn thấy Thái tử điện hạ, Tiết ngự y liền cúi người thi lễ.

Mộ Trầm Hoàng phát phát tay : “Cung tiểu thư trong người không được khỏe, Tiết thái y khám cho nàng xem sao. ”

Tiết Lâm Phủ cung kính vâng lời, đi theo Mộ Trầm Hoàng và Cung Khanh vào trong Noãn các.

Vừa bước vào trong, có một luồng hơi ấm mang theo mùi thơm thoang thoảng phả thẳng vào mặt, Cung Khanh lại hít xì hơi thêm một cái, do trong Noãn các khá yên tĩnh, nên âm thanh này ngân vang giống như bị vọng lại, phía sau vang lên tiếng cười khe khẽ của Mộ Trầm Hoàng.

Cung Khanh mặt nóng bừng, cười ngại ngùng : “Tiết đại phu, trong người ta không có chỗ nào khó chịu cả, chỉ là vừa nãy bị lạnh thôi.”

Vừa hay Lý Vạn Phúc cũng bưng một bát canh gừng nóng hồi đến.

Cung Khanh cố đè nén luồng khí giận dữ chanh chua xuống, một hơi uống cạn bát canh gừng, rồi hướng đến Lý Vạn Phúc cất tiếng cảm tạ.

Sau khi uống bát canh gừng nóng và ở trong Noãn các đầy mùi hương ấm áp, nàng cảm thấy cơ thể đã tốt hơn nhiều, nhưng vừa nãy ở trong hầm băng, khí lạnh như thấu tận gan cốt, không thể chỉ trong chốc lát mà xua tan hết được, sắc mặt của nàng vẫn còn trắng bệch. Nhưng cho dù rất lưu luyến chỗ ấm áp này, nàng cũng không muốn ở lại đây lâu, bởi vì Mộ Trầm Hoàng đang ngồi trước mặt, dùng ánh mắt quan tâm lo lắng nhìn nàng chăm chú, ánh mắt ấy còn dán chặt hơn cả keo bong bóng cá.

Nàng cúi thấp đầu, thấp thật thấp, cho người nhìn, nhìn một chòm tóc của Lưu Hải 1 ấy

1Lưu Hải : Tiên đồng trong truyền thuyết của Trung Quốc, trước trán để một chòm tóc ngắn, cười cóc, tay múa chuỗi tiền.

Trong mắt hần thoáng ý cười, e hèm ... tiểu nha đầu quả là thú vị.

Tiết Lâm Phủ xem mạch cho Cung Khanh, nói thật, lần này một chút ốm yếu cũng không có nên Tiết đại phu không kiềm chế được khạc nhổ trong lòng. Lão phu tốt xấu thế nào cũng là một người có danh trong thiên hạ, được xưng tụng là thần y Quỷ Kiến Sầu, vậy mà Cung tiểu thư cô không có việc gì năm lần bảy lượt cứ sai người tìm ta bắt mạch, ý vào việc ta không dám tìm cô để tính tiền đúng không ?

Thế là Tiết thần y thêm một lần nữa trình trọng kê một đơn thuốc vô thưởng vô phạt cho Cung tiểu thư rồi buồn bực cáo lui.

Mộ Trầm Hoàng lên tiếng : “ Cung tiểu thư cứ ở lại đây cho cơ thể ấm thêm chút nữa, đợi một lát sắc thuốc xong, uống hết rồi hãy đi. ” Dứt lời, liền sai Lý Vạn Phúc đi sắc thuốc.

Cung Khanh ngồi ở chỗ này thấy ngày dài tựa năm, chẳng muốn nán ná thêm chút nữa, nên vội vàng nói : “ Thần nữ có thể mang thuốc về Minh Hoa cung tự sắc, không dám làm phiền Lý tổng quản. ”

Lý Vạn Phúc lập tức cười nói : “ Cung tiểu thư đừng nói vậy, lão nô chỉ mong có thể dốc sức vì Cung tiểu thư. ” Nói rồi liền cười hi hi cầm đơn thuốc đi ra. Có thể thăng đến chức Đông cung tổng quản, nếu không hiểu hết tâm tư của chủ nhân, thì cũng chỉ như một sợi len khô.

Mộ Trầm Hoàng mỉm cười nói : “ Cung tiểu thư thân thể ngàn vàng, e rằng không chịu được sự xâm nhập của hàn khí, trong Minh hoa cung lại không có lò sưởi, hãy cứ ở lại đây thì tốt hơn. Việc này đều do A Cửu gây ra, nếu Cung tiểu thư có chỗ nào không khỏe, ta thân là hoàng huynh của A Cửu, sao có thể an lòng, đừng nói việc đối mặt với Cung Thượng thư mà giải bày, cho nên mong Cung tiểu thư bảo trọng ngọc thể. ”

Vừa nghe đến hai chữ “ ngọc thể ”, trái tim Cung Khanh như thất lại, hai chữ ấy khi vừa thoát ra khỏi miệng hần, sao mà nghe lại mờ ám đến vậy ...

“ Sắc mặt Cung tiểu thư đỏ quá, có phải là bị sốt rồi không ? ” Vừa nói hần vừa sán lại định đưa tay lên sờ trán nàng. Cung Khanh không nhịn được nữa, liền ném về phía hần một ánh mắt sắc lẹm.

Hiển nhiên Thái tử điện hạ không phải là hạng người tham sống sợ chết, hần nở nụ cười thoảng nhẹ như mây gió biến ánh mắt sắc như dao của nàng thành vô hình, rồi áp bàn tay sạch sẽ ấm áp lên trán nàng.

“ Đúng là hơi nóng, Cung tiểu thư nên ngồi ở trên giường lò 1 thì tốt hơn. ” hần nói đầy vẻ ân cần, chìa tay ra làm bộ dịu dàng.

1 Giường lò : Còn gọi là giường đất hoặc giường gạch dùng để sưởi ấm, là vật dụng của người phương Bắc Trung Quốc hay dùng.

Cung Khanh mắt hạnh tròn tròn, đã ở vào vùng giáp ranh bão nổi rồi đấy, người cứ dám làm quá thêm chút nữa thử xem! Lão hổ không ra oai người tưởng là mèo ốm à ? Đông cung Thái tử thì đã sao, chòng ghẹo dân nữ cũng cương quyết không được!

Mộ Trầm Hoàng dường như cảm nhận được sát khí hùng hực của Cung tiểu thư, nên rất quân tử nhìn nàng, mỉm cười nói : “ Thuốc còn chưa sắc xong, ta cùng Cung tiểu thư chơi một ván cờ được không ? ”

Việc đó ... hừm, chắc muốn đấu văn không đấu võ đây. Cung Khanh thu hồi sát khí, ngồi lên chiếc giường lò để cơ thể ấm áp hơn một chút, nhân tiện hạ hần một ván để rửa hận trong lòng.

Nước cờ của Thái tử điện hạ chỉ có vậy thôi sao ? Hoàn toàn không chịu nổi một đòn đả kích của nàng. Đã kết thúc ván cờ với thất bại thảm hại, vậy mà thuốc vẫn chưa sắc xong ư ? Lý tổng quản, có thật là ông đi sắc thuốc không đây ?

Chiếc đồng hồ cát đếm ngược thời gian chảy xuống từng chút từng chút một, trong>Noãn các không khí ấm áp như mùa xuân, mùi long diên hương phát phơ thoảng thoảng.

Cung Khanh chốc chốc lại nhìn ra cửa, mỗi mắt ngóng trông.

Mộ Trầm Hoàng cười cười, tỏ vẻ thấu hiểu tâm tư của nàng nên sai nội thị đứng ngoài cửa :“ Đi xem Lý Vạn Phúc sắc thuốc xong chưa ? ”

Đúng lúc này, Lý Vạn Phúc giống như đã chờ sẵn ngoài cửa liền bưng một bát thuốc xuất hiện, cười hi hi nói : “ Xong rồi, nhưng vẫn còn hơi nóng, Cung tiểu thư cẩn thận kéo bông. ”

Cung Khanh cất lời cảm tạ rồi nhận lấy bát thuốc, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ cho đến hết, haiz ... xem như là đã thành công rồi, cuối cùng cũng có thể đi được.

Nàng đặt bát thuốc xuống, nhẹ nhàng nói : “ Đa tạ điện hạ chiếu cố, cho phép thần nữ cáo lui. ”

Mộ Trầm Hoàng cười hi hi : “ Cung tiểu thư, nếu có thời gian thì đến tìm ta chơi cờ, nói chuyện. ”

So với lời mời lần trước thì rõ ràng là lộ liễu hơn nhiều ... Cung Khanh mặt đỏ bừng, trong lúc quần bách “ dạ ” một tiếng cho có lệ, nhưng trong lòng thầm nghĩ : “ Xin lỗi điện hạ, có rãnh ta cũng chẳng thêm đến. ”

Hắn cười cười nhìn nàng : “ Cung tiểu thư sẽ không giống lần trước chứ, rủ cả một đám người cùng đến ? ”

“ Không đâu. ” Cung Khanh khom người thi lễ, vội bước đi như bay rời khỏi Noãn các, nhìn nàng giống như một chú chim nhỏ sổ lồng bay đi.

Chiều cũ như vậy, sao có thể dùng hai lần nữa, Thái tử điện hạ.

Ai ngờ, vừa bước xuống bậc thềm đã gặp một thân ảnh yêu kiều đang thướt tha đi đến.

“ Cung tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây ? ”

Mới đầu Tiết Giai tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó đôi mắt cong cong liền thấp thoáng nét cười dịu dàng.

Cung Khanh thăm kêu xui xẻo, sao lại vừa khéo đụng phải nàng ấy nhỉ, nhưng cũng chẳng có gì là lạ cả, người ta đến tìm biểu ca, hợp tình hợp lý thôi mà. Chỉ có sự xuất hiện của mình ở chỗ này mới là không hợp tình hợp lý thôi.

Lý do vì sao mình xuất hiện ở chỗ này nếu nói ra thì thật dài dòng. Nhưng mặc kệ, cho dù dài dòng thì cũng phải đem việc này giải thích cho rõ ràng, nếu không Tiết Giai trở về Minh Hoa cung nói ra ọi người cùng biết, thì lúc đó mình có trăm miệng cũng không biện bạch được.

Thế là Cung Khanh liền đem đầu đuôi ngọn ngành của việc tại sao mình xuất hiện ở đây kể lại chi tiết cho Tiết Giai nghe, cuối cùng nói : “ Thái tử điện hạ sợ ta bị nhiễm lạnh mà sinh bệnh, nên bảo ta đến chỗ này, triệu Tiết ngự y đến bốc thuốc. Việc này xin Tiết muội muội giữ kín giùm cho, nếu để truyền đến tai Hoàng hậu nương nương, nương nương lại trừng phạt An phu nhân hoặc quở trách công chúa, thì chẳng phải là lỗi của ta sao. ”

Tiết Giai ngộ ra nói : “ Thì ra là vậy, An phu nhân sao lại bắt cần như vậy, để quên tỷ tỷ trong hầm băng, nếu để đi mẩu biết được, chắc chắn sẽ trách phạt bà ấy. ”

“ An phu nhân tuyệt không phải cố ý, ta đoán chắc là do cửa hầm băng bị kẹt. ”

Tiết Giai nắm lấy tay nàng đầy vẻ quan tâm : “ Bây giờ tỷ còn thấy lạnh nữa không ? ”

“ Uống một bát canh gừng nóng, lại uống thêm một chén thuốc của Tiết thần y, ta đã không còn gì đáng ngại. ”

“ Tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, quay về đắp chăn nằm nghỉ ngơi đi. ”

“ Đa tạ muội muội quan tâm, ta đi trước nhé! ”

“ Dạ, tỷ đi cẩn thận! ”

Cung Khanh thở phào nhẹ nhõm, quay người rời đi. Chỉ mong lần này, nàng ấy có thể giữ mồm giữ miệng, đừng quay về Minh Hoa cung gây ồn ào nữa, sợ nàng ấy quá rồi.

Tiết Giai nheo nheo mắt nhìn hình bóng xinh đẹp của Cung Khanh rời đi, rồi lại nhìn hướng Noãn các, cuối cùng nàng quay người đi đến Dục Tú cung.

Còn chưa đến chính diện, nàng đã nghe thấy ở phía trong vang ra một tràng cười giòn giã, người dám cười buông thả như vậy trong cung Dục Tú, chỉ có mình A Cửu Công chúa.

Tiết Giai mỉm cười bước vào trong điện : “ Công chúa có việc gì mà vui vẻ vậy ? ”

A Cửu sau khi cười ha ha xong mới nói : “ A Giai, lúc này Cung Khanh bị nhốt trong hầm băng lạnh quá nên bị ngất đấy. ” Nói xong thì vô cùng hí hửng đưa hai tay xoa xoa má, “ Ai da ! Cười đến nổi hai má của ta đau hết cả rồi ! ”

Trên mặt Tiết Giai lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng rạng rỡ, hỏi : “ Công chúa cũng không thích nàng ấy sao ? ”

Chỉ một chữ “ cũng ” cũng đủ cho A Cửu cười không ngớt, nàng ta nhún mày : “ Nghe khẩu khí, thấy người cũng không thích nàng ta đúng không ? ”

“ Thực ra ban đầu thần cũng rất thích nàng ấy, bởi cứ ngỡ rằng nàng ấy an phận hồn nhiên, không tranh giành với ai, nhưng ai ngờ lúc này, thần đi qua chỗ biểu ca, nhìn thấy nàng ấy từ trong Noãn các đi ra. ”

A Cửu mày liễu nhíu chặt : “ Cô ta đi tìm hoàng huynh ? ”

“ Thần cũng ngạc nhiên, bình thường thấy nàng ấy rất thâm trầm, cứ ngỡ rằng không muốn tranh giành với người khác, thì ra là lên tìm cơ hội cho riêng mình. ”

A Cửu hừm một tiếng, nói giọng khinh thường : “ Cho dù nàng ta có tự treo lên chiếu, thì mẫu hậu cũng không để nàng ta đạt được ý đồ của mình đâu, xem ra nàng ta tự rước nhục vào thân rồi. ”

Tiết Giai cười dịu dàng : “ Thần ghét nhất là loại người giả dối, đã muốn gả cho biểu ca rồi, hà tất còn phải làm ra vẻ mình là người siêu phàm thoát tục, ra vẻ thanh cao chẳng thèm đếm xỉa đến. ”

Thực ra đối với Tiết Giai, A Cửu chẳng có tình cảm thắm thiết gì, thậm chí tận trong đáy lòng còn có chút khinh bỉ, bởi phụ thân Tiết Mẫn của nàng ấy, xuất thân vốn chẳng phải dòng dõi trâm anh thế phiệt, sau này ỷ thế dựa vào sự nâng đỡ của Độc Cô Hoàng hậu mới có thể thăng tiến. Trong mắt A Cửu, cả lời nói và hành động của Tiết Mẫn đều mang hơi hướng của kẻ nhà giàu mới nổi, còn lúc ở trước mặt của Độc Cô Hoàng hậu và Tuyên Văn đế thì giống như con chó giữ nhà, chẳng có chút tự tôn gì, thực ra việc này không tiện công khai ọi người cùng biết.

Nhưng hôm nay, được một phen nghe Tiết Giai đánh giá về Cung Khanh như vậy, thật đúng là thoải mái trong lòng, không khỏi có thêm vài phần thân thiết đối với nàng ấy và mơ hồ cảm thấy như là mình có thêm đồng minh.

Tiết Giai lại nói : “ Ngày đó Nhị ca bảo thần hẹn nàng ấy đến Ngự hoa viên ... ”

A Cửu không đợi nàng ấy nói xong, liền cắt ngang, “ Thế nào, Nhị ca của người cũng thích nàng ấy sao ? ” Nữ nhân đa số đều thích bàn tán, đặc biệt là việc của tình địch. A Cửu cũng không ngoại lệ, nghe được nội tình, vừa hiếu kỳ, vừa khinh thường, mắt Tiết Nhị thế nào mà lại xem trọng nàng ta nhỉ, đúng là què mùa hệt như phụ thân của hắn.

Tiết Giai bĩu môi : “ Công chúa không cảm thấy gương mặt lẳng lơ của nàng ấy nam nhân đều rất thích sao ? ”

Đúng vậy. Trong lòng A Cửu bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm Túy Thạch, ngay lập tức một dòng khí oán giận lại dâng lên.

Vừa nghĩ đến hắn thì An phu nhân bước vào bẩm báo : “ Công chúa, Thẩm đại nhân cầu kiến. ”

A Cửu ngăn người, rồi nhanh chóng vui mừng đứng lên không biết chàng đến có việc gì ?

Nàng ta lập tức đứng dậy đi ra ngoài, được vài bước liền quay lại đứng trước gương nhìn ngắm, trong gương là một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dễ làm người khác động lòng, ánh mắt thì lộ rõ sự vui mừng hớn hở.

An phu nhân nhìn vẻ mặt hân hoan của A Cửu thì len lén thở dài, bà biết rõ Thẩm Túy Thạch đến để trả ngân lượng, thật đúng nói là làm, lại còn rất nhanh nữa.

Trong ánh nắng ấm áp, dưới thềm ngọc, Thắm Túy Thạch đứng đó thân hình tuấn tú, mặt mũi khôi ngô, dáng dấp cao gầy ẩn chứa vẻ thanh cao ngạo nghễ.

Nhìn thấy chàng, A Cửu vô cùng mừng rỡ, nhưng nhìn thêm lần nữa thì niềm vui mừng ấy lập tức giống như bong bóng xà phòng vỡ tan thành bọt nước, thì ra đúng là chàng mang ngân lượng đến.

Nàng cố nhẫn nhịn trong lòng, dịu dàng nói : “Thắm đại nhân khách khí quá rồi, chút ngân lượng này ta thay đại nhân trả là xong, đại nhân hà tất phải làm điều thừa thãi. ”

Thắm Túy Thạch nét mặt nghiêm túc nói : “Việc riêng của vi thần tuyệt không dám và quyết không thể làm phiền công chúa. Xin công chúa nhận lại chút bạc này, đa tạ công chúa, vi thần xin cáo lui.”

Thắm Túy Thạch khách khí xa cách, thái độ đúng mực, vô cùng kín kẽ, không chê vào đâu được, rõ ràng là một kiểu thỏa thuận giữa hai bên, đúng là gây ông đập lưng ông.

A Cửu cảm thấy bức mình nhưng không có cách nào bộc lộ ra cả, tất cả những lời nói hành động của chàng đều hợp với lễ nghi, một chút lỗi nhỏ cũng không thể tìm thấy, nhưng đây lại không phải điều nàng mong chờ, nàng hy vọng chàng có thể đối với nàng thoải mái hơn một chút, dịu dàng hơn một chút, nếu có thể thì hãy mỉm cười, hoặc lộ ra một tia xúc cảm như kiểu bị người khác làm cho tim đập thình thịch, sắc mặt đỏ bừng, như vậy mới là hoàn mỹ. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều không có.

Chàng cứ nhắc đến trả tiền, giống như nàng là một chủ nợ vô cùng đáng ghét vậy.

A Cửu giống như bị đánh một cơn, mở trừng mắt nhìn dáng vẻ tuấn tú kiêu hùng của chàng rồi đi cho đến lúc khuất hẳn.

An phu nhân thâm nhủ, Thắm đại nhân người đúng là to gan lớn mật, lại dám ngỗ ngược với cả công chúa.

A Cửu hất tung hai mươi lượng bạc trong tay cung nữ xuống đất, tức giận đến mức đập vỡ luôn mấy chiếc bình cổ sứ men xanh nổi tiếng trong điện, như vậy mới đã. Lúc nàng ấy trút giận xong, mới nhận ra vẫn còn Tiết Giai đang đứng bên cạnh, bỗng cảm thấy thật là mất mặt, vì vậy đã bức càng thêm bức.

Nhưng nét mặt của Tiết Giai chẳng có chút biểu hiện gì của người xem kịch hay và đang cười trên sự đau khổ của người khác, mà trái lại nàng ấy còn nói mấy câu quan tâm vô vớ : “Công chúa bớt giận, Thắm đại nhân làm như vậy chắc là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì ?”

“Thần nghe mẫu thân nói, Thắm đại nhân phẩm mạo xuất chúng, sau khi đỗ trạng nguyên, rất nhiều đại thần trong triều đều mời ngài ấy đến ăn cơm, “Túy Ông chi ý bất tại tửu” 1, muốn gả nữ nhi cho ngài ấy.”

1 Túy Ông chi ý bất tại tửu : Cảm hứng của người say không ở rượu, có dụng ý khác.

A Cửu nghe xong càng thêm tức giận, cơn ghen tuông lại trỗi dậy trong lòng.

“Cung đại nhân cũng đã từng mời ngài ấy, hơn nữa, lúc đề cử hoa thần, Thắm đại nhân đã chọn Cung tiểu thư, trong việc này e là ... ” Tiết Giai nói đến đó thì dừng lại.

A Cửu nghiến răng, bức tức nói : “An phu nhân đến Minh Hoa cung tuyên chỉ, tất cả việc “thưởng hồng” ở Ngự hoa viên ngày mai đều giao ột mình nàng ta làm, không người nào được phép giúp đỡ, nếu để rụng một cánh hoa, ta sẽ khiến nàng ta mất mặt.”

An phu nhân nghe thấy mà run rẩy, đương nhiên bà biết rằng “nàng ta” mà A Cửu nhắc đến là ai, liền lập tức lĩnh chỉ đi thẳng đến Minh Hoa cung.

Có bao nhiêu cây hoa phải treo “Thưởng hồng”, nếu chỉ dựa vào mình sức của Cung Khanh, e là có treo đến hai, ba canh giờ cũng chưa xong. An phu nhân lắc lắc đầu, ai bảo chọc vào Cửu Công chúa, người ở đó chờ chết đi.

Tiết Giai dịu dàng nói : “ Công chúa, việc thưởng hồng ngày mai chi bằng mời Thắm đại nhân tham dự. ”

“Để làm gì ?”

“Chẳng phải nàng ấy là cao thủ trong việc giả vờ bằng thanh ngọc khiết, thanh lịch tao nhã sao, ngày mai để cho nàng ấy bị một phen mất mặt trước Thẩm đại nhân, từ đó về sau xem nàng ấy còn mặt mũi nào gặp lại Thẩm đại nhân nữa không, như vậy cũng sẽ không dám giở ý đồ gì nữa. ”

A Cửu vừa nghe liền hứng thú : “ Làm mất mặt thế nào ? ”

“ Trong lễ hội hoa Hoàng hậu sẽ ban thưởng bánh hoa, hoa thần thì thưởng rượu, ở chỗ thần có một loại thuốc, tên là Lâm Giang Tiên, nếu bỏ vào trong rượu hoặc thức ăn, chỉ cần một giọt thì cũng đủ khiến người ta say mềm. ” Nói đến đây, Tiết Giai khẽ nhếch miệng cười : “ Nữ thần say rượu thì đáng vẻ vô cùng xấu xí, công chúa chắc chưa từng thấy. ”

A Cửu thở phà một tiếng, đang định nói ý kiến hay, nhưng nghĩ lại nói : “ Nếu như vậy, không biết Thẩm đại nhân có trách ta làm ân nhân của hắc xấu mặt không ? ”

Tiết Giai di dỏm đáp lời : “ Công chúa đừng chỉ làm một mình nàng ấy say, hãy làm ột vài người nữa như Hứa Cẩm Ca, Hướng Uyển Ngọc ... cùng say, thì sao Thẩm đại nhân nghi ngờ công chúa được, mà chỉ do tửu lượng của mấy người này quá kém cỏi. ”

A Cửu cười hì hì : “ A Giai ngươi thật đúng là nhiều mưu ma chước quỷ. ”

Tiết Giai thần nhiên cười : “ Là do thần và công chúa giống nhau thôi, đều không thích nàng ta. ”

Cung Khanh về đến Minh Hoa cung, Hướng Uyển Ngọc vội hỏi : “ Công chúa có làm khó uội không ? ”

“Tỷ nói xem ?” Cung Khanh cười khỏ, rồi kể chuyện ở hẻm băng cho Uyển Ngọc nghe, tất nhiên, nàng đã lược bớt đi đoạn sau câu chuyện.

Hướng Uyển Ngọc phẫn nộ, nói : “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nàng ấy khinh người quá đáng, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ khiến nàng ấy ném thử mùi vị bị người khác làm nhục thế nào.”

Cung Khanh biết Hướng Uyển Ngọc là người lòng dạ hẹp hòi, oán thù rất nhỏ nhưng cũng sẽ báo, còn A Cửu thân là công chúa, lại không phải dễ dàng để người khác có thể báo thù, quyền thế bao phủ một vòng quanh người nàng ta, giống như cái lồng hộ pháp, đau thương bất nhập.

Hướng Uyển Ngọc thấy biểu muội trầm ngâm không nói, liền tiếp lời : “Thế nào, muội không tin là ta có thể báo thù ư ?”

Cung Khanh cười uyển chuyển nói : “Nàng ta là công chúa.”

Hướng Uyển Ngọc cũng không nói nhiều, chỉ cười lạnh mấy tiếng : “ Hừ, muội chờ xem. ”

Lúc này đột nhiên Cung Khanh có cảm giác, vị biểu tỷ này xem ra cũng không vừa.

Không lâu sau, An phu nhân quá bộ đến Minh Hoa cung gọi hết các người đẹp đang ở trong phòng ra.

“ Lễ hội hoa ngày mai, việc treo “ thưởng hồng ” là do Cung Khanh tiểu thư một mình đảm nhiệm, không ai được phép nhúng tay vào. ” An phu nhân ném lại mấy câu ý chỉ của Cửu Công chúa rồi quay người rời đi.

Các người đẹp ngơ ngác nhìn nhau, ngoài ngạc nhiên thì ai cũng có chút mừng thầm. Bọn họ đều cho rằng Cung Khanh là người sẽ được Thái tử lựa chọn, không ngờ chẳng biết làm sao lại đắc tội với Cửu Công chúa, bị phạt một mình treo “ thưởng hồng ”, trong Ngự hoa viên nhiều cây như vậy, có đầy từ lúc trời chưa sáng thì chưa chắc đã có thể treo hết giấy màu.

Cung Khanh đã đắc tội thế nào với Công chúa nhỉ ? Câu hỏi này là thắc mắc không thể giải được trong lòng các người đẹp, họ đưa những ánh mắt hưng phấn trao đổi với nhau, trong lòng suy nghĩ nhất định phải hỏi cho ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cung Khanh phải đón nhận vô số những ánh mắt đang âm thầm vui sướng, len lén thăm dò, nên đành quay trở về phòng. Thăm nghĩ, Cửu Công chúa quả nhiên thủ đoạn độc ác, kế hoạch báo thù này tung hết chiêu nọ đến chiêu kia, thực khiến người ta chóng đờ không kịp.

Tục ngữ có câu : “ Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn hữu. ” Hướng Uyển Ngọc hận A Cửu đến tận xương tủy, lúc này lại ra tay ủng hộ nàng hết mực, giờ này phút này, hai người trở thành đồng bệnh tương lân (1), đồng minh chân chính.

(1) Đồng bệnh tương lân : Cùng chung cảnh ngộ thì thông cảm với nhau.

Hương Uyển Ngọc cầm tay Cung Khanh nói : “ Muội muội, muội quả nhiên thật sáng suốt, đã sớm hạ quyết tâm không chịu vào cung, có một cô em chồng như A Cửu, lòng dạ độc ác, người nào muốn được gả cho thái tử, muội hãy nhìn xem, sớm muộn rồi cũng sẽ hối hận, không bị nàng ta hành cho chết đi sống lại mới là lạ. ”

Cung Khanh cười khổ : “ So với tẩu tử của nàng ấy, muội cảm thấy xót thương cho kẻ nào làm phò mã của nàng ấy hơn. ” Nghĩ tới Thẩm Thúy Thạch, Cung Khanh tiếc nuối vô cùng, quan trạng nguyên đó đáng về anh tuấn, nếu bị A Cửu ra tay vùi dập, thì thực là đáng tiếc.

“ Cung tỷ tỷ. ” Tiếng của Tiết Giai ở ngoài cửa vang lên.

Hương Uyển Ngọc mời Tiết Giai vào phòng.

Cung Khanh mỉm cười nhìn nàng ấy : “ Muội muội tìm ta có việc gì ? ”

“ Muội muốn cùng tỷ đi đến Dục Tú cung, xin công chúa khai ân, không bắt tỷ một mình phải treo hết “ thưởng hồng ”, có bao nhiêu là cây như vậy, phải buộc những dây hồng lên thì một chết đi được. ”

“ Không cần đâu, đa tạ muội muội có ý tốt. Ta dậy sớm một chút là được. ”

“ Vậy sáng sớm mai, muội đi cùng tỷ tỷ. ”

“ Điều đó thì không được, ngộ nhờ để công chúa biết, không chỉ trừng phạt mình ta, mà còn quở trách cả muội nữa, muội muội có lòng tốt, ta xin ghi nhận, đa tạ muội muội. ”

Tiết Giai tỏ vẻ buồn rầu : “ Tính khí công chúa vốn vậy, động một tí là tìm người trút giận, tỷ tỷ đừng để trong lòng. ”

Cung Khanh vội nói : “ Đương nhiên là không rồi. ”

Tiết Giai lại cười : “ Muội và tỷ tỷ mới gặp lần đầu mà như đã quen thân, sau lễ hội hoa ngày mai, tỷ tỷ phải trở về nhà rồi, không giống như bây giờ, có thể ngày ngày gặp gỡ, muội thực lưu luyến không muốn rời xa tỷ. ”

“ Vậy Tiết muội muội cứ đến tư gia tìm ta chơi đùa là được. Còn có biểu tỷ nữa, biểu tỷ cũng rất hoan nghênh chào đón muội muội đến làm khách đó. ”

Hương Uyển Ngọc vội gạt đầu : “ Đúng vậy, chỉ cần Tiết muội muội và Triệu Quốc phu nhân đến nhà ta làm khách, mẫu thân ta nhất định sẽ vui mừng lắm. ”

Tiết Giai cười dịu dàng nói : “ Hai vị tỷ tỷ đã nói như vậy, lần sau muội cũng không khách khí, đến lúc đó, hai vị tỷ tỷ đừng lên tiếng chê muội đến quấy rầy nhé. ”

“ Ô, không đâu, Tiết muội muội không biết rồi, muội hoạt bát đáng yêu như vậy, chúng ta thích còn không hết nữa là. ”

Tiết Giai ghé sát bên tai Cung Khanh, cười hì hì nói : “ Sau này nếu công chúa còn tiếp tục tìm tỷ tỷ làm phiền, tỷ cứ nói với muội, muội sẽ lên đến trước mặt di mẫu bẩm báo. ”

Cung Khanh mỉm cười gạt đầu : “ Đa tạ muội muội, muội muội thật là một người trọng nghĩa. ”

“ Vậy tỷ tỷ đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm, muội không quấy rầy nữa. ”

Tiến Tiết Giai về, Cung Khanh rửa mặt rồi đi ngủ.

Trong lòng Hương Uyển Ngọc thật sự là bội phục, xảy ra chuyện như vậy mà muội ấy vẫn có thể ngủ ngon lành.

Đó chính là bản lĩnh của Cung Khanh được di truyền từ Cung Cẩm Lan, vội cái gì, xe đến trước núi ắt sẽ có đường.

Bởi vì đi ngủ sớm, nên ngày hôm sau còn chưa đến canh năm, Cung Khanh đã tỉnh giấc.

Các người đẹp khác sau khi cắt xong phần thưởng hồng bằng giấy màu đều đã cho vào phong bì và đặt ở bên trong giỏ xách, hoa mẫu đơn, hoa sơn trà, hoa đào, hoa mai, những hoa nào cần có đều đã có, đương nhiên, hoa mai là nhiều nhất trong đó.

Cung Khanh ra khỏi Minh Hoa cung.

Buổi sáng sớm mùa xuân khí trời rất lạnh, khi những tia nắng đầu tiên vừa ló rạng, những vì sao còn treo trên bầu trời bỗng bị nhạt nhòa dần. Cảnh vật xung quanh mờ mờ tỏ tỏ, trên đường lặng yên tĩnh mịch, cả hoàng cung vẫn chìm trong giấc ngủ trừ một vài cung nữ nội thị đi làm nhiệm vụ của mình. Ở phía chân trời, mưa bụi lất phất bay, đi xuyên qua khu vườn thú của cung điện, nàng bắt gặp một làn khói bếp mỏng manh đang tản ra trong gió sớm. Hoàng cung cô tịch trong ánh nắng ban mai bỗng trở nên uy nghiêm, bao la và hùng vĩ khác thường, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó từ khoảng không trong xanh trên cao nặng trĩu phủ trùm xuống.

Đi tới cổng vườn Ngự uyển, Cung Khanh thoáng chốc giật mình, thật không nghĩ là có thể lại gặp tả vệ tướng quân Nhạc Lỗi ở đây.

Lần này tướng quân mặc trang phục của cấm quân túc vệ nai nịt bó sát người, trước ngực thêu một vàng triều dương, thắt lưng giắt một thanh loan đao, nhìn dáng vẻ cao ráo kiên cường, thần thái sáng láng, anh tuấn uy vũ khác thường.

Trong thâm cung đột nhiên bắt gặp Nhạc Lỗi, người đã từng cứu mình, trong lòng Cung Khanh không hiểu sao chợt dâng lên một cảm giác vô cùng thân thiết, giống như trong lúc tha hương đột nhiên gặp lại một người thân, đương nhiên là vô cùng mừng rỡ.

Cung Khanh nheo nheo mắt nhìn hắn : “ Nhạc tướng quân sao lại ở đây ? ”

Nhạc Lỗi chấp tay cười : “Xin chào Cung tiểu thư. Đêm qua Thái tử điện hạ cố ý điều ta qua đây canh gác một đêm. ”

Cung Khanh vừa nghe đến mấy chữ “Thái tử điện hạ” không hiểu sao lại giật mình, quan sát mấy người đứng bên cạnh Nhạc Lỗi, thấy tất cả đều mặc trang phục của cấm quân túc vệ, mà bình thường cổng Ngự hoa viên do nội thị trong cung trông giữ, mỗi đêm cũng chỉ có vài người lác đác, nhưng hôm nay không hiểu sao lại chỉnh tề ngay ngắn, mà còn là quân túc vệ bảo vệ nữa ?

Trong lòng Cung Khanh thoáng có chút nghi ngờ.

Nhạc Lỗi cười dịu dàng với nàng : “Cung tiểu thư đến thưởng hồng à, xin mời vào trong.”

Cung Khanh gật đầu, quay về phía hắn nở nụ cười đáp lại rồi đi thẳng vào Ngự hoa viên.

Trong ánh rạng đông nhàn nhạt, nhìn cây cối trong Ngự hoa viên như được bao phủ bởi một tầng sương mỏng, mờ mờ hư ảo, khiến nàng có chút ngẩn ngơ. Từng đóa từng đóa hoa nở rộ trên cành, theo ngọn gió mai, những chiếc dây hồng buộc ở dưới những chiếc túi giấy màu trông giống như những hạt mưa hồng rơi xuống trong đêm xuân.

Ngự hoa viên bỗng biến thành muôn nghìn tía, rực rỡ vô cùng, giống như cả mùa xuân chỉ duy nhất thuộc về một mình nàng.

Trong lòng nàng không biết là lo lắng hay vui mừng, ngẩng đầu nhìn những bông hoa rực rỡ sắc màu, ngơ ngẩn quên cả bước chân đi.

Rồi sau lưng nàng bỗng có tiếng bước chân, nàng khẽ mỉm cười quay đầu lại nói : “Đa tạ nhạc tướng quân.”

Không phải là Nhạc Lỗi.

Nụ cười của nàng bỗng nhiên cứng đờ, thần sắc vui vẻ của người đang đi đến cũng như bị đông cứng.

Nàng vội vàng thi lễ.

“Sao lại cảm ơn Nhạc Lỗi, chẳng lẽ ta không thể giúp nàng treo chuông lên hay sao ?” Mộ Trầm Hoảng bước đến trước mặt nàng, trong lời nói lộ rõ ý ghen tuông.

Nàng không nhận được muốn bật cười, có thể là những tia nắng ban mai còn đang yếu ớt chưa đủ soi rõ bóng hình trước mặt, bóng hình đó trong chốc lát có thể khiến người ta quên đi thân phận thật sự của mình. Cái áp lực nặng trĩu lúc ban đầu đột nhiên bị kéo léo tàn đi, nàng thoáng chốc cảm thấy nhẹ nhõm trở lại, tâm tình vì thế cũng trở nên hân hoan vui vẻ, đương nhiên, đối với người có công lớn giúp đỡ mình trước mặt, nàng cũng độ lượng tha thứ cho những lần hấn đã chót phi lễ (1) trước đây.

(1) Phi lễ : Khiếm nhã, không lịch sự.

“Bởi vì những đóa giấy màu treo hơi cao ... ” Nàng cong môi thoáng nét cười không nói nữa, ngụ ý là, Thái tử điện hạ, người công phu cao cường đến thế sao ? Nhạc tướng quân người ta mới là cao thủ.

Mộ Trầm Hoàng chau mày phượng lại, đột nhiên lấy những đóa giấy màu trong chiếc giỏ xách nàng đang cầm trên tay rồi phi thân bay lên, cước đạp trên thân cây, sượt sượt vài bước đã treo ngay ngắn trên cành cao. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát, vô cùng đẹp mắt.

Cung Khanh không khỏi ngầy người nhìn, thay đổi suy nghĩ, hấn ta thân là Thái tử, đương nhiên văn võ kiêm tu, biết võ công phu như vậy cũng chẳng có gì là lạ.

Mộ Trầm Hoàng sau khi treo những đóa giấy màu lên cây xong, liền nhẹ nhàng đáp xuống, phỉ phỉ hai tay, cuối cùng cũng đã nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ vụt qua trong mắt mỹ nhân.

Này, không được tùy tiện nói ra đâu nhé.

Đôi mắt mỹ nhân khẽ lấp lánh, khen ngợi : “Thì ra điện hạ cũng biết trèo cây a !”

Mộ Trầm Hoàng ử rử thở dài, khen một câu thì chết sao ?

Cung Khanh ngẩng đầu nhìn những đóa giấy màu đung ra trong gió sớm, cúi người thi lễ : “Việc hôm nay đa tạ điện hạ, thần nữ xin ghi nhớ trong lòng. Nếu phần thưởng hồng đều đã hoàn thành, thần nữ xin cáo lui trước.”

Này ... cứ đi như thế sao ?

Hấn nhìn theo thân ảnh mảnh mai yếu điệu của nàng rời đi, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, được, định qua cầu rút ván phải không, giả bộ hồ đồ phải không, không thêm đếm xỉa đến phải không ?

Thực ra, vừa nãy trong lòng Cung Khanh không phải không chút động lòng, bất cứ người nào khi gặp chuyện thế này, trong lòng ít nhiều đều có chút cảm động, huống hồ, người làm việc này lại là Thái tử điện hạ tài mạo song toàn, độc nhất vô nhị, là tình lang trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ. Nhưng thật không may là, vừa nãy, Thái tử điện hạ đã treo lên cành cây một đóa hoa mai gãy.

Vì một câu nói của An phu nhân, mà dường như tất cả mỹ nhân đều cắt rất nhiều hoa mai, ai cũng cố cắt cho được những bông hoa tinh xảo khác biệt, sống động như thật, ai cũng mong phần thưởng hồng của mình có thể thu hút được sự quan tâm để ý của Thái tử điện hạ.

Nhìn thấy đóa mai này, Cung Khanh đột nhiên nhớ đến những cuộc cạnh tranh quyết liệt như trong dầu sôi lửa bỏng ở Minh Hoa cung, có một A Cửu thủ đoạn độc ác, có một An phu nhân luôn vẽ đường cho hươu chạy, và còn có một Độc Cô Hoàng hậu thâm trầm khó đoán, thế là, một vài tia xúc cảm đẹp đẽ vừa lóe lên trong lòng nàng liền lập tức bị bao phủ trong một tầng băng giá.

Hấn là một Đông cung Thái tử vô cùng quyền thế, sau này sẽ là đế vương của hơn ba nghìn hậu cung tráng lệ.

Còn nàng, chỉ muốn có một người duy nhất thuộc về mình, đem ngày bầu bạn, tối đọc sách, sáng hứng tuyết pha trà nói chuyện nhà vui vẻ.

Người đó, sau có thể là hấn!

Ra khỏi Ngự hoa viên, nhìn thấy Nhạc Lỗi và nội thị trong cung đang đối ca trực.

Cung Khanh bước đến cúi người thi lễ : “Việc hôm nay đa tạ Nhạc tướng quân.”

Nhạc Lỗi ngừng lại một chút rồi nói : “Người Cung tiểu thư nên tạ ơn chính là điện hạ.”

Cung Khanh tỏ vẻ không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, cúi người vái chào một lượt, “Thiếp xin lui trước.”

Nhìn theo thân ảnh của mỹ nhân rời đi, Nhạc Lỗi bỗng cảm thấy có điều gì khác lạ, mọi người đều đồn rằng nàng ấy sẽ là Thái tử phi, nhưng lúc có cơ hội tiếp xúc thân mật với Thái tử, mà Thái tử rõ ràng là có ý tốt với nàng ấy, vậy sao nàng ấy không nắm bắt lấy cơ hội này, mà lại vội vàng nhanh chóng rời đi ?

Trong lúc nổi hồ nghi chưa được giải tỏa, thì Thái tử diện hạ cũng từ trong vườn đi ra. Càng kỳ lạ hơn là, sau cuộc hẹn hò kín đáo với giai nhân, vẻ mặt Thái tử chẳng lộ ra nét nào vui vẻ, mà trái lại còn phảng phất nỗi u sầu, đúng là khiến người khác khó mà hiểu nổi.

Cung Khanh trở về Minh Hoa cung, phòng khác đều vẫn còn im ắng, các giai nhân vẫn còn đang nồng say giấc mộng, Cung Khanh khe khẽ bước lên hành lang, đột nhiên cửa phòng Tiết Giai bật mở.

Cung Khanh giật mình, Tiết Giai đưa một ngón tay đặt trên môi, ra dấu im lặng, sau đó rón ra rón rén đi đến bên cạnh Cung Khanh, cười híp mắt nói : “Có phải là biểu ca đã làm xong hết rồi không ? ”

Cung Khanh giật thót, theo bản năng bỗng đỏ bừng mặt, thấp giọng nói : “ Muội nói gì ? ”

“ Là muội báo với biểu ca, có phải huynh ấy đã phái người đến không ? ”

“ Đa tạ muội muội. ”

“ Việc này vốn là công chúa sai rồi, muội thấy không thỏa đáng nên nhờ biểu ca ra tay giúp tỳ. ” Trong lòng Cung Khanh trào dâng một nỗi xúc động, dáng vẻ tươi cười của Tiết Giai ngọt ngào thân thiết, đôi mắt trong không gì sánh được.

“ Còn có một việc, tỳ tỳ phải lưu tâm. ”

“ Muội muội cứ nói. ”

“ Hôm qua tỳ tỳ nói bị nhốt trong hầm băng, muội liền đi tìm công chúa, muốn nói để nàng ấy lần sau đừng làm khó cho tỳ tỳ. Lúc ở bên ngoài Dục Tú cung, muội vô tình nghe được An phu nhân và công chúa nói chuyện với nhau, hai người đó nói rằng trong hôm nay, sẽ bỏ thuốc vào trong rượu để tỳ tỳ uống say, khiến tỳ mất thể diện trước mặt mọi người. Cho nên, lát nữa hoa thần thưởng rượu, tỳ tỳ lưu tâm, đừng có uống. ”

Nghe vậy, Cung Khanh càng thêm phần cảm động, nắm chặt tay Tiết Giai, thấp giọng nói : “Đa tạ muội muội trọng nghĩa thông báo, thực ra ta mất thể diện cũng chẳng sao, chỉ mong công chúa vui vẻ.”

Tiết Giai cười hì hì đáp lời : “ Muội biết, tỳ có say cũng chẳng xấu, chẳng qua là muội sợ trong lúc say tỳ lại nói những lời hàm hồ, xảy ra chuyện gì thì phiền phức. ”

“ Vậy thì ta giả vờ say, để công chúa nhìn thấy vui vẻ là được. ”

Tiết Giai cười phì : “Tỳ tỳ ý kiến hay. ”

Cung Khanh cũng cười : “Nhưng ta chưa từng bị say bao giờ, nên không biết lúc giả vờ nhìn có giống hay không ? ”

“Công chúa không phát hiện ra là thành công. Đúng rồi, mấy đóa giấy màu đỏ, tỳ tỳ nhớ về đến phòng thì đốt đi nhé, nhớ để người khác nhìn thấy sẽ biết ngay là đóa giấy màu ở trong Ngự hoa viên không phải là do tỳ tỳ treo. ”

“Đa tạ muội muội nhắc nhở, ta lập tức đi đốt.”

Tiết Giai le lưỡi cười hì hì rồi lĩnh đi.

Cung Khanh về đến phòng thấy Hướng Uyển Ngọc vẫn còn đang ngủ, nàng lấy những đóa giấy màu trong giỏ xách ra dùng nến châm lửa đốt từng đóa từng đóa một, nhìn những tàn lửa nhảy nhót dập dờn, trước mắt nàng lại hiện ra từng đóa từng đóa hoa treo trên cành cây trong Ngự hoa viên, thật là cảnh đẹp say lòng người. Đáng tiếc, cuối cùng chỉ là giả tạo.

Thảo nào hẳn lại đến Ngự hoa viên giúp mình treo thưởng hồng, thì ra là Tiết Giai đã nói với hẳn. Nhưng vì sao Tiết Giai lại giúp mình nhỉ ? Là nhiệt tâm chính trực, không thuận mắt với việc A Cửu bắt nạt người khác, hay là còn có dụng tâm khác ? Nàng ấy với A Cửu mới là thân thiết, còn mình chỉ là người ngoài, theo lý mà nói thì phải nghiêng về phía A Cửu mới đúng. Vì sao nàng ấy lại dám đương đầu gánh lấy nguy hiểm nếu bị A Cửu phát hiện mà đến báo Mộ Trầm Hoảng giúp đỡ mình ?

Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy tiểu cô nương Tiết Giai này, tuy còn kém A Cửu nửa tuổi, nhưng rất tinh quái và khó nắm bắt.

Nhưng bất luận thế nào thì cũng phải cảm tạ nàng ấy vì đã nhờ Mộ Trầm Hoảng đến giúp nàng treo thưởng hồng, cũng cảm tạ nàng ấy đã báo inh biết trong rượu thưởng của hoa thần có bỏ thuốc.

Nửa giờ nữa đã trôi qua, các giai nhân trong Minh Hoa cung lục tục thức dậy, cả không gian bỗng trở nên náo nhiệt, các cung nữ qua lại không ngớt giúp các tiểu thư múc nước rửa mặt, cung nữ hầu hạ Cung Khanh và Hướng Uyển Ngọc cũng bưng nước ấm đến, đứng bên ngoài cửa khe khẽ gọi hai người.

Hướng Uyển Ngọc tỉnh dậy, thấy Cung Khanh ngồi ngay trước mặt, sợ đến giật mình.

“Sao muội về nhanh vậy? Đã treo thưởng hồng xong hết rồi ư ?”

Cung Khanh khẽ mỉm cười gật đầu.

Hướng Uyển Ngọc nửa tin nửa ngờ : “Muội làm thế nào vậy?”

“Muội dậy sớm, từ canh ba đã đi rồi.”

Hướng Uyển Ngọc há hốc miệng ngạc nhiên, đồng tình vỗ vỗ lên mu bàn tay của nàng : “Cũng may hôm nay sau khi chúc mừng hoa thần xong, chúng ta có thể về nhà rồi. Không phải chịu nổi uất ức do A Cửu gây ra nữa.”

“Phải, hôm nay cuối cùng cũng được trở về nhà.” Cung Khanh mỉm môi cười, đúng là mặt mày tươi tắn, nhan sắc rực rỡ, đến cả Hướng Uyển Ngọc cũng thấy rung động.

Tuyệt sắc như vậy còn không được A Cửu tiếp nạp hướng chi là mình, lần đầu tiên Hướng Uyển Ngọc tự hiểu chuyện, trong lòng thầm toan tính tìm cơ hội trả thù A Cửu.

Sau khi các vị tiểu thư dùng xong bữa sáng, đã thấy An phu nhân dẫn theo một vài cung nữ đến Minh Hoa cung.

Hai mươi mấy vị tiểu thư hôm nay đều dụng công trang điểm, so với bữa dạ yến của ngày mới tiến cung thì thật là khó phân cao thấp. Khi ánh mắt dừng lại ở Cung Khanh, thì cũng là lúc An phu nhân khẽ nhíu mày, trong lòng ngạc nhiên : Giờ này mà nó vẫn còn ở đây sao, đáng ra phải đến Ngự hoa viên để treo thưởng hồng rồi phải ?

“Cung tiểu thư, treo thưởng hồng đã làm xong rồi chứ ? ”

“Bẩm An phu nhân, đã làm xong rồi ạ. ”

An phu nhân “Ừm” một tiếng, nghĩ thầm, đợi lát nữa nếu có cánh hoa nào rơi xuống gốc cây, thì hãy xem Cửu Công chúa trừng phạt người nhé.

Một số tiểu thư lộ rõ vẻ hả hê vui mừng, còn số khác thì cúi đầu không nói, giả vờ như không hiểu chuyện.

Tiết Giai đứng ở bên cạnh Cung Khanh lặng lẽ nắm tay nàng, nhìn nàng cười, đáng vẻ vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

An phu nhân dặn dò hai cung nữ Thiên Vân và Bích Nguyệt ở sau lưng: “Mang mũ hoa (1) đưa cho Kiều tiểu thư.”

(1) Mũ hoa: Vòng hoa đội đầu.

Trên tay Bích Nguyệt bưng một chiếc khay, phía trên đặt mũ hoa dành cho hoa thần, Thiên Vân cầm mũ hoa lên, cẩn thận đội lên đầu cho Kiều Vạn Phương.

Tiết Giai cười hi hi nói: “Kiều tỷ tỷ thực là xinh đẹp, rất giống hoa thần.”

Kiều Vạn Phương sắc mặt ửng đỏ, trên chiếc mũ hoa đỏ khảm rất nhiều bảo thạch đầy màu sắc, ánh sang lấp lánh tỏa khắp xung quanh, khiến dung nhan xinh đẹp của nàng vì thế mà càng tăng thêm vẻ thanh tú mỹ lệ.

Đám người xung quanh nửa hâm mộ, nửa đổ kỵ, hòa theo Tiết Giai cùng tán tụng dung mạo mỹ miều của Kiều tiểu thư, vẻ xấu hổ ngượng ngùng của nàng ấy toát ra trên gương mặt tựa như ráng chiều, khiến cho sắc đẹp càng thêm phân lung linh không gì so sánh được.

“Không hổ là hoa thần, đẹp đến nỗi khiến cho cả bà già này nhìn cũng thấy động lòng.” An phu nhân cười trêu chọc, các vị tiểu thư cũng lần lượt trêu đùa.

An phu nhân dẫn theo một đoàn mỹ nữ rực rỡ gấm hoa đi đến trước cửa Ngự hoa viên.

Đoàn mỹ nữ ấy, hương thơm vấn vít, ngọc bội lạnh canh vẩy xung quanh hoa thần Kiều Vạn Phương, Tiết Giai thì vẫn hoạt bát sôi nổi đáng yêu như cũ, không ngừng chòe ghẹo tiểu thư họ Kiều.

So với nét mặt tươi cười rạng rỡ của Kiều Vạn Phương, thì trong lòng người suýt trúng cử hoa thần Hứa Cẩm Ca vô cùng buồn bực. Lẽ ra số phiếu đề cử được làm hoa thần của nàng là cao nhất, ai ngờ Kiều Vạn Phương lại được Thái tử bầu thêm một phiếu mới vượt lên trước. Đối với mọi người mà nói, việc Kiều Vạn Phương trúng cử hoa thần nhờ vào một phiếu vượt lên đó không chỉ giản đơn là như vậy, mà nó còn ọi người thêm một thông tin, Thái tử ưu ái Kiều Vạn Phương.

Cho nên trong thời gian này, số người vây quanh nịnh nọt Kiều Vạn Phương nhiều gần bằng Tiết Giai, còn xung quanh Hứa Cẩm Ca thì thưa thớt vắng vẻ.

Lòng người dễ đổi thay chính là như vậy, nàng ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng bên trong đã nản lòng thoái chí, cuộc sống trong cung thực cũng chẳng có ý nghĩa gì, những người này còn chưa nhập cung mà đã ngầm tranh đấu gay gắt, gió chiều nào xuôi theo chiều ấy, sau này nếu được chính thức nhập cung, thì không tranh đấu đến mức người chết ta sống hay sao?

Kể từ đó, một trái tim lúc tiến cung vốn nóng hổi nhiệt tình, giờ nguội lạnh rớt xuống sâu ngàn trượng, có chút cảm giác như thấu sự đời. Nhìn sang Cung Khanh, trong lòng nàng lại cảm thấy bằng phẳng hơn rất nhiều, mỹ nhân ấy cả dung mạo thân thể đều vượt trên mọi người, nhưng số mệnh còn thâm hơn mình, tự nhiên bị phạt nửa đêm đi treo thưởng hồng.

Thấy ánh mắt thân thiện của Hứa Cẩm Ca hướng về phía mình, Cung Khanh khẽ mỉm cười đáp lại.

Tất cả những nhân tình thế thái, lòng người đổi thay lúc ở trong cung bộc lộ rõ nhất, còn những việc ỷ cao đáp thấp, nịnh trên nạt dưới trong cung đình cũng là trò thường xuyên thấy mà thôi.

Mộ Trầm Hoảng chọn ai không chọn ai, rốt cuộc mưu tính ở đâu, ngoài hần ra thì e là chẳng có ai đoán được. Lúc này Hứa Cẩm Ca rớt xuống thế hạ phong nhưng chưa chắc Mộ Trầm Hoảng không thích nàng ấy, có thể cho là nàng giấu kín tài năng còn Kiều Vạn Phương vượt lên đứng đầu nhưng cũng chưa chắc đã có thể cười đến phút cuối, làm không tốt sẽ trở thành bia đỡ tên cho Mộ Trầm Hoảng, nhưng thay ai đỡ tên thì e là chỉ có một mình Mộ Trầm Hoảng hần mới biết được.

Tóm lại, lòng quân vương thâm sâu như biển, đoán tâm tư của hần, cầu ân sủng của hần, đấu trí đấu lực với những nữ nhân luôn vây xung quanh hần thì thực là quá mệt.

Đoàn người đi theo An phu nhân đã đến trước cổng Ngự hoa viên.

Ngự hoa viên hôm nay vui mừng náo nhiệt khác hần mọi ngày, trên mỗi cây hoa đều treo thưởng hồng, những sợi dây buộc khẽ đung đưa trong gió sớm, cảnh xuân vô cùng tươi đẹp, những phần thưởng hồng được cất giống như những đóa hoa rực rỡ sắc màu lay động trong gió trông rất sống động, uốn lượn dập chờn, đua nhau khoe sắc nơi đầu cành, muôn hồng nghìn tía, giống như chỉ qua một đêm xuân, cả trăm hoa nở bừng đua sắc.

Cung Khanh đi đến dưới một gốc cây, chính trên cây này, hần đã tự tay treo một phần thưởng hồng cất thành hình hoa mai, để muốn lấy được câu tán thưởng của nàng.

Ngước mặt nhìn lên đóa mai xanh, trong lòng nàng thoáng chút ngán ngời.

Trước Hiệt Phương các dựng lên một đài cao, bốn phía xung quanh bao phủ bởi lụa màu, trên đài trải một lớp nỉ thêu, chiếu theo các quy tắc về lễ hội hoa ở trong cung, sau thưởng hồng, hoa thần sẽ bước lên đài để tán hoa, mọi người quỳ lạy chúc mừng hoa thần, rồi hoa thần lại thưởng rượu chúc phúc ọi người.

Năm nay có thay đổi nhỏ, phần thưởng hồng vốn do cung nữ trong cung treo lên, nhưng năm nay đã do một mình Cung Khanh làm hết, mà hoa thần cũng do người khác đóng chứ không phải là A Cửu Công chúa.

A Cửu dưới sự hộ tống của một tốp cung nữ kiêu hãnh tiến vào Hiệt Phương các.

Cách bố trí trong các đã giúp cho nhiệt độ ấm áp hơn, ở giữa các đặt một chiếc lư đồng hình thú bên trong đầy những than hồng đỏ rực, ngọn lửa phun từ miệng thú, nhưng tuyệt nhiên không hề có khói.

A Cửu Thản nhiên ngồi xuống, năm nay nàng ấy tuy không tham gia tiết mục hoa thần, nhưng vì muốn gặp Thẩm Túy Thạch, nên cũng đã dụng công trang điểm vô cùng kỹ lưỡng, ở giữa trán còn vẽ một bông hoa mai kiểu Thọ Dương Công chúa (1) , mày ngài uốn lượn, môi hồng sắc cam, sáng ngời rạng rỡ, cổ tay áo viền lông chồn trắng vừa khít với đôi tay nhỏ nhắn của nàng trông lung linh xinh xắn, dáng vẻ vừa thông minh lanh lợi vừa ngoan ngoãn hiền thực. Đây chính là ấn tượng tốt mà nàng muốn lưu lại trước mặt Thẩm Túy Thạch.

(1) Thọ Dương Công chúa: Con vua Vũ Đế đời Tống (Lưu Tống), một hôm công chúa nằm chơi ở điện Hàm Dương có hoa mai rơi vào trán in thành hình năm cánh, người đời thấy vậy cũng vẽ hoa mai lên trán để trang điểm làm đẹp.

Lát nữa, nàng nhất định phải khiến chàng kinh ngạc vui mừng, để chàng xem Cung Tiểu Thư kia rốt cuộc là thứ gì mà dám so sánh với nàng, đương nhiên là bunn mây khác lối, cách biệt một trời.

Thái tử điện hạ chậm chạp tới trễ, đi cùng chàng đến còn có Thẩm Túy Thạch. Hai người đó một như sóng nước, một như hàn băng, đều là những nam tử anh tuấn hiếm thấy trên thế gian này.

Thẩm Túy Thạch nhìn thấy A Cửu Công chúa thì tiến tới thì lễ cẩn thận tỉ mỉ, việc công thì cứ phép công mà làm, cự tuyệt người từ khoảng xa gần dạm.

Về đoạn trang hiền thực của A Cửu Công chúa trong nháy mắt đã bị công phá, ngọn lửa âm ỉ gào khóc trong lòng được dịp bùng lên, tại sao mỗi lần nhắc đến nàng ta, đều dịu dàng như mùa xuân ấm áp, tại sao mỗi lần nhìn thấy ta, đều hiu hắt như mùa thu quạnh quẽ?

Sở trường giỏi nhất của A Cửu là kiếm chỗ trút giận, bẻ đá đập vào chân người khác, vì vậy một luồng thù hận từ ánh mắt sắc như dao lướt qua Hiệt Phương các, dừng lại trước đài cao.

Cung Khanh đứng thật xa sau đám mũ nhân, vừa khiêm tốn vừa ẩn mình, hận là không thể ẩn hình luôn, khi Thẩm Túy Thạch vừa xuất hiện, nàng đã có một dự cảm chẳng lành.

Mộ Trầm Hoàng một tay chống cằm, cười héo hắt nói với Thẩm Túy Thạch: “Lễ hội hoa này rõ ràng là việc của đám nữ nhi, vậy mà mẫu hậu cứ khăng khăng năm lần bảy lượt muốn chúng ta tham dự, đúng là mất hứng.”

Thẩm Túy Thạch cũng không biết rốt cuộc Độc Cô Hoàng hậu có ý gì, thân là một nam nhân, đối với lễ hội hoa này cũng chẳng có chút liên quan, đến đây phải chăng là để lĩnh hội cái gọi là lung túng khó xử và cô tịch?

Mộ Trầm Hoàng cười khà khà nhìn lên đài cao, hoa thần Kiều Vạn Phương đang đứng ở trên đó, eo thắt đai ngọc, vạt áo tung bay trong gió, phần thưởng hồng trong tay đón gió tản ra, nhìn giống như mưa hoa vậy, nàng ấy dung mạo diễm lệ, chính xác là một mỹ nhân khiến người khác khó có thể không nhìn. (Bản quyền thuộc về n-g-h-i-e-p-d-u-n-e-t)

Mà trong đám người, có một bóng hình xinh đẹp khác đang tận lực giấu mình sau lưng Hướng Uyển Ngọc càng làm cho người khác không thể dời mắt.

Sau khi tán hoa xong, mọi người đều chen nhau đến để được hoa thần ban phúc, Kiều Vạn Phương bước xuống đài cao, cùng các vị giai nhân tiến vào Hiệt Phương các bái kiến Thái tử, công chúa.

Mộ Trầm Hoàng khẽ cười nói: “Miễn lễ, ban ngồi.”

Các người đẹp vừa ngồi xuống, trong các liễn sáng bừng lên, rực rỡ gấm hoa, lung linh màu sắc, tú lệ vô biên.

Hứa Cẩm Ca yêu kiều hoa mỹ, Kiều Vạn Phương tươi đẹp động lòng, Tiết Giai hoạt bát đáng yêu, người nào cũng xinh đẹp mỹ miều, nhan sắc tuyệt đỉnh. A Cửu nghĩ hôm nay mình nên mặc kiểu xiêm y thanh nhã mộc mạc, quả nhiên là đúng. Những cách hoa trang dung tục tầm thường kia khiến người khác đầu rối mắt hoa, còn nàng, dựa vào khí chất cao quý để vượt lên kẻ khác.

An phu nhân nói: “Bưng bánh hoa phần thưởng của Hoàng hậu lên đây, ban ọi người.”

Các cung nữ bưng bánh hoa lên, những chiếc bánh ấy đều được làm từ bột và cánh hoa trong Đường Hình Uyển, tạo thành món điểm tâm vô cùng tinh tế, hình dáng cũng được chăm chút rất tinh xảo, có hoa mai, hoa đào, hoa hạnh (1)... và rất nhiều hoa khác.

(1) Hoa hạnh: Trong văn thơ đời Đường thường mượn loài hoa này để miêu tả cảnh đẹp của mùa xuân.

“Đây là bánh mẫu hậu ban thưởng, mọi người nếm thử đi.”

Cửu Công chúa mở lời, tất cả các giai nhân đều lần lượt cầm bánh đưa lên môi nếm thử. Trước mặt Thái tử, phong độ lễ nghi là quan trọng nhất, nên đương nhiên ai cũng chỉ cắn một miếng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, có vài vị tiểu thư công phu cao thâm, cắn một miếng nếu đem so với con kiến cắn cũng chẳng lớn hơn là bao nhiêu.

Tiết Giai cắn một miếng, rồi cười hì hì nói: “Ngon quá, ta ở Hồ Châu chưa từng được ăn loại bánh ngon như thế này bao giờ.”

A Cửu chẳng thèm cười, thâm nghĩ, “Chỉ có ở Đường Hình Uyển mới có thể thúc cho hoa nở sớm và đủ điều kiện thu thập cách hoa để làm bánh, người ở tận Hồ Châu, thời tiết lúc nào cũng lạnh giá như mùa đông, đến cổ đuôi chó còn sợ không dám nẩy mầm nữa là ...”

Cung Khanh nếm một miếng, bánh hoa đích xác là có hương vị thanh đậm hấp dẫn, có mùi thơm của hoa tươi, có sự dẻo thơm mềm mại của gạo nếp, còn có một chút dư vị ngọt thanh kỳ lạ.

An phu nhân lại nói: “Hoa thần còn thưởng rượu nữa.”

Kiều Vạn Phương duyên dáng yêu kiều đứng dậy, cầm bình rượu đã chuẩn bị từ trước, lần lượt rót ổi giai nhân một chén, cung nữ giúp nàng bưng những chén rượu ấy đặt lên bàn của các giai nhân.

“Mọi người cùng uống để tạ ơn hoa thần ban phúc.” A Cửu nhắc chén, tiên phong uống cạn, mọi người cũng lần lượt nâng chén uống một hơi sạch sẽ.

Cho dù Tiết Giai rốt cuộc có dụng ý gì đi nữa, cho dù trong rượu này có hay không có thuốc, nhưng Tiết Giai đã nói, thì hãy cứ tin là có chứ không thể xem là không được.

Cung Khanh uống hết chén rượu đầy rồi ngậm trong miệng, đặt chiếc chén không xuống, sau đó nhân lúc dùng khăn tay lau khóe môi, nàng đã lén nhổ hết rượu từ trong miệng ra đó.

Rượu ở trong miệng chỉ lưu lại một lát, nhưng hương thơm ngọt ngào tinh khiết của nó thì vẫn còn phảng phất giữa môi và đầu lưỡi.

Tiết Giai thè lưỡi kêu: “Cay quá!”, sau đó cầm bánh hoa lên cắn một miếng, nhìn Cung Khanh nhồm môi cười xinh đẹp: “Nếu tỷ tỷ sợ cay thì ăn một miếng bánh hoa sẽ hết đó.”

Cung Khanh cười cười cũng cắn một miếng nhỏ. Trong khoảnh khắc đột nhiên nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, tựa như có một luồng khí nóng bỏng chạy dọc sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Ngay sau đó luồng khí như nổ tung ra, lan đến tận từng đốt xương trong khắp cơ thể, cảm giác choáng váng đầu óc càng lúc càng mãnh liệt, chiếc chén trước mặt nàng như tỏa ra một quang sang lung linh, chợt gần chợt xa, rồi như trôi bồng bềnh trên mặt nước.

Nàng vội ngẩng đầu lên, không nhìn vào chén rượu nữa, nhưng cảnh vật trước mắt cũng đều như tỏa ra những ánh hào quang, chờn vờn lấp lánh. Nhưng cơn nóng từ gan bàn chân cuộn cuộn xông lên, đến cả mắt cũng nóng, nước mắt như trực trào ra.

Lúc này, nàng nghe thấy có tiếng cười khe khẽ ở bên cạnh.

Là Hường Uyển Ngọc, Cung Khanh cố gắng quay đầu sang đã thấy Hường Uyển Ngọc ánh mắt mơ mơ màng màng, cười ngây ngô cầm chén rượu nói duyên thuyên: “Rượu ngon! Thêm một chén.”

Hứa Cẩm Ca ở trước mặt cũng có những biểu hiện không bình thường, cười thành tiếng, dung mạo vốn luôn ung dung đoan chính của nàng ấy, lúc này nhìn giống như Dương quý phi Dương Ngọc Hoàn say rượu, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Cung Khanh vẫn còn sót lại một chút ý thức loạng choạng đứng lên, thì ra không chỉ một mình nàng say.

Nhưng rõ ràng là nàng không uống rượu, tại sao lại thế này?

A Cửu nhìn bốn mỹ nhân say rượu trên bàn tiệc, giả vờ ngạc nhiên nhìn Mộ Trầm Hoàng nói: “Hoàng huynh, tửu lượng của các nàng này thật kém cỏi, bất quá cũng chỉ được một chén son hồng mà thôi.”

Lập tức ánh mắt của Mộ Trầm Hoàng và Thẩm Túy Thạch cùng hướng về một người.

Nếu so với ba người còn lại, thì dáng vẻ của nàng không giống như là người say rượu, mắt hơi khép lại, ánh mắt vẫn đung đưa linh hoạt, dáng vẻ vô cùng quyến rũ xinh đẹp, so với vẻ đẹp từ trước đến giờ thì càng tăng thêm bội phần, thật đúng là khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Còn Hường Uyển Ngọc xưa nay vốn cẩn trọng đoan trang, thì giờ đã cười rộ lên thất thố, Hứa Cẩm Ca thì càng nói càng hồ đồ, “Đây là cái gì? Là suối chảy sao?” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng lại giòn tan, nũng nịu, cực kỳ êm tai.

Các gia nhân khác muốn cười nhưng không dám, có một vài người còn mừng thầm trong bụng, bởi trong số mỹ nhân này, hai người tuyệt sắc nhất là Cung Khanh và Hứa Cẩm Ca thì tửu lượng lại kém như vậy, xem ra sắp mất mặt rồi.

Lý Sùng Minh hình như say nặng nhất, lắc la lắc lư đứng dậy, lảo đảo quờ một cái khiến cả bánh hoa và chén rượu cùng rơi xuống đất, sau đó cười rộ lên: “Nghe hay lắm, đây là khúc gì vậy?”

Mộ Trầm Hoàng nói: “An phu nhân, mau diu mấy vị tiểu thư này về phòng nghỉ ngơi. Minh Vũ đi bảo nhà bếp nấu mấy bát canh giải rượu mang lên.”

An phu nhân lập tức sai mấy cung nữ diu bốn vị cô nương say rượu đưa về Minh Hoa cung.

A Cửu cảm thấy bị mất hứng, thế này thì làm sao khiến cho Thẩm Túy Thạch nhìn thấy Cung Khanh bị mất mặt đây, nàng ta đã được dẫn về rồi.

Công chúa tỏ vẻ không vui nói: “Hoàng huynh, Thẩm đại nhân, chúng ta đi dạo một vòng trong Ngự hoa viên nhé!”

Nhất định trong lúc nàng đi dạo một vòng ở Ngự hoa viên, sẽ tỉ mỉ nhìn xem có còn sót lại cây nào chưa được treo phần thưởng hồng hay không để trừng phạt Cung Khanh. Ngày hôm nay khiến nàng ta say rượu mất mặt, nhưng nỗi bức dọc trong lòng nàng vẫn chưa được giải tỏa, bởi vì dáng vẻ say rượu của nàng ta không những không xấu, mà trái lại còn đẹp đến nỗi kinh động lòng người, giống như chú bướm vừa thoát ra khỏi kén, như những ánh sáng lung linh bị bọc lại lâu ngày, giờ đây trong phút chốc bỗng được bung ra, khiến người ta cảm thấy giật mình vì tuyệt đẹp, thật đúng là không có lời nào diễn tả được.

Mà ánh mắt Thẩm đại nhân nhìn Cung Khanh cũng chẳng có chút nào xem thường cả, còn lộ ra mong muốn quan tâm đến nàng ta, lưu luyến dõi theo Cung Khanh cho đến khi ra khỏi Hiệt Phương các. Ánh mắt giống như một cây kim sắc nhọn đâm thấu tận tâm can nàng.

Mộ Trầm Hoàng cười đáp lời: “Được”, rồi đứng dậy đi ra khỏi Hiệt Phương các, A Cửu đi liền theo sau, Thẩm Túy Thạch không thể làm gì khác hơn đành phải tháp tùng kế tiếp, các người đẹp khác cũng nối đuôi nhau đi ra.

Đối với mọi người mà nói, đây là cơ hội cuối cùng có thể tiếp xúc với Thái tử ở khoảng cách gần như vậy. Sau khi lễ hội hoa kết thúc, mọi người sẽ rời hoàng cung, ai về nhà nấy. Đây cũng xem như là thời gian cuối cùng được ở bên nhau, Thái tử điện hạ vẫn keo kiệt bủn xỉn từng nụ cười nho nhỏ, ánh mắt dịu dàng, giọng nói dễ nghe, hần cứ chấp tay mà đi, thoáng qua như gió nhẹ, chẳng lúc nào nhìn thấy hần rung động

trước một ai, với tất cả những người đẹp ở đây hẳn đều thờ ơ lãnh đạm như nhau. Thậm chí đến cả hoa thần Kiều Vạn Phương là người do hấn đích thân đề cử, hẳn cũng chẳng liếc mắt nhìn nhiều.

Thật đúng là một kẻ bạc tình.

Các giai nhân ở đây vừa mê luyến phong thái, giọng nói và dáng vẻ của hấn, vừa oán giận hấn không biết phong tình, cái cảm giác được nhìn mà không được nắm này, thực là giày vò người ta muốn chết.

Vừa đi được mười mấy bước, Mộ Trầm Hoàng đột nhiên giống như nhớ ra điều gì, dừng bước nói với A Cửu: “Để Thẩm đại nhân cùng muội đi dạo nhé, ta còn có việc, phải đi trước.”

A Cửu đúng là nằm mơ cũng không thấy, còn các giai nhân khác lại cảm thấy trái tim như vỡ vụn.

Tiết Giai nói: “Công chúa, thần đi xem mấy vị tỷ tỷ kia thế nào.”

A Cửu lập tức nói: “Người đi đi.” Cung Khanh say rượu rồi cuộc trông xấu xí thế nào, lát nữa còn muốn Tiết Giai quay lại bầm bả.

Tiết Giai bước nhanh đuổi theo Cung Khanh.

An phu nhân cố ý sắp xếp chỉ để mình cùng nữ U Lan đỡ Cung Khanh, còn ba người đẹp bị say rượu khác đều được hai, ba cung nữ cùng dìu đỡ, đã đi lên phía trước.

“U Lan, người dìu Cung tiểu thư tới Họa Xuân các.”

U Lan ngơ ngác, “Chẳng phải là đưa về Minh Hoa cung sao?”

“Nàng ấy và Hướng tiểu thư đều bị say, cùng ở một phòng e là sẽ gây ồn ào, cho nên hãy đưa Cung tiểu thư đến Họa Xuân các nhé, cũng gần đây mà.”

U Lan tự nhiên không cầu mà được, nàng vóc dáng bé nhỏ, một mình dìu Cung Khanh cũng khó khăn, chỉ ước đi đến Họa Xuân các bên cạnh.

Tiết Giai quan sát U Lan dìu Cung Khanh rẽ vào đường đi Noãn Xuân các, rồi mới bước thật nhanh từ hướng bên ngoài Ngự hoa viên đi đến.

Độc Cô Đạc đứng chờ ở rừng trúc bên ngoài Ngự hoa viên đã nửa canh giờ, nhìn thấy Tiết Giai vội vã đi đến, hấn liền nghênh đón.

“Muội bảo huynh đứng chờ ở đây, có chuyện gì vậy?”

Tiết Giai nghiêm trang hỏi: “Nhị ca, huynh thích Cung Khanh?”

“Điều này còn phải nói.”

“Vậy được, bây giờ có một cơ hội, có thể giúp huynh lấy được tỷ ấy, huynh có muốn không?”

“Đương nhiên!” Điều đó mà cũng phải hỏi sao?

“Tỷ ấy ăn phải Lâm Giang Tiên, bây giờ đang ở Họa Xuân các, huynh đến đem gạo nấu thành cơm đi.”

Độc Cô Đạc giật mình hoảng sợ: “Nhưng đang ở trong cung.”

“Chính là vì ở trong cung nên mới có cơ hội này, chẳng phải huynh lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm muốn có tỷ ấy sao?”

“Huynh ...”

Tiết Giai khê chau mày: “Sao hả? Huynh không dám?”

Độc Cô Đạc bị tiểu muội kích tướng máu nóng dồn lên mặt, trong sự hưng phấn kích thích vẫn xen lẫn chút lưỡng lự, sợ sệt.

Tiết Giai cất tiếng cười: “Huynh có còn là nam nhân không đấy?”

Độc Cô Đạc nói: “Không phải ta không dám, mà ta sợ sau này nàng ấy sẽ hận ta.”

Tiết Giai liếc xéo hắt một cái, dùng lời lẽ châm chọc đã kích: “Chỉ cần là người của huynh đã, sau này có thời gian rồi từ từ dỗ dành, trước tiên hãy chiếm lấy thân thể của tỷ ấy trước. Nếu tính cách của huynh mà mềm yếu như vậy, đừng nói là Cung tiểu thư, đến muội còn chẳng xem ra gì, thật đúng là chẳng có chút khí phách nào của nam nhân cả.”

Độc Cô Đạc bị đụng chạm đến lòng tự trọng của một nam nhân, máu trong cơ thể bỗng như chảy nhanh hơn, tim đập thình thịch gấp gáp.

“Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, Mạc đãi vô hoa không chiết chi (1). Muội đi trước để ứng phó với cung nữ kia, muốn hay không muốn tỷ ấy, huynh tự quyết định. Là nam nhân, sau này đừng hối hận.” Tiết Giai ném lại mấy câu rồi quay người đi thẳng.

(1) Đây là mượn hai câu cuối trong bài thơ Kim lữ y của Đỗ Lệ Nương – Trung Quốc. Đại ý: Hoa thơm phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

Độc Cô Đạc đứng nghệt ra, nghĩ đến gương mặt xinh tươi tựa ngọc, đôi môi hồng chúm chím mềm mại như nước, vòng eo nhỏ nhắn cùng dáng vẻ thướt tha yếu điệu của nàng, thì trái tim không khỏi ngẩn lên những rung động mãnh liệt, một luồng tà hỏa bỗng bùng lên dữ dội như thiêu đốt.

Cung Khanh vẫn còn một chút tỉnh táo, nhưng cơ thể thì mềm oặt như chẳng còn khí lực, mềm đến nỗi cơ hồ có thể bay lên. Trước mắt nàng toàn là hào quang ngũ sắc, lung linh sắc sỡ, giống như là lạc vào tiên cảnh, chỗ nào cũng cảm thấy đẹp lạ kỳ.

Ở góc hành lang treo một chiếc đèn lồng, dưới ánh mặt trời, nhìn nó giống như một đám mây hồng bị gió thổi tới vướng vào ở đó, những tia sáng phản xạ lấp lánh, nàng không kìm lòng được đưa tay ra muốn sờ vào.

U Lan thấy nàng định túm lấy chiếc đèn lồng, sợ muốn chết giữ chặt tay nàng lại, “Cung tiểu thư đừng cử động nhiều nhé, không thì nó sẽ không diu được đâu.”

Người say rượu, khí lực lại rất lớn.

Cung Khanh chỉ nghĩ đám mây đỏ đẹp vô cùng, nếu không túm lấy, nó sẽ bay mất.

Thế là nàng kiễng chân lên, phất tay áo một cái, U Lan vội ôm lấy thắt lưng nàng, nhưng khí lực của nàng lúc này rất lớn, cả trọng lượng cơ thể nghiêng sang một bên, khiến U Lan chúi về phía trước một bước, “bộp” một tiếng, trán U Lan va phải cột, trước mắt tối sầm, cánh tay đang ôm Cung Khanh trong thoáng giây mất ý thức rơi lỏng ra, cả thân thể mềm nhũn của Cung Khanh như muốn sụp xuống.

Lập tức có một bàn tay kịp thời đỡ lấy nàng.

U Lan ngẩng đầu lên nhìn thấy Thái tử điện hạ đang đứng trước mặt, liền cuống quýt xin lỗi.

Cung Khanh hoàn toàn không biết ai đã đỡ mình, chỉ túm lấy tay người đó nũng nịu nói: “Buông ta ra.”

Mộ Trầm Hoảng nhìn nhan sắc kiều diễm như đóa hải đường trước mặt, mỉm cười hỏi: “Nàng muốn gì?”

Cung Khanh không để ý đến Thái tử, chỉ muốn đưa tay ra túm lấy đám mây đỏ vẫn đang đung đưa lay động kia, đáng người có chút men say, nhẹ nhàng lả lướt, giống như chim yến bay trong lòng bàn tay.

Nếu như hắt buông tay ra, chỉ sợ nàng sẽ theo gió bay đi mất.

“Buông tay.” Nàng lườm lườm hắt, ánh mắt như tơ, song sánh dịu dàng, ngây thơ trong sáng.

Mộ Trầm Hoảng không kiềm chế được nhướn miêng cười.

Lý Vạn Phúc đi liền phía sau cũng không nhịn được cười thầm vui vẻ. Dáng vẻ hồn nhiên đáng yêu này của Cung tiểu thư như một thổi nam châm cuốn hút khiến các nam nhân không có cách gì chống đỡ nổi.

Mộ Trầm Hoảng với tay tháo chiếc đèn lồng xuống đưa cho nàng: “Nàng muốn cái này?”

Cung Khanh đưa tay ra nhận lấy, nhưng phát hiện ra vật đó nặng trình trịch, “Không phải là mây ư..”, nàng bấu môi giận dữ, rồi thẳng tay vứt đi, tư thế uyển chuyển cuốn hút, “choang” một tiếng, chiếc đèn bằng ngọc lưu ly vỡ tan trên thềm ngọc.

Trái tim U Lan cũng “choang” một tiếng vỡ vụn giống như vậy, đây có thể xem là phạm tội bất kính coi thường Thái tử? Cung tiểu thư nàng không muốn sống nữa hay sao?

Nhưng thật lạ lùng, Thái tử điện hạ chẳng giận chút nào, còn cười nói: “Để ta dìu nàng ấy, người lui đi.”

U Lan ngăn người, liền biết điều lập tức xin cáo lui.

Bây giờ nàng không lo cho sinh mệnh của Cung tiểu thư, mà lo lắng cho trinh tiết của nàng ấy.

Mộ Trầm Hoàng bế Cung Khanh lên, đi khỏi Ngự hoa viên.

Lý Vạn Phúc thầm nghĩ: Hoàng thượng anh minh, để Thái tử điện hạ tập võ từ nhỏ thật chí lý.

Cách bày biện trong Noãn các toát lên vẻ xa hoa cao quý, sàn sưởi rất ấm, hoa mai sấy khô cắm trong bình ngọc, vô cùng thanh cao tao nhã. Cung Khanh vừa nằm xuống đã thở dài sướng khoái, đáng vẻ ngây thơ nũng nịu như con mèo đáng yêu.

Tiết Lâm Phủ bị triệu đến, vừa nghe là bốc cho Cung tiểu thư một bát canh già rượu, trong lòng có chút bực mình, đến việc nhỏ này mà cũng phải gọi lão phu, thật đúng là dùng dao giết trâu để mổ gà.

Hai má Cung Khanh đỏ tươi kỳ lạ. Tiết Lâm Phủ quan sát một lát rồi nói, “Bẩm điện hạ, theo vi thần quan sát, bệnh trạng của Cung tiểu thư không giống như là say rượu.”

Mộ Trầm Hoàng giật mình, vừa rồi cả bốn người sau khi uống rượu ở bữa tiệc xong thì đều có biểu hiện say, cho nên chàng đương nhiên cũng cho rằng tử lượng của Cung Khanh kém nên mới thế.

Vừa nghe Tiết Lâm Phủ nói vậy, chàng liền nghiêm mặt hỏi: “Người bắt mạch xem sao?”

Tiết Lâm Phủ sau khi bắt mạch xong, liền cất lời: “Vừa nãy Cung tiểu thư đã ăn gì ạ?”

Mộ Trầm Hoàng nhìn Lý Vạn Phúc gật đầu, Lý Vạn Phúc lập tức đưa miếng bánh hoa và chén rượu dâng lên.

Tiết Lâm Phủ quan sát tỉ mỉ miếng bánh hoa, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi lại lấy một chút cho vào trong nước, tiếp đó dùng cây trầm bạc chấm một chút nước cho vào trong rượu.

Sau khi cứ làm như vậy và thử lần lượt tới bốn cây trầm bạc, cuối cùng Tiết Lâm Phủ nói: “Bẩm điện hạ, trong bánh hoa này có trộn một vài thuốc kích dục, trong rượu cũng bỏ vào hai loại thuốc, một loại là giải kích dục, một loại là tê liệt thần kinh.”

Mộ Trầm Hoàng nghe xong thì đầu mày nhíu chặt. Bánh hoa là do nhà bếp của hoàng hậu làm xong dâng lên, còn rượu là loại được cất giữ trong hoàng cung, ai có thể là kẻ ra tay nhỉ? Có lẽ nên nói là ai mới có cơ hội ra tay? A Cửu? Tiết Giai? An phu nhân? Hay là mẫu hậu?

Lòng hần trầm xuống, không tỏ thái độ gì nói: “Nếu như ăn bánh hoa rồi uống rượu, chẳng phải là có thể giải được thuốc kích dục hay sao?”

“Đúng. Nhưng vi thần có thể khẳng định, Cung tiểu thư là bị trúng thuốc kích dục, chứ không phải say rượu.”

“Vậy ý của người là, nàng ấy không uống rượu?”

“Điều này vi thần không biết.”

“Cho người lui, đến Minh Hoa cung xem xem mấy vị tiểu thư kia thế nào.”

Lý Vạn Phúc cũng lập tức theo gót Tiết Lâm Phủ lui ra, còn cẩn thận đóng cửa lại cho Thái tử điện hạ, sau đó xua xua tay ra hiệu ấy quan nội thị đang đứng dưới cửa sổ bên ngoài hành lang lui xa đến một khoảng cách thích hợp, để tránh có thể nghe được những âm thanh không đáng nghe vọng ra từ Noãn các.

Trong Noãn các vô cùng yên ắng, chỉ có một làn hương thơm lượn vẩn vút, Mộ Trầm Hoàng cúi người nhìn ngắm mỹ nhân đang nằm phía dưới người mình.

Nàng tự gồi đầu lên cánh tay, má vừa khéo áp lên đóa phù dung trên tay áo, mặt đỏ hồng, môi quyến rũ, long mày như họa, đúng là dung nhan tuyệt thế được trời đất ưu ái.

Hắn không kiềm chế được đưa tay ve vuốt làn da căng mịn nõn nà, dưới đầu ngón tay cảm nhận rõ sự mềm mại ấm áp, trái tim hắn như muốn tan ra.

Ngón tay nhẹ nhàng dịch chuyển đặt lên môi nàng, đột nhiên nàng the lười liếm liếm đầu ngón tay ấy, hắn nhất thời cảm thấy như có một luồng điện từ đầu ngón tay truyền đến, một luồng kích động không thể khống chế bùng lên, khiến bất cứ ai cũng muốn khảo nghiệm.

Hắn hít một hơi thật sâu, khẽ nâng đầu nàng dậy, đặt lên khuỷu tay mình.

Nàng vẫn nửa tỉnh nửa say, chỉ cảm thấy giống như mình đang bị bọc trong một cái chăn bông, thoải mái an nhàn không thể nào tả được, toàn thân thư thái, không muốn mở mắt ra. Chỉ có điều hơi ngột, nên bàn tay không ý thức đặt xuống phía dưới gáy nũng nịu nói: “Nóng quá!”

Hình như đã có người thay nàng cởi nút chân trâu ở cổ áo, nhất thời có một cảm giác buông lơi mát mẻ, nên khiến nàng cảm thấy thoải mái vô cùng, nàng kéo bàn tay kia, muốn tiếp tục lần xuống dưới.

Bàn tay kia chần chừ trong chốc lát, rồi tiếp tục chiều theo ý của nàng.

Nàng biểu ý muốn hắn tiếp tục, nhưng viên chân trâu thứ tư lại ở ngay trên bầu ngực của nàng.

Bàn tay kia có chút chần chừ, nàng không hài lòng sẵn giọng: “Nhanh lên!”

Làm quân tử hay làm tiểu nhân? Thật là khó chọn. Cuối cùng, bàn tay kia quyết làm quân tử.

Nàng đợi mãi mà vẫn không thấy có cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, không chịu được nữa liền mở mắt ra nhìn, làn thu thủy khẽ rung rung hé mở, giống như suối nguồn khiến cho người đối diện như bị nhấn chìm vào trong đó. Trước mắt là một khuôn mặt anh tuấn mờ mờ tỏ tỏ, nụ cười ấy không hiểu sao lại vô cùng quen thuộc.

Nàng mơ mơ màng màng hỏi: “Người là ai?”

“Không nhận ra ta sao?”

Hắn cười cười, cúi gần thêm chút nữa.

Nàng chớp chớp mắt, lú lú nói một câu: “Người và hắn, thật giống nhau.”

Chàng dịu dàng hỏi: “Giống ai?”

“Chính là hắn.” Nàng nũng nịu hừm một tiếng, không muốn để ý đến chàng, chỉ muốn nhắm mắt ngủ.

“Rốt cuộc là ai?”

Hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo lên đôi má đỏ ửng của nàng.

Nàng xoay đầu né bàn tay ấy, nhưng hắn không muốn bỏ qua, lại véo véo mũi nàng, thế là nàng đành phải thốt ra hai từ: “Thái tử.”

Hắn cười thành tiếng: “Nàng rất ghé hắn à?”

“Ừm.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ...”

Nàng cắn cắn đôi môi anh đào chúm chím, chẳng nói tiếp nữa.

Chàng dùng ngón tay chà khẽ lên đôi môi nàng, dịu dàng dỗ dành: “Nói đi, vì sao lại ghét hắn?”

Nàng nhắm mắt lại phụng phịu: “Vì sao phải cho người biết?”

Hắn cười nửa đùa nửa thật: “Nàng nói với ta, ta sẽ chuyển lời cho hắn, để sau này hắn không đáng ghét như vậy nữa.”

“Thật ư?” Nàng hằm hừ: “Tại hắn hôn ta.”

Mộ Trầm Hoảng phì cười: “Vậy nàng cũng hôn lại hắn.”

Đúng là một ý kiến tồi, không đáng tin! Nàng phụng phịu hừm một tiếng không thèm để ý, lúc này toàn thân nàng càng trở nên khô nóng khó chịu, từng luồng khí nóng như muốn rang khô nàng, nàng muốn có một luồng khí mát, đôi bàn tay vô thức quờ quạng, hình như chạm phải một chỗ u lạnh nhất, đó là yết hầu của hân, nàng giống như đạt được ý đồ, đôi bàn tay nhỏ lần theo cổ hân, tiến xuống, thật đúng là một khối ngọc nhẵn bóng mát rượi, nhất định phải áp lòng bàn tay lên đó.

Ngực ai đó bị tập kích bất ngờ, bỗng nhiên cứng lại, thiên nhân giao chiến¹.

¹Thiên nhân giao chiến: Sự đấu tranh nội tâm giữa lẽ phải phải và dục vọng cá nhân.

Tiết Giai vội vã chạy tới Họa Xuân các, nhưng phát hiện Cung Khanh không có ở bên trong, cung nữ U Lan cũng không ở đó. Trong lòng có chút kinh ngạc

, một lát sau Độc Cô Đặc cũng vội bước tiến đến, nhìn thấy Tiết Giai đang đứng bên ngoài, liền vui mừng nói:

“Cung nữ kia bị đuổi đi rồi phải không?”

“Không thấy người.”

Độc Cô Đặc như bị dội chậu nước lạnh lên đầu, dòng cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt trong cơ thể bỗng như bị đông cứng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiết Giai chau mày nghĩ ngợi nói, “Huynh quay về đi, để sau hẵng nói.”

Độc Cô Đặc vừa hụt hẫng vừa lo lắng, không cam lòng hỏi: “Sau này còn có cơ hội sao?”

Tiết Giai nheo mắt, cười với vẻ đã dự tính trước: “Nhị ca, trên đời này chẳng có việc gì khó. Chỉ cần huynh muốn, huynh có gan, muội nhất định sẽ giúp.”

Độc Cô Đặc nghe được những lời này, sự hẫng hụt trong lòng như được an ủi phần nào. Bản thân thật không dễ dàng gì mới hạ quyết tâm để gao nấu thành cơm, ai ngờ không thấy gạo trong nồi, cảm giác này thật khiến cho người ta cảm thấy rất ảo não.

Tiết Giai đi về phía Minh Hoa cung, được nửa đường, lại đột nhiên có một suy nghĩ vụt qua trong đầu. Nàng lập tức quay người đi đến Noãn các. Khi còn cách một quãng trông đầy những khóm hoa đang nở rộ đón xuân, đã nhìn thấy Lý Vạn Phúc đứng trấn ở bên ngoài với cự ly vừa phải không xa cũng không gần, mà nội giám hầu hạ ở ngoài cửa cũng đứng cách Noãn các một đoạn khá xa, lập tức trong lòng nàng hiểu rõ mọi chuyện.

Nàng lặng lẽ xoay người, bắt giác cần môi. Quả nhiên nàng đã đoán đúng, trong lúc nàng đích thân đi gọi Nhị ca, Cung Khanh đã không đến Họa Xuân các, mà bị Mộ Trầm Hoàng diu đến đây.

Đúng là tâm tư này của Mộ Trầm Hoàng ẩn giấu rất sâu.

Hôm qua nàng cố ý đem chuyện của A Cửu phạt Cung Khanh treo phần thưởng hồng nói với Mộ Trầm Hoàng, để thăm dò xem Thái tử có ý gì với Cung Khanh không, nếu như không có ý, tất sẽ không nhúng tay vào việc này. Nhưng cho dù Thái tử có giúp, cũng chưa chắc đã khẳng định hân thích nàng ấy. Chẳng hạn như trong lúc chọn hoa thần, Thái tử đã đề cử Kiều Vạn Phương, xem ra giống như có vài phần kính trọng, nhưng mấy ngày hôm nay, lại chẳng thấy hân có biểu hiện gì đối với Kiều Vạn Phương, mà dường như đối với Hứa Cẩm Ca lại có phân hòa nhã quan tâm hơn.

Để hiểu rõ hơn về biểu ca, bất cứ việc gì cũng không được quan sát đơn giản ở mặt ngoài. Vậy thì lần này hân giúp Cung Khanh, phải chăng là vì thật sự thích nàng ấy, hay là cố ý để mình và người khác tưởng nhầm như vậy? Lấy Cung Khanh làm lá chắn để che giấu người thực sự trong lòng hân?

Tiết Giai nhíu mày, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy khó mà chắc chắn. Nhưng bất luận thế nào, việc Cung Khanh chính là người trong lòng hân cũng có tính khả thi rất lớn.

Trong Ngự hoa viên, Thảm Túy Thạch tháp tùng A Cửu ngắm phần thưởng hồng treo trên cây mà thấy như ngày dài tựa năm, trong lòng luôn nghĩ không biết giờ này Cung Khanh thế nào. Còn nhớ lần trước

đến làm khách ở Cung phủ, trong bữa tiệc, cả Cung phu nhân và Cung Khanh đều uống một chén rượu, chàng vẫn nhớ rõ, Cung Khanh mặt không đổi sắc, rõ ràng một chén rượu không đủ để khiến nàng say, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ là rượu trong cung ủ lâu nên nặng hơn? Hay là A Cửu giữ thủ đoạn để làm nàng mất mặt? Nhưng không phải chỉ có một mình nàng say, Hướng Uyển Ngọc và một vài người nữa cũng say cơ mà, có vẻ không giống như là A Cửu giữ trò ma mánh.

A Cửu được đi dạo cùng với người ở trong lòng, ban đầu tràn đầy hứng thú, nhưng được một lát thì ngay người cảm thấy có gì đó không bình thường, người này sao mà như mất hồn mất vía, bụng dạ để mãi tận đâu đâu? Chẳng giống như là đang đi dạo trong vườn, mà trái lại hết như kẻ mộng du.

Lập tức trong lòng A Cửu trào lên một cảm giác bức bối, nàng hất cằm vểnh lên như một con khổng tước kiêu ngạo, hậm hực nói: “Thẩm đại nhân nếu không có nhã ý ngắm cảnh, vậy mời quay về đi.”

Thẩm đại nhân như được ân xá, lập tức cáo lui.

Hắn đúng là nói đi là đi!

A Cửu nhìn theo bóng hắn, hậm hực giậm chân.

An phu nhân thầm nghĩ: Cái vẻ không biết phong tình, thờ ơ bạc bẽo này, thật giống hệt Thái tử, không hổ là quân thần cùng một ổ.

Thẩm Túy Thạch đi rồi, đi dạo một mình trong vườn này còn có ý nghĩ gì, A Cửu lập tức quay đầu lạnh lùng nói với đám người đang oanh oanh yến yến theo sau: “Các người cũng lui hết đi.”

Thực ra từ lúc Thái tử rời đi, các giai nhân ở đây cũng giống như Thẩm đại nhân đều sớm đã không còn tập trung, tâm tưởng để mãi tận đâu, nhận được ý chỉ của công chúa, tất cả bọn họ liền thuận thế cáo lui.

An phu nhân dịu dàng nói: “Công chúa bớt giận, Thẩm đại nhân trước đây chỉ chuyên tâm đến việc thi cử, đối với việc nữ nhân tình trường vốn không để trong lòng, cho nên có chút trì độn. Hơn nữa công chúa còn là kiều nữ cảnh vàng lá ngọc, cho nên Thẩm đại nhân hẳn cũng không dám nghĩ nhiều.”

A Cửu nhìn An phu nhân, muốn nói nhưng lại thôi, lát sau lại trề môi: “Phụ hoàng cũng thật đáng ghét, lúc nào cũng bảo phải đợi xem sao.”

“Hoàng thượng thương yêu công chúa, đương nhiên phải xem nhân phẩm Thẩm đại nhân thế nào.”

Cửu Công chúa giận dỗi thở dài, nói: “Thế nhưng ta sợ hắn lại ứng ý người khác.”

“Chẳng phải là hoàng thượng đã đánh tiếng với Tướng đại nhân rồi hay sao?”

A Cửu không nói gì nữa, nói thêm thì xấu hổ, nhưng cho dù là vậy, trong lòng vẫn bức nguyên như cũ.

“Nếu công chúa không yên lòng, thì đến mật tư doanh của Thái tử điện hạ mượn người, cài vào Thẩm gia, nếu Thẩm đại nhân có việc gì thì công chúa đương nhiên cũng biết.”

Đây đúng là một ý kiến hay, chỉ cần có một thay đổi nhỏ, thì mình cũng có thể biết rõ ràng rành mạch.

An phu nhân vừa cười vừa nói: “Công chúa đừng phiền lòng, ngoại trừ tiên nữ ở trên trời ra, còn nữ tử trong thế gian này, công chúa chính là người đứng đầu, trừ phi chàng ta là một kẻ ngốc, còn không thì sao có thể không thích công chúa cho được.”

Thật là chí lý, A Cửu đi thẳng đến điện Cần Chính tìm Mộ Trầm Hoàng.

Trong điện vắng lặng chẳng có người, A Cửu gọi thái giám đến hỏi: “Thái tử điện hạ đâu?”

“Bẩm công chúa, Thái tử điện hạ đến Ngự hoa viên ạ.”

“Vẫn chưa trở về sao?”

“Bẩm chưa.”

Kỳ lạ, lúc này huynh ấy nói có việc phải đi trước mà, huynh ấy đi đâu nhỉ?

Cung Khanh mê mê tỉnh tỉnh mở mắt ra, nhất thời cứ ngỡ mình đang ngủ, theo thói quen liền uể oải đuổi thẳng người vận hồng, kết quả là ánh mắt vụt sáng, quét qua một thân ảnh đoan chính mực thước, động tác vận hồng liền lập tức dừng lại, suýt chút nữa thì gãy người.

Rõ ràng nàng đang nằm trong Noãn các của hắn, còn hắn thì đang ngồi ngay ngắn trước thư án, trong tay cầm một quyển sách nhưng ánh mắt lại dính chặt trên người nàng, vẻ mặt như cười như không, ôn nhu mờ ám.

Lúc này nàng mới sực nhớ ra việc mình say rượu, lập tức ngồi bật dậy cáo lỗi: ‘Thần nữ thất lễ, xin điện hạ thứ tội.’

Hắn bước đến gần, hơi khom lưng, dáng vẻ ôn hòa nho nhã, giọng điệu ân cần quan tâm: “Cung tiểu thư có còn khó chịu nữa không?”

Lúc này cự ly sao gần quá, nếu như lập tức đứng dậy đi giày thì sẽ va phải cằm của hắn ... nên nàng không dám cử động mà chỉ hơi ngã đầu ra sau một chút, vô cùng lúng túng hỏi: “Sao thần nữ lại ở đây?”

Hắn nheo mắt cười nhìn nàng, “Sau khi nàng uống say, cứ túm chặt lấy ta không rời, đòi ta dẫn nàng đến Noãn các.”

Cung Khanh: “...”

Không thể nào, điện hạ. Cứ cho là thần uống say, cũng không thể nào mất lý trí như vậy.

Hắn cười cười nhìn nàng, ý nàng như vậy, không phải nàng cho rằng ta ...?

Ngừng lại một chút, má nàng chợt đỏ ửng lên, “Thần nữ quấy quả lâu rồi, vô cùng sợ hãi, đa tạ điện hạ chiếu cố.” Nói xong liền lập tức đi giày vội vàng rời khỏi nơi đó.

A Cửu ở Càn Chính điện đợi một lát, cuối cùng thấy Mộ Trầm Hoảng tinh thần sáng khoái phong độ thanh tao đi từ ngoài vào.

A Cửu đứng dậy hỏi: “Hoàng huynh vừa đi đâu vậy?”

Mộ Trầm Hoảng né tránh không trả lời, nở nụ cười vừa bí mật vừa nho nhã: “Tìm ta có việc gì?”

A Cửu hừm một tiếng, không tiện nói thẳng, chuyện bí mật theo dõi tình lang này, nói ra thật có chút mất mặt.

Mộ Trầm Hoảng chỉ cười cười không hỏi nữa, đi đến sau thư án ngồi xuống, gỡ tấu chương ra. Từ năm ngoái, sau khi Tuyên Văn đế để cho hắn giám sát quốc sự, một số việc triều chính đều giao cho hắn xử lý, nên trên mặt bàn xếp đầy mười mấy tấu chương.

Hắn có vẻ như không để ý đến sự có mặt của A Cửu, sau khi xem xong thì lấy bút phê duyệt.

A Cửu đành phải cố gắng tìm lời lẽ để mở đầu: “Hoàng huynh, muội muốn nói với huynh một việc.”

Mộ Trầm Hoảng ừm một tiếng, tiếp tục đọc tấu chương đang cầm trên tay.

“Hoàng huynh, mặt tư doanh ...”

Mộ Trầm Hoảng vẫn ừm một tiếng như cũ.

Cửu Công chúa chau mày, lấy tay giật quyển tấu chương trong tay hắn.

Lúc này Mộ Trầm Hoảng mới ngẩng đầu, thanh thoi ngã người ra sau, mỉm cười nói: “A Cửu muội muốn nói gì?”

Cửu Công chúa tức giận nói: “Muội muốn nói hoàng huynh, huynh thật là một người đáng ghét.”

Mộ Trầm Hoảng khẽ mỉm cười: “Ghét huynh sao còn đến tìm huynh?”

Cửu Công chúa hậm hực: “Muội muốn mượn dùng một người ở chỗ huynh, cài vào nhà Thẩm Túy Thạch.”

Mộ Trầm Hoảng cười nhạt “ồ” một tiếng, hỏi: “Làm gì?”

Cửu Công chúa không có cách nào khác đành phải nói rõ ý đồ của mình: “Muội muốn người đó giám sát các động tĩnh trong Thẩm phủ.”

Mộ Trầm Hoảng dựa người vào chiếc bàn phía trước, nhướn miệng cười nói: “Muội muốn biết điều gì?”

“Muội muốn biết có phải là có người thăm dò chủ ý của hần không, liệu hần có ý nghĩ khác không.” A Cửu buồn bực giậm chân, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Mộ Trầm Hoảng nghe xong, cười ha ha nói: “Nam nhân đều không thích phụ nữ hay ghen tuông, đặc biệt là những người ghen tuông tự dưng dưng chuyện. Người của mật tư doanh không dùng để thăm dò việc riêng tư của người khác.”

“Hoàng huynh huynh thật đúng là đáng ghét, đồ hẹp hòi! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!” Cửu Công chúa then quá hóa giận, phất tay áo bỏ đi.

An phu nhân đợi ở bên ngoài một lát, vừa thấy vẻ mặt công chúa liền biết ngay kết quả.

Bà ấy cười nói: “Công chúa, nô tì giúp người sắp xếp nhé, con trai của nô tì có quen biết vài người ở bên ngoài cung.”

A Cửu thở phào nhẹ nhõm, không bình tĩnh nói: “Người lập tức đi sắp xếp cho ta một người.”

Sau khi rời khỏi miệng hùm, Cung Khanh thở phào nhẹ nhõm, đứng ở trên đường dẫn về Minh Hoa cung, trong lòng chợt nghĩ đến một vấn đề nan giải. Bây giờ về đến Minh Hoa cung, nếu mọi người hỏi mình sau khi say rượu đã đi đâu, thì phải nói thế nào? Đặc biệt là Hường Uyển Ngọc, nếu như tỷ ấy tỉnh lại trước mình, nhất định sẽ truy cùng đuổi tận hỏi cho ra là mình đã đi đâu. Đương nhiên không thể nói là bị Thái tử đưa đến Noãn các, nếu không thì thật đúng là có nhảy xuống sông hồ thành (1) tắm cũng không sạch.

(1) Sông hồ thành : Sông đào để bảo vệ thành.

Nàng suy nghĩ một lát, rồi quay người đi bộ đến Trùng Dương cung.

Thứ nhất, ngày hôm nay phải rời khỏi hoàng cung, về tình về lý thì đều phải đến chỗ Hường Thái phi để cáo biệt, thứ hai, nếu người khác hoặc Hường Uyển Ngọc có hỏi đến, thì có thể nói, thời gian đó mình đã ở Trùng Dương cung cùng Hường Thái phi, đương nhiên sẽ không có ai nghi ngờ.

Nàng vừa đi đến bên ngoài cửa Trùng Dương cung, vừa khéo lại gặp Ninh Tâm cô cô từ bên trong đi ra, vừa thấy Cung Khanh, cô cô đã mỉm cười nói: “Thật tốt quá, Hường Thái phi vừa sai nô tì đi mời Cung tiểu thư.”

“Cô cô, thái phi cho gọi ta có việc gì?”

“Thái phi bị bệnh, nghĩ rằng tiểu thư hôm nay rời cung, nhất định sẽ đến cáo biệt, đợi mãi mà chẳng thấy bóng dáng tiểu thư đâu, Thái phi sốt ruột mới sai nô tì đi mời tiểu thư đến, đúng là khéo quá, có lẽ tiểu thư đã nghe được tiếng lòng của Thái phi rồi, những người cùng huyết thống, quả nhiên là giống nhau.”

“Thái phi bị bệnh gì?”

“Hôm qua sau khi Thái phi ăn một chút bánh ngọt liền cảm thấy trong miệng rất khô, nhất thời không đợi được đã uống một chút trà lạnh, kết quả là cả bụng và dạ dày đều đau quặn.”

“Đã mời thái y đến khám chưa?”

“Vừa mới đi mời, thái y còn chưa đến.” Nói đến đây, Ninh Tâm nhướn miệng cười, nói với giọng điệu có phần trách yêu: “Sao tiểu thư không thường xuyên đến thăm Thái phi, khó lắm mới vào cung được một chuyến, vậy mà mới đến được hai, ba lần. Thái phi thì ngày nào cũng mong chờ tiểu thư đến trò chuyện tâm sự với bà.”

Cung Khanh cười đau khổ, thầm nghĩ, ta vốn rất muốn đến thăm lão nhân gia, nhưng lại sợ lão nhân gia thăm sắp đặt để ta “ngẫu nhiên” gặp một người nào đó, thì thật sự là một điều tồi tệ.

Hai người vừa nói, vừa đi vào đến tẩm cung (1) của Thái phi

(1) Tẩm cung: Phòng ngủ của vua và hoàng hậu.

Hướng Thái phi đang tựa nửa người trên thành giường, thấy Cung Khanh đi đến liền đưa tay ra nói: “Nha đầu không có lương tâm này, không dễ mới vào được cung, vậy mà không chịu đến thăm ta, hay là chê bà già này vừa già vừa vô vị rồi?”

Cung Khanh bước đến, nắm lấy tay Thái phi, cười xòa nói: “Thái phi nói gì vậy, một người vui tính đáng mến như lão nhân gia, không biết bao nhiêu người thích.”

“Thích sao người không đến?” Hướng Thái phi không nhịn được véo véo gương mặt nhỏ nhắn nũng nịu của Cung Khanh, vô cùng trêu mến, yêu thương không thể diễn tả bằng lời.

Cung Khanh chỉ cười hi hi mà không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: Cháu sợ đến lại bị lão nhân gia người cài bẫy.

“Hôm nay quay về nhà đúng không?”

“Vâng ạ, một lát nữa sẽ về, vì vậy cháu vội đến để cáo biệt Thái phi.”

Hướng Thái phi vừa nghe đã xụ mặt: “Đúng là một nha đầu không có lương tâm, cô lão lão (2) ốm mà không chịu ở lại thăm nom sao?”

(2) Cô lão lão: Bà bác, bà cô (Cô của mẹ).

Ninh Tâm lập tức nói: “Đúng vậy, bên cạnh Thái phi tuy không thiếu kẻ hầu người hạ, nhưng tất cả đều không phải người thân ruột thịt, tiểu thư hãy ở lại đây thêm hai ngày, đợi Thái phi khỏe hơn rồi hãy về, Thái phi thích tiểu thư nhất, ngày nào cũng nhắc đến, cũng ngóng trông. Nếu tiểu thư mà không ở lại, chẳng biết Thái phi sẽ đau buồn đến nhường nào.”

Cung Khanh bất chợt cảm thấy có chút xấu hổ, cả Thái phi và Ninh Tâm đều nói đến như vậy, nếu nhỡ tâm bỏ đi, dù trên đầu có đội mũ lớn đến mức nào, thì cũng bị xem là bất hiếu. Có điều Thái phi đã bị bệnh, đoán chừng là cũng không đủ sức để sắp đặt “gặp gỡ ngẫu nhiên” gì đó ỉn, mình trốn ở trong Trùng Dương cung, A Cửu cũng sẽ không đến để gây sự trả thù, nghĩ vậy, Cung Khanh liền mỉm cười đồng ý.

“Vậy được, Khanh nhi sẽ ở lại đây thêm hai ngày với cô lão nhé!”

Hướng Thái phi vừa nghe đã vui vẻ, nắm chặt tay Cung Khanh nói: “Đứa bé ngoan, cô lão lão biết cháu là đứa hiếu thảo nhất mà.”

“Vậy để cháu đi báo cho biểu tỷ một tiếng.”

“Để ta sai người đi là được rồi.” Ninh Tâm lập tức quay lại dặn dò thị nữ trong điện: “Đến Minh Hoa cung báo cho Hướng Uyển Ngọc tiểu thư, nói Thái phi bị bệnh, Cung tiểu thư lưu lại vài ngày chăm sóc người, để Hướng tiểu thư về trước.”

Lúc này Minh Hoa cung, Hướng Uyển Ngọc cũng vừa tỉnh lại, nghe nói Hướng Thái phi bị bệnh liền đứng dậy cùng cung nữ đi đến Trùng Dương cung. Thứ nhất nàng muốn cáo biệt Thái phi, thứ hai cũng muốn hỏi Cung Khanh, hoa thần ban rượu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mình tại sao lại bị say?

Đang ở trước mặt Thái phi, nên Hướng Uyển Ngọc không tiện hỏi, chỉ nhìn Cung Khanh nháy nháy mắt.

Cung Khanh hiểu ý của nàng ấy, bèn quay sang nói với Hướng Thái phi: “Thái phi, cháu và tỷ tỷ có vài chuyện muốn nói thăm với nhau, Thái phi không được nghe lén đâu đấy.”

Thái phi cười xua xua tay: “Tiểu nha đầu các con còn có chuyện gì mà nói thăm chứ, chắc lại là chuyện tiểu công tử nhà ai tài giỏi anh tuấn chứ gì?”

Cung Khanh phì cười: “lão thái phi người đoán thật đúng.”

Hướng Uyển Ngọc đi cùng Cung Khanh ra đến hành lang, lập tức hỏi: “Tỷ đúng là vừa bị say rượu sao? Sao có thể như thế được? Bình thường ở nhà tỷ có thể uống năm ba chén và chưa bao giờ say.”

“Bởi vì công chúa đã bỏ thuốc vào trong rượu, nghe Tiết Giai nói, chỉ cần uống một giọt cũng say.”

Hương Uyển Ngọc vừa nghe đã giận tím mặt, “Tỷ muội ta rốt cuộc là đắc tội gì với nàng ta kia chứ, tại sao cứ năm lần bảy lượt gây khó dễ cho chúng ta như vậy. Nàng ta cứ ý mình là công chúa thì có thể tự tung tự tác coi trời bằng vung như vậy sao?”

“Có thể là do nàng ấy tâm trạng không được tốt, nên mới lấy mọi người ra trêu đùa khiến mình thoải mái hơn, vừa rồi muội nghe cung nữ nói, Hứa Cẩm Ca và Lý Sùng Minh cũng bị say.”

“Vậy hai người đó làm gì mà chọc đến cô ta vậy? Hay là không chịu nổi khi thấy người khác xinh đẹp hơn mình?”

Cung Khanh cười khở: “Nào ai biết, nhưng dù sao thì lễ hội hoa cũng đã kết thúc rồi.”

Hương Uyển Ngọc vẫn còn căm giận nói: “Muội cứ chờ xem, hôm nay nàng ta ý thế làm ra tất cả những điều này, nhất định có ngày ta sẽ hoàn trả đủ.”

“Tỷ tỷ có muốn lưu lại đây cùng muội thêm hai ngày nữa không, Thái phi bị bệnh, chúng ta ở lại với người thêm hai ngày nữa?”

Hương Uyển Ngọc lập tức nói: “Thái phi vẫn như trước đây có bao nhiêu người hầu hạ, ta thấy chỉ cần một mình muội ở lại là đủ, trong cung này ta không muốn ở thêm một ngày nào nữa.”

Hương Uyển Ngọc nhớ nhà da diết, sau khi cáo biệt Hương Thái phi thì lập tức rời cung, trở về nhà.

Cung Khanh cũng không muốn ở lại trong cung, nhưng

không có cách nào để rời đi, chỉ có cách duy nhất là Thái phi nhanh chóng khỏi bệnh, vì thế nàng liền hỏi Ninh Tâm: “Có phải cô có mời Tiết thái y đúng không?”

“Đúng vậy, mỗi lần Thái phi bị bệnh, đều mời hần đến.”

“Vậy thì tốt quá!” Chỉ cần Tiết thái y ra tay là trị được bệnh.

Sau khi Tiết thái y đến nhìn Hương Thái phi thì cả hai người đã ngầm hiểu ý nhau. Nữ nhân trong hậu cung này, thông thường số lần giả bệnh nhiều hơn số lần bệnh thật, chẳng hạn như Hương Thái phi lão nhân gia người, từ khi còn trẻ đã thường xuyên cần bệnh là bệnh. Tiết thái y đã quen với việc này nên không có gì kinh ngạc, rất điềm đạm kê cho lão thái phi một đơn thuốc bồi bổ sức khỏe, sau đó xin cáo lui.

Hương Thái phi khoan khoái tựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nhìn Cung Khanh, ánh mắt rạng rỡ lấp lánh giống như viên đá mắt mèo đang đeo trên ngón tay của bà.

Cung Khanh bị nhìn đến nổi da gà, nhớ lần trước, cũng chính ánh mắt hiền từ đôn hậu này đã cổ vũ động viên nàng hăm hở đi vào Dưỡng Hinh uyển, rồi ngẫu nhiên gặp phải người nào đó.

Ninh Tâm cô cô cười vui vẻ từ bên ngoài đi vào nói: “Thái phi, thuốc đã sắc xong rồi, Thái tử điện hạ nghe nói người bị bệnh nên cố ý đến thăm.”

Hương Thái phi lập tức lộ vẻ ngạc nhiên bất ngờ, như thể không hề hay biết Thái tử điện hạ sẽ giá lâm vậy.

Đối mặt với vẻ vô tội của Hương Thái phi, Cung Khanh không nói gì, chỉ cung kính đứng lên cung nghênh Thái tử điện hạ.

Đúng là chiêu tốt không sợ dùng nhiều.

Một lát sau Mộ Trầm Hoàng đi vào, ánh mắt xa xăm, như cười như không quét qua gương mặt nàng, sau đó cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Cung tiểu thư cũng ở đây sao?”

Cung Khanh đáp: “Bẩm điện hạ, Thái phi bị bệnh, thần lưu lại đây thêm hai ngày ạ.”

“Thật tốt quá!”

Cung Khanh: “...”

Cái gì mà tốt quá? Hai người đúng thật là phối hợp ăn ý.

Mộ Trầm Hoàng đi đến ngồi xuống bên cạnh giường của Hương Thái phi, vẻ mặt ân cần hỏi: “Thái phi có chỗ nào không khỏe? Thái y đã đến khám cho người chưa?”

“Tiết Lâm Phủ đã đến kiểm tra rồi. Thái tử dạo này bận việc gì mà sao không thấy đến đây?”

“Ta không bận gì, chỉ ở trong Noãn các đọc sách và xem một số ghi chép.”

Không phải là ảo giác chứ, hẳn còn cố tình nhấn mạnh hai chữ “Noãn các” ... Nhớ lại tình cảnh lúc này, tim nàng bỗng đập thình thịch, không lẽ cảm giác khác thường ở môi là ...? Vừa nghĩ đến khả năng đó, trong lòng nàng như nổ “bùm” một tiếng, nhất thời trái tim không còn đập theo đúng quy luật của nó. Đúng lúc này, Mộ Trầm Hoàng cũng đưa mắt như cười như không nhìn nàng một cái.

“Cung tiểu thư có thường đến thăm Thái phi không?”

“Thần cũng không thường đến.”

Hướng Thái phi thở dài, nói với giọng đầy tiếc nuối: “Ngươi và Khanh nhi lúc còn nhỏ thường hay chơi với nhau, chẳng hiểu sao càng lớn càng trở nên xa lạ? Lúc nào mở miệng cũng Cung tiểu thư, ta nghe cảm thấy thật xa cách. Lúc còn nhỏ, ngươi thường gọi nha đầu này là Khanh muội muội, nghe thân thiết biết dường nào. Trong mấy tiểu cô nương ở trong cung, là ngươi thích nó nhất đấy.”

Mộ Trầm Hoàng cười cười không nói.

“Khanh nhi cũng gọi ngươi là Thái tử ca ca và thích chơi với ngươi nhất. Hai đứa thật giống như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy.”

Cung Khanh hai má đỏ bừng, lời nói cứ nghẹn trong cổ họng ... Có chuyện này sao, cô lão lão? Người đừng ỷ là cháu không nhớ chuyện ngày nhỏ mà cố tình bịa đặt.

Mộ Trầm Hoàng nhoèn miệng cười: “Đúng vậy, Khanh muội muội khi còn bé hoạt bát đáng yêu, ngày thơ trong sáng thật khiến người khác động lòng.”

“Khanh muội muội!” Cung Khanh cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, trái tim run rẩy. Thái tử điện hạ, xin ngài cứ gọi Cung tiểu thư là được.

“Đúng rồi, Khanh nhi, cháu chơi một bản nhạc nghe đi. Thái tử chưa từng nghe Khanh nhi chơi đàn đúng không, nhạc công trong cung cũng không bằng đâu.”

Cung Khanh như thấy tối sầm trước mặt, Thái phi người muốn ta biểu diễn tài năng một mình sao?

Mộ Trầm Hoàng mỉm cười gật đầu: “Được, Lý Vạn Phúc, người đi lấy chiếc sáo của ta lại đây, Thái phi, chúng cháu hợp tấu một khúc được không?”

“Tốt lắm, hay lắm!”

Ninh Tâm cô cô động tác mau lẹ, lập tức sai người mang cây tiêu vĩ cầm mà Hướng Thái phi yêu thích nhất đến. Lý Vạn Phúc cũng chỉ trong nháy mắt đã mang cây sáo của Thái tử vào.

Cung Khanh bị tốc độ nhanh chóng của hắn làm cho kinh ngạc, Lý tổng quản người là Thổ Hành Tôn tái thế sao ...?

“Vây cùng hợp tấu khúc ‘Phượng cầu hoàng’ nhé.” Hướng Thái phi cười tủm tỉm nói.

Cung Khanh: “...”

Lão nhân gia người quả nhiên là chọn khúc nhạc này, có cần phải lộ liễu thế không?

Đối với việc Hướng Thái phi chọn khúc nhạc kia, Mộ Trầm Hoàng cũng chẳng tỏ vẻ bất ngờ. Rõ ràng, tâm tư của Hướng Thái phi thật giống như lòng dạ của Tư Mã Chiêu (1), vốn chẳng có chút che giấu nào.

(1) Lòng dạ của Tư Mã Chiêu:

Thế là, tiếng sáo du dương và tiếng đàn uyển chuyển cùng vang lên trong Trùng Dương cung vốn lặng lẽ tĩnh mịch, sự kết hợp của hai người ấy thật không thể chê vào đâu được.

Hướng Thái phi ý như chưa tận, lại cười tủm tỉm nói: “Nếu Thái tử ngày nào cũng đến thổi một khúc, thì bệnh của ta không cần uống thuốc cũng khỏi.”

Mộ Trầm Hoàng đặt sáo xuống, cười híp mắt nói: “Tốt quá, vậy ngày nào cháu cũng đến.”

Cung Khanh: “...” Cô lão lão người có thật là bị bệnh không?

“Nếu Thái tử điện hạ mỗi ngày đều đến đây thổi sáo, bệnh của Thái phi lão nhân gia người sẽ khỏi, như vậy không cần Khanh nhi phải lưu lại bên cạnh Cô lão lão nữa đúng không?”

Hướng Thái phi lập tức nói: “Vậy không được, phải nghe hợp tấu mới có hiệu quả!”

Cung Khanh: “...” Cô lão lão, người thắng rồi.

Hướng Thái phi uể oải thở dài một tiếng nói: Ninh Tâm, dù ta đi phơi nắng một lát. Khanh nhi, thay ta tiếp đãi Thái tử, ta sẽ quay về ngay thôi.”

Cung Khanh không nói gì, đưa mắt nhìn theo bóng dáng mạnh khỏe nhanh nhẹn của Thái phi, thầm nghĩ: “Cô lão lão người nhanh nhẹn như thế, chẳng có chút gì giống bị bệnh cả. Người làm vậy là định đóng vai bà mối chứ gì? Haiz ... tốt hay xấu thì cũng là Thái phi, cái trò làm mối bắc cầu này chỉ ít cũng mang chút hơi hướng cung đình, mà chẳng phải những thứ nhỏ nhặt nhất trong cung cũng cao thâm khó lường hay sao, Thái phi đừng có để lộ liễu như vậy chứ ...”

Sau khi xỏ ra một tràng suy nghĩ, Cung Khanh quay đầu lại, vừa khéo đụng phải ánh mắt của Mộ Trầm Hoảng. Được rồi, vị Thái tử điện hạ này, người ta mới là ánh mắt cung đình chính cống, thâm trầm sâu kín như nước hồ không nhìn thấy đáy, nhưng trên bề mặt lại lẩn tẩn gọn sóng, nổi lên những tia sáng ảm áp hiền hòa.

Cung Khanh nghiêm mặt nói: “Thái tử điện hạ một ngày phải xử lý trăm công nghìn việc, Thái phi ở đây đã có thần nữ chăm sóc, xin điện hạ yên tâm.”

Định tiễn khách sao? Hắc cười thầm: “Hôm nay ta không bận.”

“Vậy ngày mai, nếu điện hạ quá bận, thì không cần phải đến, mình thần nữ chăm sóc Thái phi là được.”

Mộ Trầm Hoảng khẽ chau mày tỏ vẻ suy nghĩ: “Ngày mai nếu là quá bận ...” Hắc ngừng một lát rồi nghiêm mặt nói: “Thì ta sẽ đến một lần, còn nếu không bận, thì ta sẽ đến ba lần sáng, chiều, tối, Khanh muội muội thấy thế nào?”

Cung Khanh: “...” Ồ được, người thắng rồi!

“Ngón đàn của Khanh muội muội thật điêu luyện, ngày mai chúng ta sẽ cùng hợp tấu khúc ‘Cao sơn lưu thủy’ (1) nhé.”

(1) Cao sơn lưu thủy: Tri âm tri kỷ. Câu này gắn với tích Bá Nha – Tử Kỳ. bá Nha có tài gảy đàn, duy chỉ có Tử kỳ biết thưởng thức. Một lần Bá Nha gảy đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Tử Kỳ liền bảo: “Đánh đàn hay thay, vời vời tựa Thái Sơn.” Đến đoạn miêu tả nước chảy, Tử Kỳ lại nói: “Đánh đàn hay thay, cuộn cuộn như sông nước.” Khi Tử Kỳ lâm bệnh mất, Bá Nha đến gảy đàn trước mộ tri âm rồi đập cây đàn vào tảng đá, từ đó trở đi không bao giờ động đến cây đàn nữa.

Cung Khanh bị mấy tiếng “Khanh muội muội” của hắc làm cho nóng bừng mặt, lông mày dựng ngược, nói không chừng đêm nay Thái phi hết bệnh thì sao. Ai thêm làm tri âm tri kỷ của người, ngày mai ta sẽ về nhà, người đến mà làm tri âm tri kỷ với Hướng Thái phi.

“Khanh muội muội ...”

“Thái tử điện hạ, thần nữ đi xem Thái phi sao mãi vẫn chưa quay lại.” Cung Khanh đứng dậy đi ra cửa, còn cảm thấy sau lưng tê cứng giống như bị cả đàn kiến đang bò lổm ngổm trên đây, “Khanh muội muội ...” Hừ, hắc sao có thể gọi suốt suốt như vậy được nhỉ, lại còn thâm tình quyến luyến nữa chứ, thật là báỉ phục, báỉ phục.

Mộ Trầm Hoảng tùm tùm cười đứng dậy, phủi vạt áo, ừm, tạm thời đến đây đã.

Hướng Thái phi đang nhắm mắt dưỡng thần, trên khóe môi điểm nụ cười mừng vui khắp khối. Nếu như nha đầu ấy được gả cho Thái tử, An Quốc Công phủ lại có thể hưởng cảnh an nhàn hơn mười năm nữa. Không những thế, thân già này đến cuối đời cũng vẫn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Đang thoải mái nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói khe khẽ: “Thái phi đã ngủ chưa?”

Bà mở mắt ra, thấy Cung Khanh đang hỏi Ninh Tâm.

“Sao cháu lại đến đây, Thái tử đâu?”

“Cháu đến xem, nếu Cô lão lão đã ngủ, thì sẽ quay về lấy cho người tắm chăn mỏng đắp khỏi lạnh.”

“Không cần phải để ý đến ta, cháu về nói chuyện với Thái tử đi.”

“Thái tử đã đi rồi ạ.”

Hướng Thái phi lập tức hỏi: “Cháu khiến cho nó tức bỏ đi đúng không?”

Cung Khanh không nói, là hẳn khiến cho nàng bực mình bỏ đi thì có.

Hướng Thái phi có chút tức giận, nha đầu này sao chẳng được di truyền một chút chí tiến thủ nào của ta nhỉ, năm đó khi ta nhập cung, từ Lục phẩm đã một đường phấn đấu lên đến Nhị phẩm. Lúc này có cơ hội như vậy, mà nó chẳng biết quý trọng gì.

Cung Khanh bước đến, ngồi xổm bên cạnh chân Thái phi, cười hì hì nói: “Cô lão lão, cháu có chuyện riêng muốn nói với người.”

Ninh Tâm lập tức hiểu chuyện bảo cung nữ lui ra.

“Cháu nói đi.”

“Cô lão lão, người không cần phải hao tâm tổn trí sắp xếp cho cháu như vậy. Mẫu thân không muốn cháu tiến cung, cháu cũng không muốn, tính cách hoàng hậu Cô lão lão rõ hơn ai hết, lại còn A Cửu nữa, thật không phải là người dễ đối phó. Một lúc nào đó, e là lại có một nhân vật khó đối phó hơn cả hai người kia xuất hiện, cháu thật sự không muốn ở với mấy người hay thích gây phiền phức đó, thật chẳng có ý nghĩa gì.”

Cung Khanh dứt khoát đem những suy nghĩ của mình nói thẳng ra, để tránh Cô lão lão lại sắp đặt chuyện cho nàng.

Hướng Thái phi nói: “Ta biết A Cửu bắt nạt cháu, đó là bởi địa vị của cháu thấp hơn nó. Năm đó khi ta tiến cung, chẳng qua cũng chỉ là Lục phẩm, cả một đám người như hoàng hậu, quý phi, thực phi ở trên đầu, có ai là không bắt nạt ta, đến khi hoàng hậu qua đời, việc hậu cung do mình ta cai quản, đến lúc đó có kẻ nào dám nói với ta nửa điều? Nếu cháu muốn người khác không ức hiếp mình, thì cháu phải đứng trên đầu bọn họ, khi cháu có quyền thế, có địa vị, ai còn dám bắt kính với cháu nữa? Kể cả người đó là A Cửu, đến lúc cháu làm hoàng hậu của nó, cháu xem xem nó có dám làm khó dễ mình nữa không.”

Cung Khanh gật đầu: “Vâng, Cô lão lão nói rất đúng, nhưng tranh đấu với mấy người đó thì có ý nghĩa gì? Cháu không muốn cả một đời hao tâm tổn sức với những việc tranh đấu vô bổ ở chốn này, cuộc đời ngắn ngủi, có non xanh nước biếc để thưởng ngoạn, có cuộc sống tự do tự tại để ném trải, vì sao phải vắt kiệt tâm huyết vào tranh đấu với những mưu sâu kế hiểm chốn hậu cung này?”

Lời nói của nàng đụng chạm đến những điều tiếc nuối nhất trong lòng Hướng Thái phi. Đúng, cả đời bà chỉ trong cung, Giang Nam và phía Bắc Trường Thành hình dáng thế nào, bà đời này đã vô duyên không được nhìn thấy.

Cung Khanh nở nụ cười xinh đẹp: “Khanh nhi tự thấy bản thân không ngu ngốc, nếu thật muốn đấu trí, Cô lão lão cho rằng cháu đấu không lại bọn họ sao? Cháu ẩn nhẫn né tránh, chẳng qua là không muốn chuyện nhỏ không nhẫn nại sẽ làm hỏng chuyện lớn, không muốn đem phiền phức đến cho phụ thân mình.”

Lời tuy như vậy, nhưng nha đầu kia xinh đẹp thế này, rõ ràng là Thái tử có ý, nếu từ bỏ thì thật đáng tiếc, Hướng Thái phi đang muốn tiếp tục khuyên bảo Cung Khanh, thì nàng đã cười nói: “Cô lão lão người thực ra không hề bị bệnh đúng không?”

Hướng Thái phi: “...”

Cung Khanh cười ha ha nói: “Nếu Thái phi không bệnh, vậy hôm nay cháu quay về nhà nhé!”

“Cháu thật không muốn ở lại vài ngày sao?”

“Vậy cháu ở lại thêm một ngày, mai sẽ về.”

Hai người đang nói chuyện thì Ninh Tâm chạy vào báo: “Thái phi, Tiết Giai tiểu thư đến.”

Hướng Thái phi tâm trạng không tốt, lại cũng không có cảm tình gì với người nhà của Độc Cô Hoàng hậu, liền phát tay: “Nói ta ngủ rồi, Khanh nhi, cháu đi chào hỏi một tiếng.”

Cung Khanh vâng lời gật đầu, đi vào trong điện, Tiết Giai nhìn thấy Cung Khanh liền nắm lấy tay nàng, vui mừng nói: “Tỷ tỷ vẫn còn ở đây chưa về sao, thật tốt quá!”

“Thái phi bị bệnh nên ta ở lại thêm một ngày.”

“Muội nghe nói tỷ tỷ chưa đi mà ở lại Trùng Dương cung, nên vội vàng đến đây.” Nàng ấy đưa mắt nhìn cung nữ trong điện, rồi ghé sát tai Cung Khanh nói nhỏ: “Sao tỷ tỷ cũng say, chẳng phải muội đã dặn tỷ đừng uống rượu sao?”

Cung Khanh nói nhỏ: “Muội muội đã có ý nhắc nhở, sao ta lại uống chứ, ta chỉ ngậm rượu trong miệng rồi nhổ ra khăn tay.”

Tiết Giai ngẩn người: “Vậy đã xảy ra chuyện gì?” Nàng ấy chớp chớp mắt rồi như chợt hiểu ra điều gì, nói: “Muội đoán là Lâm Giang Tiên vô cùng lợi hại, chỉ cần dính vào môi thì cũng có thể trở thành nguyên do kích thích công hiệu.”

Cung Khanh cũng không nghĩ ra nguyên do nào khác, trừ phi trong bánh hoa cũng có chất độc, nhưng lúc đó nàng chẳng để tâm, sau khi đã nhìn qua một lượt, thấy mọi người đều ăn nên nàng mới cắn một miếng, mà Tiết Giai ăn liền hắt hai miếng nhưng cũng có sao đâu. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn cách tin vào hướng giải thích này của Tiết Giai.

“Thôi bỏ đi, say xấu mặt một chút cũng chẳng sao, đa tạ muội muội có lòng tốt đã nhắc nhở.”

Tiết Giai trề môi làm ra vẻ giận dữ nói: “Sao tỷ tỷ khách khí như người ngoài vậy, muội và tỷ vừa gặp đã thấy như thân quen, tự trong đáy lòng, lúc nào muội cũng xem tỷ như là người nhà vậy, lần sau tỷ không được khách khí với muội như vậy nữa nhé, nếu không thì đúng thật coi muội là người xa lạ.”

Cung Khanh cười: “Được rồi, ta chỉ mong sao có một cô em gái giống như Tiết muội muội đây.”

“Mấy ngày nữa là đến lễ Thượng Ty, lúc đó muội muội sẽ tặng cho tỷ một niềm vui bất ngờ.” Tiết Giai mím môi cười ra vẻ bí mật, “Muội muội xin cáo từ, lễ Thượng Ty gặp lại.”

Cung Khanh cười gượng, các ngày lễ hội sau năm mới sao nhiều thế, mà Tuyên Văn để lại là người vừa thích hưởng lạc, vừa thích ồn ào náo nhiệt, nên chẳng bỏ qua ngày lễ nào. Đến lúc đó, chỉ sợ là lại gặp phải người không muốn gặp.

Còn Tiết Giai, nàng ấy sẽ tặng mình niềm vui bất ngờ gì nhỉ? Cung Khanh thực ra cũng chẳng ôm hy vọng, bởi từ lúc bị Mộ Trầm Hoảng ngoắc phải rách váy, vận may cũng như bị hấn móc luôn đi vậy, cả ngày chỉ gặp toàn điều xui xẻo.

Thế nhưng càng sợ gặp hấn, thì hấn lại càng hay xuất hiện.

Ăn tối xong, hấn liền đến “vấn an” Hướng Thái phi.

Thái tử điện hạ, xem ra hôm nay người thật sự không bận nhỉ, Cung Khanh kiên quyết nhất định sáng sớm mai sẽ rời đi, không cùng hấn hợp tấu bản “Cao sơn lưu thủy” kia.

“Thái phi đã khỏe hơn chưa?”

“Ai da! Tuổi đã cao rồi, khỏe hay không khỏe thì có khác gì nhau đâu.” Hướng Thái phi sau khi nói chuyện với Cung Khanh lúc sáng, bị những lời nói của nàng đả kích, mặt ủ mày chau một mồi, dường như bệnh còn nặng hơn buổi sáng.

Mộ Trầm Hoảng nói: “Cháu mang theo đèn hoa thần, thái phi có muốn ra vườn ngắm đèn không?”

“Cũng được.” Hướng Thái phi vừa nghe nói đã ngẩng đầu, lập tức ngồi dậy dắt tay Mộ Trầm Hoảng, sau đó lại kéo tay Cung Khanh, vừa dắt vừa kéo cả hai người đi ra ngoài điện.

Tư thế này khiến Cung Khanh vô cùng khó xử, Hường Thái phi, người thực ra lúc này đang muốn hóa thân thành một sợi tơ hồng đúng không?

Mộ Trầm Hoàng rõ ràng là đã có chuẩn bị rồi mới đến, ở bên ngoài hành lang đặt rất nhiều đèn hoa thần, trong đèn đã tắt

sẵn nên, ánh sáng ấm áp lấp lánh trong màn đêm.

Hường Thái phi chỉ về phía luống hoa ở phía trước hành lang, “đều treo lên cây hoa quế kia nhé!”

Lý Vạn Phúc lập tức sai cung nữ mang đèn lồng hoa lên cây hoa quế. Đương nhiên, Lý tổng quản là người thiện nghệ trong việc hiểu ý người khác nên đã giữ lại một cái, đặt xuống bên cạnh chân Thái tử điện hạ.

Mộ Trầm Hoàng cầm chiếc đèn lên đưa cho Cung Khanh: “Khanh muội muội cũng đi treo đi.”

Hường Thái phi liền cầm ngay lấy chiếc đèn, dúi vào tay Cung Khanh: “Đi treo đèn để cầu may, cầu hoa thần ban cho cháu một mối lương duyên tốt. Nhanh đi đi.”

Cung Khanh bước lên trước, Lý Vạn Phúc dẫn thái giám và cung nữ lui xuống.

Cung Khanh vừa treo chiếc đèn lên, đã nghe thấy tiếng Mộ Trầm Hoàng phía sau lưng: “Cung tiểu thư rất thích đèn lồng phải không?”

“Sao điện hạ lại nói vậy?”

Hắn cười cười: “Sáng nay lúc nàng say rượu, cứ đòi lấy chiếc đèn lồng treo ở hành lang. Còn có một lần ...” Nói đến đây, hắn lại dừng lại, cười mà không nói tiếp.

Còn có một lần cái gì? Nàng nghi hoặc nhìn hắn, đôi mắt trong veo lóng lánh như sóng nước mênh mông, hút người ta chỉ muốn sa vào.

Dưới đèn ngấm mỡ nhân, quả nhiên sắc đẹp càng thêm phần cuốn hút, nàng kiều diễm nhẹ nhàng, giống như tinh linh nổi bật giữa khóm hoa.

Hắn khẽ ho nhẹ một tiếng: “Nửa tháng qua, Cung tiểu thư ở trong cung đã phải trải qua nhiều việc không dễ chịu gì, cho nên ta mang mấy chiếc đèn hoa thần tới, hy vọng nàng ngắm nhìn sẽ thấy vui vẻ hơn.”

Hắn biết nàng ở trong cung đã phải trải qua những việc không mấy dễ chịu? Trong lòng nàng thoáng chút rung động, muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thốt nên lời. Có câu nói này của hắn, những ủy khuất nàng phải chịu trong nửa tháng qua bỗng chốc như tan thành mây khói tản ra dưới ánh đèn sáng ấm áp này.

Ánh mắt hắn hấp háy cười, trên cây hoa quế treo đầy những ngọn đèn hoa thần, tỏa ánh sáng dịu dàng ấm áp, phản chiếu vào mắt hắn, giống như một biển sao đang nhấp nháy.

“Không biết có còn cơ hội, hàng năm được cùng nàng treo đèn dưới tán cây không?”

Lòng nàng chấn động, tim đập thành thịch, không ngờ hắn lại mượn cơ hội này để bày tỏ. Mặt nàng nóng bừng, trong lúc nguy cấp chợt nảy ra cách đối phó hữu hiệu, nói: “Nữ tử chưa kết hôn mới được treo đèn hoa thần, ý của điện hạ là muốn thần nữ cả đời này không lấy được chồng sao?”

Nàng giả bộ không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, đi thật nhanh quay về bên cạnh Hường Thái phi.

Hắn xoa xoa cằm, haiz, thật đúng là cứng đầu cứng cổ, chẳng chịu cho người ta một chút cơ hội nào, muội tử.

Ngụ ý bày tỏ nhưng bị nàng ngó lơ, Thái tử điện hạ đành phải tạm thời hồi cung, chuẩn bị ngày mai lại đến “công thành.” Vừa về đến Đông Cung, nội thị luôn theo sát bên cạnh Độc Cô Hoàng hậu Vạn Minh Lâm liền thỉnh hắn đến Tiêu Phòng điện.

Lúc này, trong Tiêu Phòng điện đèn đuốc sáng trưng, A Cửu ngả hẳn người tựa vào Độc Cô Hoàng hậu, giống hệt một con mèo lười.

Triệu Quốc phu nhân và Tiết Giai cũng ở đó.

Mộ Trầm Hoàng vừa bước vào, Độc Cô Hoàng hậu đã lộ rõ vui mừng, nói: “Hoàng nhi, con qua đây!”

Mộ Trầm Hoàng đi đến ngồi xuống, không đợi Độc Cô Hoàng hậu mở lời, đã nói luôn: “Mẫu hậu muốn hỏi nhi thần, trong hai mươi bốn vị tiểu thư, ai là người thích hợp nhất đúng không?”

Độc Cô Hoàng hậu cười: “Đúng là ý này. Vừa hay có cả Triệu Quốc phu nhân ở đây, đều là người nhà, có thể cùng đàm luận.”

Mộ Trầm Hoàng cười nhạt: “Chuyện hôn sự của nhi thần chẳng lẽ không phải là do mẫu thân và phụ hoàng làm chủ, lời nhi thần nói tính làm gì?”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Hài tử này, coi như là chúng ta làm chủ, nhưng cũng muốn hỏi ý kiến của con.”

“Nếu nhi thần không thể làm chủ, vậy hà tất phải hỏi ý kiến của nhi thần làm chi?”

“Ày da, tốt xấu gì thì con cũng nói ra một người đi, sao con biết con thích mà ta và phụ hoàng con không thích?”

Mộ Trầm Hoàng chỉ cười không nói. Khéo quá ...

Độc Cô Hoàng hậu lại tiếp lời: “Con nói đi, chỉ cần không phải Hường Uyển Ngọc và Cung Khanh, còn bất kể người nào khác cũng đều có thể bàn bạc.”

Quả nhiên ...

“Những nữ tử này, dù là gia thế hay dung mạo đều khó phân cao thấp, nếu không, mẫu hậu cứ tùy thích chọn lấy một người là được.”

Mộ Trầm Hoàng tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm, giống như việc ấy chẳng liên quan đến mình.

Độc Cô Hoàng hậu bị chọc tức điên lên, nhưng vẫn phải kiềm chế nói: “Rốt cuộc là con thích người nào? Dù sao cũng phải có một người vừa ý hơn chứ?”

Mộ Trầm Hoàng xoa xoa cằm, hồi lâu mới nói: “Ừm, đều như nhau.”

Độc Cô Hoàng hậu: “...”

Vậy ý của con là đều muốn, hay đều không muốn?

A Cửu hừ một tiếng: “Mẫu hậu đừng hỏi nữa, miệng của hoàng huynh có lấy trăm cạy cũng không ra.”

Tiết Giai phì cười: “Miệng biểu ca đâu phải vỏ trai.”

Triệu Quốc phu nhân liền quát một tiếng: “Đừng nói bậy.”

Tiết Giai nhún vai lè lưỡi, nhìn Mộ Trầm Hoàng thản nhiên cười.

Độc Cô Hoàng hậu buồn bực thở hắt ra, con lớn không nghe lời mẹ, coi như hôm nay vẫn không chạm được đến tâm tư của nó.

Triệu Quốc phu nhân thấy hai mẹ con có vẻ căng thẳng liền cười giảng hòa: “Hoàng hậu, người thấy Hường Uyển Ngọc thế nào?”

Độc Cô Hoàng hậu nói: “Gia thế tốt, dung mạo đẹp, con người cũng đoan trang cẩn trọng, kết duyên với A Đặc, tất nhiên là xứng tầm.”

A Cửu tỏ vẻ xem thường nói: “Mẫu hậu, hôm chọn hoa thần, nàng ấy tự đề cử chính mình.”

Tiết Giai cười khanh khách nói: “Di mẫu, hình như Nhị ca thích Cung tiểu thư hơn.”

Độc Cô Hoàng hậu chau mày, trên mặt lộ vẻ không vui.

Triệu Quốc phu nhân vội vàng néo cho nhi nữ một cái, trách mắng: “Con đừng hàm hồ.” Bà đã sớm biết Hoàng hậu và A Cửu đều không thích Cung Khanh, đương nhiên không thể lấy về một nàng dâu như vậy để đắc tội với hai người bọn họ.

“Mẫu hậu, tự đề cử hoa thần thì cũng đâu có gì sai.” Mộ Trầm Hoàng cười nói: “Điều đó cho thấy, Hường tiểu thư là một nữ tử tự tin hiếu thắng, Hầu phủ có lẽ cần một nữ chủ nhân như vậy.”

Triệu Quốc phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, A Đặc tính không cẩn trọng, thường hay hồ đồ, cần một thê tử chín chắn điềm tĩnh để cai quản gia sự. Ta thấy Hường Uyển Ngọc rất tốt, nếu hoàng hậu đồng ý, ta sẽ sai người đến An Quốc công phủ đề nghị kết thông gia.”

Hoàng hậu gật đầu: “A Đặc sớm sinh con trai, phụ thân ở dưới suối vàng có biết được cũng an lòng.”

Mộ Trầm Hoàng đứng dậy nói: “Mẫu hậu, nhi thần vẫn còn một số tấu chương chưa xem, vậy xin lui trước.”

“Việc của con vẫn chưa bàn bạc xong.”

“Sang năm mới tuyển phi, mẫu hậu vội làm gì? Lần lượt còn có lễ Thượng Ty, tết Đoan Ngo, tết Trung Thu, tết Nguyên Đán, tết Nguyên Tiêu, mẫu hậu không ngại lại gọi các nàng ấy tiến cung, ở thêm dăm bữa nửa tháng, người cứ xem xét cẩn thận, nhất định sẽ chọn được một người vừa ý.” Nói xong hần cười tủm tỉm rời đi.

Độc Cô Hoàng hậu tỏ vẻ chán nản, nhi tử này, thật trái ngược hoàn toàn với nhi nữ đang ở bên cạnh bà, nhi nữ có điều gì cũng đều lộ rõ ngay trên nét mặt, còn nhi tử thì lúc nào cũng giấu kín bụng. Có lẽ điều này là do có liên quan đến cách giáo dục từ bé của cả hai người. Vì Mộ Trầm Hoàng sau này sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất trị vì đất nước, nên từ nhỏ cả Tuyên Văn đế và hoàng hậu đối với hần với hần đều vô cùng nghiêm khắc, truyền thụ đạo quân vương, tùy cơ ứng biến, chế định sách lược, kết quả là chẳng ai có thể đoán biết được tâm ý của hần.

Sáng sớm hôm sau, Cung Khanh rời Trùng Dương cung, Hường Thái phi biết nàng quyết không nán lại, nên cũng không cưỡng ép.

Cung phu nhân vừa nhìn thấy nữ nhi, thiếu chút nữa vui mừng mà rơi lệ, từ lúc Cung Khanh sinh ra, cả hai người chưa bao giờ phải xa nhau lâu thế, những ngày qua quả thực bà luôn cảm thấy ngày dài tựa năm vậy.

Cung phu nhân kéo Cung Khanh đến gần, cẩn thận hỏi han sự tình trong cung, bà rất lo lắng không biết “chuyện sở dùi” giống như lần trước có phát sinh thêm nữa hay không. Cung Khanh vội trấn an bà rằng không có.

Cung phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cười yên tâm nói: “Thật tốt quá!”

Hai mẹ con vừa nói được vài câu thì Hường Uyển Ngọc đến.

Bước vào trong phòng, Hường Uyển Ngọc nhìn Cung Khanh cười nói: “Tỷ cứ tưởng muội muội sẽ ở lại thêm vài ngày chứ, xem ra muội muội cũng không muốn lưu lại đó thêm một ngày nữa.”

Cung Khanh cười: “Hường Thái phi đã khỏi bệnh, nên muội quay về sớm hơn.”

“Các con ở trong cung đã phải chịu những oan ức gì?” Sau khi Cung phu nhân quan tâm xem nhi nữ có bị đùa giỡn hay không, thì tiếp tục tìm hiểu xem nàng có phải chịu oan ức hay không.

Cung Khanh đương nhiên không nói, nhưng Hường Uyển Ngọc lại không chút khách khí đem hết những chuyện Cung Khanh phải chịu ở trong cung ra kể hết một lượt.

Cung phu nhân vừa nghe đã tức giận đến nổi trợn mắt.

Hường Uyển Ngọc châm ngòi quạt gió: “Muội muội bản tính lương thiện, bị ức hiếp nhưng gắng chịu đựng, cháu nghĩ cô mẫu nên tìm cơ hội thích hợp để giáo huấn nha đầu kia.” Hường Uyển Ngọc biết cô mẫu này từ nhỏ đã được tổ phụ nuông chiều, không phải người dễ bắt nạt.

Đến bây giờ Cung Khanh mới hiểu tại sao Hường Uyển Ngọc lại đến tận nhà thăm cô mẫu, hóa ra là tìm người trả thù A Cửu.

Đang nói, quần gia vào báo, Triệu Quốc phu nhân và con gái tới thăm hỏi.

Cung phu nhân tự nhủ: Hôm nay đúng là náo nhiệt. Không có việc thì không đến thắp hương nơi cửa Phật, bà ta đến làm gì?

Cung phu nhân đối với Triệu Quốc phu nhân không mấy quan tâm, bởi vì lúc bà ta đến kinh thành, đã liên tục lôi kéo những người khác xây dựng quan hệ, vô cùng cơ hội.

Cung phu nhân nghênh đón hai người mới đến vào sảnh chính, Tiết Giai thấy Hường Uyển Ngọc liền nắm tay nàng, mặt mày hớn hởi nói: “Hường tỷ tỷ cũng ở đây, thật khéo, mẫu thân, người xem Hường tỷ tỷ quả nhiên là người có duyên phận với chúng ta.”

Lời nói ấy còn có ẩn ý khác, nên Hường Uyển Ngọc nhất thời đỏ bừng mặt. Ban đầu nàng vốn không muốn gả cho Độc Cô Đặc, nhưng sau khi tiến cung chịu đủ những trò đả kích, lập tức cho rằng Định Viễn Hầu phủ còn tốt hơn hoàng cung gấp mười lần, nên lần này tái kiến Triệu Quốc phu nhân, cảm thấy có chút ngưỡng chừng lúng túng giống như con dâu ra mắt mẹ chồng vậy.

Triệu Quốc phu nhân nhìn thấy nàng cũng tỏ ra thân thiết, đem qua hoàng hậu đã gặt đầu đồng ý, nên người đang đứng trước mặt đây sắp trở thành con dâu của mình, thêm vào đó địa vị và bối cảnh của An Quốc Công phủ cũng rất môn đăng hộ đối với Định Viễn Hầu phủ.

Tiết Giai nhìn ngắm Cung phu nhân rồi cười lấy lòng, khen: “Thảo nào Cung tỷ tỷ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thì ra dung mạo của Cung phu nhân cũng đẹp tựa tiên nữ vậy.”

Cung phu nhân trong lòng hoan hỷ, cảm thấy Tiết Giai vô cùng đáng yêu, xinh đẹp hoạt bát, ngây thơ trong sáng.

Trong lúc Triệu Quốc phu nhân, Cung phu nhân và Hường Uyển Ngọc đang mải mê chuyện trò, thì Tiết Giai sắp đến bên cạnh Cung Khanh, nói nhỏ vào tai nàng: “Nhị ca của muội cũng muốn đến thăm hỏi, nhưng muội đã ngăn lại.”

Cung Khanh khẽ chau mày, vị Hầu gia này, vẫn còn chưa chịu từ bỏ ý định sao?

“Mấy ngày nữa là đến lễ Thượng Ty, huynh ấy muốn gặp tỷ ở Phù Dung viên để nói chuyện.”

Cung Khanh lúng túng thấp giọng nói: “Lần trước tỷ đã nói rất rõ ràng, không cần phải gặp mặt nữa, để tránh bị người khác hiểu lầm.”

Tiết Giai cười hì hì: “Sao tỷ tỷ lại nói vậy, chỉ sợ trái tim Nhị ca đã vỡ tan rồi.”

Cung Khanh vội vã chuyển đề tài.

Sau khi tiễn mẹ con Trần Quốc phu nhân, Hường Uyển Ngọc cũng xin cáo từ.

Cung phu nhân nói: “Tiết tiểu thư thật dễ khiến người ta yêu thích, thật là đáng yêu hơn bà mẹ chuyên nịnh hót bộ đồ của mình nhiều.”

Cung Khanh cười cười nói: “Là người hoạt bát đáng yêu, tính cũng trượng nghĩa nhiệt tình.” Tuy rằng nói vậy, nhưng trong lòng Cung Khanh vẫn có một suy nghĩ khác thoảng qua. Vì những lời nói có vẻ vô ý của Tiết Giai, mà đã mấy lần đẩy nàng và Hường Uyển Ngọc ra đứng mũi chịu sào. Tuy sau đó, nàng ấy có lòng tốt đi nhờ Mộ Trầm Hoảng treo phần thưởng hồng giúp mình, lại nhắc nhở mình đừng uống rượu, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy lòng tốt của nàng ấy không đơn thuần như vậy, liệu có còn dụng ý khác không?

Nghĩ đến đây, Cung Khanh tự cười chính bản thân mình, mình vốn là người không thích phán xét suy đoán về người khác nhất, cũng không bao giờ lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử. Vậy mà vừa vào cung một chuyến, đã biến thành kẻ trông gà hóa quýt, thần hồn nát thần tính, quả nhiên là hoàn cảnh thay đổi con người, sau này nếu có thể thì rời hậu cung càng xa càng tốt.

Cung phu nhân kéo tay nhi nữ, thở dài buồn bã nói: “Chẳng biết Thẩm đại nhân kia, hoàng thượng rốt cuộc muốn tìm hiểu đến lúc nào, nếu hắn không muốn, thì ta cũng buông tay thôi. Lôi kéo người ta như vậy thật là không có phúc. Con nói chọn người khác ư, ta thật là không cam tâm. Một con người tài hoa anh tuấn như vậy, được nhìn mỗi ngày, cơm cũng ăn nhiều hơn một bát.”

Cung Khanh không nhịn được phì cười: “Mẹ, nếu như mà như vậy, xem ra nhi nữ phải chọn người xấu xấu một chút, nếu không đến lúc đó mẹ sẽ béo phì mất luôn cả dáng vóc.”

“Điều đó khó mà làm được, cho dù mẹ có béo phì, thì cũng cố tìm cho được một chàng rể ưa nhìn, nếu không thì nhìn không nuốt nổi cơm, nói không chừng còn chết đói luôn.”

Con người Cung phu nhân vốn ưa hình thức, tuyệt không thể dễ dàng để cho nhi nữ quốc sắc thiên hương của mình tìm một chàng rể xấu xí, kéo tụt sự mỹ lệ của Cung gia, ảnh hưởng đến dung mạo xinh đẹp của đời sau.

Cung Khanh nghiêm mặt nói: “Thẩm Túy Thạch mẫu thân hãy nên từ bỏ, tình cảm A Cửu dành cho hấn vô cùng sâu nặng, theo con thấy, chức phò mã sẽ thuộc về hấn.”

“Thật không?”

Cung Khanh gật đầu: “Thật!”

Cung phu nhân thở dài: “Ta vốn muốn trong tiệc Quỳnh Lâm tìm cho con một chàng rể phù hợp, cho nên từ lâu đã chẳng để ý giao lưu với lớp quý tộc trong kinh thành này. Đợi đến lúc sinh nhật con, mẹ sẽ mời mọi người đến ngắm mẫu đơn, nhân cơ hội đó bày tỏ ý định, xem xem nhà ai có con trai phù hợp.”

Cung Khanh cũng cảm thấy việc định hôn vô cùng gấp gáp. Thứ nhất có thể tránh được việc năm sau phải tham dự tuyển thái tử phi, thứ hai sau khi tuyển thái tử phi xong, những cô nương còn lại sẽ tranh nhau tìm nhà chồng, như vậy việc cạnh tranh sẽ rất khốc liệt.

5. Chương 5

Chớp mắt đã đến lễ Thượng Ty. Ở thời kỳ Khánh Phong, cả trong triều đình và ngoài dân gian đang thịnh hành việc du yến, đến ngày lễ Thượng Ty này, hai bên bờ sông Khúc Giang có thể xem là nơi náo nhiệt nhất chốn kinh thành, dường như tất cả bách tính đều đổ dồn về đây, tụ tập chơi xuân mở tiệc, vô cùng vui vẻ, nói theo kiểu văn hoa là “Thăm xuân”. Nam thanh nữ tú đều cưỡi ngựa ngồi xe hoa mà đến, dựng trướng bên bờ sông phong cảnh tươi đẹp, ngồi bệt xuống đất, thỏa thích uống rượu, lại còn có cả những người phụ trách việc ca múa trong cung đến biểu diễn giúp vui, thật là náo nhiệt vô cùng.

Bên bờ nam sông Khúc Gian là Phù Dung uyển của hoàng gia với những chiếc xe ngựa lồng lẩy, yên ngựa được trạm trổ hoa văn, cả một vùng đó bỗng trở nên nhộn nhịp cảnh xa hoa phong vinh. Dựa theo lệ cũ, đến lễ Thượng Ty Tuyên Văn đế sẽ mở tiệc thiết đãi quần thần ở trong Phù Dung uyển, phàm là quan ở kinh thành thì đều có thể dẫn theo thê tử tham dự.

Thẩm Túy Thạch vừa nghĩ nhân dịp này có thể nhìn thấy Cung Khanh thì trống ngực đã đập thành thịch, nhưng lại nghĩ đến việc nhất định phải gặp A Cửu, trong thoáng chốc cõi lòng lại chùng xuống.

Chàng rút cuốn Kinh Thư trên giá sách xuống, ở trang “quan quan thư cư” kẹp tờ giấy tiết đào Cung Khanh gửi ỉnh. Chàng không tin đây là chủ ý của nàng, tất cả những điều này, hấn đều là mưu kế của A Cửu. Ngoài trừ lần đó, chàng không thể nghĩ ra một nguyên do nào khác khiến nàng lại viết một câu thơ như vậy.

Nhớ tới từ “giác” thiếu một nửa đó, Thẩm Túy Thạch cảm thấy

buồn bực trong lòng, liền gấp sách lại, đi tới hậu hoa viên hít thở không khí. Lễ hội hoa vừa qua, sắc xuân dần dần hiện rõ, trên cành liễu những mầm xanh đã nhú, vài khóm hoa nở rộ đón xuân.

Một tương lại rạng rỡ đang chờ, vận khí tốt khiến nhiều cực kỳ hâm mộ, nhưng sao tất cả lại giống như sợi dây trói buộc vô hình.

Đứng dưới ánh mặt trời, hấn cảm thấy mình thật giống một con chim Bằng, với đôi cánh vô cùng rộng lớn, muốn bay cao bay xa, nhưng đột nhiên lại bị một cái vòng cản lại, có người muốn thuần dưỡng nó, chỉ bởi muốn xem những lông chim hoa mỹ, mà chẳng quan tâm đến đáng về bay lượn oai hùng và dũng khí vật lộn với trời cao rộng lớn của nó.

Đây có phải là cuộc sống mà hấn hằng mong muốn? Cúi đầu trước cường quyền, thần phục A Cửu, từ chim bằng biến thành con chim hoàng yến trong chiếc lồng son?

Không, tuyệt đối không!

Hắn quay người trở lại thư phòng, sau một chút kích động, hắn rất muốn điền thêm một nửa chữ “kiến” còn thiếu trong chữ “giác”, thế nhưng tờ giấy tiết dào đó tuy vẫn còn kẹp trong quyển sách, nhưng lại không còn ở trang “quan quan thư cửu” nữa.

Nhất hời một luồng phần nộ khó biểu đạt bằng lời dâng lên trong lòng. Hắn đứng dậy, ngón tay khẽ run. Một vài tia do dự và thương tiếc vốn đang còn sót lại, nhưng giờ đây trong nháy mắt đã bị hắn quét cùng đuổi tận.

Nàng cậy mình là công chúa, cho nên có thể muốn làm gì thì làm sao? Hắn vốn không phải là quân cờ trong tay, để nàng tùy ý điều khiển.

Chính ngo, trong Phù Dung uyển, các bệ quyền quý và quan viên lớn nhỏ trong triều đều tề tựu đông đủ, xiêm áo long lẫy, phảng phất hương thơm lan tỏa trong gió. Tuyên Văn đế dặt Độc Cô hoàng hậu lên ngôi ở phía trên, Thái tử Mộ Trầm Hoàng và A Cửu công chúa phân chia ngôi hai bên.

Bởi vì là du xuân dã yến, cho nên các quan đều mặc thường phục, gia quyến nào cũng mặc những trang phục rực rỡ, tranh kỳ khoe sắc. Tuyên Văn đế đưa mắt nhìn một lượt, liền cảm thấy sắc xuân như tràn ngập đất trời.

Cung yến vô cùng xa hoa tinh tế, đối với những quan viên bậc thấp thì đây chính là cơ hội một năm mới có một lần để được chiêm ngưỡng dung nhan thánh thượng, được thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn với những món ăn mà cả đời họ rất ít có cơ hội được nhìn thấy, chính bởi vậy mỗi giây phút trôi qua, họ càng thêm vô cùng trân quý.

A Cửu chẳng có lòng dạ nào tập trung ăn uống, ánh mắt cứ dán chặt vào Thẩm Túy Thạch.

Hôm nay chàng mặc chiếc áo màu xanh ngọc bích, thanh nhã sáng sủa, đứng lọt thỏm trong đám nam nhân có tuổi, càng khiến cho vẻ trẻ trung anh tuấn của chàng trở nên nổi bật, hơn hẳn mọi người.

Trong lòng A Cửu tràn đầy sự ái mộ, có vẻ như sự ái mộ ấy sắp tràn cả ra ngoài. Ông trời quả thực quá ưu ái đối với nàng, vừa đến tuổi cập kê, đã đưa đến cho nàng một quan trạng nguyên tài đức hơn người, dung mạo tuấn tú để làm phò mã. Trong mắt nàng, chỉ có duy nhất hoàng huynh của mình mới có thể so sánh với chàng về độ xuất sắc.

Nàng đặc ý quét mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Cung Cẩm Lan, trong lòng định khoe khoang một lần với Cung Khanh: Đệ nhất mỹ nhân thì đã sao, dung mạo tốt cũng không bằng số mệnh tốt. Liệu người có chọn được một đức lang quân tốt hơn Thẩm Túy Thạch không? Dù cho người có để ý đến chàng thì cũng đa sao, hãy giương mắt lên mà nhìn chàng sẽ thuộc về ta. Những thứ tốt nhất, chỉ có thể thuộc về ta mà thôi, đừng có tranh giành, cả đời đừng hòng mơ tưởng.

Nhưng thật tiếc, hôm nay Cung Cẩm lan chỉ dẫn theo Cung phu nhân đến dự yến, còn Cung Khanh không đi cùng.

Sự đặc ý của A Cửu trong thoáng chốc bỗng nhiên biến thành nỗi thất vọng hụt hẫng, ánh mắt khoe khoang hư vinh bỗng nhiên trở nên lặng thầm buồn bã.

Nhìn thấy Cung Khanh thì thấy không vừa mắt, không nhìn thấy Cung Khanh thì lại thấy không hài lòng, lúc nào cũng cảm thấy thiếu một điều gì đó, rất buồn tẻ, nỗi lòng ấy rõ thật là vẩn vít.

Kỳ lạ là Tiết Giai cũng không đến, A Cửu cảm thấy đáng ngờ, nghiêng người hỏi Triệu Quốc phu nhân: “A Giai không đến sao?”

“Nhi nữ ở bên bờ sông, nói là mời mấy vị tiểu thư cùng làm quần áo yến.”

“Quần áo yến là cái gì?”

Triệu Quốc phu nhân cười nói: “Không dùng ni lông cũng không dùng vải thêu, mà dùng vảy thạch lựu dựng thành lều trướng, nha đầu kia thật đúng là lắm trò quỷ.”

A Cửu vừa nghe đã cảm thấy hứng thú, liền quay sang nói với Độc Cô hoàng hậu: “Mẫu thân, con cũng muốn đi xem.”

Độc Cô hoàng hậu nói: “Đợi cung yến kết thúc rồi hãy đi.”

Lúc này, An phu nhân kẻ sát vai A Cửu, thì thầm mấy câu.

Trong nháy mắt, A Cửu biến sắc, ném một ánh mắt u oán tức giận về phía Thẩm Túy Thạch.

Hắn vẫn giữ tờ giấy tiết đào Cung Khanh gửi, còn kẹp trong sách thỉnh thoảng lấy ra nhìn!

Nhìn vật nhớ người sao? Như gặp Khanh Khanh sao?

Nghĩ tới khuôn mặt nhu mì kiều diễm ấy, một cơn ghen tuông cuộn cuộn dâng lên trong lòng như muốn trào ra.

Lúc này, ở bên bờ Khúc Giang ngoài Phù Dung uyển, giữa lầu đài đình các, trên bãi đất cỏ mọc xanh mướt bên bờ sông, chỗ nào cũng có lầu trưởng. Lầu của Cung Khanh được dựng ở trước Tử Vân lâu cách Phù Dung uyển không xa lắm, ở vị trí đó vừa khéo có thể nhìn ngắm được rất nhiều những chiếc thuyền hoa rực rỡ trên sông, còn có thể thưởng thức ca vũ của phường nhạc. Năm ngoái, Cung Cẩm Lan dẫn theo thê tử cùng đến dự yến, nhưng năm nay, trước mấy ngày diễn ra lễ hội, Tiết Giai đã nói với Cung Khanh vài câu, nên Cung Khanh đã không đi cùng, để tránh bị Độc Cô Đặc gây phiền phức.

Còn Hướng Uyển Ngọc thì không muốn gặp A Cửu, nên cũng chẳng đi cùng phu nhân An Quốc Công dự yến, mà đến lầu của cô mẫu, chơi cùng Cung Khanh.

Hai người ở trong lầu, cùng nhau thưởng thức bữa trưa được chế biến cầu kỳ, lại còn ôm trong tay một bình trà thượng hạng. Cả hai chuẩn bị xem ca vũ của phường nhạc trên Tử Vân lâu.

Đúng lúc này, bên ngoài lầu, tiếng của Tiết Giai truyền đến: “Cung tỷ tỷ.”

Cung Khanh vội vịn đứng dậy nghênh đón, Tiết Giai không chỉ đến một mình, mà còn đi cùng Kiều Vạn Phương.

Hôm nay Tiết Giai mặc một chiếc áo mỏng màu vàng tơ, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, trên vành tai còn đeo một đôi khuyên bằng trân châu rất dài, trong lúc nói, đôi khuyên tai ấy cứ đung đưa lúc lắc, khiến khuôn mặt nàng ấy cũng sáng bừng như ngọc, càng tôn thêm vẻ xinh xắn hoạt bát.

Còn Kiều Vạn Phương hôm nay cũng hóa trang vô cùng đặc biệt, y phục trên người nàng có nhiều điểm giống với trang phục cưới ngựa của người Hồ, càng tôn thêm tư thế oai hùng, vóc dáng xinh đẹp nổi trội vốn có.

Tiết Giai cười với vẻ mặt đầy hứng thú, hân hoan nói: “Cung tỷ tỷ, muội và Kiều tỷ tỷ đã dựng xong lầu rồi, muốn mời tỷ tỷ ghé qua nhìn một cái.”

Hướng Uyển Ngọc cũng đi ra, dịu dàng cười nói: “Lầu trưởng có gì hay đâu mà để nhìn?”

Bởi vì ngày hôm qua Triệu Quốc phu nhân đã cho người đến phủ cầu hôn, nên Hướng Uyển Ngọc tự nhiên xem Tiết Giai là cô em chồng tương lai, đối xử với nàng ấy vì vậy có phần thân thiết hơn.

Tiết Giai thấy Hướng Uyển Ngọc cũng ở đây, thoáng ngẩn người, nhưng rồi lập tức nở một nụ cười ngọt ngào: “Hướng tỷ tỷ cũng ở đây à?” Nàng không ngờ Hướng Uyển Ngọc cũng đến nên xem ra kế hoạch lại có chút thay đổi.

Nàng ấy nghiêng đầu cười xinh xắn: “Chắc chắn là không giống với những cái khác, bên bờ sông Khúc Giang trưởng cửu của muội là độc nhất vô nhị đấy, không tin hai vị tỷ tỷ đến xem sẽ biết liền.” Vừa nói, nàng ta vừa ghé sát vào tai Cung Khanh thì thầm, cười tủm tỉm: “Tỷ tỷ yên tâm, Nhi ca dự tiệc trong Phù Dung uyển không đến đâu.”

Kiều Vạn Phương cũng nhiệt tình mời mọc: “Hai vị muội muội qua xem một lát đi, chúng ta còn mời cả nhóm Hứa tiểu thư, Chương tiểu thư nữa. Mọi người đã sống cùng nhau trong cung một thời gian dài như vậy, sau này phải thường xuyên liên lạc với nhau mới được.”

Hướng Uyển Ngọc cười nói: “Được, chúng ta qua xem một lát.”

Cung Khanh thấy Tiết Giai và Kiều Vạn Phương nhiệt tình như vậy nên không tiện từ chối, Hướng Uyển Ngọc lại vô cùng hào hứng, nên đành đi theo ba người ra phía trước xem lầu.

Quả nhiên, trên bãi đất cao bên bờ sông, có một lầu trưởng rất đặc biệt thu hút sự chú ý của mọi người, lấy bích trúc làm cột, dùng vảy thạch lựu làm trưởng, xanh tươi đỏ thắm, sắc màu rực rỡ, nhưng nhìn vào lại vô cùng mềm mại, lầu trưởng ấy làm phong cảnh bên bờ sông càng thêm phong lưu tình tứ.

Cung Khanh cười tán dương: “Quả nhiên rất đẹp! Ý tưởng của Tiết muội muội thật tuyệt vời.”

Kiều Vạn Phương phụ họa: “Tiết muội muội hoạt bát nhanh nhẹn, con người lúc nào cũng đầy linh khí.” Trong lời nói này ngữ khí nịnh nọt có phần hơi lộ liễu, lúc ở Minh Hoa cung, nàng ấy và Tiết Giai ở cùng một phòng, hôm nay xem ra, tình cảm giữa hai người đã không còn giống như bình thường.

Bên trong lầu được bài trí sắp đặt vô cùng trang trọng tao nhã. Trên đất phủ một lớp thảm ni do Tây Vực tiến cống, mặt trên của lớp thảm ni còn trải thêm một lớp thảm thêu tinh tế, nền màu xanh ngọc, bên trên thêu những đóa hoa đào xanh biếc vừa nhìn đã có cảm giác như một làn gió xuân ấm áp thổi tới, ý xuân dào dạt.

Bốn góc lầu đốt trầm, mùi hương thanh tịch bao trùm cả căn lầu, giữa lầu đặt một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ Tử Đàn, trên bàn bày rất nhiều trái cây tươi, bánh điểm tâm được làm rất cầu kỳ và còn có cả dụng cụ pha trà nữa.

Tiết Giai nửa ngồi nửa quỳ trên tấm thảm thêu, thông thả cầm chiếc bình Tử Sa lên rót ra bốn chén trà, rồi lần lượt đặt trước mặt Cung Khanh, Kiều Vạn Phương và Hường Uyển Ngọc, khẽ mỉm cười nói: “Đây là trà Bích Loa Xuân ở trên đỉnh núi Hoa Sơn phía Nam do di trượng ban thưởng, mời các tỷ nếm thử.”

“Đa tạ muội muội.” Kiều Vạn Phương là người đầu tiên đưa chén trà lên môi nhấp thử, tấm tắc khen: “Thật là trà ngon, ta đã được nghe nói đến Bích Loa Xuân sinh trưởng trên vách núi dựng đứng của đỉnh Hoa Sơn, một năm cũng chỉ thu hoạch được tám lạng trà, chúng ta thật đúng là hồng phúc của muội muội mới được thưởng thức.”

Hường Uyển Ngọc vừa nghe đến Bích Loa Xuân trong truyền thuyết, cũng liền cầm chén trà lên nhấp thử một ngụm, quả nhiên vị trà thanh tịnh ngọt mát, không giống như bình thường. Nàng không khỏi khen: “Chính xác, đúng là nhờ hồng phúc của muội muội, đây là lần đầu tiên ta được thưởng thức một loại trà thanh diệu đến thế.”

Tiết Giai cười nhìn Cung Khanh nói: “Tỷ tỷ cũng nếm thử đi.”

Cung Khanh khẽ chạm môi vào thành chén, không hề nếm một chút trà nào cũng khen vài câu lấy lệ. Một là, trước đây ở chỗ Hường Thái phi, nàng cũng đã từng được uống qua loại trà Bích Loa Xuân này nên đối với mùi vị của nó thực cũng không có gì hiểu kỳ cả, hai là, do lần trước ở trong lễ hội hoa đã bị trúng một chiêu, cho nên từ đó ở bên ngoài, dù là uống bất cứ thứ gì, trong lòng nàng cũng có chút phòng bị, cho dù là cả với Tiết Giai có vẻ ngoài ngây thơ vô hại.

Kiều Vạn Phương nói: “A Giai, ta ra ngoài gọi Hứa tiểu thư và Chương tiểu thư, mọi người đốt một lát nhé!”

“Ừm, tỷ tỷ đi nhanh về nhanh, bọn muội ở đây chờ.”

Kiều Vạn Phương đứng dậy ra khỏi lầu.

Trong lòng Hường Uyển Ngọc đã có chủ định gả cho Định Viễn Hầu, cho nên bên ngoài cũng tỏ vẻ nhiệt tình lấy lòng Tiết Giai. Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, một lát sau, Tiết Giai đưa mắt nhìn ra ngoài lầu lầm bầm: “Chẳng hiểu sao mọi người vẫn chưa quay lại, muội ra ngoài xem thế nào, hai tỷ ngồi đây đợi một lát nhé.”

Lời còn chưa dứt, nàng ấy đã nhấc váy đứng dậy đi ra.

Trong lầu chỉ còn lại Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc.

Cung Khanh lập tức cảm thấy có điều gì đó bất thường. Đây là lầu của Tiết Giai, nàng ấy là chủ mà không ở đây, còn mình và Hường Uyển Ngọc chỉ là khách lại đang ở trong lầu, phải chăng có điều gì đó bất ổn? Nàng bản tính vốn trong sáng vô tư, chưa bao giờ lấy lòng dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, nhưng lúc còn ở trong cung, sau vài lần bị trúng kế, trong lòng tự nhiên cũng nảy sinh tâm lý đề phòng nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, nàng nói với Hường Uyển Ngọc: “Tỷ tỷ, chúng ta đợi ở bên ngoài thì thích hợp hơn.”

Hường Uyển Ngọc thì chẳng cảm thấy có chút gì là bất ổn cả, bởi vì trong lòng có những suy nghĩ riêng, nên nàng ấy đã xem Tiết Giai giống như cô em chồng của mình.

Cung Khanh không tiện đem những trực giác bất ổn trong lòng mình nói cho Hường Uyển Ngọc biết, bởi không có bằng chứng nào cụ thể, nếu nói ra, chẳng phải mình lại trở thành kẻ lòng dạ đa nghi hẹp hòi sao, không những thế lại còn gây xích mích phá hỏng mối quan hệ chị em dâu của nhà người ta. Nàng gắng suy nghĩ xem làm thế nào mới phù hợp, nếu Hường Uyển Ngọc không chịu ra, chỉ bằng mình cứ ra trước một bước vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài lều có một giọng nam nhân trong sáng vang lên: “Cung tiểu thư ở bên trong sao?”

Cung Khanh vừa nghe thấy tiếng của Thẩm Túy Thạch liền giật mình thảng thốt, sao hắn lại đến đây, lại còn biết mình đang ở trong lều nữa? Nàng vội vàng đi ra, cúi người vén áo thi lễ: “Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch cung tay làm lễ, cười: “Lều của Cung tiểu thư thật đặc biệt, vừa nhìn đã có thể tìm thấy.”

Cung Khanh cười gượng gạo: “Đây không phải là lều của ta, mà là của Tiết Giai tiểu thư.”

Thẩm Túy Thạch ngẩn người, bởi lúc này khi cung yến kết thúc, chàng vừa đi ra khỏi Phù Dung uyển thì có một nữ tử trông rất giống một nha đầu chạy lại nói nhỏ với chàng: “Nô tỳ là nha đầu của Cung phủ, tiểu thư nhà nô tỳ đang đợi đại nhân ở trong lều.”

Thẩm Túy Thạch lòng thầm vui mừng, đang định hỏi ở hai bên bờ sông có biết bao nhiêu là lều, không biết cái nào mới là của Cung phủ, thì nha đầu đó đã nói với chàng, chiếc lều được quây bằng vảy thạch lựu chính là lều của Cung gia. Thẩm Túy Thạch liền men theo con đường đá nhỏ ở bên ngoài Phù Dung uyển đi đến trước Tử Vân lâu, quả nhiên nhìn thấy một cái lều vô cùng nổi bật, rất dễ nhận ra, liền đi đến.

Thì ra không phải là lều của Cung Khanh, nhưng vì sao nha đầu kia lại nói như vậy? Hơn nữa sao Cung Khanh lại hẹn mình đến lều của Tiết Giai để gặp mặt? Thẩm Túy Thạch thầm cảm thấy có điều kỳ lạ, liền hỏi: “Vừa này Cung tiểu thư sai người đến gọi ta phải không?”

Cung Khanh vừa nghe lời hắn, lập tức trong lòng cảm thấy không ổn, liền nói với Thẩm Túy Thạch: “Thẩm đại nhân, xin ngài đi trước một bước, không tiện để lưu lại chỗ này.”

Thẩm Túy Thạch tuy không rõ dụng ý của nàng, nhưng nghe nàng nói thế, liền chấp tay cáo từ.

Nhưng lúc hắn vừa định quay đầu bước đi, thì đột nhiên cả người Cung Khanh cảm thấy choáng váng.

Thẩm Túy Thạch vội đưa tay đỡ lấy nàng: “Cung tiểu thư sao vậy?”

Cung Khanh cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao đột nhiên lại có một cơn choáng váng chẳng rõ đầu đuôi thế nào lại đột ngột xông đến như vậy, nàng vội vàng gỡ tay Thẩm Túy Thạch ra nói: “Ta không sao.”

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy phía sau lưng tiếng ngọc bội va vào nhau leng keng và một làn hương thơm hòa quyện trong gió phả đến.

Thẩm Túy Thạch ngược mắt nhìn, thì ra A Cửu đang dẫn theo một đoàn cung nữ nội thị bước nhanh đến. Hắn khẽ cau mày, thu lại vẻ dịu dàng trên gương mặt và mỉm cười, lạnh lùng thi lễ: “Công chúa điện hạ vạn phúc.”

Cung Khanh cũng gặp người thi lễ, trong lòng thầm than không xong rồi. Rõ ràng việc Thẩm Túy Thạch xuất hiện ở đây là do có người cố ý sắp đặt, tạo ra việc mình và hắn gặp mặt để cho A Cửu “bắt quả tang”.

Là ai đang ngầm ngầm mưu tính hại mình? Kiều Vạn Phương? Tiết Giai?

Hường Uyển Ngọc từ này vẫn ở trong lều, nghe thấy động tĩnh bên ngoài là A Cửu giá lâm, liền vội vàng đi ra bái kiến. Ai ngờ vừa khom lưng liền cảm thấy có một cơn hoa mắt chóng mặt đột nhiên ập đến, vô số những ngôi sao bay lượn trước mắt, nếu như không phải Cung Khanh kịp thời đỡ lấy cánh tay nàng, thì suýt nữa nàng đã đổ nhào vào người A Cửu.

Lúc này A Cửu chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến sự thất lễ của nàng ấy, đôi mắt phượng đang tóe lên những tia lửa giận nhìn Cung Khanh trừng trừng. Thật là to gan lớn mật, nói lời mà không giữ lời. Rõ

ràng đã đồng ý về sau không gặp Thẩm Túy Thạch nữa, vậy mà sau lưng nàng lại dám lén lút hẹn gặp bên bờ sông.

Tình này cảnh này, có lẽ kẻ ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Hướng Uyển Ngọc rốt cuộc cũng hiểu vì sao A Cửu luôn muốn trừng trị Cung Khanh, thì ra là như vậy.

Nàng nhớ đến buổi tối của ngày tết Nguyên Tiêu, khi mình và Cung Khanh có mặt ở nhà gian của Đẳng Nguyệt lâu để hoán đổi y phục, lúc đó nàng còn nghi ngờ Cung Khanh có ý định gả cho Thái tử, Cung Khanh nói nàng ấy còn chưa đính hôn là vì đợi đến Quỳnh Lâm yến. Hiển nhiên, Thẩm Túy Thạch là chàng rể tốt mà trong lòng cô mẫu muốn chọn, tiếc thay lại bị A Cửu hoành đao đoạt ái.

Nghĩ đến đây, cũng sẽ không khó để lý giải vì sao Cung Khanh sau khi tiến cung lại năm lần bảy lượt bị A Cửu hành hạ dọa dẫm như vậy, đại loại là không tránh khỏi được việc có liên quan đến Thẩm Túy Thạch.

Trong lòng nàng nhất thời có chút hả hê, vui trên nỗi đau của người khác. A Cửu người cuối cùng cũng có ngày này, công chúa cao quý thì đã sao, người ta không thích người đấy.

A Cửu đang cực kỳ hứng thú đến xem lễ được quây bằng váy của Tiết Giai, kết quả lại nhìn thấy người mình thầm thương trộm nhớ lén lút hẹn hò cùng tình địch, nên trong lòng vô cùng phẫn nộ. Nếu như không phải đang ở trước mặt Thẩm Túy Thạch, nàng ta chỉ muốn giáng cho Cung Khanh một cái bạt tai, đã đồng ý là về sau không gặp chàng, vậy mà lại trong ngoài bất nhất, ngầm lén lút hẹn hò. Xem ra mình cứ ở mãi trong thâm cung, căn bản không cần được hai người bọn họ âm thầm hò hẹn lén lút bên ngoài.

Nàng ta lớn tiếng hỏi Cung Khanh: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Tiết tiểu thư hẹn thần và biểu tỳ đến xem lễ trưởng, vừa này còn có cả Kiểu tiểu thư ở đây nữa.” Lúc này Cung Khanh không có cách nào để biện bạch, vô cùng bức bối vì cái kiểu không rõ ý do bỗng nhiên bị người khác ghen ghét đố kỵ hăm hại.

Trước mặt Thẩm Túy Thạch nên A Cửu miễn cưỡng nhẫn nhịn không nổi giận, nhưng trong lòng lại hận đến mức nghiền răng kèn kẹt, sắc mặt đỏ bừng vì tức.

Thẩm Túy Thạch là người khí phách kiêu hãnh, thấy sắc mặt A Cửu như vậy liền nghĩ đến việc nàng ấy đã cài người vào trong phủ để theo dõi nhất cử nhất động của mình, trong lòng lập tức có một luồng tức giận trào lên. Mà lúc này chàng cũng đã hiểu, việc bị người khác gọi đến đây rõ ràng là một cái bẫy đã được giăng trước, người muốn nhả vào không phải là mình, mà là Cung Khanh.

Nhìn thái độ phỉ báng của A Cửu dành cho Cung Khanh, lại có cả ánh mắt ghen ghét căm hận, thì trong lòng chàng sự chán ghét A Cửu càng tăng thêm mạnh mẽ, chỉ có điều thân phận của nàng ta giống như một quả núi đè xuống đỉnh đầu chàng vậy.

Chàng ngoài việc cầm phần bắt bình ra, thì chẳng làm được gì, chỉ có thể đứng trân trân giương mắt nhìn ân nhân của mình bị nàng ta đối đãi như vậy, cái cảm giác bất lực này khiến chàng cảm thấy mình thật thất bại và phẫn nộ dị thường. Mà tất cả căn nguyên của những việc này, lại đều bắt nguồn từ chính mình.

Nỗi áy náy trong lòng chàng biến thành sự phẫn nộ, chàng nói với A Cửu: “Vi thần cáo lui.”

A Cửu nhìn theo bóng Thẩm Túy Thạch, giận đến tái mặt.

Hướng Uyển Ngọc nhìn không được cười thầm, A Cửu người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa nhưng muốn đoạt lấy trái tim một người, lại không đơn giản như vậy.

A Cửu liền trút cơn giận dữ lên đầu Cung Khanh: “Người là kẻ nói mà chẳng giữ lời. Hôm đó ở trong cung người đã viết những gì, người không quên đấy chứ, nếu vi phạm lời thề của chính mình, có phải là sẽ trưng phạt người đến Tứ Vân lâu, diện bích sám hối, chép kinh chuộc tội?”

Cung Khanh nói: “Công chúa bớt giận, cũng không phải là thần nuốt lời, mà vừa rồi có người cố ý dẫn Thẩm đại nhân đến đây.”

“Người còn lải leo leo sao? An phu nhân, dẫn nàng ta đến Tứ Vân lâu diện bích sám hối, chép kinh chuộc tội.”

Cung Khanh cắn cắn ôi, đáp: “Xin hỏi công chúa, ngày hôm đó thần đã viết gì?”

“Xuân miên bất giác hiểu.”

“Thần chỉ viết một câu thơ, những chữ trong đó không nhắn gì đến việc gặp mặt, công chúa hà cớ gì lại nói thần nuốt lời?”

A Cửu ghen hòng, thật không ngờ Cung Khanh lại dám biện luận, không chỉ thế, câu thơ hôm đó đúng là không bắt bẻ được gì.

Cung Khanh cúi người thi lễ: “Công chúa bớt giận, vi thần xin cáo lui.”

“Lều trưởng của A Giai quả nhiên vô cùng nổi bật, có thể coi là đệ nhất lều trưởng bên bờ sông Khúc Giang này.” Thái tử Mộ Trầm Hoàng dẫn theo vài người hầu trong đội quân cấm vệ đi đến.

Cung Khanh nhìn thấy hấn, thoáng có chút lúng túng, cúi đầu bái kiến.

“Thật trùng hợp, Cung tiểu thư và Hường tiểu thư cũng ở đây.”

A Cửu nhìn thấy hoàng huynh của mình, cũng không tiện làm khó Cung Khanh thêm nữa, liền hừm một tiếng: “Hôm nay tha cho ngươi một lần.”

Cung Khanh và Hường Uyển Ngọc xin cáo lui rời đi. Đúng lúc này, Tiết Giai và Kiều Vạn Phương và theo sau là An phu nhân cùng xuất hiện, mấy nữ tử này đều là những mỹ nhân xinh đẹp của Minh Hoa cung.

Tiết Giai lộ vẻ kinh ngạc vui mừng: “Công chúa sao lại đến đây?”

Các mỹ nhân còn lại cũng lộ rõ vẻ vui mừng, bước lên trước bái kiến Thái tử điện hạ.

Giữa một bầu oanh oanh yến yến xôn xao, Mộ Trầm Hoàng dáng vẻ nổi bật, phong tư tuấn nhã, nhưng tiếc là lại chẳng hề thương hoa tiếc ngọc, chỉ nói một tiếng “miễn lễ” nhàn nhạt, rồi đứng đưng dẫn người hầu rời đi.

A Cửu quay sang nhìn Tiết Giai hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng vào trong lều.

Tiết Giai vội đuổi theo sau, vào trong lều liền giả vờ không biết chuyện gì cười hi hi hỏi: “Công chúa, người làm sao vậy?”

“Vì sao người gọi cô ta đến?”

Lúc này Tiết Giai mới vỡ lẽ, thì ra là công chúa đang nói đến Cung Khanh, liền mỉm cười nói: “Là Nhị ca muốn gặp mặt nàng ấy.”

“Nhị ca người tốt cuộc là có chừng mực không vậy? Hấn đã đính hôn với Hường Uyển Ngọc, lại còn muốn gì nữa?”

“Đúng vậy, cho nên vừa nãy thần phải đi khuyên nhủ để huynh ấy không đến.” Nói đến đây, nàng ta còn cố ý hỏi lại: “Công chúa làm sao mà không vui vậy?”

An phu nhân nói: “Vừa rồi tiện nhân kia lại gặp gỡ Thẩm đại nhân.”

Tiết Giai nói: “Công chúa, Thẩm đại nhân tài năng phẩm mạo như vậy, người nà

o mà không ái mộ, huống hồ giờ đây Cung Khanh đang tìm chỗ tính chuyện hôn nhân. Nếu như nàng ấy được gả cho người khác, thì chắc sẽ chẳng dám dụ dỗ Thẩm đại nhân nữa đâu.”

A Cửu lặng thinh không nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ đích xác là như vậy, chỉ cần nàng ta được gả cho người khác, Thẩm Túy Thạch sẽ không còn liên quan dính líu gì đến nàng ta nữa.

“Vậy ý của người là, ta sớm giúp nàng an bài hôn sự?”

Tiết Giai cười phù một tiếng, duyên dáng nói: “Công chúa còn là một công nương chưa xuất giá, sao có thể làm việc đó được, chi bằng hãy để cho di mẫu giúp nàng ấy an bài chuyện đó. Chẳng phải là công chúa rất ghét nàng ấy sao, vậy hãy chọn cho nàng ấy một vị hôn phu vừa già vừa xấu.”

“Đúng là một ý kiến hay.” A Cửu không nhịn được bật cười sảng khoái: “A Giai người quả nhiên lắm mưu nhiều kế.”

Tiết Giai cười ha ha rót cho công chúa một chén trà nói: “Di mẫu đối với Tiết Giai ân trọng như nói, Tiết Giai đương nhiên phải báo đáp tốt với công chúa rồi, tận tâm tận lực phục vụ người.”

A Cửu thầm nghĩ: “Người có tri ân báo đáp hay không thì chỉ một mình người rõ, không giống như Nhị ca người, biết rõ là ta không thích, lại còn nhớ nhung lo lắng cho nàng ta, thật đúng là bị hoa mắt.”

Ở bên ngoài lều, Hướng Uyển Ngọc và Cung Khanh cùng mấy vị cô nương nữa đã lặng lẽ xin cáo lui.

Cung Khanh đi về phía lều của mình, trong đầu cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện vừa xảy ra. Cơn đau đầu choáng váng kỳ lạ đó tại sao lại phát sinh nhỉ? Mà còn diễn ra đúng lúc ở trước mặt Thẩm Túy Thạch, khiến A Cửu nhìn thấy hấn đưa tay đỡ mình? Mà Hướng Uyển Ngọc lúc ở trong lều chui ra khom người định thi lễ với A Cửu, cũng bị choáng váng lảo đảo suýt ngã, xem ra ở trong lều của Tiết Giai nhất định là có vấn đề.

Nhưng mình không uống trà, cũng không ăn bánh, rốt cuộc là sập bẫy ở chỗ nào? Nàng tùy không thể khẳng định thứ gì khiến mình bị đau đầu choáng váng, nhưng chỉ ít cũng có thể xác định được một điều, Tiết Giai tuyệt đối không lương thiện đơn thuần giống như vẻ ngoài của nàng ta, xem ra sau này mình phải cẩn thận hơn mới được.

Nhưng lý do gì mà nàng ta lại bày kế hại mình? Mình chưa từng đắc tội với nàng ta. Cung Khanh nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một khả năng, đó là Mộ Trầm Hoàng. Có lẽ Tiết Giai thích hấn, hoặc Tiết Giai không thích hấn nhưng rất thích ngôi vị Thái tử phi.

Hướng Uyển Ngọc cũng đang thầm nghĩ trong lòng. Xem ra Thẩm Túy Thạch có ý với Cung Khanh, muốn báo thù A Cửu, có lẽ cách tốt nhất là làm cho người trong lòng của nàng ta – Thẩm Túy Thạch – cưới người khác, như vậy sẽ khiến nàng ta ném trái mìn vị của trái tim tan vỡ.

Nhưng nếu quan sát thái độ thờ ơ lãnh đạm của Thẩm Túy Thạch đối với A Cửu, thì xem ra hấn cũng là người có gan dám kháng chỉ không cưới công chúa.

Nghĩ đến đây, Hướng Uyển Ngọc lạnh lùng cười, A Cửu, nếu Thẩm Túy Thạch cưới Cung Khanh, thì người sẽ thế nào nhỉ?

Vài lời của Tiết Giai đã đánh thức A Cửu, trở về trong cung, nàng ta liền đi thẳng đến chỗ Độc Cô hoàng hậu xin mẫu hậu sắp xếp chuyện hôn sự cho Cung Khanh.

Ai ngờ Độc Cô hoàng hậu vừa nghe xong liền chau mày lạnh lùng nói: “Chuyện của Cung Khanh con đừng nhúng tay vào, và đừng làm chuyện gì quá đáng quá.”

A Cửu cảm thấy có chút kỳ lạ, “Mẫu hậu người chẳng phải cũng không thích nàng ta sao?”

“Ta thích hay không thích thì cũng không giống con để lộ hết cả ra trên khuôn mặt. Càng là thích một người, thì càng phải tỏ ra lãnh đạm đối với người đó. Còn nếu rất ghét một người, thì lại càng phải đối xử khiêm tốn hòa ái với họ.”

A Cửu bĩu môi: “Tại sao lại phải vận vẹo tâm ý của mình như thế, mẫu hậu không cảm thấy như vậy mệt chết đi sao?”

Độc Cô hoàng hậu lạnh lùng nói: “Đúng là rất mệt, cho nên mẫu hậu không muốn con phải sống những tháng ngày như vậy. Con thân là nữ nhi, không cần phải gánh vác trọng trách của giang sơn xã tắc, cho nên mẫu hậu chưa bao giờ nghiêm khắc với con giống như với hoàng huynh, chỉ muốn con cứ bình sinh mà sống sung sướng tự tại. Nhưng con nên nhớ, hạnh phúc của con không nên phụ thuộc vào một người đàn ông. Nếu để cho hấn chi phối sự vui buồn của con, thì cho dù có bao nhiêu vinh hoa phú quý đi nữa, cũng không có cách nào khiến con cảm thấy hài lòng.”

A Cửu phụng phịu nói: “Chỉ cần gả Cung Khanh cho người khác, là con cảm thấy hài lòng.”

“Chuyện gả hay không gả nàng ta và chuyện Thẩm Túy Thạch thích hay không thích con là hoàn toàn khác biệt. Con có thể dễ dàng bỏ qua xuất thân bình dân của phò mã, cũng có thể dễ dàng bỏ qua tài học bình thường của hấn, nhưng tuyệt đối con không thể dễ dàng bỏ qua cho hấn, nếu trong tim hấn có bóng hình của một nữ nhi khác. Nếu Thẩm Túy Thạch thật sự không thể nào quên được Cung Khanh, thì mẫu hậu tuyệt đối sẽ không gả con cho hấn.”

A Cửu vừa nghe những lời này, lập tức nín thinh. Độc Cô hoàng hậu thường ngày rất nuông chiều nàng, nhưng đối với đại sự bà luôn nói được làm được, chưa bao giờ mềm lòng.

Như vậy xem ra, việc muốn Độc Cô hoàng hậu ra mặt sắp đặt chuyện hôn sự cho Cung Khanh đã không còn khả thi lắm, trong lòng công chúa vẫn âm thầm kinh ngạc, mẫu hậu rõ ràng không thích Cung Khanh, nhưng vì sao lại không thích mình nhúng tay vào chuyện này?

A Cửu vừa ra khỏi Tiêu Phòng điện, đúng lúc gặp Mộ Trầm Hoàng đến thỉnh an mẫu hậu.

Hắn nhoẻn miệng cười bước lên trước hỏi: “Cửu muội sao mặt mày ủ rũ vậy?”

A Cửu bĩu môi không vui nói: “Hoàng huynh hôm nay sao rồi rồi vậy, lại còn quan tâm đến A Cửu nữa.”

“A Cửu là muội muội duy nhất của ta, ta sao có thể không quan tâm được chứ?”

“Vậy mà lần trước muội xin hoàng huynh một người để cài vào Thẩm gia, huynh lại keo kiệt không đáp ứng.”

“Không đáp ứng là vì muốn tốt uội, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nếu như sau này hắn biết được muội đã từng theo dõi hắn, muội thử nghĩ xem, với tính khí cao ngạo của hắn, hắn có dung tha uội không?”

A Cửu nín thinh, ngập ngừng một chút mới nói: “Muội lo lắng chàng và Cung Khanh... Nàng ta tuy trước mặt muội đã đồng ý không gặp chàng nữa, nhưng ở lễ Thượng Ty lại ngằm lén lút hẹn hò riêng với chàng bên bờ sông.”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Ta có một chủ ý hay, khiến hắn từ giờ trở đi sẽ không gặp Cung Khanh nữa.”

“Vậy huynh nói mau đi.”

“Nhưng muội phải đáp ứng ta một việc, sau khi ta nói uội, muội không được tiếp tục quen thói gây khó dễ cho Cung Khanh nữa.”

A Cửu chau mày, lập tức xị mặt: “Sao vậy? Hoàng huynh cũng thích nàng ta rồi sao?”

Mộ Trầm Hoàng lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Không phải là thích nàng ấy, mà là muốn tốt uội. Cung Khanh là ân nhân cứu mạng của Thẩm Túy Thạch, nếu muội lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng ấy, thì chỉ càng khiến Thẩm Túy Thạch thêm bất mãn với muội. Cho dù sau này có thành thân, cũng chỉ là phụng chỉ mà thôi, chứ tuyệt không phải yêu thương muội từ đáy lòng. Nếu muội muốn lấy lòng của hắn, thì tất phải yêu những cái hắn yêu. Đối với ân nhân của hắn, muội cũng phải coi như ân nhân của mình, đối đãi tử tế, chớ nên trách móc.”

A Cửu nghĩ ngợi một hồi cảm thấy có lý, liền gật đầu nói: “Vậy được, muội đồng ý với huynh.”

Mộ Trầm Hoàng cười nói: “Vài ngày nữa, muội đến tìm ta, ta sẽ nói uội biết phải làm thế nào.”

Sau nửa tháng nữa là đến sinh nhật Cung Khanh, Cung phu nhân đã sớm chuyển thiệp mời đến các quý phu nhân khác trong kinh thành, mời mọi người đúng hôm đó đến Cung phủ cùng nhau thưởng lãm mẫu đơn. Tất nhiên, ngoài chuyện ngắm mẫu đơn Cung phu nhân còn có dụng ý khác.

Danh sách khách mời được bà chuẩn bị kĩ càng, đều là những bà lớn của các gia đình có chức sắc từ tứ phẩm trở lên có con trai trưởng chưa kết hôn. Ban đầu bà vốn không định tìm rể trong vòng trong này, bởi những người như thế, đa phần trên có phụ mẫu, dưới có tiểu cô, gia tộc lớn, quan hệ phức tạp, những việc vặt vãnh rất nhiều. Nếu gả con gái vào những gia đình đó, thì trên phải hiếu kính phụ mẫu, dưới thì hầu hạ tiểu cô, ngoài ra còn phải xử lý các kiểu quan hệ phức tạp, giải quyết các việc vặt vãnh, làm gì có được một cuộc sống tự do mãn nguyện hài lòng như bà bây giờ, ở trong phủ nói một không hai.

Thật đáng tiếc tân khoa tiến sĩ lần này bà chỉ ứng mỗi Thẩm Túy Thạch, nhưng vừa khéo tân trạng nguyên lại bị A Cửu công chúa chọn lựa, nên bà đành phải tìm trong đám nam tử của những gia tộc quyền quý, chọn ra một người phù hợp với nhi nữ của mình.

Lúc mặt trời lên cao, phu nhân tiểu thư các phủ liên tục đi tới Cung phủ, họ dẫn theo các tỳ nữ đáng điệu tha thướt tới hậu hoa viên của phủ Thượng Thư để thưởng lãm mẫu đơn do phu phụ Cung Thượng Thư dày công chăm sóc.

Cây mẫu đơn quốc sắc thiên hương sang trọng đài các, những gia tộc quyền quý và giàu có chốn kinh thành thường lấy việc chăm sóc mẫu đơn để thể hiện đẳng cấp, nếu như nhà nào có chậu mẫu đơn nổi tiếng quý hiếm, thì trước mặt mọi người thể diện sẽ tăng gấp bội, vô cùng vinh quang.

Sinh nhật Cung Khanh vừa khéo lại trùng vào mùa hoa mẫu đơn, ở hậu hoa viên của Cung phủ, lúc này những cây mẫu đơn quốc sắc thiên hương đua nhau khoe sắc, muôn hồng nghìn tía nở rộ khắp vườn.

Thanh long ngọc mặc trì, Kim ngọc giao chương, Ô kim diêu huy... tất cả đều là những loại mẫu đơn hiếm lạ, ung dung phú quý, diễm lệ vô song, khiến người thưởng ngoạn vô cùng lóa mắt, lưu luyến không rời. Cung phu nhân đảm trách việc tiếp đãi các quý phu nhân, Cung Khanh thì tụ tập cùng các tiểu thư khác, vài người trong số họ là những giai nhân đã cùng tiến cung với nàng lần trước như Hứa Cẩm Ca, Kiều Vạn Phương, Chương Hàm Kha... Mọi người ở Minh Hoa cung đều đã vô cùng quen thuộc, cho nên lúc đầu nhìn thấy nhau thì còn chút hàn huyên khách sáo, nhưng rất nhanh sau đó đã tụ thành một nhóm trong hậu hoa viên thoải mái đùa giỡn nói cười với nhau.

Lúc này, một người mà Cung phu nhân không bao giờ ngờ tới cũng đến, đó chính là góa phụ của lão Duệ Vương Giang vương phi, bà ta còn dẫn theo cô con gái độc nhất của mình – Mộ Linh Trang.

Cung phu nhân không đưa thiệp mời bà ấy, nhưng Giang thị lại không mời mà đến, việc này khiến trong lòng Cung phu nhân lập tức đề phòng. Đêm đó tại Quỳnh Lâm yến, Giang vương phi đã có ý thăm dò chuyện hôn sự của Cung Khanh, hơn nữa Duệ Vương lại chưa kết hôn. Cho nên sinh nhật của Cung Khanh bà không mời bà ấy, nhưng thật không ngờ kẻ không mời cũng đến, lại còn dẫn theo nhi nữ đã nhiều năm không lộ diện ở kinh thành, chắc chắn trong việc này có ý vị sâu xa.

Giang vương phi thân phận tôn quý, nên các phu nhân khác xúm quanh bà để hỏi han bắt chuyện, Cung phu nhân trên mặt thoáng nét cười, thầm nghĩ: Đến cũng như không, dù sao ta cũng không bao giờ đáp ứng nguyện vọng của người, cho dù nhi tử của người có bảnh bao đi nữa.

“Cung tỷ tỷ, còn nhớ rõ ta sao?” Mộ Linh Trang dịu dàng cười kéo tay Cung Khanh, cử chỉ tự nhiên mà thân thiết.

Cung Khanh cười nói: “Sao không nhớ rõ. Quận chúa hồi kinh lúc nào vậy?”

Vị Mộ tiểu thư này, thuở nhỏ Cung Khanh có gặp qua vài lần, sau đó nàng ấy bị đưa đến phương Nam nuôi dưỡng, nói là cơ thể suy nhược, không chịu được khí hậu ở kinh thành. Vài năm không gặp, Mộ Linh Trang đã trở mã xinh đẹp, trở thành một thiếu nữ vô cùng diễm lệ, cử chỉ trầm ổn đoan trang, nhưng lại không mất đi linh khí hoạt bát của một thiếu nữ, nói chung nàng ấy là một mỹ nữ xinh đẹp thanh tú khiến cho người khác mới gặp cũng dễ nảy sinh thiện cảm.

“Hôm qua vừa về đến, hôm nay nghe nói là sinh nhật của tỷ tỷ, liền vội vã đến, đây là chút lễ vật ta mang từ Giang Nam về, xin tỷ tỷ vui lòng nhận cho.”

Thị nữ phía sau Mộ Linh Trang dâng lên hai chiếc hộp gấm. Cung Khanh vội vàng nhận lấy mỉm cười cảm tạ, sau đó cầm tay Mộ Linh Trang, thay nàng ấy giới thiệu với các vị tiểu thư.

Mộ Linh Trang lần lượt mỉm cười thi lễ, thực ra trong đó phân nửa cũng là hoàng thân quốc thích, nên ai cũng tự nhiên thoải mái, thân thiết như người nhà, mọi người có mặt đều thầm lén so sánh nàng ấy với A Cửu, trong lòng chỉ có một câu, người này mới có phong độ khí phách của nữa tử hoàng thất, còn vị A Cửu kia, thực là một thiếu nữ ngang tàng bạo ngược.

Mộ Linh Trang và cá vị tiểu thư ở đây làm quen rất nhanh, nàng ấy ngôn ngữ khôi hài, lại không có dáng vẻ tự cao tự đại, trong giọng nói còn phảng phất có chút ngữ điệu mềm mại của Giang Nam, nên vô cùng dễ nghe.

Đúng lúc ở hậu hoa viên không khí đang vui vẻ thoải mái nhất, thì quản gia phái nha đầu vào bẩm báo, có Cửu công chúa giá lâm.

Trong nháy mắt, cả khu vườn im lặng như tờ, giống như cả một màn sương lạnh ngắt bao trùm xuống.

Cung phu nhân trống ngực đập liên hồi, đây là lần đầu tiên Cửu công chúa giá lâm đến phủ đệ thăm thân tử. Tuy nói là vinh quang vô thượng, nhưng rõ ràng cũng mang theo một điều gì đó không bình thường,

chắc chắn là không có việc gì thì không thấp hươu nơi cửa Phật. Các vị phu nhân tiểu thư vội vàng từ trong vườn mẫu đơn bước ra, chỉnh sửa xiêm y, cung nghênh Cửu công chúa đại giá.

A Cửu dẫn theo mười mấy cung nữ nội thị, ung dung tự tại tiến vào trong vườn. Ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy Cung Khanh.

Giữa một bầy oanh oanh yến yến, nàng mặc bộ xiêm y màu đỏ son, duyên dáng yêu kiều đứng trước những đóa mẫu đơn thướt tha kiều diễm, đẹp tới mức kinh động lòng người.

Nàng quả thực quá ư xuất sắc, đúng là kiểu người dù có đứng lẫn trong trăm ngàn người khác, thì cũng không thể nào nhạt nhòa, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể nhìn thấy.

A Cửu thầm cười nhặt trong lòng, người nói xem một người đẹp như người, liệu có thể lấy được chồng hay không?

Dưới sự dẫn đầu của Cung phu nhân và Giang vương phi, các phu nhân tiểu thư nhất tề bái kiến công chúa điện hạ.

A Cửu phát phát tay: “Tất cả miễn lễ, cứ tự nhiên đi.”

Mọi người tạ ân đứng dậy, nhưng cho dù thế nào thì cũng không thể tự nhiên được nữa. A Cửu liếc mắt một cái nhìn thấy ngay Mộ Linh Trang, trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng cố nặn ra vẻ mặt tươi cười: “Người về lúc nào vậy?”

“Bẩm công chúa, đêm hôm qua thần mới về đến kinh thành, đang định sau giờ ngọ sẽ vào cung để thỉnh an Hoàng thượng và nương nương ạ.”

A Cửu à một tiếng, “Xem ra sinh nhật Cung tiểu thư quan trọng hơn bái kiến phụ hoàng phụ mẫu rồi.”

Giang vương phi mặt liền biến sắc, vội vàng đứng dậy.

Mộ Linh Trang cười nói: “Đâu có công chúa, là bởi buổi sáng hoàng thúc luôn bận việc triều chính, Linh Trang không dám vào cung quấy rầy, muốn đợi hoàng thúc và hoàng thẩm nghỉ trưa mới đến bái kiến, nhân tiện xin một bữa cơm.”

A Cửu lúc này mới bỏ qua cho Giang vương phi, quay sang nhìn Cung Khanh mỉm cười.

Cung Khanh nhìn thấy A Cửu mỉm cười với mình lập tức trong lòng có chút cân bằng, xem ra lại muốn gây chuyện trả thù đây.

A Cửu lại quay đầu nhìn Cung phu nhân mỉm cười nói: “Hôm nay sinh nhật Cung tiểu thư, sao Cung phu nhân không nói một tiếng, may mà hoàng huynh ta có trí nhớ tốt, cố ý sai ta mang lễ vật đến tặng Cung tiểu thư, nếu không thật là bỏ lỡ dịp này.”

Lời vừa nói ra, tất cả lập tức im lặng như tờ. Thái tử điện hạ nhớ kỹ sinh nhật Cung Khanh, còn cố ý sai Cửu công chúa mang quà đến tặng!!! Nhất thời trong lòng mọi người lóe lên ba dấu chấm than.

Còn Cung Khanh thì lúng túng đỏ bừng hai má.

Chiều này thực đúng là ngoài sức tưởng tượng, nàng cứ ngỡ hôm nay A Cửu đến đây là vì chuyện mình đã gặp Thẩm Túy Thạch trong lễ Thượng Ty, ai ngờ nàng lại ném một quả bom như vậy.

Những dấu chấm than trong lòng Cung phu nhân sắp tràn cả ra ngoài, bà vội vàng nói: “Sinh nhật tiểu nữ sao dám làm phiền công chúa đại giá.”

Cửu công chúa sai người ở sau lưng: “Mang lễ vật lên.”

Lập tức hai tên nội thị liền khiêng đến một chậu hoa mẫu đơn quen quen, liền thầm kêu khổ trong lòng. Hẳn quả nhiên là tặng nàng Bì dục song phi, không những thế lại còn do A Cửu giống trống khua chiêng mang tới, người này đúng thật là rắp tâm hại nàng.

Mọi người có mặt đều nhìn thấy chậu mẫu đơn, trong đám lá biếc xanh chỉ nở đúng hai đóa hoa, một đóa nở rộ, một đóa vẫn còn chum chim, hồng đậm rực rỡ, hồng nhạt yêu kiều, giống như một đôi tình nhân quấn quýt, tôn lên vẻ đẹp của nhau.

A Cửu chỉ ngón tay ngọc vào chậu mẫu đơn, nói với mọi người: “Chậu Bĩ dực song phi này đã được chăm chút suốt ba năm, năm nay là lần đầu tiên nở hoa, hoàng huynh đặc biệt muốn tặng cho Cung tiểu thư thưởng lãm.”

Khi nói đến mấy chữ “Bĩ dực song phi”, A Cửu còn cố nói cho thật chậm, trong lòng mọi người ít nhất cũng đặt ba dấu chấm than. Còn trong lòng Cung phu nhân liên tiếp vang lên ba tiếng nổ ầm ầm như sấm rền.

Thế nhưng việc đến đó chưa phải là hết.

“Hoàng huynh vẫn còn một lễ vật nữa.” A Cửu gạt đầu ra dấu, một thị nữ phía sau dâng lên chiếc hộp gấm.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt đổ dồn vào chiếc hộp nhỏ kia, mắt người nào cũng lộ rõ một dấu hỏi to tướng.

Ngón tay ngọc thon dài nhỏ nhắn của A Cửu lại chỉ vào chiếc hộp gấm, quay qua Cung Khanh cười đầy ẩn ý: “Cung tiểu thư, còn không tạ ân.”

Hắn rốt cuộc còn muốn làm ra trò gì kinh động nữa đây? Cung Khanh âm thầm nghiêng rằng, chờ đợi những ánh mắt sắc bén như châm hoa lê xối xả đổ xuống, xấu hổ đón nhận lễ vật, còn nói lời tạ ân trái với những điều đang nghĩ trong lòng.

A Cửu nhìn Cung Khanh cười cười: “Lễ vật của hoàng huynh, người mở ra xem đi.”

Cung Khanh đành phải đỏ mặt tía tai miễn cưỡng làm theo lời A Cửu, mở chiếc hộp gấm ra, kết quả là vừa nhìn thấy đồ vật bên trong, thì thật là xấu hổ vừa tức chết. Vật được đặt bên trong chính là thủ phạm đầu sỏ đã móc rách váy của nàng đêm đó.

Cửu công chúa còn cố ý cầm chiếc nhẫn bạch ngọc trong hộp gấm lên, đưa đi đưa lại dưới ánh nắng mặt trời, để cho tất cả các phu nhân tiểu thư đứng phía sau đều nhìn thấy rõ ràng.

“Hoàng huynh nói, chiếc nhẫn bạch ngọc này tuy huynh ấy đã đeo rất lâu, nhưng hình như nó có duyên với Cung tiểu thư, cho nên chuyển tặng cho tỷ, xin Cung tiểu thư đừng ghét bỏ một vật đã cũ.”

Trước mặt biết bao người không chỉ cố ý tặng nàng lễ vật, mà lễ vật ấy lại là thứ bản thân yêu thích đã mang bên mình suốt nhiều năm... điều này không chỉ khiến dấu chấm than trong lòng mọi người nổi lên thành chuỗi, mà còn có thêm cả dấu chấm lửng... ồ... thì ra là thế.

Lại còn nói cái gì là “xin đừng ghét bỏ một vật đã cũ”, chính là bởi tặng đi vật cũ bên mình, nên lễ vật này mới có gì đó không giống như bình thường, vô cùng mờ ám.

Cửu công chúa đặt chiếc nhẫn bạch ngọc nhẫn này vào tay Cung Khanh, cười một tiếng đầy ẩn ý.

Cung Khanh vừa xấu hổ vừa tức giận, hai gò má đỏ ửng khiến cho đóa hoa hồng phấn làm nền phía sau lưng ừ ừ thất sắc.

Còn Cung phu nhân, sắc mặt tím hơn cả đóa Thanh long mặc trĩ, trong lòng điên cuồng tức tối, cái đồ Thái tử đó rốt cuộc là muốn làm ầm ĩ lên như vậy sao?

Các vị tiểu thư người nào người nấy đều lộ ra ánh mắt vừa đổ kị vừa cực kì hâm mộ, còn các vị phu nhân thì trong lòng thêm treo thêm một dấu chấm hết, được rồi, nhi nữ của mình cũng không cần tuyển Thái tử phi gì cả, bắt đầu từ ngày mai, nên nghị thân thì phải đi nghị thân nhé, đừng chờ đến sang năm, sang năm cũng không có trò.

Mục đích của Cửu công chúa cuối cùng đã đạt được, tiện thể trong lòng đang tràn đầy hứng thú, nàng ấy liền đến thưởng thức hoa mẫu đơn một lát, rồi mới thản nhiên dẫn người rời đi.

Ông trời kia, sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao mà còn khéo sắp đặt, đúng lúc Cung phu nhân dẫn mọi người ra cổng chính Thượng thư phủ cung tiễn Cửu công chúa thì gặp ngay một cô kiệu dừng lại, rèm gấm vén lên, từ trên kiệu một nam nhân phong tư trác tuyệt bước xuống, người đó chẳng phải ai khác chính là tân quan trạng nguyên Thẩm Túy Thạch.

Trong mắt Cửu công chúa lập tức ánh lên một tia ái mộ, thực không thể ngờ, hôm nay lại có thể gặp người trong mộng ở đây. Nhưng phút giây mừng rỡ ấy chỉ vụt thoáng qua, tận đáy lòng công chúa bỗng nhiên ảm đạm, hôm nay là sinh nhật Cung Khanh, sao mà trùng khớp thế, chàng lại đến Cung phủ?

Với thân phận công chúa của mình, không đáng để nàng ta phải làm những việc thừa thãi, cũng không đáng để nàng ta phải nói những điều kiêng dè, bởi thế nàng ta cứ thẳng thừng mà hỏi: “Thật đúng lúc, lại có thể gặp Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch chùng mực đáp lại: “Hạ quan có việc đến bái kiến Cung phu nhân.”

Cửu công chúa sao có thể tin, nghiêng răng nói lời đầy châm biếm: “Thật trùng hợp làm sao, hôm nay cũng là sinh nhật Cung tiểu thư.”

Ai ngờ Thẩm Túy Thạch vừa nghe xong liền nói: “Thì ra hôm nay là sinh nhật ân nhân, vậy Thẩm mỗi xin cáo lui trước, quay về chuẩn bị lễ vật rồi trở lại tiếp kiến.” Dứt lời liền khom lưng thi lễ với Cửu công chúa rồi quay người bước đi.

Bản ý của hắn là muốn biểu thị mình vốn không biết hôm nay là sinh nhật Cung Khanh, nhưng mấy chữ “chuẩn bị lễ vật” như những mũi trăm nhọn hoắt cắm vào lồng ngực A Cửu, đúng là chữa tốt thành xấu.

Là một kẻ chuyên đọc thi thư, nhất tâm giành lấy công danh bằng vàng như Thẩm Túy Thạch, thì sao có thể hiểu được tâm sự lắt léo, không được tự nhiên của một thiếu nữ mới vừa biết yêu... Thế nên, A Cửu giận dữ quay đầu lại, trong nháy mắt, một luồng sát khí đậm đặc quét qua người Cung phu nhân, chiếu thẳng vào Cung Khanh.

Cung Khanh lúng túng chống đỡ hai ánh mắt sắc nhọn như dao lạnh, trong lòng thầm than vận khí của mình thực là tồi tệ quá đi. Thẩm đại nhân người đến lúc nào chẳng được, hà cớ gì lại chọn đúng lúc này? Người xui xẻo, uống nước lạnh cũng buốt răng mà.

Vì đang đứng trước mắt mọi người, nên A Cửu đành phải dè nén nổi tức giận trong lòng, sắc mặt sa sầm bước lên kiệu.

Đội nghi trượng cung đình cuộn cuộn rời đi.

Tất cả mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Cửu công chúa tuy chỉ là một tiểu cô nương chưa đầy mười sáu tuổi, nhưng hành vi điệu bộ lại lộ rõ vẻ ngang tàng bá đạo độc tôn của mình. Ở cùng một chỗ với nàng ta, người khác luôn có cảm giác phập phồng lo sợ, nàng ta không chỉ khó hầu hạ, mà lòng dạ còn hẹp hòi ích kỷ, nếu chọc ghẹo nàng ta vài ba câu khó nghe, thì có thể khiến người đó cả đời không góc đầu dây được.

Khi thấy kiệu của công chúa đi khuất phía xa xa, phu nhân của Lại bộ thượng thư Lưu thị mới đến bên cạnh Cung phu nhân thành tâm thành ý nói tiếng chúc mừng. Bà ấy vốn là người nhanh nhẹn nhanh miệng, lại không nghĩ gì cả, chỉ cho là Cung phu nhân nhất thời vì quá vui mừng mà vẻ mặt bỗng nhiên cứng đờ như vậy.

Cung phu nhân vội nói: “Lưu phu nhân cả nghĩ, nào phải vậy đâu.”

Lưu phu nhân cười hì hì: “Cung phu nhân chờ tin vui đi.”

Những phu nhân khác tuy không nhiều lời, nhưng đầu mày cuối mắt đều tỏ ý tán đồng ý tứ của Lưu phu nhân. Mấy vị tiểu thư thì đều lộ rõ ánh mắt ước ao thêm muốn và hậm hực đố kỵ. Thái tử phi là địa vị vạn người đều muốn, nhưng giờ đây, trong lòng mọi người vị trí ấy đã trần ai lạc định. Cung phu nhân bụng dạ để đâu đâu, trong lòng nặng trĩu như bị một tảng đá to đè lên, lúc này trên vẻ mặt ngay cả một nét cười cũng không thể nào nặn ra nổi.

Mấy vị phu nhân tiểu thư đều là người tinh ý giống nhau, thấy mẹ con Cung phu nhân thần sắc như vậy, thì đều cho là vì vui mừng quá mà chưa định thần lại được, nên lần lượt xin phép cáo từ.

Giang vương phi là người cáo từ sau cuối, lúc dẫn Mộ Linh Trang lên xe ngựa, còn thở dài buông ra một câu: “Cuối cùng thì vẫn đến chậm một bước.”

Mộ Linh Trang nói: “Đại ca hay tin không biết có thất vọng nhiều không, tại mẫu thân cứ trù trừ do dự, một tẩu tử cả dung mạo và phẩm hạnh đều tốt, tiếc quá, vậy là bỏ lỡ mất cơ hội rồi.”

Giang thị nói: “Hôm ở Quỳnh Lâm yến, ta vốn định đề cập chuyện này với Cung phu nhân, nhưng ai ngờ hôm đó bà ấy lại dẫn nhi nữ của mình về trước, nên chưa có cơ hội thổ lộ. Sau đó Cung Khanh lại bị triệu tiến cung để cùng công chúa tham gia lễ hội hoa, ai cũng biết đó cũng chỉ là lý do ngụy tạo, thực chất hoàng hậu muốn nhân cơ hội đó để chọn Thái tử phi, ta làm sao dám tùy tiện đề cập đến việc này nữa chứ? Vạn nhất nếu nàng ấy là người vừa mắt hoàng hậu, ta chẳng phải là tự mình làm mất mặt mình và đắc tội với hoàng hậu hay sao? Đợi sau khi nàng ấy xuất cung, ta mới lên hỏi An phu nhân, thì biết rằng hoàng hậu không để mất tới nàng ấy, lúc này ta mới nghĩ hôm nay đến đây để định đoạt việc này. Ai ngờ Thái tử lại đột nhiên thò gậy ngang đường.”

“Mẫu thân người lúc nào cũng nhìn trước ngó sau, do dự không quyết.”

“Không phải ta do dự không quyết, mà dưới gầm trời này, ai có thể tranh giành cùng hoàng thất? Huống hồ Độc Cô hoàng hậu luôn đề phòng đại ca con, bởi vậy ta hành sự càng phải luôn cẩn trọng.”

“Mẫu thân, hôn sự của Thái tử do Hoàng hậu làm chủ, An phu nhân cũng đã nói, hoàng hậu không có ý muốn Cung Khanh được gả cho Thái tử, vậy thì mẫu thân cứ cầu hôn là xong.”

“Không được!” Giang thị kiên quyết nói: “Tuy Thái tử không thể tự mình làm chủ việc hôn sự, nhưng qua việc hôm nay thì xem ra Thái tử chắc chắn cũng có ý với Cung Khanh, cho nên mới để A Cửu mang lễ vật đến tặng, ngầm ám chỉ cho Cung phu nhân không được tùy tiện gả nhi nữ cho người khác.”

Mộ Linh Trang đáp lời: “Mẫu thân nói cũng có lý, nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu giờ quyền hành trong tay, Thái tử há có thể ngang ngạnh chiếm giữ Cung tử tử nhà người ta cả đời không lấy chồng sao? Cung phu nhân cũng không phải là người vô dụng, liệu có thể chỉ vì ám thị của hán mà bỏ mặc không để ý đến hạnh phúc cả đời của con gái mình?”

“Bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể đắc tội với Hoàng đế tương lai được.”

Mộ Linh Trang phì cười: “Mẫu thân thật là nhất gan. Nếu là con, con cứ cầu hôn, dù sao thì Hoàng hậu cũng không muốn tử ấy được gả vào Đông cung, Thái tử có ý thì cũng đã sao? Cưới về nhà mình là trở thành chị dâu của con rồi, Thái tử lúc này muốn cướp người liệu có nổi không?”

“Con nói chuyện càng ngày càng trở nên lanh lợi, nhưng vấn đề không đơn giản như vậy. Thái tử là Hoàng đế tương lai chúng ta không thể đắc tội. Cẩn thận thì mới dùng thuyền được đến vạn năm. Trong mắt người ngoài, Duệ Vương phủ chúng ta phú quý ngất trời, càng như thế, lại càng phải giấu kín như bưng, làm người khiêm tốn.”

“Mẫu thân lúc nào cũng dạy chúng con phải như vậy. Mỗi lần bị A Cửu bắt nạt, mẫu thân đều muốn con nén giận vào lòng ngâm môi nín tiếng, nhưng cứ làm vậy mãi thì sẽ khiến mọi người suy đoán mẫu thân là một cây hồng mềm yếu, có thể tùy ý vụn vỡ, sau này con nhất định sẽ không như vậy.”

Sau khi tiễn các phu nhân tiểu thư ra về, Cung phu nhân có chút nản lòng thối chí. Bữa tiệc thưởng hoa hôm nay không những không đạt được mục đích, mà trái lại còn như lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ e là mấy vị phu nhân tiểu thư kia vừa ra khỏi cổng lớn Cung phủ, thì đã truyền tin bay khắp trời. Nhìn chậu mẫu đơn “Bỉ dục song phi” kia, bà hận chỉ muốn túm lấy nhổ tận gốc.

Cung Khanh cũng tuyệt nhiên không thể ngờ Mộ Trầm Hoảng lại sử dụng chiêu này, có lẽ hán sợ mình nhanh chóng chấp nhận gả cho người khác, cho nên mới giở đến tuyệt chiêu sát thủ, thế này há chẳng phải đã cắt đứt đường lui của nàng sao.

Cung phu nhân cũng giận đến nổi cơm nuốt không trôi, vội vàng tìm phu quân để bàn bạc đối sách.

Cung Thượng thư tiếc chữ như vàng chỉ thốt ra bốn chữ: “Tình quan kỳ biến.”, thiếu chút nữa đã khiến Cung phu nhân ngã ngửa người.

Kỳ thực Cung đại nhân bên ngoài tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm, nhưng trong lòng đang thầm mừng vui khắp khối.

Với nhi nữ độc nhất của mình, tình yêu thương của ông dành cho nàng cũng chẳng thua kém gì Cung phu nhân, chỉ là không thốt ra bằng miệng mà thôi. Thân là phụ thân, lại là kiểu phụ thân thích quyền thế, ông cảm thấy nhìn khắp chốn kinh thành này cũng chẳng có người nào xứng đôi vừa lứa với nhi nữ của mình, Đông cung Thái tử chính là lựa chọn tốt nhất. Là nhi tử duy nhất của Tuyên Văn đế, hoàng vị đương nhiên

sẽ được truyền lại cho Mộ Trầm Hoảng, đến lúc đó, nhi nữ của mình sẽ trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ở dưới một người trên vạn người, tiền đồ vinh quang sáng lạn không gì so sánh được, thậm chí sáng ngời không có gì phải lo lắng nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ngay ngày hôm sau đã có tin đồn, khuê nữ của Cung Thượng thư đã được người trong cuộc lựa chọn là Thái tử phi. Thậm chí còn có tin rằng, sinh lễ đã được đặt xong.

Thế là, Cung Cẩm Lan trong lòng ngập tràn vui sướng. Cung phu nhân thì lo âu buồn khổ, còn Cung Khanh đành hậm hực trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi, dự định sẽ tính sổ với hần ta.

Ai cũng đều cho rằng, hai lễ vật kia của Mộ Trầm Hoảng ngầm biểu thị ván đã đóng thuyền. Thế nhưng cuộc viếng thăm của Tiết Giai lại càng khiến Cung phu nhân thêm phần kinh ngạc, trái tim vốn đang lo âu trăm mối giờ như rút xuống vực sâu.

Từ sau khi xảy ra việc ở chỗ trưởng của Tiết Giai trong lễ Thượng Tỵ, Cung Khanh đã ngầm có chút phòng bị đối với Tiết Giai, hôm sinh nhật mình không để mẫu thân mời nàng ta đến. Tất nhiên Cung phu nhân cũng không có dự định này, bởi vì Nhị ca của nàng – Độc Cô Đặc – đã trở thành cháu rể của bà.

Tiết Giai vừa nhìn thấy Cung Khanh liền dẩu môi lên giọng hờn trách: “Sinh nhật tỷ tỷ sao lại không nói với muội một tiếng, mời bao nhiêu tỷ muội khác mà lại không mời muội, trong lòng muội buồn muốn chết đi được.”

Cung Khanh khẽ mỉm cười: “Muội muội vẫn còn chưa biết đẩy thôi, mẫu thân ta mời mọi người đến nhà ngắm mẫu đơn, thực ra là muốn...” Nói đến đây, Cung Khanh liền ghé sát vào tai Tiết Giai, đem dụng ý của mẫu thân nói thẳng cho nàng ta biết, nhân tiện cũng có ý nhắc nhở, ta đối với những kẻ luôn bầu vịu càn cao, tuyệt không có hứng thú, đặc biệt là đối với càn cao nhất thế gian kia. Người sau này đừng nghĩ kế hãm hại ta, những thứ người vốn tâm tâm niệm niệm, ta căn bản không hề để ý, cũng không muốn tranh cướp với người.

Đến lúc này Tiết Giai mới nở nụ cười: “Thì ra là còn dụng ý khác, thảo nào không mời muội. Nhị ca nhà muội giờ đã là hoa đã có chủ rồi.”

Cung Khanh cười nói: “Ta và muội cũng trở thành thân thích rồi.”

“Nhưng muội nghe nói, hôm sinh nhật tỷ công chúa cũng đến, còn mang theo lễ vật của biểu ca tặng tỷ nữa, có thật không?”

Cung Khanh đành phải gật đầu. Xem việc này khắp kinh thành mọi người đều đã tường tận.

“Tỷ tỷ, hôm nay muội đến, thứ nhất là tặng bù cho tỷ một món quà sinh nhật, thứ hai là trong lòng có chút nghi hoặc, muốn nói cho tỷ tỷ.”

“Muội muội cứ nói.”

“Buổi tối hôm lễ hội hoa, Hoàng hậu cho gọi biểu ca đến Tiêu Phòng điện, lúc đó muội và mẫu thân cũng ở đó.” Tiết Giai ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “Di mẫu nói, A Cửu không thích Cung tiểu thư, vậy thì không cần phải xem xét đến nàng ấy, để tránh chị dâu em chồng lại xích mích bất hòa, Hướng tiểu thư thì đã gả cho Nhị ca nhà muội, nên chỉ còn lại hai mươi hai người đẹp, để biểu ca chọn lấy một người mà huynh ấy thích.”

Mấy lời này của Tiết Giai khiến Cung Khanh đột nhiên căng thẳng, trong đó có một thông tin vô cùng quan trọng, chính là Độc Cô hoàng hậu không muốn để nàng tiến cung.

“Tỷ tỷ biết biểu ca chọn ai không?”

Trái tim Cung Khanh bỗng nhiên nhảy loạn xạ, hần nói thế nào nhỉ?

“Tỷ tỷ nghe xong thì đừng buồn nha.” Tiết Giai dịu dàng: “Biểu ca nói, huynh ấy thích Kiều Vạn Phương.”

Trái tim đang nhảy loạn xạ của Cung Khanh lập tức như ngừng lại.

“Cho nên, lúc nghe nói Cửu công chúa mang lễ vật của biểu ca đến tặng cho tỷ, muội thực sự cảm thấy rất kỳ lạ. Thứ nhất, di mẫu đã nói rõ ràng, không xem xét đến tỷ tỷ, thứ hai biểu ca đã nói huynh ấy thích Kiều tiểu thư, vậy vì cớ gì lại bảo công chúa mang lễ vật đến?”

Cung Khanh nghe xong những lời này lại thấy bình tĩnh vô cùng, nàng khẽ cười cười: “Đa tạ muội muội đã nói với ta những tin tức này. Ta đã biết.”

Chỉ thế thôi sao? Trong lòng Tiết Giai thầm có chút thất vọng.

Nàng ta nói với giọng đầy luyện tiếu: “Thực ra nếu không phải là A Cửu không thích tỷ tỷ, thì gả tỷ tỷ cho biểu ca thật tốt biết bao nhiêu.”

“Muội muội cứ nói đùa, ta tài nào đức nào mà xứng với Thái tử chứ?”

Sau khi Tiết Giai cáo từ ra về, Cung phu nhân tức muốn ngắt xỉu. Tuy bà không gả Cung Khanh cho Mộ Trầm Hoảng, nhưng nếu như cả Mộ Trầm Hoảng và Hoàng hậu đều không muốn Cung Khanh gả vào Đông cung, thì việc xảy ra hôm đó là không xong rồi. Giờ đây khắp kinh thành đều rộ lên tin đồn Cung Khanh là Thái tử phi đã được người trong cuộc chọn lựa, ai còn dám cưới nàng nữa chứ?

Cung Khanh tuy không tin hết những lời Tiết Giai nói, nhưng cũng không thể không tin chút nào.

Ý đồ của Tiết Giai khi đến đây tuyệt không phải chỉ đơn giản là để tiết lộ thông tin đó, nàng ta nhất định còn dụng ý khác. Nhưng dù nàng ta có dụng ý gì, thì chí ít Cung Khanh cũng cảm thấy có một nguy cơ tiềm ẩn.

Ban đầu nàng cũng cho rằng A Cửu đưa lễ vật đến, thì xem như việc mình bị gả cho Mộ Trầm Hoảng khó mà có thể thay đổi được, tuy trong lòng nàng không hoàn toàn tình nguyện, nhưng ít ra là vẫn có thể lấy được chồng. Còn hôm nay, khi Tiết Giai đến đây tiết lộ tâm ý của Độc Cô hoàng hậu, thì nhất thời tình cảnh lại càng thêm phần gay go đáng sợ, con đường tình duyên giờ đây lại càng thêm gấp ghevhenh trắc trở. Trừ phi người đó phải thực lòng không để ý đến lời đồn đại về chuyện của nàng và Thái tử, càng không sợ bị người đời dèm pha dị nghị, thì xem ra nàng mới có cơ hội. Nhưng đối với những nam tử con nhà quyền quý chốn kinh thành, luôn xem trọng sĩ diện hơn cả tính mệnh mà nói, thì đại khái vạn nhất chẳng thể tìm đâu ra được một nam tử hán như vậy. Cung Khanh thực không ngờ chuyện hôn sự của mình rốt cuộc lại sa vào cục diện khó khăn và xấu hổ thế này, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Cung phu nhân vừa giận vừa tức, trong lòng điên cuồng như tiểu nhân. Trận phong ba này đều do tên Thái tử đó làm ra cả, hại nhi nữ của mình không tìm được chốn gả đi.

Bà giận đến mức vừa quay lòng vòng vừa thầm lẩm bẩm: “Sớm biết thế này, ta đã gả quách cho Nhạc Lỗi. Hài tử đó võ công cao siêu, lại là ân nhân cứu mạng của nhi nữ.”

“Đều tại phụ thân người, hôm đó mời Thảm Túy Thạch đến ăn cơm, cứ đề nghị kết thông gia có phải đã tốt rồi không, lại còn bày đặt tìm lời uyển chuyển.”

“Haiz, sớm biết thế này, thì nhận lời Tiết Nhị cho rồi.”

Bà nhắc đến Tiết Nhị làm cho Cung Khanh không biết nên cười hay khóc: “Mẫu thân, người nói gì vậy, cứ làm như con ế quá rồi không gả cho ai được nữa.”

“Nữ nhi, ngày hôm nay con phải đối mặt với tình cảnh thê thảm vô cùng đáng sợ rồi.” Cung phu nhân mất hạnh đỏ hoe, chỉ như chực khóc.

Cung Khanh vội vàng an ủi bà: “Mẫu thân đừng sốt ruột, lời của Tiết Giai không hoàn toàn đáng tin, cách duy nhất có thể làm bây giờ là đi thăm dò thái độ của Độc Cô hoàng hậu, rồi sau đó chúng ta nghĩ cách tiếp theo.” Cả Hoàng đế và Hoàng hậu đang ở tuổi đương xuân, việc hôn sự của Thái tử nói cho cùng vẫn là do Độc Cô hoàng hậu và Tuyên Văn đế làm chủ, thăm dò tâm ý thực sự của Độc Cô hoàng hậu là công việc cấp bách nhất lúc này. Cung phu nhân lo lắng đến nỗi như mất hết cả lý trí, bà hỏi: “Chúng ta thăm dò bằng cách nào bây giờ, không lẽ lại đến hỏi trực tiếp bà ta?”

Cung Khanh nhìn mẫu thân mỉm cười: “Đương nhiên là không thể. Mẫu thân, tốt nhất là nhờ Cửu mẫu đến thăm hỏi Triệu Quốc phu nhân trước.”

Cung phu nhân vừa nghe đã tỉnh ngộ. Chính xác, Triệu Quốc phu nhân nhất định sẽ biết rõ tâm ý của Hoàng hậu, bây giờ Hàn thị và Triệu Quốc phu nhân đã trở thành thông gia, tin tức mà bà ấy nghe được chắc chắn sẽ là chính xác nhất.

Thế là, Cung phu nhân lập tức nhanh nhẹn hoạt bát hẳn lên, đi chuẩn bị một lễ vật hậu hĩnh, dẫn theo Cung Khanh quay trở về nhà mẹ đẻ An Quốc Công phủ.

Gần đây tâm tình Hàn thị rất tốt, hôn sự của Hướng Uyển Ngọc cuối cùng cũng định rồi, sính lễ của Định Viễn Hầu phủ ngày mai sẽ được đưa tới.

Cung phu nhân không kiêng kỵ gì, nói thẳng ý định của mình với tẩu tử.

Hàn thị cười nói: “Chuyện nào có đáng gì, giờ đây ta và Triệu Quốc phu nhân đã trở thành thông gia, đến hỏi một tin chỉ là việc nhỏ, Nhị muội ở trong phủ đợi ta, ta lập tức đi nghe ngóng.”

Cung phu nhân vạn phần cảm tạ, cùng Cung Khanh lưu lại An Quốc Công phủ đợi tin.

Ngày sinh nhật Cung Khanh, Hướng Uyển Ngọc cũng có mặt, lúc đó nàng cho rằng việc Cung Khanh sẽ gả cho Thái tử là chắc như đinh đóng cột, chứ không ngờ trong đó còn có nội tình như vậy, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quặc, liền nghĩ đến một khả năng khác. Tặng lễ vật có thể không phải là chủ ý của Mộ Trầm Hoàng, mà là A Cửu đã mượn danh hấn, với ý đồ tạo nên một cảnh tượng giả mạo trước mặt mọi người, để mọi người hiểu lầm, khiến Cung Khanh không có cách nào tìm được đối tượng để gả đi. Đối với kẻ có lòng đố kỵ ghen tuông sâu cay như A Cửu mà nói, thì rất có thể đây là việc mà nàng ta đã bày ra để báo thù Cung Khanh, tại Cung Khanh trong lễ Thượng Ty đã thăm lén gặp riêng Thẩm Túy Thạch.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hướng Uyển Ngọc đột nhiên nảy ra một ý niệm khiến nàng hưng phấn mãi không thôi. Đây chính là cơ hội tốt để tác thành cho mối nhân duyên giữa Thẩm Túy Thạch và Cung Khanh.

Rất nhanh sau đó, Hàn thị từ Định Viễn Hầu phủ đã quay trở về, nhưng sắc mặt không được tốt lắm.

Cung phu nhân vừa nhìn đã thấy tim đập thình thịch trong lồng ngực, vội vàng tiến lại gần hỏi: “Thế nào?”

Hàn thị nhìn Cung phu nhân, nói một câu an ủi trước: “Nhị muội nghe xong đừng nóng vội.”

Cung phu nhân nghe xong lại càng thêm sốt ruột, “Rốt cuộc là thế nào?”

“Chính xác là Hoàng hậu không có ý để Khanh nhị gả cho Thái tử. Triệu Quốc phu nhân nói, A Cửu không thích Khanh nhị, hoàng hậu chiều lòng công chúa, không muốn trong tương lai chị dâu em chồng lại trở thành thù oán, cho nên chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp của Khanh nhị.”

Cung phu nhân vừa nghe những lời này thì như bị sét đánh ngang tai. Bà quả thực không biết nên buồn hay vui.

Độc Cô hoàng hậu không muốn để Cung Khanh tiến cung, lẽ ra đây vốn là một tin tốt lành, nhưng những lễ vật của Mộ Trầm Hoàng mang đến trong ngày sinh nhật Cung Khanh, sớm đã bị truyền khắp kinh thành, Cung Khanh nếu như không gả cho hấn, thì còn ai dám cưới nữa đây?

Hàn thị cũng không ngờ sự tình lại đến nông nổi này, nên nhất thời cũng thở dài buồn bã.

Hướng Uyển Ngọc lại mừng thầm trong lòng. Cuối cùng cũng có cơ hội để báo thù A Cửu.

Từ An Quốc Công phủ quay về, Cung phu nhân cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như người mất hồn. Kinh thành là trung tâm triều chính uy quyền bổng lộc, phạm đã là quan bất kể lớn hay bé, thì đều có ý thức rất lớn về điều này, và càng hiểu rõ một điều rằng, tự mình phải bo bo mà giữ lấy mình.

Bị đồn làm Thái tử phi rồi thử hỏi ai dám lấy? Cứ coi như đó là tin nhảm nhí được lan truyền, nhưng không có lửa làm sao có khói, thà rằng cứ tin là có chứ không thể tin là không có được. Huống hồ trong tương lai Thái tử sẽ đăng cơ, vạn nhất tâm huyết dâng trào muốn cùng Cung Khanh nối lại tiền duyên, đến lúc đó đội mũ xanh ở trên đầu, sẽ trở thành kẻ làm trò cười trong thiên hạ.

Cho nên tóm lại, mọi người lúc nào cũng khăng khăng ôm thái độ “thà rằng tìm một con dâu xấu, còn hơn là lấy một người chỉ luôn đem lại phiền toái”, điều đó cũng xem như là mỹ nhân đệ nhất kinh thành sẽ miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nghĩ đến kết cục này, Cung phu nhân chỉ muốn hét to lên một tiếng như sư tử gầm, hận một nỗi tiếng hét ấy không thể xuyên thấu những bức tường trong cung, khiến cho tên Thái tử đáng ghét kia đứng trên mặt đất cũng cảm thấy chao đảo.

Cung Khanh an ủi nói: “Mẫu thân đừng nóng vội, lời đồn đại qua một thời gian tự nhiên sẽ từ từ tiêu tan.”

Cung phu nhân chống nạnh nói: “Ta sao có thể không sốt ruột chứ, Thái tử làm như vậy mọi người ai cũng biết, còn ai dám kết thông gia với nhà chúng ta nữa chứ?”

Cung Khanh ngẫm nghĩ một lát, rồi đột nhiên trên gương mặt nở nụ cười rạng rỡ: “Mẫu thân, con có một cách.”

Cung phu nhân lập tức mở tròn hai mắt: “Cách gì?”

Cung Khanh lại mỉm cười nói: “Gây ông đập lưng ông.”

“Con nói cái gì?”

Cung Khanh đứng đỉnh đáp: “Gỗ chuông thì phải tìm người buộc chuông. Thái tử giảng bấy, chỉ có mời Hoàng thượng đến giải, mới có thể bịt được những cái miệng nhàn rỗi của thế gian. Trước tiên mẫu thân đi tìm một người thích hợp, sau đó nhờ Thái phi ra mặt, cầu Hoàng thượng ban hôn sự. Có như vậy, chúng ta vừa bịt được miệng mọi người, vừa không lo bị đối phương cự hôn.”

Cung phu nhân vừa nghe, liền mừng vui phần chấn ôm chăm lấy nhi nữ của mình hôn một cái thân thiết: “Chính là nhi nữ thông minh của ta, đây mới là một giải pháp hoàn hảo.”

Mẹ đẻ của Tuyên Văn đế mất sớm, Hướng Thái phi là người có địa vị cao nhất, Tuyên Văn đế đối xử với bà cũng vô cùng kính trọng, nhất định sẽ nể mặt. Thánh thượng có lời ban hôn sự, tất sẽ chứng minh những lời đồn thổi về mối quan hệ giữa nhi nữ của mình và Đông cung Thái tử chỉ là giả mạo, người được ban hôn sự cũng không dám cự tuyệt, thế là nhi nữ của mình có thể nở mày nở mặt xuất giá, cũng xem như là cởi bỏ một nút thắt lớn ở trong lòng.

Cung Khanh lại nói: “Mẫu thân, trước hết việc này cần phải giữ bí mật, nghìn vạn lần không được nói cho bất cứ người nào biết, ngay cả đối với phụ thân cũng phải giấu.” Nói tóm lại, quyết không thể để lộ tin tức, phát sinh sự cố.

Giải quyết được vấn đề hóc búa này, trong lòng Cung Khanh giống như vừa cất được một tảng đá nặng. Thái tử điện hạ, đừng quên là trên đầu người còn có một nhân vật lớn hơn cả người, đại lão nhân gia người chỉ hôn xong, xem người còn có thể biện bạch gì?”

Nghĩ đến đây, Cung Khanh không nhịn được thản nhiên cười, trong lòng cảm thấy thoải mái khoan khoái hơn rất nhiều.

Cung phu nhân được nhi nữ bày cho diệu kế như ý, tuyệt không còn sốt ruột nữa.

Lúc đầu bà vội vã muốn định hôn cho Cung Khanh, là bởi vì lo lắng sang năm nàng sẽ bị tuyển vào Đông cung, nhưng Độc Cô hoàng hậu đã không để ý đến, như vậy chẳng phải là tốt quá rồi sao.

Bây giờ bà chỉ việc tỉ mỉ lựa chọn những nam tử hán tốt nhất, rồi đưa danh sách cho Hướng Thái phi, mời Hoàng thượng hạ chỉ. Nghĩ đến đây, trong lòng Cung phu nhân bất giác tràn đầy kiêu ngạo, nhi nữ của mình đúng là thông minh hơn người. Cứ xem như A Cửu người và Độc Cô hoàng hậu là cùng một giuộc, nhưng vẫn còn Hoàng đế bề hạ thánh minh của chúng ta, đó mới là nhân vật số một, nhất ngôn cửu đỉnh, chí cao vô thượng.

Bây giờ bà nhất định phải chọn được một người con rể vừa ý. Gia thế phải thanh bạch, học thức phải cao rộng, tướng mạo phải anh tuấn. Nam tử hán như thế, thực cũng không phải dễ tìm. Cung phu nhân không bận việc gì liền đi ra bên ngoài la cà tìm hiểu, giống như một kẻ do thám đang điều tra thăm dò.

Mà lúc này, câu chuyện mập mờ giữa Cung Khanh và Thái tử bị đồn thổi ở bên ngoài đang xôn xao dư luận. Các quý phu nhân hễ ngồi cùng nhau lúc trà dư tửu hậu, là thường hay đưa chủ đề mối quan hệ tình cảm mập mờ giữa Thái tử và mỹ nhân đệ nhất chốn kinh thành ra dự đoán.

Thẩm Túy Thạch nghe mà hựt hẫng, không cam lòng, tiếc nuối, các kiểu dư vị cảm xúc hỗn độn như một mớ bòng bong.

Về đến phủ, quản gia đưa đến một phong thư, nói là do quản gia của An Quốc Công phủ đưa đến.

An Quốc Công phủ? Thẩm Túy Thạch có chút nghi hoặc, mở thư ra xem, phát hiện nét bút là của một nữ tử.

“Trưa ngày mai, dưới cây liễu bên ngoài cửa Tây của An Quốc Công phủ.”

Không ký tên, là ai hẹn gặp mặt chàng nhỉ?

Thẩm Túy Thạch đột nhiên nghĩ đến mối quan hệ giữa An Quốc Công phủ và Cung Khanh, trong lòng bất ngờ rung động, không biết có phải là nàng hẹn mình không? Do sợ bị người khác phát hiện, nên mới hẹn ở nhà Cửu phụ?

Nghĩ là vậy, chàng lập tức phấn chấn hẳn lên.

Giờ Ngọ ngày hôm sau còn chưa đến, chàng đã vội vàng chạy tới bên ngoài cửa Tây của An Quốc Công phủ. Đây là một con ngõ tĩnh mịch, trồng rất nhiều liễu rủ. Nhìn từ xa những sắc xanh non tơ buông hững hờ trông như một làn khói nhẹ.

“Thẩm đại nhân.”

Thẩm Túy Thạch vừa quay đầu lại, phát hiện một nữ tử đội mũ có mạng che mặt, dẫn theo hai thị nữ từ cửa Tây đi ra.

Nhìn thân hình giống với Cung Khanh, trái tim chàng bỗng nhiên đập loạn, một cảm giác mừng rỡ hân hoan khó bề kiềm chế dâng lên trong lòng.

Hai thị nữ dừng lại ở bậc thềm cửa Tây, chỉ có một mình nàng bước lên, đứng trước mặt chàng vén áo thi lễ.

“Thiếp là Hường Uyển Ngọc, biểu tỷ của Cung Khanh.”

Không phải Cung Khanh, Thẩm Túy Thạch hơi có chút thất vọng, chấp tay đáp lễ: “Hường tiểu thư tìm ta có chuyện gì?”

Hường Uyển Ngọc cười nói: “Cung Khanh nhờ thiếp hẹn đại nhân ra đây là có một chuyện muốn nhờ.”

Nghe đến tên Cung Khanh, Thẩm Túy Thạch vội vàng: “Hường tiểu thư xin cứ nói.”

“Tình cảnh hiện nay của Cung Khanh, chắc Thẩm đại nhân cũng biết ít nhiều. Không biết Cửu công chúa có ý gì mà trước mặt rất nhiều người đã làm trò đưa đến hai lễ vật tặng cho Cung tiểu thư, khiến mọi người hiểu nhầm. Tất cả đều cho rằng Thái tử muốn nạp Cung tiểu thư làm Thái tử phi, nhưng kỳ thực không phải như vậy. Hoàng hậu căn bản không có ý này.”

Thẩm Túy Thạch nghe đến đây bất giác ngẩn người. Những lời Hường Uyển Ngọc vừa nói, hoàn toàn chẳng giống với thông tin mọi người đang đồn thổi.

“Cung Khanh không có ý tiến cung, nhưng vì A Cửu mang lễ vật của Thái tử đến tặng, khiến ối quan hệ giữa biểu muội và Thái tử bị hiểu lầm nghiêm trọng, đến giờ e là sẽ khó có cách nghị hôn.” Nói đến đây, giọng điệu của Hường Uyển Ngọc bỗng trở nên u uẩn: “Xem ra, biểu muội của thiếp phải chịu tất cả những ủy khuất này, đều là do Thẩm đại nhân mà ra cả.”

Thẩm Túy Thạch nghe vậy, liền cảm thấy lương tâm cắn rứt.

“Năm đó Thẩm đại nhân đã từng nhận ân huệ của biểu muội, giờ biểu muội vì đại nhân mà lâm vào tình cảnh khốn đốn, lẽ nào Thẩm đại nhân không muốn vì biểu muội của thiếp mà làm một việc gì đó hay sao?”

“Thẩm mỗ dù phải xông vào nơi dầu sôi lửa bỏng quyết cũng không từ chối.”

Hường Uyển Ngọc phì cười: “Hà tất phải như vậy, chỉ cầu Thẩm đại nhân có thể cười biểu muội của thiếp là được rồi.”

Thẩm Túy Thạch lại ngẩn người ra, nhưng trong nháy mắt, từ tận đáy trái tim có một nỗi vui sướng tột đỉnh khó diễn tả bằng lời lan tỏa khắp cơ thể.

“Nếu Cung tiểu thư bằng lòng, thì Thẩm mỗ cầu còn không được.”

“Biểu muội ta đương nhiên bằng lòng, chỉ là không biết Thẩm đại nhân có dám hay không, công chúa...”
Hương Uyển Ngọc nói đến nửa chừng thì thở dài xa xôi.

Thẩm Túy Thạch mặt nóng ran, thấp giọng nói: “Thẩm mỗ nhất định không phụ lòng tiểu thư.”

“Vậy thì thiếp yên tâm rồi, những lời này, biểu muội không tiện nói, chỉ có thể nhờ ta chuyển lời. Thẩm đại nhân nếu có ý, xin chọn ngày tốt, lập tức đến cầu hôn, tốt nhất là cứ tiến hành lặng lẽ, đừng để người ngoài biết được. Cô mẫu của thiếp là người không câu nệ tiểu tiết, biểu muội càng không phải là người tham hư vinh. Tất cả Thẩm đại nhân cứ làm đơn giản là được. Đợi sau khi ván đã đóng thuyền, A Cửu cũng không thể làm gì Thẩm đại nhân được nữa.”

“Đa tạ Hương tiểu thư, Thẩm mỗ lập tức đi chuẩn bị.” Thẩm Túy Thạch hoan hỉ mãi không thôi, nỗi u uẩn tích tụ mấy ngày qua trong nháy mắt đã tan thành mây khói, chỉ cảm thấy gió xuân ấm áp, cả người lâng lâng như sắp bay lên thành thần tiên.

Hương Uyển Ngọc lộ ra nụ cười đắc ý, quay người hồi phủ.

Cung Cẩm Lan vừa nghe bẩm báo có Thẩm Túy Thạch đến viếng thăm, trong lòng ngực nhất thời co rút lại.

Trong quãng thời gian này, lúc ở trong triều ông vẫn tận lực giữ một khoảng cách nhất định với hần, không tiếp xúc khi chỉ có một mình. Nhưng lúc này người đã đến rồi, cũng không thể tránh mà không gặp, đây lại là phò mã tương lai, không thể đắc tội được.

Ông vội vàng đón Thẩm Túy Thạch vào sảnh chính, sai người hầu dâng trà.

Thẩm Túy Thạch do đã có lời của Hương Uyển Ngọc là cơ sở, cho nên cho rằng hôm nay đến cầu thân nhất định sẽ thành công, nên không câu nệ ngưỡng ngừng như lần trước, trực tiếp khom người trình trọng thi lễ với Cung Cẩm Lan, nói rõ mục đích đến.

Hần vốn là người văn hoa nho nhã, nên những lời cầu thân khi thốt ra vô cùng xúc động, chân thành khẩn thiết, thực sự khiến người ta không thể không động lòng. Nhưng Cung đại nhân nghe xong thì hai mí mắt giật liên hồi.

Thẩm đại nhân người thật là mới ra đời còn non nớt không hiểu chống quan trường hiểm ác, càng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, người làm như vậy, không chỉ rước hận thù vào thân, mà đối với lão phu cũng liên lụy vài phần. Có cho ăn gan hùm mật gấu, lão phu ta cũng không dám nhận người làm con rể.

Đợi Thẩm Túy Thạch nói xong, cả người ông toát mồ hôi lạnh.

“Thẩm đại nhân, việc này... việc này...” Cung thượng thư từ xưa đến nay nổi tiếng ăn nói lưu loát, giờ bỗng nhiên lắp ba lắp bắp.

Thẩm Túy Thạch thành khẩn nói: “Cung tiểu thư đối với văn bối có ân cứu mạng, văn bối nhất định sẽ đem hết sức lực để chăm sóc nàng, làm cho nàng cả đời vô ưu.”

“Không không, không phải lão phu có ý này, Thẩm đại nhân người, người chẳng lẽ không biết công chúa, nàng ấy...” Cung Cẩm Lan quả thực không biết phải nói thế nào mới phải, công chúa có ý với Thẩm đại nhân, tuy điều này đã không còn bí mật, nhưng Tuyên Văn đế lão nhân gia người còn chưa tuyên bố chính thức trong thiên hạ, thì ai dám nói năng hồ đồ, làm tổn hại đến thanh danh công chúa.

Thẩm Túy Thạch đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Cung đại nhân, liền nói ngay: “Văn bối tuyệt không có ý bám vấy rống núp cánh phượng. Những thứ mà mọi người cực kỳ hâm mộ, trong mắt Thẩm mỗ không đáng một xu.”

Cung Cẩm Lan thầm thở dài, cứng cỏi kiên quyết như vậy, quả nhiên là một nam nhi có chí khí, chỉ tiếc là A Cửu đã ra tay, còn ai dám tranh giành.

“Thẩm đại nhân, việc này lão phu không thể đồng ý.”

Thẩm Túy Thạch ngẩn ra, nổi vui mừng đầy ắp trong lòng bỗng nhiên trầm xuống. “Không phải lão phu ưng ý đại nhân, chỉ là nếu lão phu đồng ý, thì tiền đồ của Thẩm đại nhân sẽ bị hủy hoại, xin Thẩm đại nhân suy xét cho kỹ.”

Thẩm Túy Thạch trầm giọng nói: “Tiền đồ của văn bối đúng là không dễ dàng có được, nhưng tiền đồ không phải là điều quan trọng nhất, vì Cung tiểu thư, văn bối cam nguyện buông bỏ tiền đồ của mình, cho dù có phải từ quan cũng không nuối tiếc.”

Cung Cẩm Lan nhìn hấn, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Nam nhân trẻ tuổi ơi, người vẫn còn chưa hiểu lòng người hiểm ác, thói đời lạnh bạc thật thường đâu. Nếu ta đồng ý, sẽ không chỉ tiền đồ của người bị hủy hoại, mà tiền đồ của ta, thậm chí là đến cả An Quốc Công phủ cũng sẽ bị liên lụy.

Nhớ đến những lời lẽ văn hoa trong bài tạ biểu hấn đọc hôm ở Quỳnh Lâm yến, nhớ đến dáng vẻ tuấn tú oai hùng của hấn khi khoác hồng bào ngày hôm đó, trong lòng Cung Cẩm Lan bỗng nuối tiếc dị thường, vội khuyên nhủ hấn: “Thẩm đại nhân suy nghĩ cho kỹ, mười năm gian khổ luyện rèn kinh sử mới có được công danh như ngày hôm nay, nếu từ bỏ chẳng phải đáng tiếc lắm sao?”

“Vinh hoa phú quý vốn không phải là thứ quan trọng nhất trong lòng Thẩm mỗ.”

Cung Cẩm Lan thở dài nói: “Thẩm đại nhân thanh cao trong sạch, khí chất cao ngạo thật đáng khen. Đa tạ Thẩm đại nhân hậu ái, nhưng đáng tiếc tiểu nữ phúc mỏng, không có duyên với Thẩm đại nhân. Thẩm đại nhân có một nhân duyên tốt hơn rất nhiều lần đang đợi, chúc Thẩm đại nhân tiền đồ rộng mở.” Thực ra điều Cung đại nhân muốn nói chính là Cửu công chúa đã chọn người, lại có thể dễ dàng buông tay vậy sao? Thẩm đại nhân, người trốn không thoát đâu.

Thẩm Túy Thạch có nghĩ cả trăm lần cũng không thể ngờ rằng, hôm nay tới cầu hôn, lại có kết quả như thế này.

Từ Cung phủ bước ra, mãi lâu sau hấn vẫn ngơ ngẩn như người mất hồn. Rõ ràng Hướng Uyển Ngọc đã nói, Cung Khanh bằng lòng lấy hấn, bảo hấn đến cầu hôn, tất cả giản lược hết, nhưng sao Cung Cẩm Lan lại có thái độ này?

Cung phu nhân vẫn nấp ở phía sau nghe lén, thấy Thẩm Túy Thạch cáo từ rời đi, mới từ phía sau bước ra, vịn phần nuối tiếc than thở: “Haiz, một cuộc nhân duyên tốt như vậy, mà lại phải chống mắt lên nhìn nó tuột khỏi tay. Đúng thực là trong đời người, luôn đầy rẫy những niềm tiếc nuối.”

Cung Cẩm Lan cảm thấy kỳ lạ, phu nhân nhà mình mấy hôm trước còn lo lắng cả đêm trằn trọc trên giường không sao ngủ được, hôm nay lại tinh thần sáng khoái, thư thái nhẹ nhàng như vậy nhỉ? Lại còn có tâm trạng cảm khái về nhân sinh.

“Khanh nhi thế nào rồi?”

“Vẫn tốt. Đúng rồi phu quân, chàng cảm thấy Nhạc Lỗi ra sao?”

“Nàng hỏi về phương diện nào?”

“Đương nhiên là về phương diện có thể làm con rể của chúng ta được không?”

Cung Cẩm Lan ngẩn người, “Không phải là Thái tử sao?”

Gương mặt Cung phu nhân lộ rõ vẻ ngạc nhiên, bà từng mất liếc phu quân của mình, sau đó đem hết chuyện từ hôm Tiết Giai đến chơi, rồi sau đó mình đến nhờ Hàn thị đi thăm dò tin tức kể lại một lượt. Cung Cẩm Lan lúc này mới biết, thì ra bên trong còn có uẩn khúc này, trái tim đang khắp khởi mừng thầm chuẩn bị được làm quốc trưởng lập tức tan vỡ.

“Trong khoảng thời gian này, thiếp vẫn luôn cố gắng tìm một người phù hợp. Nhưng chọn đi chọn lại, thiếp chỉ cảm thấy có Nhạc Lỗi là phù hợp hơn cả. Thứ nhất, hấn võ công cao cường, có thể bảo vệ Khanh nhi, thứ hai, hấn đã từng cứu Khanh nhi một lần, gả Khanh nhi cho hấn cũng xem như là báo đền ân nghĩa, thứ ba, phụ mẫu hấn đều đã viên tịch, Khanh nhi gả qua nhà hấn đương nhiên sẽ làm chủ gia đình, tự do

tự tại, không bị ai xăm xoi, xét nét, thứ tư, hần là võ tướng, lòng dạ không hẹp hòi, nên sẽ không để ý đến những lời đồn thổi vô căn cứ giữa Thái tử và Cung Khanh.”

Cung phu nhân liệt kê ra một loạt những điều kiện có lợi ỉnh, lúc nghe đến điều kiện cuối cùng, Cung thượng thư thân là một quan văn, trong lòng bỗng có một tia u buồn ảm đạm lướt qua.

Cung phu nhân mừng khắp khởi nói: “Ban đầu thiếp cũng rất thích hần, nhưng lúc đó nghĩ hần là một quan võ, e là khi có chiến sự điều động binh lính, hần buộc phải đi tiên phong nhưng giờ đây, chúng ta cũng không còn quá nhiều cơ hội để lựa chọn, phu quân nói có phải không?”

Cung Cẩm Lan trầm tư đưa tay vuốt vuốt râu, ừm nhẹ một tiếng.

Cung phu nhân quay người đi tìm nữ nhi.

Cung Khanh vừa nghe đến tên Nhạc Lỗi, hai má đã đỏ ửng.

Cung phu nhân cười hì hì hỏi: “Con có thích hần không?”

Còn chưa đợi Cung Khanh trả lời, Cung phu nhân lại nói: “Dù sao ta cũng quý mến hần. Con chưa nhìn thấy tư thế phi thiềm tẩu bích của hần vừa mạnh mẽ oai hùng vừa tiêu sái khoáng đạt đâu, đúng là võ nghệ cao cường. Thì ra khinh công trong truyền thuyết là có thực, đẹp đến ngơ ngẩn, mê chết đi được.”

Cung Khanh: “...” Mẫu thân, người có thể bớt ham mê hình thức đi một chút được không?

“Sau này, con có thể để cho hần bế con phi thân lên nóc nhà ngồi ngắm sao thường nguyệt.”

“Còn có thể để hần ôm con dùng khinh công bay lướt trên cỏ mềm.”

“Còn có thể...”

Cung Khanh bật cười ngắt ngang lời mẫu thân: “Trí tưởng tượng của mẫu thân thực là phong phú.”

“Đương nhiên!” Cung phu nhân lại hỏi: “Nói, con thích hay không thích hần?”

Cung Khanh hơi xấu hổ, cúi đầu không nói gì. Đối với Nhạc Lỗi, nàng rất có thiện cảm, đêm Nguyên Tiêu hôm đó, hình ảnh chàng dẫn người đến giải cứu mình vẫn còn mãi khắc ghi trong tâm trí nàng. Nghĩ đến đêm đó, nàng đột nhiên nhớ đến một nam tử hán đeo mặt nạ trừ tà. Hiện giờ hần ở đâu nhỉ? Vì sao vẫn không chịu đến tìm nàng, rõ ràng nói là muốn báo đáp bằng một giai thoại phong lưu, phải chăng chỉ là trêu chọc nàng thôi sao? Trong lòng nàng vẫn còn lẩn khuất bóng dáng của người đó, nhưng đã lâu như vậy rồi mà hần vẫn chưa cầm chiếc cúc trân châu đó đến tìm nàng đòi báo đáp, chắc hần đã sớm quên nàng từ lâu rồi. Ngoài việc buồn bã thất vọng, ngoài việc nhớ nhung hoài niệm trong ký ức ra, nàng có thể làm gì được nữa?

Cung Khanh bất giác thở dài, đó là người đầu tiên khiến nàng rung động trong đời, nhưng đáng tiếc lại bất vô âm tín.

Cung phu nhân thấy nữ nhi xấu hổ cúi đầu, biết là nàng đã ngẫm thừa nhận, liền lập tức vui mừng vào cung, đến gặp cô mẫu Hường thái phi.

Hường thái phi nhìn thấy Cung phu nhân thì vô cùng kinh ngạc hỏi: “Thanh Thư, sao cháu gầy đi nhiều vậy?”

Cung phu nhân vừa nghe đã thở dài ảo não, trên mặt hiện rõ vẻ tủi thân ảm ức. Hường thái phi thấy thế, liền lập tức cho cung nữ nội thị lui ra.

Cung phu nhân liền đem hết những chuyện lớn nhỏ vừa phát sinh trong thời qua kể lại tỉ mỉ một lượt, sống từng đây năm rồi, đúng thật là bà chưa từng phải lao tâm khổ tứ như bây giờ. Cứ nghĩ mình đã sinh ra một đứa con gái đẹp như tiên nữ, nhất định phải tìm được một người tướng mạo song toàn mới chịu gả đi, cho nên mấy năm gần đây, người đến cửa cầu hôn rất nhiều, bà cứ tha hồ kén cá chọn canh, không thể dễ dàng đồng ý. Thật không ngờ lại có ngày hôm nay, nữ nhi xinh đẹp của bà có khả năng không gả cho ai được. Mà kẻ gây ra việc này lại chính là Đông cung Thái tử, khiến cho nỗi ảm ức trong lòng càng thêm chất chứa, chỉ có thể tự đâm ngực nghiêng rằng cần lưỡi mình mà thôi.

Hướng thái phi đã quen nhìn những cơn sóng ngầm ghê ghớm biến ảo khôn lường chốn hậu cung, nên bình thản cười nhạt: “Ta cứ ngỡ là việc gì to tát khiến cháu lo lắng âu sầu thành ra thế này.”

Cung phu nhân nói: “Mất thấy Cung Khanh rơi vào cảnh muốn gả đi không được, cháu sao có thể không lo lắng? Bởi vậy cháu mới tiến cung thỉnh nhờ cô mẫu. Trước mắt chỉ có một con đường, đó là xin Hoàng thượng ban hôn, cháu cảm thấy tả vệ tướng quân Nhạc Lỗi cũng không tồi, xin thái phi làm chủ hôn sự cho Cung Khanh.”

Hướng thái phi vừa nghe thấy mấy chữ “Tả vệ tướng quân”, liền thầm mừng cháu gái nhà mình không có tiền đồ. Tả vệ tướng quân sao có thể so sánh với Thái tử? Mộ Trầm Hoàng rõ ràng là có ý với Cung Khanh, nếu cầu Hoàng đế ban hôn, thì thẳng thắn trực tiếp xin Hoàng đế ban hôn cho Cung Khanh và Thái tử, như vậy chẳng phải là càng thêm viên mãn sao?

Hướng thái phi biết cháu gái mình là một người không có chí tiến hủ, nếu đem ý này nói ra nhất định nó sẽ không đồng ý, thế nên bà giấu nhem ý nghĩ đó trong đầu, an ủi: “Qua nửa tháng nữa là đến Tết Đoan Ngọ, lúc đó trong cung mở tiệc đoàn viên, ta sẽ tâu trình lên Hoàng thượng, cháu yên tâm.”

Người thân gia quyến của Tuyên Văn đế rất ít ỏi, ngoài Hoàng đế và Hoàng hậu, nếu tính thêm Thái tử công chúa, thì cũng chỉ vẹn vẹn có bốn người, cho nên vào ba ngày lễ lớn trong năm là Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu và Tết Đoan Ngọ, Hoàng thượng thường vui vầy cùng các Thái phi, ngoài ra còn có thêm người nhà Duệ Vương.

Cung phu nhân được lời như cởi tấm lòng, vui mừng nói: “Đa tạ cô mẫu.”

“Tạ cái gì mà tạ, đều là người một nhà, Khanh nhi gả được chỗ tốt, ta cũng vui mừng.” Hướng thái phi lại cười nói tiếp: “Lâu rồi ta không gặp Cung Khanh nên rất nhớ nó, muốn đón nó vào cung ở cùng ta vài ngày.”

Cung phu nhân đang có việc cần nhờ cô mẫu, nên đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Hướng thái phi nheo đôi mắt phượng, cười hì hì nói: “Cháu cứ đợi tin tức tốt lành đi.”

Cung phu nhân cười phẩn chấn xin phép cáo từ, ngày hôm sau Hướng thái phi sai người đến đón Cung Khanh nhập cung.

Lần này Cung Khanh tiến cung, tâm trạng khác hẳn ngày trước, nhìn những tường đồ ngói xanh sắc sỡ trên đường đi nàng chỉ cảm thấy thật tức mắt. Lại nghĩ đến vị chủ nhân của Đông cung kia, hàm răng không nhìn được cắn chặt lên bờ môi anh đào chúm chím. Chỉ tại hần...

Nhìn thấy Cung Khanh, Hướng thái phi càng thêm quyết tâm với dự định của mình. Nha đầu này đúng là ngày càng thêm xinh đẹp yêu kiều, giống như một nụ hoa vừa chớm nở chúm chím đã tỏa sắc hương sáng bừng bốn phía.

“Thái tử tặng cháu nhẫn ngọc đeo tay, lấy ra cho ta xem.” Hướng thái phi đi thẳng vào đề.

Sắc mặt Cung Khanh ửng đỏ, không có cách nào khác hơn là đành phải lấy chiếc nhẫn gậy họa cho thái phi xem. Hướng thái phi cầm lấy, đưa lên ánh mặt trời soi xét tỉ mỉ, rồi cười tủm tỉm nói: “Đồ tốt.”

Cung Khanh thì chẳng xem nó là đồ tốt gì cả, trong lòng thêm ước ao đem chiếc nhẫn đại hoa ấy đập tan thành muôn mảnh.

Hướng thái phi đặt chiếc nhẫn trở lại trong lòng bàn tay Cung Khanh, cười tủm tỉm nói: “Thái tử đối với cháu nhất định rất có thiện cảm, cho nên mới tặng đồ tốt biểu đạt tâm ý của mình như vậy. Mẫu thân cháu thật quá đáng, cứ chạy đôn chạy đáo khắp nơi để thay cháu cầu hôn, điều này khiến Thái tử không tránh khỏi mất mặt. Thái tử làm như vậy hiển nhiên là có ý nhẫn cháu đừng vội đính hôn, đợi cuộc tuyển chọn sang năm.”

Cung Khanh đỏ bừng hai má, “Cháu cảm thấy hần không thật lòng, giống như là đang đùa giỡn vậy. Tâm ý của Khanh nhi đã sớm thổ lộ hết với cô lão lão rồi, cô lão lão nhất định sẽ tác thành đúng không?”

Hướng thái phi gật đầu, dịu dàng nói: “Nhạc Lỗi ta cũng đã gặp qua, đích xác là không tồi. Trong bữa tiệc đoàn viên tết Đoan Ngọ, ta sẽ xin Hoàng thượng ban hôn, Hoàng thượng miệng vàng đã mở, ai còn dám nói

những lời đàm tiếu.”

Cung Khanh cúi đầu cười: “Đa tạ cô lão lão.”

Hướng thái phi trong lòng thầm than, nụ cười khuyh nước khuyh thành nói cũng chẳng ngoa.

Ở trong Trung Dương cung, Cung Khanh nhất quyết không ra ngoài mà chỉ quanh quẩn bên cạnh Hướng thái phi. Hướng thái phi muốn nàng đến Ngự hoa viên đi dạo cho khuây khỏa, nhưng nàng lại tìm mọi cách để từ chối. Nàng không muốn gặp phải A Cửu hay Mộ Trầm Hoàng để rồi lại nảy sinh thêm điều gì đó phiền phức.

Hướng thái phi cũng hiểu rõ tâm ý của nàng, nên thôi không nhắc nữa. Bởi bà vẫn luôn cho rằng, Cung Khanh dù gả cho ai cũng không bằng gả vào Đông Cung, gả cho nơi đó là phù hợp nhất, bởi vừa ngăn được những lời đồn thổi, lại vừa kéo dài vinh hoa phú quý cho An Quốc Công phủ hơn mười năm nữa. Không những cuối đời mình ở trong cung, nhờ thế mà cũng được ung dung tự tại không gì sánh bằng. Đúng là chuyện tốt, một mũi tên trúng ba con chim.

Còn về chân tình ư, thân là Hướng thái phi ở chốn hậu cung, nên tự bà có những lý giải thấu triệt. Quân ân như nước, mặc dù đến vương ban đầu cũng có chút chân tình, nhưng dịch làm sao nổi với thời gian, năm tháng trôi qua như dòng nước siết, từng đợt từng đợt mỹ nhân giống như dòng nước khiến người ta vong tình, cuối cùng sẽ bào mòn đi chút chân tình ấm áp lúc ban đầu.

Hướng thái phi không phải là thái hậu, nên đương nhiên không được Hoàng đế và Hoàng hậu sớm tối đến thỉnh an, bởi thế trong Trùng Dương cung cũng vô cùng an tĩnh nhàn hạ.

Cung Khanh hàng ngày rồi rỗi cùng với Thái phi nói chuyện chơi cờ, đến gần Tết Đoan Ngọ, thời tiết mỗi ngày một nóng lên rất nhanh, khác hẳn mọi năm. Lúc đến đây, Cung Khanh không nghĩ rằng lại nóng đến như vậy nên không chuẩn bị mang theo áo mỏng, sau giờ Ngọ ánh mặt trời càng thêm chói chang, tuy là ngọt cốt băng cơ cũng tứa ra mấy tầng mồ hôi mỏng.

Hướng thái phi nhìn nàng, cảm lòng không đành nói: “Đúng là tuổi trẻ thật tuyệt, cả cơ thể lấm tấm đầy mồ hôi như vậy nhưng nhìn lại giống như những giọt sương sớm đọng trên cánh phù dung, xinh đẹp vô cùng.”

Ninh Tâm cô cô cười nói: “Vốn tiểu tư sinh ra đã rất đẹp, lại còn là bảo bối trong lòng Thái phi, nên đương nhiên Thái phi nhìn thế nào cũng đều đẹp cả.”

Hướng thái phi nói: “Khanh nhi, cháu đến tịnh thất tắm cho sạch mồ hôi đi, trời hôm nay thật nóng.”

Ninh Tâm thu dọn bàn cờ, dặn cung nữ chuẩn bị nước.

Sau khi Cung Khanh tắm xong ở tịnh thất, Ninh Tâm tay bưng một bộ xiêm y đi vào.

“Đây là đồ Thái phi đặc biệt quan tâm chuẩn bị cho cô nương. Cô nương hãy mặc vào xem có vừa hay không?”

Cung Khanh vừa giũ ra xem, liền vô cùng thích thú. Bộ xiêm y mùa hè này được may bằng chất liệu rất mỏng và nhẹ, trên nền màu trắng đục, dùng chỉ kim tuyến thêu những bông hoa đào thật tinh tế, ở mỗi bông hoa đào còn được gắn những viên đá nhỏ làm nhụy hoa, vừa tao nhã lại yêu kiều mềm mại, bộ xiêm y ấy mặc lên người màu sắc lấp lánh, càng tôn lên nước da trắng như tuyết của nàng, thực là trong sáng xinh đẹp vô cùng quyến rũ.

Ninh Tâm khen: “Cô nương thực đúng là như tiên nữ vậy. Nô tỳ là nữ nhân mà nhìn còn cảm thấy si mê.”

Cung Khanh cười thẹn thùng từ tịnh thất bước ra.

Khi đến tắm cung của thái phi, chỉ nghe thấy bên ngoài điện truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Sao hẳn lại đến đây?

Nàng nhất thời ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, vào không được mà thối lui cũng không xong, do dự giây lát, cuối cùng đành phải nghiêng răng nghiêng lợi đi vào bái kiến.

Là thái phi mời đến hay là hẳn không mời mà tự đến nhỉ? Tóm lại, bất luận thế nào, đúng lúc nàng vừa mặc bộ xiêm y mới vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, thì vừa khéo hẳn lại tìm đến.

Bộ xiêm y này đẹp thì đẹp thật, nhưng dường như hơi chật, lúc nàng khom lưng bái kiến, chỉ cảm thấy phía trước ngực như bị trĩu xuống.

Tất nhiên, trái tim của ai đó cũng như bị trĩu xuống. Không những thế trong ánh mắt lại chẳng thềm che giấu hiện lên hai chữ rất to: “Tuyệt đẹp!”

“Cung tiểu thư đến lúc nào?”

Hướng thái phi cười cười nói: “Nó đã đến vài hôm rồi.”

“Sao không nghe thái phi nói đến?” Trong khẩu khí của người nào đó rõ ràng mang đầy sự tiếc nuối pha lẫn oán giận.

Cung Khanh: “...” Mấy người đừng giả vờ nữa.

“Các người trò chuyện, ta đi ngủ một lát, ai da, mí mắt mỗi đến nỗi không mở ra được nữa rồi.” Thái phi lập tức ngáp mấy cái liền rồi vội vàng rời đi.

Thái phi không ở đây cũng tốt.

Cung Khanh lấy chiếc nhẫn từ trong tay áo ra, đặt lên trên bàn trước mặt Mộ Trầm Hoàng, nghiêm mặt nói: “Lễ vật này vô cùng quý trọng, thần nữ không dám nhận.”

Haiz, đúng là giận rồi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đó khi nghiêm lại nhìn vẫn đẹp làm sao. Hắn mỉm cười nhìn nàng: “Kỳ thực, trong lòng ta chịu hoa mẫu đơn “Bỉ dục song phi” kia lại càng quý trọng.”

Cung Khanh vừa xấu hổ vừa giận dữ, đôi mắt trong veo

xuất hiện ánh nhìn như muốn nổi bão, nhưng rồi lại không dám, ánh mắt giận dữ phụng phịu ấy e lệ ẩn nhẫn cúi xuống, khiến lòng hắn rung động.

Hắn cầm chiếc nhẫn để ở dưới chóp mũi, nhìn nàng mỉm cười: “Nàng vẫn luôn mang theo nó bên người sao? Thơm quá!”

Cung Khanh sắc mặt đỏ bừng, trong lòng như muốn thổ huyết.

“Ý tốt của Thái tử điện hạ, thần nữ không dám nhận, miệng lưỡi của người đời thật đáng sợ, mong thái tử thông cảm.”

Lúc này hắn nghiêm mặt nói: “Người trong sáng khác sẽ trong sáng. Chẳng qua cũng chỉ là tặng một món quà, vậy mà cũng có người nghĩ nhiều đến vậy sao?”

Người còn không biết? Ta sắp không giả cho ai được rồi. Trong lòng Cung Khanh như phát điên, nhưng ngoài mặt vẫn phải tất cung tất kính, sự nhẫn nhịn này thực đúng là cực khổ vô bờ.

Hắn thở dài, cầm chiếc nhẫn áp vào ngực, còn dùng tay che một chút, như muốn dán chiếc nhẫn vào cơ thể mình.

Cung Khanh: “...”

Hắn đi đến cửa điện, ngoái đầu nhìn lại cười: “Cung tiểu thư đến... là cầu thái phi một việc đúng không?”

Cung Khanh nín thở chờ hắn nói nốt.

Hắn cười tủm tỉm nhìn nàng, “Để ta đoán xem sao?”

Cung Khanh bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, hắn sẽ không đoán được đâu.

“Có phải là... muốn nhờ thái phi làm mai cho Cung tiểu thư?”

Ngay sau đó, hắn rất cao hứng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân biến sắc, haiz, thật đúng là vẻ mặt nào nhìn cũng rất đẹp.

“Thật ra... phụ hoàng cũng thích hoàn thành tâm nguyện cho người khác, chỉ cần thái phi có lời.” Nói xong hắn như cười như không, lấy tay che ngực, quay người rời đi.

Trong nháy mắt Cung Khanh như phát điên, con người này thực đúng là đáng ghét, rõ ràng là bị hấn đoán trúng.

Mộ Trầm Hoàng vừa đi, thái phi liền đứng lúc xuất hiện, tinh thần phấn chấn.

“Đi nhanh như vậy? Ta còn chưa ngủ.”

Thái phi người ngủ được mới là lạ!

Cung Khanh cảm nhận sâu sắc rằng trong lòng Thái phi vẫn còn hy vọng như trước đây, hơn nữa vừa rồi Mộ Trầm Hoàng đột nhiên đến chơi, lại còn nói mấy câu sau cùng như vậy, khiến lòng nàng không khỏi âm thầm lo lắng.

Suy nghĩ một hồi, nàng quyết định dứt khoát nói thẳng với thái phi: “Cô lão lão, hoàng hậu và A Cửu đều không muốn cháu được gả cho thái tử.”

“Cháu làm sao mà biết được?”

“Là chính miệng Tiết Giai và Triệu Quốc phu nhân đã nói.”

Hướng thái phi sưng người, sắc mặt vui mừng giảm đi không ít.

“Có vài thứ muốn cầu cũng không được, trèo cao quá chỉ sợ ngã càng thê thảm.” Cung Khanh thấy Hướng thái phi trầm ngâm không nói, liền tiếp lời: “Nhạc Lỗi cũng rất tốt, mẫu thân cháu cũng quý mến chàng ấy, xin cô lão lão tác thành.”

Hướng thái phi gật đầu: “Ta đã biết, cháu cứ chờ tin tức tốt lành nhé, hài tử đó ta đã gặp qua, đích xác là không tệ. Ta tuổi tác đã nhiều, nhưng không đến nỗi cả tên người cũng nhớ sai, cháu yên tâm đi.”

Đến lúc này Cung Khanh mới thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên cười: “Đa tạ cô lão lão!”

Buổi sáng hôm sau, Cung Khanh thu dọn đồ đạc rời cung. Ra đến cửa Huyền Vũ, vừa khéo gặp cả gia đình Duệ Vương nhập cung dự tiệc, liền vội vàng bước lên trước bái kiến.

Hàn thị cười giả lả đỡ nàng dậy, “Đứa bé ngoan, cháu tiến cung thăm thái phi sao?”

Cung Khanh ôn nhu đáp lời. Tuy chưa ngẩng đầu, nhưng cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang chiếu thẳng vào người mình.

Nàng giả vờ như không biết, chỉ nhìn Hàn thị và Mộ Linh Trang.

Hàn thị kéo nàng nói thêm vài câu rồi mới buông tay.

Cung Khanh ngồi lên kiệu, lúc Vân Diệp buông rèm, một luồng ánh mắt chiếu thẳng vào, vừa khéo đụng phải ánh mắt của nàng. May mà đúng lúc kiệu buông rèm, chặn đứng ánh mắt sáng quắc mà nóng bỏng đó.

Mộ Linh Trang hươ hươ tay trước mắt Duệ Vương: “Đại ca không cần chớp mắt sao?”

Mộ Chiêu Luật gạt tay nàng: “Tiểu nha đầu ngày càng chẳng có phép tắc gì cả.”

Tết Đoan Ngọ được xem như là bữa tiệc đoàn viên của gia tộc Tuyên Văn đế, ngoài mấy vị thái phi, thì có thêm cả nhà Duệ Vương. Mộ Linh Trang không ngờ, trong bữa tiệc Đoan Ngọ năm nay, lại có thể gặp Thẩm Túy Thạch.

Ngay cả Thẩm Túy Thạch cũng không ngờ được.

Lúc bị truyền nhập cung, hấn vẫn tưởng giống như mọi lần, quần thần đồng yển. Nhưng sau khi đến nơi mới phát hiện, chỉ có mình hấn là ngoại thân.

Lập tức lòng hấn chùng xuống, việc gì đến sẽ đến.

Đích xác, sự có mặt của Thẩm Túy Thạch trong bữa tiệc đêm nay chỉ có mình A Cửu tán thành. Nàng ta đã nóng lòng sốt ruột vô cùng, muốn nhanh chóng công bố với mọi người thân phận phò mã của Thẩm Túy Thạch. Còn Tuyên Văn đế trong thời gian qua, thông qua sự quan sát của chính bản thân và Mộ Trầm Hoàng, nhận thấy nhân phẩm của Thẩm Túy Thạch quả thực không tồi, đủ để đảm đương ngôi vị phò mã, vì vậy cũng định nhân dịp này, nói rõ với Thẩm Túy Thạch.

Thẩm Túy Thạch vốn thông minh hơn người, đương nhiên biết rõ việc mình có mặt trong bữa tiệc đêm nay có ý nghĩa gì. Nhưng thực đáng tiếc, biết bao người từ xa trông lại thầm ao ước có được vị trí đó, hẳn lại thờ ơ vô cảm. A Cửu tuy là nữ nhi có khuôn mặt vô cùng tú lệ, nhưng tính tình và lòng dạ của nàng ta đã bị nhan sắc quét sạch sành sanh.

Lúc hẳn suy nghĩ thì gương mặt thường lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng A Cửu lại thấy vô cùng tuần tú, nhìn lâu không chán. Chỉ hận là phủ công chúa xây mãi chưa xong, nếu không thì trong bữa tiệc sinh nhật mười bảy tuổi vừa qua, đã có thể cùng hẳn sớm chiều luôn ở bên nhau, nâng khay ngang mày..

Mộ Linh Trang mắt cười quan sát, hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình, rõ ràng là như vậy.

Tuyên Văn đế gọi Mộ Linh Trang đến ngồi bên cạnh, hỏi thăm nàng về phong cảnh Giang Nam. Mộ Linh Trang tươi cười khéo léo, lời nói khôi hài, âm thanh mềm mọng, đáng vẻ lạnh lợi đáng yêu, ở bên cạnh A Cửu càng khiến cho sự cao ngạo lạnh lùng, vênh vác hung hăng của nàng ta nổi bật lên.

Dù nàng ta nhìn với vẻ ái mộ, nhưng vẫn khiến cho Thẩm Túy Thạch cảm thấy phiền phức dị thường.

Hướng thái phi hôm nay đến đây là có mục đích, để ý thấy đã qua ba tuần rượu, Tuyên Văn đế bắt đầu cao hứng, liền mỉm cười nói: “Hoàng thượng còn nhớ khuê nữ cháu gái của ta không? Là nữ nhi của Cung Cẩm La ấy.”

Tuyên Văn đế gật đầu cười cười: “Nhớ, tên là Cung Khanh đúng không?”

Thẩm Túy Thạch và Duệ Vương nhất tề ngẩng đầu nhìn Hướng thái phi, đều tự lộ ra thần sắc không giống nhau.

Mộ Trầm Hoàng nhìn Hướng thái phi, trong ánh mắt mang theo ẩn ý thấu hiểu và chờ đợi.

Đừng tiếp tục nói năng lòng vòng nữa, thái phi, chuyện đêm nay trông cậy cả vào lão nhân gia người.

Hướng thái phi cười tủm tỉm nói tiếp: “Mấy ngày trước nó vào cung thăm ta, ta thấy nó mang theo bên người mộ chiếc nhẫn bạch ngọc, hỏi ra mới biết đó là quà của thái tử tặng.” Thái phi nói đến đây thì mỉm môi cười, nhìn Tuyên Văn đế muốn nói lại thôi.

Quả nhiên Tuyên Văn đế đưa mắt nhìn nhi tử của mình, trong ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc và thắc mắc.

Mộ Trầm Hoàng gật gật đầu: “Là A Cửu đến tặng.”

Hướng thái phi lại lửa cháy chất thêm củi, nói tiếp: “Nghe nói, thái tử còn tặng thêm một chậu mẫu đơn ‘Bỉ dục song phi’, là giống cây mới được nuôi dưỡng thành công ở Đường Hình Uyển.”

Tuyên Văn đế càng thêm phần kinh ngạc, còn sắc mặt của Độc Cô hoàng hậu đã trở nên vô cùng khó coi vì không nén được tức giận.

Mộ Trầm Hoàng giả vờ như không để ý đến ánh mắt của Độc Cô hoàng hậu, mà trịnh trọng đàng hoàng hỏi Hướng thái phi: “Không biết Cung tiểu thư có thích không?”

Hướng thái phi cười ha ha nói: “Đương nhiên là rất thích. Chiếc nhẫn bạch ngọc đó nó luôn mang bên mình.”

Tuyên Văn đế thâm nghĩ, thái tử xưa nay vốn hành sự cẩn trọng, tại sao lần này lại giống trống khua chiêng như vậy? Chẳng lẽ là khó kìm lòng nổi? Nghĩ đến nhan sắc trác tuyệt của Cung Khanh, hoàng đế có thể hiểu được hành vi khó kiểm soát của nhi tử mình.

“Nhân bất phong lưu uống thiếu niên”, ai mà không chơi bởi khi tuổi còn trẻ chứ?

Lúc mình còn trẻ, cũng không... Tuyên Văn đế hơi nheo nheo đôi mắt, năm đó, nàng mới mười bốn tuổi.

Hướng thái phi sau khi đã vòng vo đủ, lúc này mới cười nói: “Hoàng thượng, người xem đôi trẻ này thật đáng yêu.”

Tuyên Văn đế đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Hướng thái phi, cười ha ha quay đầu nhìn hoàng hậu nói: “Ái khanh, nàng thấy nhi nữ Cung gia thế nào?”

Độc Cô hoàng hậu cười cười nhưng không trả lời, quay sang hỏi A Cửu: “A Cửu, con thấy thế nào?”

Trong lòng Hướng thái phi có vẻ không vui, cả nhà này chẳng ra thể thống gì. Chuyện đại sự như vậy mà kẻ làm chồng lại đi hỏi vợ, kẻ làm vợ lại đi hỏi con gái là sao, đừng nói hoàng thất, mà chỉ là một gia đình bình thường, thì cũng không thể có kiểu quy củ như vậy, một nhi nữ được giáo dục không theo khuôn khổ phép tắc nào, lại có thể khoa tay múa chân tham gia vào việc hôn sự của huynh trưởng. Người còn không bằng một người cha bình thường, chứ nói gì đến việc làm một người cha Hoàng đế.

A Cửu chau mày nghĩ ngợi nói: “Không được. Lấy vợ phải chọn người có đức, Thái tử phi của hoàng huynh sau này sẽ là mẫu nghi thiên hạ, sao có thể lấy một người hồng nhan họa thủy được.”

Hướng thái phi vừa nghe, gan ruột đã vô cùng giận dữ. Chỉ tiếc bà không phải là thái hậu, nên không thể đứng dậy thưởng cho nha đầu đó một cái bạt tai. Giờ này khắc này, Hướng thái phi càng cảm nhận chân thực nhất, thấm thía nhất, phải đứng ở vị trí tối cao, mới có thể giám mọi người dưới chân mình. Thái hậu và thái phi khác nhau một chữ, nên bà đành nhẫn nhịn đè nén cơn giận dữ.

Đối với A Cửu mà nói, trên đời này, nàng quyết không để ai có thể vượt qua được mình. Nếu Cung Khanh trời sinh đã có dung mạo cao hơn nàng một bậc, thì số phận không thể lại vượt lên trên nàng. Nếu Cung Khanh được gả cho Mộ Trầm Hoàng thì tất nhiên sẽ trở thành tấu tử của nàng và sau này sẽ trở thành hoàng hậu, trở thành mẫu nghi thiên hạ, nàng sao có thể nhẫn nhịn hạ khẩu khí được? Hơn nữa, nàng đã sớm biết mẫu thân mình không thích Cung Khanh, có Độc Cô hoàng hậu làm chỗ dựa, nên mới có thể nói những lời càn rỡ như vậy.

Tuyên Văn đế không vui nói: “Cung phu nhân xuất thân cao quý, Cung gia gia thế thi thư, Cung thượng thư tài hoa xuất chúng, A Cửu không được vọng ngôn.”

A Cửu hừm một tiếng: “Nếu Hướng thái phi muốn tìm cho nàng ta một tấm chồng, thì ta thấy Lưu băng nhân cũng rất tốt.”

Hướng thái phi vừa nghe đã giận tím mặt, Lưu băng nhân của khoa này tuổi đã ngoại tứ tuần, tự cao tự đại, nửa đầu tóc bạc, là người góa vợ.

Tuyên Văn đế chau mày, “A Cửu không được hồ đồ. Trẫm cảm thấy nhi nữ Cung gia là một lựa chọn không tồi, ái khanh, nàng nói xem?”

Hoàng hậu chỉ cười trừ mà không mở miệng, A Cửu đứng phắt dậy nói như hét: “Phụ hoàng, con quyết không đồng ý gả nàng ta cho hoàng huynh.”

“Chuyện hôn sự của hoàng huynh, con không được tự tiện xen vào.” Tuyên Văn đế nặng lời, sắc mặt nghiêm nghị.

A Cửu thoáng chút run sợ, giọng nói nhỏ hẩn đi, những vằn gào lên như cũ: “Phụ hoàng, con không muốn nàng ta được gả cho hoàng huynh, con không thích nàng ta. Băng nhân thì có chỗ nào không tốt chứ, tài hoa hơn người, tiền đồ vô lượng, con người rất hợp với Cung Khanh, trai tài gái sắc.”

Dần vật, áp chế, giày vò, gây khó dễ cho Cung Khanh chính là liều thuốc hữu hiệu nhất để A Cửu giải tỏa nỗi ức chế cô đơn nơi thâm cung của mình, phải tận mắt nhìn thấy Cung Khanh thê thảm, mọi việc không như ý nguyện, nàng ta mới thấy hài lòng.

Tuyên Văn đế trừng mắt, quát một tiếng: “Hồ đồ, câm miệng.”

A Cửu bị quát liềm câm bật, bởi Tuyên Văn đế chưa bao giờ nghiêm khắc trách cứ nàng ta như vậy.

Độc Cô hoàng hậu lúc này mới nói: “Hoàng thượng bớt giận, gia hòa vạn sự hưng, hôm nay chính là Tết Đoan Ngọ, đừng vì việc này mà trở nên tức giận. A Cửu nói cũng đúng, Lưu băng nhân tuổi tuy hơi lớn, nhưng cẩn thận chín chắn, lại rất tài hoa, Thái phi thấy thế nào?”

Hướng thái phi tức giận đến nỗi nghẹn ứ trong cổ họng không nói nên lời. Trong lòng bà thực chỉ muốn Cung Khanh được gả vào Đông cung cho nên mới không nhắc đến Nhạc Lỗi, ai ngờ sửa đúng thành sai, thật không thể đoán được sự tình lại thành ra thế này. Bà vừa giận vừa tức, thậm chí hận trong lòng. Sớm biết thế này, chi bằng ghép với Nhạc Lỗi cho rồi.

Tuyên Văn đế nhíu mày nhìn Độc Cô hoàng hậu chăm chú, cơ hàm bên mang tai khẽ giật ngược.

Độc Cô hoàng hậu mắt cúi xuống, lạnh lùng nói: “Hôn sự của Cung Khanh, tự có phụ mẫu của nàng ta làm chủ, Hoàng thượng hà tất phải quan tâm?”

Thẩm Túy Thạch đột nhiên đứng dậy.

“Bệ hạ, thần có việc thỉnh cầu.”

Tuyên Văn đế hít một hơi dài, trong lòng thầm mừng vì Thẩm Túy Thạch đã đúng lúc xoa dịu cục diện căng thẳng này: “Ái khanh cứ nói.”

“Vi thần thuở nhỏ đã từng đội ơn cứu mạng của Cung tiểu thư, ý nguyện muốn cùng Cung tiểu thư kết tóc xe tơ gắn bó suốt đời, mong báo đáp ân tình của nàng.”

Lời vừa nói ra, Cửu công chúa mặt liền biến sắc, đến cả Tuyên Văn đế cũng sa sầm nét mặt, hôm nay triệu kiến Thẩm Túy Thạch tham dự bữa tiệc đoàn viên này, tức đã ngầm ám chỉ thân phận của hắn. Hắn lại còn dám đưa ra thỉnh cầu của mình như vậy. Nhất thời, Tuyên Văn đế đã ở thế cười trên lưng hổ, một mặt vừa giận Thẩm Túy Thạch là kẻ không thức thời, một mặt nể phục dũng khí đáng khen của hắn.

Cửu công chúa không thể nghĩ rằng Thẩm Túy Thạch lại to gan đến mức này, ngay lập tức, tất cả những cảm giác đố kỵ, thất bại đau đớn, nhục nhã chen chúc nhau ủa tới, như là vô số những nhát dao đâm thẳng vào trái tim đang đau đớn đến run rẩy của nàng ta. Đương nhiên, lòng oán hận đối với Cung Khanh cũng vì thế mà dâng lên cuộn cuộn, hận không thể bạt núi ngăn sông san bằng Cung phủ.

Thẩm Túy Thạch đã vứt bỏ tất cả. Khi Tuyên Văn đế còn chưa công bố rõ chuyện của công chúa, hắn vẫn tự do, hướng hồ cho dù Tuyên Văn đế có công khai chọn hắn đi nữa, thì hắn nữa cũng vẫn có thể cự hôn. Tiền đồ có được ngày hôm nay dù không phải dễ dàng nhưng nếu như không có hai mươi lạng bạc cứu mệnh của Cung Khanh ngày hôm đó, thì làm sao có được tất cả của ngày hôm nay. Kết cớ ngâm vịnh báo đáp ân nhân không thể là một lời nói suông, hắn thân là nam nhi bầy tặc, nên cần phải nhất ngôn cửu đỉnh.

Tuyên Văn đế lặng thinh không nói, bầu không khí trở nên căng thẳng u ám, giống như lúc bầu trời đen đặc quánh, sa sầm xuống trước một trận mưa lớn xối xả.

Mộ Trầm Hoàng cũng có chút bất ngờ, không nghĩ rằng Thẩm Túy Thạch lại to gan như vậy, hắn đang định mở miệng thì đột nhiên Duệ Vương ngồi ở phía đối diện đã đứng dậy nói: “Hoàng thượng, thần trong lòng ngưỡng mộ Cung tiểu thư đi lâu, xin Hoàng thượng tác thành.”

Mộ Trầm Hoàng mặt liền biến sắc. Sự tình chuyển tiếp đột ngột, đúng là thay đổi trong nháy mắt, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của mọi người.

Nhưng điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn chính là, Tuyên Văn đế lại lập tức đáp một tiếng: “Được.”

Giang thị vội vàng cầu cho nhi tử một cái dưới gầm bàn. Lúc này người ra mặt làm gì cho thêm loạn. Nhưng thật ra, khi Duệ Vương lên tiếng, không phải khiến sự tình loạn thêm mà là đã cứu vãn cục diện. Không chỉ Tuyên Văn đế, mà cả Cửu công chúa và Hưởng thái phi đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Còn Độc Cô hoàng hậu trong lòng lại có chút khó chịu, thực ra trong lòng bà đã thầm dự định gả Tiết Giai cho Duệ Vương, xem như là có thêm tai mắt để ngầm theo dõi, chỉ là đang chuẩn bị tìm một cơ hội thích hợp để nói với Giang thị về việc này.

Độc Cô hoàng hậu mày liễu nhíu chặt, đang định nói điều gì, thì A Cửu cầm lấy tay bà khẩn thiết, trong ánh mắt lộ rõ ý cầu xin. Là nàng ta lo lắng Độc Cô hoàng hậu sẽ ngăn cản Mộ Chiêu Luật cưới Cung Khanh, nói như vậy, Thẩm Túy Thạch sẽ vẫn không từ bỏ hy vọng.

Độc Cô hoàng hậu nhìn đáng vẻ vô cùng đáng thương cả A Cửu, nhất thời nhẹ dạ, rốt cuộc nuốt lại những lời muốn nói, khẽ mỉm cười nhẹ nhàng nói với Giang thị: “Nhi nữ của Cung phu nhân tài mạo song toàn, kết duyên cùng Duệ Vương thật là đẹp đôi.”

Nếu để hậu đều đã có lời, Giang thị đành phải cười gượng gật đầu, trong lòng vừa bực vừa lo lắng. Thực ra bà rất vừa ý Cung Khanh, nhưng từ hôm sinh nhật nàng ta nhìn thấy lễ vật của Mộ Trầm Hoàng, bà lập tức cắt đứt ý niệm này trong đầu. Ai nào ngờ, Mộ Chiêu Luật không bàn bạc gì trước với bà, đột nhiên đứng dậy tự thỉnh cầu Hoàng thượng ban hôn.

Lúc này Hường thái phi mới cảm thấy trái tim mình được đặt về đúng chỗ. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trái tim cứ phải nhảy nhót liên hồi, toàn những chuyện ngoài ý muốn. May mà kết cục cũng tạm ổn. Cung Khanh tuy không được gả vào Đông cung, nhưng gả cho Duệ Vương nhìn thoáng qua cũng thấy tốt hơn là Nhạc Lỗi và Lưu băng nhân gấp trăm lần, rốt cuộc cũng không chịu thiệt, khi đứng trước mặt cháu gái, bà còn có thể mở lời nói với nó.

Cung yến kết thúc, Tuyên Văn để sai người tiễn mẹ con Duệ Vương và Thẩm Túy Thạch rời cung.

Thẩm Túy Thạch ra khỏi Tuyên Hòa điện, Vạn Thuận công công liền gọi hân đứng lại.

“Thẩm đại nhân về sau một chút, Cửu công chúa có lời muốn nói.”

Thẩm Túy Thạch khê chau mày, trầm giọng nói: “Vi thần tuân lệnh.”

Lúc này A Cửu đã đi đến trước mặt hân, Vạn Thuận công công dẫn cung nữ nội thị thức thời lui ra đến hành lang.

Thẩm Túy Thạch đang đứng trước mặt cao gầy tuấn mỹ, giống như cây trúc mảnh khảnh trên đỉnh núi, phong nhã thanh cao, cả người toát ra khí chất kiêu ngạo. A Cửu lần đầu tiên phải nếm thử mùi vị vừa yêu vừa hận, cũng lần đầu tiên bị người khác cự tuyệt.

Nàng oán hận tủi hờn hỏi: “Vừa rồi là người có ý gì?”

Thẩm Túy Thạch trầm mặc hồi lâu, rồi khom người thi lễ nói: “Cung phu nhân và Cung tiểu thư là ân nhân cứu mạng của vi thần, vi thần chẳng có ý gì khác, chẳng qua chỉ muốn báo đền ân đức mà thôi.” Trong lời nói của hân không che giấu nổi sự tức giận, sắc mặt cũng lạnh băng như tuyết.

Thời khắc này, A Cửu hối hận vô cùng, vừa nãy nếu không phải do nàng nhất thời tức giận, muốn gả Cung Khanh cho Lưu băng nhân, thì có lẽ Thẩm Túy Thạch đã không bị làm cho giận đến mức này.

Nàng nhớ đến lời của Mộ Trầm Hoảng đã từng nhắc nhở mình, Cung Khanh là ân nhân cứu mạng của Thẩm Túy Thạch, nếu muội muốn hân ta đối xử với mình tốt, thì muội cũng phải đối xử với Cung Khanh tốt. Nàng lúc đó chỉ thuận miệng đồng ý, chứ không ghi nhớ trong lòng, giờ đây nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Túy Thạch lạnh như băng, nàng biết mình đã nhất thời chỉ vì không kiềm chế được lòng báo thù, nên đã đẩy hân ra càng xa hơn.

Đích xác như vậy. Thẩm Túy Thạch lúc này đối với nàng ta đã chán ghét lên đến cực điểm. Thật không ngờ nàng ta không chỉ lên mặt nạt người, vênh váo ngang ngược, mà còn có lòng dạ rắn rết, muốn gả Cung Khanh cho Lưu băng nhân. Cung Khanh từ đêm nay trở đi đã thành thê tử của Duệ Vương, mối nhân duyên này vốn đã được kết nối với mình từ nhiều năm trước, nhưng tất cả chỉ tại A Cửu mà giờ trở thành ảo ảnh trong mơ.

Vừa tức giận vừa thất vọng đến cực độ, nên Thẩm Túy Thạch chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, chỉ cảm thấy nàng ta đã ra tay chặt đứt quãng thời gian đẹp nhất của đời mình. Nỗi đau này khắc cốt ghi tâm, lại không thể biểu lộ ra ngoài, mà chỉ có thể kim nén ở trong lòng, tâm can cơ hồ như sắp nổ tung ra.

“Vi thần cáo lui.” Chán ghét và căm hận A Cửu đến cực độ khiến cho bản tính ngông nghênh kiêu ngạo trong hân sinh ra sự phóng đảng bất cần, căn bản chẳng thèm để ý xem A Cửu đã nói xong hay chưa, mà quay người phui áo bỏ đi. Cùng lắm thì trở lại làm thường dân một thân áo vải, đến từ đâu sẽ quay về đó, thiên hạ rộng lớn, tất có chỗ dung thân.

Mộ Linh Trang im lặng quay đầu lại, lặng lẽ nhìn thân ảnh của Thẩm Túy Thạch ngạo nghễ rời đi, trong lòng thâm ngưỡng mộ, đây mới đúng là một nam nhân có chí khí.

A Cửu tức muốn khóc. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ, đây là lần đầu tiên nàng ta phải chịu ảm ức và bị đả kích như vậy, nàng ta cũng cảm thấy sự khó chịu đè nén trong lòng sắp bùng nổ.

“A Cửu.” Không biết từ lúc nào, Độc Cô hoàng hậu đã đứng sau lưng nàng ta, sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt vừa có sự yêu thương trìu mến lại có cả sự thương hại xót xa. A Cửu cố nén nước mắt nhưng cuối cùng không nhịn được, những dòng lệ nóng bỏng đua nhau rơi xuống.

“Hân không xứng với con.”

A Cửu không ngờ Độc Cô hoàng hậu lại đột nhiên nói ra những lời như vậy, trong lúc sợ hãi liền vội vàng đưa tay lau nước mắt: “Tại sao mẫu hậu lại nói như vậy, không phải mẫu hậu đã đồng ý cho chàng làm phò mã sao?”

“Đúng, ta vốn đã đồng ý với con, nhưng đến hôm nay quan sát từ lời nói đến hành động của hần, ta cảm thấy con gả cho hần, chỉ e là cả đời này sẽ không hạnh phúc.”

“Mẫu hậu, sẽ không vậy đâu. Xin mẫu hậu hạ chỉ, Cung Khanh đã hứa gả cho Duệ Vương, hần sẽ đối xử tốt với con.”

“Đứa con ngốc nghếch này, con cho rằng tất cả chỉ cần hạ chỉ là giải quyết được sao. Con có biết, gả ột nam nhân mà trái tim hần ta đã thuộc về một nữ nhi khác, thì cả đời này con sẽ phải chịu bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu bực bội hay không?” Lúc Độc Cô hoàng hậu nói đến câu này, trong giọng nói cơ hồ như đang mài một cây dao.

A Cửu vội la lên: “Hần đối tốt với nàng ta chỉ là để báo ơn. Vừa rồi là do con suy xét không đến nơi, muốn gả Cung Khanh cho Lưu Dập nên mới chọc giận hần.”

“A Cửu, ta muốn gả

con cho người con yêu thích, nên mới không phản đối Thẩm Túy Thạch, nhưng trong trái tim hần không có hình bóng con, thì cho dù con có thích hần, hần cũng không đồng ý.”

“Mẫu hậu, ngoài hần ra, con sẽ không lấy ai khác.”

“Ta bằng lòng để con không lấy chồng, chứ không đồng ý gả con ột nam nhân mà trái tim hần đã có hình bóng khác.” Thật không ngờ Độc Cô hoàng hậu chẳng mấy may lay động trước sự uy hiếp của nàng, bà lạnh lùng nói xong quay người đi thẳng.

A Cửu đứng sững ngẩn người, giận đến nỗi sắp khóc, tuyệt nhiên không ngờ tới trong chốc lát mẫu hậu lại thay đổi thái độ lớn như vậy.

An phu nhân luống cuống sợ hãi nói: “Công chúa chớ vội, nương nương hôm nay tâm tình không tốt, chờ thêm mấy ngày, công chúa lại lựa lời bẩm với nương nương.”

A Cửu cả giận: “Mẫu hậu sao có thể lật lọng như vậy chứ?”

An phu nhân thở dài, cúi đầu không nói. Thật thương cảm cho tấm lòng của phụ mẫu thiên hạ, bà ấy chẳng qua chỉ là không muốn con gái lại giẫm lên vết xe đổ của mình mà thôi.

“Ta đi tìm phụ hoàng.” A Cửu giận dỗi giậm chân, lập tức đi thẳng về hướng tẩm cung của Tuyên Văn đế.

Tuyên Văn đế đang nói gì đó với Mộ Trầm Hoảng, lúc này A Cửu đi vào, Tuyên Văn đế đầu mày nhíu chặt, có lời muốn nói với Mộ Trầm Hoảng nhưng lại thôi.

A Cửu cũng chẳng thêm để ý đến Mộ Trầm Hoảng đang ở bên cạnh, sà vào lòng Tuyên Văn đế khóc òa lên.

“Xin phụ hoàng phân xử cho A Cửu.”

Tuyên Văn đế thở dài, vuốt ve mái tóc dài của nhi nữ, nói: “A Cửu, vốn dĩ hôm nay ta định tuyên bố rõ với mọi người, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy, việc này tạm thời buông ra là tốt nhất.”

“Vì sao? Phụ hoàng một ngày không hạ chỉ, trong lòng nhi nữ thêm một ngày thấp thỏm chờ mong, phụ hoàng thấy đó, hôm nay chàng còn đòi muốn lấy người khác.”

“Chính bởi như vậy, cho nên ta không thể vội vàng hạ chỉ. Ngày hôm nay hần tỏ ra kiên cường cao ngạo con cũng nhìn thấy, lúc này mà hạ chỉ, nếu hần kháng cự hôn, thì hoàng thất còn mặt mũi nào nữa? Sau này con sao có thể gặp người khác đây?”

A Cửu ngẩn người, rồi lại lập tức khóc òa lên: “Vậy phụ hoàng cũng không đồng ý gả con cho chàng sao?”

Tuyên Văn đế đáp: “Không thể nóng vội được, con cũng cần phải sửa đổi tính nết của mình đi, gán ghép áp đặt không phải là biện pháp tốt. Dù sao hần phải cam tâm tình nguyện, thì sau này mới phu thê hòa hợp được.”

“Vậy phụ hoàng dự định tính sao?”

“A Cửu con vẫn còn trẻ, hôn sự không cần phải vội. Cho thêm một thời gian nữa, nếu con có thể khiến trái tim hần trở nên ấm áp hơn, làm cho hần cam tâm tình nguyện cưới con, thì lúc đó hạ chỉ cũng chưa muộn.”

A Cửu nghe vậy mới từ từ an tâm trở lại.

Tuyên Văn để thở dài tỏ vẻ mệt mỏi, phát phát tay: “Các con lui ra đi.”

A Cửu đứng dậy, lúc này mới phát hiện Mộ Trầm Hoàng vẫn lặng im không nói, sắc mặt chưa bao giờ nghiêm túc trầm tĩnh đến như vậy, tựa như băng ngọc.

Giang thị vừa bước lên xe ngựa, dần lòng không đành liền hỏi Duệ Vương: “Vì sao con lại ôm về củ khoai lang ấy cho phòng tay? Dù con thích nàng ta thì cũng phải nghĩ cho thấu đáo tình cảnh hiện tại và tương lai của mình.”

Mộ Chiêu Luật cười nói: “Chẳng phải mẫu thân cũng thích nàng sao, năm ngoái còn muốn nhờ Hoàng hậu làm mai đấy thôi.” Tâm trạng hần vô cùng phấn chấn, nên mím môi mỉm cười, vẻ anh tuấn phong độ, khí thế bừng bừng lộ rõ trên gương mặt.

Giang thị nói: “Đó là năm trước, còn hôm sinh nhật nàng ta vừa rồi, Mộ Trầm Hoàng phái A Cửu mang lễ vật đến tặng, con có biết không? Im hơi lặng tiếng còn chẳng ăn ai, vậy mà con lại xuất đầu lộ diện tranh giành với hần.”

“A Cửu mang lễ vật đến tặng chẳng qua cũng chỉ là trò đùa quái ác, nếu như thực lòng thích nàng, thì sao lại đem nàng đặt ra chỗ đầu sóng ngọn gió chứ? Huống hồ vừa rồi khi Hường thái phi nhắc chuyện với Hoàng thượng, hần chẳng nói lời nào, rõ ràng là không có ý này.”

“Biểu hiện bên ngoài của hần lúc nào chẳng từ tốn nho nhã, hòa ái dễ gần, nhưng ai biết được thực ra trong lòng hần có chủ ý gì. Tai mắt của hần so với phụ thân mình còn nhiều hơn gấp bội, con phải ít nhiều cẩn thận đấy.”

Duệ Vương cười nhạt: “Cho nên, cứ để cho hần nghĩ rằng con là kẻ tham luyện mỹ sắc không để ý đến triều chính thế sự chẳng phải cũng rất tốt sao?”

Giang thị hừm một tiếng.

Duệ Vương lại cười: “Cưới nàng rồi, An Quốc Công, Cung thượng thư, còn cả Hường thái phi nữa, đều trở thành thông gia của chúng ta, đó chẳng phải là sở nguyện của mẫu thân?”

Chỉ một câu này đã nói trúng phóc những tâm nguyện sâu thẳm trong lòng Giang thị, rõ ràng việc bà dự định kết thân với Cung gia cũng là vì nguyên do này. Gia thế của Cung Khanh, thực là không có gì để bắt bẻ.

Mộ Linh Trang vui mừng cười nói: “Mẫu thân nhất gan, còn đại ca là người quyết đoán, như vậy mới có thể cưới được một mỹ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Cung tỷ tỷ. Muội rất muốn tỷ ấy làm tẩu tử của muội.”

Giang thị đưa mắt lườm nữ nhi một cái, cả giận nói: “Các con tuổi còn trẻ, đợi đến lúc tuổi tầm như ta, mới biết cái gì là cần tắc vô ấy đấy.”

Lúc tin tức truyền đến Cung phủ đã là nửa đêm.

Chỉ có Cung Cẩm Lan rất hài lòng với kết cục này, ngoài Đông cung ra thì Duệ Vương là nơi tốt tiếp theo.

Nếu như vào ba tháng trước thì Cung phu nhân bất luận thế nào cũng không muốn kết thông với Duệ Vương phủ, nhưng từ sau ngày sinh nhật Cung Khanh, tình hình đã thay đổi đột ngột, bị dồn đến sát nút nguy hiểm, có nguy cơ còn không gả được đi, cũng khiến bà lo lắng không ít, sự kỳ vọng trong lòng vì thế mà cũng không còn lớn lao xa nữa. Đối với kẻ chỉ như con rùa rụt đầu không dám gây chuyện mà nói, thì Duệ Vương cũng có thể coi là một trang nam tử có trách nhiệm, trong thời khắc quan trọng đã dám lấy thân mình nguyện ý tiếp nhận một “Thái tử phi” theo lời đồn, như vậy đã là vô cùng đáng quý. Huống hồ, bản thân hần cũng là một nam tử tuấn tú, đối với tướng mạo của Duệ Vương mà nói, một người trọng hình thức như Cung phu cũng không có gì để phàn nàn.

Cho nên, Cung phu nhân cũng miễn cưỡng coi như đã hài lòng.

Còn đối với Cung Khanh mà nói, cái cọc hôn nhân này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng. Rõ ràng đã nói với Hường thái phi là lựa chọn Nhạc Lỗi, nhưng không hiểu tại sao lại biến thành Duệ Vương? Như vậy rõ ràng là Hường thái phi đã theo tâm ý riêng của mình mà không nhắc đến Nhạc Lỗi, và chắc chắn đã nhắc đến Thái tử, nhưng làm thế nào mà lại chuyển thành Duệ Vương được nhỉ, nàng nghĩ đến nát óc cũng không thể nào lý giải nổi.

Trước mắt nàng bỗng tái hiện ánh mắt sắc lẹm nóng bỏng của Duệ Vương, trong lòng bỗng có chút lo lắng, tuy còn chưa hiểu rõ về hắn, nhưng từ phong thái điềm tĩnh, ánh mắt sắc lẹm kia mà đánh giá, thì hắn là một người lòng dạ thâm sâu. Còn Giang Vương phi cũng không phải là một người đốt đèn kiếm dầu, nên gả cho hắn, kỳ thực là không bằng Nhạc Lỗi.

Thứ nhất, gia thế Duệ Vương bề thế hơn nhiều so với Nhạc Lỗi, tất nhiên sau khi gả cho hắn thì sẽ phải chịu nhiều ràng buộc, mà như thế thì chẳng lấy gì làm hay ho. Thứ hai, gả cho Duệ Vương, chỉ sợ sau này sẽ phải thường xuyên diện kiến Mộ Trầm Hoảng. Vừa nghĩ đến hắn, trong lòng nàng bỗng trào dâng một chút cảm xúc không thể nói rõ được.

Hường thái phi phải trải qua một đêm đầy hồi hộp căng thẳng, ngày hôm sau ngọc thể bất an, suy cho cùng thì tuổi đã cao, sao có thể chịu được những cao trào cảm xúc trức trặc như vậy. Bệnh của Thái phi là do chuyện hôn sự của Cung Khanh gây ra, nên xét cả về tình về lý thì nàng phải đến thăm. Hơn nữa, Cung Khanh cũng muốn nhập cung để hỏi Hường thái phi cho rõ, rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhắc đến việc nhập cung, Cung Khanh lại đau đầu, nhưng ngày sau gả cho Duệ Vương rồi, chỉ e là thỉnh thoảng lại phải tiến cung, đó là việc tránh cũng không được. Ngoài A Cửu ra, người nàng thực không muốn không gặp nhất chính là Mộ Trầm Hoảng. Nhưng giờ nàng đã được chỉ hôn với Duệ Vương, nên cho dù có gặp Mộ Trầm Hoảng, hắn cũng chẳng dám dở trò gì, rốt cuộc, giờ nàng là hoa đã “có chủ” rồi.

Tâm tâm niệm niệm không muốn gặp phải hai người đó, nhưng trớ trêu thay, vừa đến cửa ngoài cung, đã đụng ngay phải A Cửu vừa xuất cung đi ra.

Nhìn thấy Cung Khanh, A Cửu liền có cảm giác như bắt gặp kẻ thù đang trông chờ đổ mắt, nhưng vì những lời giáo huấn đêm qua, nên nàng không thể trực tiếp nổi giận giống trước đây. Thứ nhất sợ sẽ chọc giận Thẩm Túy Thạch, thứ hai giờ Cung Khanh đã là Duệ Vương phi rồi nên cũng không thể tùy tiện.

Khi trời càng lúc càng nóng rực, lúc Cung Khanh đứng trước mặt Cửu công chúa, hai má nàng đỏ hồng như thoa một lớp son mỏng trên làn da trắng nõn ngọc ngà, gương mặt chim sa cá lặn vì thế càng được tôn lên thêm vạn phần xinh đẹp, thật không lời nào diễn tả được.

Dung mạo tuyệt sắc thế này, thảo nào... Vừa nghĩ đến tất cả những gì mà Thẩm Túy Thạch đã làm đêm qua, A Cửu cảm thấy trái tim mình như vỡ tan thành trăm mảnh.

“Cung tiểu thư lại tiến cung à?”

A Cửu lạnh lùng hỏi một câu, miễn cưỡng đè nén lửa giận ghen tuông đang bốc lên trong lòng.

“Bẩm công chúa, thần đến thăm thái phi.”

“Vậy người đi đi.”

Trong lòng Cung Khanh thoáng chút bất ngờ, lần đầu tiên lại buông tha cho mình như vậy? Chẳng lẽ đúng là do từ đêm qua thân phận của mình đã thay đổi? Nàng không khỏi bật cười, không trách được ai nấy đều cố chen nhau sứt đầu mẻ trán để trèo lên ngôi cao, quả nhiên đứng ở trên ới ít bị người khác giẫm đạp, còn đứng ở vị trí cao nhất thì có thể giẫm lên tất cả.

Đến Trùng Dương cung, đúng lúc gặp Tiết thái y ra về.

Hường thái phi mệt mỏi nằm trên giường, vừa thấy Cung Khanh tinh thần liền tươi tỉnh hơn.

“Cô lão lão người đã khỏe hơn chưa?”

“Không sao, chỉ là đêm qua...” Nói đến đây, Hường thái phi phất tay cho người hầu lui ra, rồi đem hết tình tiết khiến người ta phải giật mình thon thót kể lại một lượt.

Cung Khanh nghĩ thầm: “Quả nhiên đúng như mình đã dự đoán, căn bản không hề nhắc đến tên Nhạc Lỗi.”

Hương thái phi thấy Cung Khanh cúi đầu không nói, liền cười hỏi: “Khanh nhi, Duệ Vương lẽ nào không tốt bằng Nhạc Lỗi?”

Cung Khanh bắt đầu dĩ cười trừ, việc đã đến nước này, còn nói những lời đó thì có ý nghĩa gì?

Hương thái phi sợ nàng không vui, liền tìm mọi cách để khen ngợi Duệ Vương, thậm chí còn nói đến cả cội nguồn từ đời trước.

“Năm xưa mẫu thân của cháu không gả cho lão Duệ Vương, đến ngày hôm nay cuối cùng cháu lại được gả vào Duệ Vương phủ, suy cho cùng cũng là có duyên phận.”

Cung Khanh không muốn làm Hương thái phi mất hứng, nên đành im lặng không nói gì, mặc dù trong lòng không cho là như vậy. Thực ra con người của Duệ Vương là tốt hay xấu, nàng căn bản không thể xác định được. Tuy vài năm gần đây, khi vào cung tham dự yến tiệc cũng đôi ba lần gặp hắn, nhưng chưa từng nói chuyện lần nào. Hắn là người ra sao, chỉ sau khi kết hôn mới có thể biết được. Hơn nữa, hắn là cháu họ của Tuyên Văn đế, địa vị cao hơn cả Cung gia, trong tương lai nếu hắn muốn nạp thiếp thì mình làm sao có thể ngăn cản? Nhưng vấn đề đã đóng thuyền, chỉ còn cách duy nhất là đối mặt với nó, chỉ mong Duệ Vương là một người dễ hòa hợp, để có thể đời này kiếp này sống trọn bên nhau không rời.

Về đến nhà, Cung Khanh đem chuyện đêm qua kể lại rõ ràng tỉ mỉ cho Cung phu nhân.

Cung phu nhân nhất thời cảm thấy như mình bị lừa, cả giận nói: “Cô mẫu cũng thật là, tại sao lại tự làm mọi việc theo ý mình như vậy. Rốt cuộc là con lấy chồng hay cô mẫu lấy chồng, không chịu hỏi ý nguyện của người ta mà đã tự quyết định rồi.”

Cung Khanh thầm nghĩ, chính là mình sợ nhất điều này, nên mấy ngày trước tiến cung đã năm lần bảy lượt nhắc nhở lão thái phi, nhưng đúng là không cần được nguyện vọng muốn làm nguyệt lão chẳng tơ của lão nhân gia người.

Cung phu nhân bị mắc lừa, tức giận đến nổi thở phì phì, đúng lúc này, quản gia vào báo có Giang vương phi đến thăm hỏi.

Cung phu nhân lập tức nói: “Mau mời vào.”

Ngoài Giang vương phi, còn có cả Duệ Vương.

Cung Khanh nhìn thấy hắn, bất giác mặt đỏ bừng. Sau khi thi lễ với hai người, liền quay ra hậu viện tránh hiềm nghi.

Giờ đã là đầu hạ, hậu viên của Cung phủ ngày càng thêm tươi tốt, trăm hoa đua nở, rực rỡ sắc màu. Bụi tường vi màu hồng phấn giờ đang mùa nở rộ, tươi tắn không gì sánh được.

Cung Khanh ngồi trên chiếc đu dây, ngơ ngẩn ngắm bụi hoa.

Hôn sự cuối cùng cũng đã định đoạt, nếu không có gì thay đổi, ước chừng mùa xuân tới sẽ gả cho Mộ Chiêu Luật. Nghĩ đến lúc đấy, nàng có chút rối lòng, nhưng lại không thể nói cho rõ ràng được đó là cảm giác gì. Nhưng nói chung là căng thẳng lo lắng nhiều hơn vui mừng. Dù sao đối với nàng mà nói, Duệ Vương kia cũng chỉ là một người xa lạ.

Lúc Mộ Chiêu Luật bước qua cổng tròn bỗng thấy ngẩn ngơ. Một nữ tử đang ngồi trên chiếc đu dây, đôi mắt nhắm hờ, mặt hoa da phấn, tươi tắn như hoa, xiêm y màu hồng phấn, tà váy lả lướt trên mặt đất, phóng khoáng xuất thân như tiên nữ lạc bước phàm trần.

“Tiểu thư, Duệ Vương đến.” Vân Diệp khẽ nói.

Cung Khanh định thần lại, vừa đưa mắt nhìn đã chạm ngay phải ánh mắt sắc lẹm sâu thẳm của Duệ Vương, nàng vội vàng rời khỏi chiếc đu dây, khom mình thi lễ.

Vân Diệp và Vân Hủy ý tứ tránh sang một bên.

Mộ Chiêu Luật nhìn nàng, nhất thời chẳng nói lời nào, xem ra giữa hai người có phần lúng túng.

Cung Khanh tuy không phải là lần đầu gặp hấn, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc với hấn ở cự li gần như vậy. Nhớ đến dáng vẻ tuấn tú lạnh lùng, nói cười không câu nệ của hấn xưa nay, trong lòng nàng có chút căng thẳng.

Mộ Chiêu Luật mở lời trước: “Vài tháng nữa, nàng và ta sẽ thành phu thê.”

Đúng là trực tiếp nói thẳng vấn đề, khiến Cung Khanh có chút khó xử, cúi đầu không nói.

“Thực chỉ mong ngày tháng trôi nhanh.”

Sắc mặt Cung Khanh càng đỏ ửng, thật không ngờ hấn lại đem điều thầm kín trong lòng nói trắng ra như vậy, thực khác xa với vẻ bề ngoài nghiêm túc chính trực xưa nay.

Hấn cười nói: “Ta vẫn còn nhớ đêm Tết Thượng Nguyên, nàng một mạch giải hết bốn mươi chính câu đố đèn, sao hôm nay lại kiếm lời như vậy, hay là không có gì để nói với ta?”

Nàng nghe vậy thì ngẩn ra, cảm lòng không đành liền hỏi: “Sao Vương gia lại biết?”

“Bởi vì vừa khéo đêm đó ta ngồi cùng Tiết Nhị trên lầu hai.”

“Vậy sao Vương gia biết đó là thiếp?”

Mộ Chiêu Luật khẽ mỉm cười: “Là ta đoán.”

“Tại sao lại đoán đó là thiếp?”

“Bởi vì có quá nhiều điều trùng hợp, ta chưa bao giờ tin những việc trùng hợp như vậy. Sau khi nàng giải xong, quay lại Đăng Nguyệt lâu, ta liền đi theo, nhìn thấy quản gia nhà Cung phủ, biết rõ trên lầu chắc chắn là Cung phu nhân, cho nên mới đoán người giải đố đèn nhất định là thiên kim cả Cung thượng thư.”

Cung Khanh giật mình, không kịp chế được hỏi tiếp: “Vậy tối hôm đó Vương gia đeo mặt nạ gì?”

“Mặt nạ trừ tà.”

Cung Khanh có chút hồi hộp, trái tim bỗng đập loạn nhịp.

Người đêm đó... Chẳng lẽ lại là hấn?

“Vương gia có nhìn thấy một viên trân châu không?” Mặt nàng đỏ bừng, kích động hỏi hấn. Ánh mắt của hấn sắc bén và sáng quắc, có chút giống với đôi mắt ẩn sau chiếc mặt nạ trừ tà kia, nhưng ánh mắt kia còn ẩn chứa những tia nhìn ranh mãnh, nàng không kiềm chế được nhìn chăm chú vào mắt hấn, muốn tìm cho đủ những tia nhìn ranh mãnh đó.

Hấn cười cười: “Trân châu?”

Đúng lúc này, tiếng của Cung phu nhân từ bên ngoài cổng tròn vọng tới, cả Giang thị và bà đang đi vào hậu hoa viên.

Cung phu nhân nhìn thấy nhi nữ nhà mình đang đứng cạnh Duệ Vương, nam tuấn tú nữ yêu kiều, thật đúng là xứng đôi vừa lứa, tâm trạng vì thế cũng tốt hơn.

Giang thị đi tới nói với Mộ Chiêu Luật: “Con thật nôn nóng, chỉ vài tháng nữa là thành thân, có thể gặp gỡ nhau hàng ngày, vậy mà lại nhân lúc rảnh rỗi chạy đến hậu hoa viên để gặp Khanh nhi, nói ra không sợ người ta chê cười sao?”

Cung Khanh lập tức đỏ bừng mặt.

Mộ Chiêu Luật cười cười, cũng không biện bạch, rồi cùng Giang thị cáo từ ra về.

Cung phu nhân nói: “Bọn họ đến lấy thiếp canh của con đưa đến Ti Thiên Giám so bát tự.”

Cung Khanh ngẩn ra: “Đưa đến Ti Thiên Giám?”

“Duệ Vương là hoàng thân, cho nên thiếp canh của con và hấn đều phải đưa đến Ti Thiên Giám thỉnh Thuần Vu Thiên Mục so bát tự.” Nói đến đây, Cung phu nhân cười nói: “Có thể thấy hấn rất có tình cảm với con,

hôm qua Thánh thượng mới hạ chỉ, vậy mà hôm nay hân đã vội vàng đến lấy thiệp canh, mà lại còn là đích thân đến lấy, có thể thấy hân rất nóng lòng.”

Cung Khanh mặt càng thêm đỏ.

Cung phu nhân nói: “Ta chỉ có một mình con là khuê nữ, nhất định phải tổ chức cho con một hôn lễ long trọng linh đình. Con yên tâm, nếu Duệ Vương dám bắt nạt con, lão nương ta sẽ cạo trọc đầu hân.”

Cung Khanh không nhịn được bật cười thành tiếng: “Không cần mẹ phải ra tay, con tự xử lý được rồi.”

6. Chương 6

Ngày hôm sau tin Duệ Vương và Cung Khanh được Hoàng thượng chỉ hôn lan truyền khắp kinh thành, đến lúc này, lời đồn về mối quan hệ của thái tử và thiên kim của Cung thượng thư cuối cùng cũng lắng xuống. Cung phu nhân không khỏi thâm than thở, năm đó bà không chịu gả cho lão Duệ Vương, bây giờ rốt cuộc nhi nữ của bà lại trở thành Duệ Vương phi. Giang thị ngày xưa vốn là bạn tâm giao, sau đó hoành đao đoạt ái tranh giành tình yêu, giờ lại trở thành thông gia với mình, đúng là không thể không cười một tiếng gạt bỏ oán thù. Ai da! Nhân sinh đúng là một cái vòng luẩn quẩn.

Cung Khanh từ sau hôm gặp Duệ Vương ở hậu hoa viên, trái tim vốn được xem là thờ ơ với việc xuất giá, giờ lại trở nên kích động phần chần. Người cứu mình đêm đó rốt cuộc có phải hân hay không? Nếu đúng thì thật tốt quá. Ừm, lúc nào gặp lại hân, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Mấy ngày này đối với A Cửu mà nói thì đúng là ngày dài tựa năm, suốt ngày cứ lèo đèo theo sau Độc Cô hoàng hậu, hy vọng có thể năn nỉ thuyết phục để bà thay đổi chủ ý. Ai ngờ, Độc Cô hoàng hậu xưa nay vẫn cương chiều nằng hết mực là thế vậy mà thái độ đối với việc này lại vô cùng cứng nhắc. Mặc cho A Cửu nũng nịu phiền nã thế nào cũng không chịu đồng ý, cuối cùng phiền quá chỉ nói một câu: “Nếu con muốn thành hôn với Thẩm Túy Thạch, trừ phi hân tự mình mở miệng cầu xin ta và phụ hoàng con, còn nếu không, đừng bao giờ nhắc đến việc này nữa.”

A Cửu nghe xong liền cảm thấy như rớt xuống vực sâu, giận đến nổi nước mắt lưng tròng.

“Mẫu hậu thật nhẫn tâm, tuy giờ hân chưa tình nguyện cưới con, nhưng sau khi con và hân thành thân, sẽ sống với nhau thật tốt, như vậy nhất định ngày tháng trôi qua, tình cảm sẽ nảy sinh trong lòng hân.”

Độc Cô hoàng hậu cười nhạt: “Con nghĩ thực quá đơn giản, con tưởng rằng chỉ cần con đối tốt với hân, thì hân sẽ có tình cảm với con sau? Nếu chuyện tình cảm trên thế gian này đều giản đơn như vậy, thì có gì lại có chuyện nam si nữ oán. Có một số người, dù cho con có móc trái tim mình ra, thì hân cũng chưa chắc đã rung động. A Cửu, con đừng cầu xin nữa, mẫu hậu làm vậy là vì con, mẫu hậu không muốn sau này trái tim con tan nát, cả một đời vẫn còn dài phía trước, nếu như trong lòng không thoải mái, vinh hoa phú quý có nhiều đến bao nhiêu thì cũng không cảm thấy hạnh phúc.”

Độc Cô hoàng hậu nói đến đây thì khe khẽ thở dài: “Ta thà để lúc này con hận ta, chứ không muốn tương lai con đau khổ.”

Đến lúc này A Cửu mới biết, thì ra tính cách của mẫu hậu lại cương nghị cố chấp đến như vậy. Nếu mẫu hậu không chịu thay đổi chủ ý, xem ra chỉ còn cách đi thuyết phục phụ hoàng. Nàng đứng dậy đang chuẩn bị đi đến Ung Chính điện, thì nghe từ bên ngoài tiếng nói của nội thị truyền đến: “Hoàng thượng giá đáo.”

A Cửu đi theo Độc Cô hoàng hậu ra tận cửa điện nghênh đón Tuyên Văn đế.

Tuyên Văn đế không đến một mình, theo sau còn có một người, đó chính là giám chính Thuần Vu Thiên Mục của Ti Thiên Giám.

Trong mắt thế nhân, Thuần Vu Thiên Mục tựa như một vị thần tiên sống. Năm đó ông ấy phán Độc Cô hoàng hậu phạm sau Cửu nữ, sau khi phá giải linh nghiệm, Độc Cô hoàng hậu đối với ông ấy vô cùng nể trọng, từ đó đến nay phong cho ông ấy làm Giám chính Ti Thiên Giám.

Bản tính người này ít giao du cùng người khác, đã có rất nhiều người dâng môn bài kiến nhưng đều bị khước từ, muốn thỉnh cầu ông ấy xem tướng hay chỉ bảo vài câu thì khó tựa lên trời.

Nhìn vẻ bề ngoài, ông ấy trông không khác với những nam nhân tuổi ngoại lục tuần bình thường khác, dáng người trung bình, dung mạo xấu xí, nhưng lại có hai hàng lông mày và đôi mắt sáng quắc tựa như vẽ rồng điểm mắt, làm cho dung mạo bình thường trở nên sáng bừng.

A Cửu sững sốt khi nhìn thấy người này, trong lòng thầm nghĩ xưa nay rất hiếm thấy ông ấy tiến cung, hôm nay sao lại cùng phụ hoàng đến đây?

“Ái khanh, hôm nay có chuyện trăm muốn cùng khanh bàn bạc.” Sắc mặt Tuyên Văn đế vô cùng nghiêm trọng, vào đến trong điện liền ngồi xuống, nhìn Thuần Vu Thiên Mục gật gật đầu nói: “Ái khanh cứ nói thẳng.”

Thuần Vu Thiên Mục thi lễ với Độc Cô hoàng hậu xong, nói: “Nương nương, ngày hôm qua thiếp canh của Duệ Vương và Cung tiểu thư được đưa đến Ti Thiên Giám. Sau khi xem thần phát hiện, Cung tiểu thư có mệnh quý không thể nói, mà mệnh cách cả Duệ Vương vốn là rồng ẩn mình dưới vực sâu, nếu Cung tiểu thư được gả cho Duệ Vương, e là...”

Thuần Vu Thiên Mục nói đến đây thì dừng lại, nhưng ý tứ của câu nói đã rất rõ ràng.

Trong lòng Độc Cô hoàng hậu bỗng nhiên trùng xuống, nhiều năm trước bà đã để Thuần Vu Thiên Mục xem qua tướng mạo của Duệ Vương, cũng tính qua mệnh cách của hắn, kết quả Thuần Vu Thiên Mục đã đưa ra kết luận, Duệ Vương có mệnh là rồng ẩn mình dưới vực sâu, một khi có cơ hội, sẽ nhất phi trùng thiên.

Cũng chính vì lí do này mà trong lòng Độc Cô hoàng hậu đối với Duệ Vương vẫn rất đề phòng, Giang Vương phi ít nhiều cảm nhận được điều ấy, nên mấy năm nay vẫn luôn ở ẩn, cũng dạy dỗ nam tử, nữ tử của mình hành sự cẩn trọng, làm người khiêm tốn, giấu kín tài năng.

Sắc mặt Độc Cô hoàng hậu bỗng trở nên thập phần xấu xí, có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, Cung Khanh lại có mệnh quý giá đến như vậy, nếu gả nàng ta cho Duệ Vương, há chẳng phải là giúp Duệ Vương như hổ thêm cánh sao?

Bà kim lòng không đành đưa mắt nhìn Tuyên Văn đế. Thần sắc của Tuyên Văn đế càng thêm trầm xuống.

Thuần Vu Thiên Mục trầm giọng nói: “Sự việc trọng đại, thần không dám khinh thường, có ý đến xin ý chỉ của Hoàng thượng và nương nương, thần muốn xem qua tướng mạo của Cung tiểu thư.”

Tuyên Văn đế nói: “Thuần Vu ái khanh xưa nay làm việc vẫn luôn thận trọng chắc chắn, sự việc lần này đúng là vô cùng quan trọng, trăm đã triệu của Duệ Vương và Cung Khanh nhập cung, đợi một lát, Thuần Vu ái khanh có thể quan sát. Nếu như...” Nói đến đây, trên nét mặt Tuyên Văn đế lộ rõ vẻ bối rối, ngừng lại một chút mới tiếp tục: “May mà Duệ Vương còn chưa làm lễ Nạp Thái.”

Ngụ ý là nếu Cung Khanh quả thật có tướng mẫu nghi thiên hạ thì hôn sự này phải hủy bỏ. Độc Cô hoàng hậu cũng nghĩ tới kết quả này, nhưng sau đó lại nghĩ tới một chuyện khác.

Nếu Cung Khanh có tướng mẫu nghi thiên hạ, há chẳng phải là sẽ gả cho Mộ Trầm Hoàng làm thái tử phi sao?

Nghĩ đến đây, Độc Cô hoàng hậu lập tức như bị vạn tiễn xuyên tâm.

Cung Khanh bị triệu vào cung, thấy trong Tiêu Phòng điện không chỉ có Mộ Chiêu Luật, mà còn có cả Thuần Vu Thiên Mục. Vị này là cao nhân xem tướng trong truyền thuyết, quan Giám chính của Ti Thiên Giám, Cung Khanh đã sớm nghe nói để đại danh của ông ấy, lúc nhỏ cũng đã được gặp qua mấy lần nhưng chỉ đứng từ xa. Người này thần bí khó lường, giống như là ẩn dật lánh đời. Trong đôi mắt của Thuần Vu Thiên Mục tinh quang như tràn ra cả bốn phía, chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

Cung Khanh quỳ lạy Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu, vẫn cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình. Nàng chưa bao giờ gặp phải người nào cứ nhìn mình chăm chăm như thế nên không khỏi lúng túng, tim không kịp chế được bất giác cũng đập nhanh hơn.

Tuyên Văn đế nói: “Bình thân, ban ngồi.”

Cung Khanh tạ ơn đứng dậy, ngồi xuống.

Trong điện yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả đều nhìn nàng.

Cung Khanh trong lòng thầm kinh ngạc, Tuyên Văn để rốt cuộc triệu kiến nàng làm gì?

Duệ Vương cũng thầm nghi vấn y như vậy, không biết tại sao đột nhiên lại bị triệu kiến cung.

Đôi mắt của Thuần Vu Thiên Mục cứ nhìn chăm chăm vào Cung Khanh.

Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu thì không nói lời nào, thần sắc nghiêm túc nhìn nàng, Cung Khanh cảm thấy căng thẳng chưa từng có, như bị sa vào một tấm lưới.

Thuần Vu Thiên Mục bắt đầu nhìn từ trán nàng, sau đó ánh mắt quét dần xuống, điểm từng vị trí trên khuôn mặt, khi ánh mắt sắc bén dừng ở vị trí cằm nàng, thì lúc này ông ấy mới thu hồi ánh mắt, quay sang Hoàng đế và Hoàng hậu nói rõ ràng từng chữ một: “Cung tiểu thư chính xác là có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Lời vừa dứt, Cung Khanh như bị sét đánh ngang tai, chỉ chớp mắt đã thấy đại não trống rỗng.

Trong điện lặng ngắt như tờ.

Trong sự tĩnh lặng ấy, Duệ Vương đột nhiên quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thần vô cùng sợ hãi, thỉnh Hoàng thượng hỷ bỏ hôn ước giữa thần và Cung tiểu thư.”

Cung Khanh đột nhiên ngẩn ra, nhưng chỉ trong khoảnh khắc nàng lập tức đã hiểu, nàng có tướng mẫu nghi thiên hạ, nếu hân cưới nàng thì chẳng phải là có ý đồ trong tương lai thống trị thiên hạ hay sao? Đây là tội đại nghịch bất đạo, hân sao gánh vác được?

Độc Cô hoàng hậu nói: “Thuần Vu đại nhân, hãy nhìn cẩn thận!”

Thuần Vu Thiên Mục nghiêm mặt nói: “Chuyện đại sự như vậy, thần không dám nói bừa, thỉnh Hoàng thượng và nương nương suy nghĩ cho thấu đáo.”

Mộ Chiêu Luật lại dập đầu lần nữa: “Thần khẩn cầu Hoàng thượng hỷ bỏ hôn ước giữa thần và Cung tiểu thư.”

Tuyên Văn đế thở dài nói: “Nếu đã như thế, hôn sự của Vương gia và Cung tiểu thư chỉ có thể hủy bỏ.” Ngữ khí của Tuyên Văn đế nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng mơ hồ chứa sự uy nghi của thiên tử.

Trong không gian tĩnh lặng này, Cung Khanh cảm nhận được ánh mắt của Độc Cô hoàng hậu lạnh lùng nghiêm nghị, hung ác nham hiểm, phức tạp khó lường.

Tuyên Văn đế xưa nay dung mạo bình hòa, giờ cũng nghiêm cẩn khó nhìn, phát phát tay, trầm giọng nói: “Cung tiểu thư về trước đi.”

Cung Khanh giống như đang nằm mơ. Ở trong mơ, nàng đang bước những bước đi êm đềm, đột nhiên một vực sâu hiện ra trước mắt, nàng không hề nhận ra nên đã bước hụt chân rơi xuống, đúng lúc đó nàng giật mình tỉnh giấc, nhưng thực tế còn tàn khốc hơn cả trong mơ, thật không dễ gì mới định được hôn sự, giờ chỉ vì một câu nói mà bị hủy bỏ.

Nếu lời quả quyết của Thuần Vu Thiên Mục mà bị truyền ra ngoài, thì trên đời này còn ai dám lấy nàng, ngoại trừ Mộ Trầm Hoàng.

Nhưng Độc Cô hoàng hậu lại tuyệt nhiên không muốn nàng tiến cung, vậy phải làm sao bây giờ?

Trong chốc lát, nàng cảm thấy như mình đang đứng trước một vách đá dựng đứng, những cơn gió lạnh từ dưới thổi lên cuộn chặt lấy cơ thể nàng.

Vân Diệp và Vân Hỷ đang chờ ở ngoài điện, vừa nhìn thấy nàng đều giật mình kinh hãi.

“Tiểu thư làm sao vậy?”

“Tiểu thư không khỏe chỗ nào sao?”

Cung Khanh im lặng không nói, gượng gượng ra khỏi hoàng cung.

Cung phu nhân đi cùng nhi nữ vào cung nhưng dừng lại chờ ngoài cửa, vừa thấy sắc mặt nhi nữ thì vẻ tươi cười trên gương mặt như bị đông cứng.

“Có phải A Cửu lại gây sự?”

Cung Khanh bước lên xe ngựa, trầm giọng nói: “Mẫu thân, chúng ta về nhà rồi nói.”

Cung phu nhân căng thẳng, không thể chờ được vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt con lại khó coi như vậy?” Dựa theo tính cách Cung Khanh mà lý giải, chỉ có chuyện đại sự mới có thể khiến nàng căng thẳng nghiêm trọng như thế, trước kia dù có bị A Cửu ức hiếp Cung Khanh cũng chưa từng hồn bay phách lạc thế này.

“Con mau nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi con đến Tiêu Phòng điện gặp một người, là Thuần Vu Thiên Mục.”

“Hắn?” Cung phu nhân ngạc nhiên nói: “Hắn thì liên quan gì đến chúng ta?”

Cung Khanh nói rõ ràng từng chữ một: “Ông ấy nói, con có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Trong nháy mắt, Cung phu nhân ngây người như tượng gỗ.

Cung Khanh lại nói tiếp: “Vì vậy Duệ Vương quý xuống thỉnh lạy Hoàng thượng hủy bỏ hôn sự này.”

“Con nói gì?” Cung phu nhân thẳng thốt.

Cung Khanh nhắc lại rõ ràng: “Duệ Vương... thỉnh lạy Hoàng thượng... hủy bỏ hôn sự này.”

Cung phu nhân thấy cơ thể mềm nhũn, suýt nữa thì ngất đi.

Cung Khanh vội nhoài đến đỡ lấy mẫu thân giúp bà thuận khí.

Một lúc lâu sau Cung phu nhân mới nói được một câu: “Hoàng thượng có phản ứng gì?”

Cung Khanh nói: “Hoàng thượng ân chuẩn cho khẩn cầu của Duệ Vương.”

Cung phu nhân nghe mà không tin, vội véo vào đùi mình một cái, thấy đau nhói mới dám khẳng định đây là thật chứ không phải mơ. Bà bóp trán, giận đến nổi nói năng lộn xộn: “Giờ phải làm thế nào đây, con phải gả cho thái tử sao? Thật là tiểu oan gia, chạy thế nào cũng không thoát.”

Lòng Cung Khanh như nước đun sôi, không thể bình lặng, trước mắt nàng hiện ra đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của Mộ Trầm Hoảng. Nàng không muốn tiến cung, cũng không muốn gả cho Mộ Trầm Hoảng, nhưng câu ấy Thuần Vu Thiên Mục đã nói ra, thế thì khắp thiên hạ này chỉ có một người có thể lấy nàng thôi, đó là hắn.

Sau khi Thuần Vu Thiên Mục lui ra, Duệ Vương cũng rời khỏi Tiêu Phòng điện.

Lúc này A Cửu mới lên tiếng: “Mẫu hậu, người tin lời của Thuần Vu Thiên Mục sao?”

Độc Cô hoàng hậu đưa mắt nhìn nàng: “A Cửu con đi gọi hoàng huynh đến đây.”

A Cửu ngó ra, bữu môi đứng dậy rời đi.

Độc Cô hoàng hậu cho cung nữ nội thị lui ra, lúc này mới nhìn Tuyên Văn đế nói: “Hoàng thượng, người thấy việc này phải xử lý thế nào cho ổn thỏa?”

“Nếu ý trời đã vậy, chúng ta đành thuận theo.”

“Ý trời đã vậy... chẳng lẽ trời cao cũng gây khó dễ cho ta sao?” Sắc mặt Độc Cô hoàng hậu càng lúc càng cau có, một lời cũng không nói thêm nữa. Tuyên Văn đế sắc mặt tối sầm, hai người im lặng cho đến khi Mộ Trầm Hoảng bước vào điện.

“Phụ hoàng mẫu hậu cho gọi nhi thần không biết có chuyện gì?”

Độc Cô hoàng hậu đầu mày nhíu chặt nói: “Thiếp canh của Duệ Vương và Cung Khanh được đưa đến Ti Thiên Giám, Thuần Vu Thiên Mục xem thiếp canh của Cung Khanh thấy mệnh quý không thể nói, rồi lại nhìn tướng mạo phán nàng ta có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Nói xong, hoàng hậu chăm chú theo dõi phản ứng của Mộ Trầm Hoảng.

Mộ Trầm Hoảng ngẩn ra, ý cười trên mặt bỗng tiêu tan, thần sắc thuần khiết như băng ngọc. Hắn chỉ hỏi một câu nhạt nhẽo: “Mẫu hậu tin sao?”

Độc Cô hoàng hậu nói một tiếng: “Tin”

Mộ Trầm Hoảng nghe vậy bật cười: “Duệ Vương há chẳng phải là...”

“Hắn đề nghị hủy hôn, phụ hoàng con đã ân chuẩn.”

Mộ Trầm Hoảng lại ngẩn ra.

Phản ứng của hắn không có chút khả nghi nào, tựa như không hề hay biết, khiến cho nỗi hoài nghi trong lòng Độc Cô hoàng hậu tiêu tan một nửa.

Mộ Trầm Hoảng nói: “Như vậy cũng tốt, nếu Duệ Vương và Cung gia kết thông gia, chẳng phải là An Quốc Công phủ, Thượng thư phủ và Duệ Vương phủ liên kết lại thành một thể thống nhất, quyền lực quá lớn, sau này đối với thế cục triều đình có nhiều ảnh hưởng.”

Chính xác, đây cũng là vấn đề mà Độc Cô hoàng hậu nghĩ đến, bà hỏi: “Con cảm thấy Cung Khanh thế nào?”

“Việc này, mẫu hậu muốn nghe lời nói thật sao?”

Độc Cô hoàng hậu mặt không đổi sắc: “Cứ nói thật.”

Mộ Trầm Hoảng ung dung trầm tĩnh đáp: “Nàng trí tuệ thông minh, nhưng bẩm sinh tính tình khá lạnh nhạt, không phải người thích hợp cho vị trí thái tử phi, vì thế, trước giờ nhi thần vẫn xem trọng Kiều Vạn Phương hơn.”

Độc Cô hoàng hậu nhíu mày nhìn hắn, hôm đó bầu chọn hoa thần đúng là hắn đã bỏ phiếu cho Kiều Vạn Phương. Sau lại để cho A Cửu mang lễ vật đi tặng, khiến nàng ta khó xử trước mọi người. Xem ra, đúng là hắn không có gì đặc biệt với Cung Khanh.

Điều này khiến trong lòng hoàng hậu dễ chịu hơn một chút, bà lại hỏi một câu có ý thăm dò: “Nhưng Thuần Vu Thiên Mục phán nàng ta có mệnh quý không thể nói, có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Mộ Trầm Hoảng nghiêm mặt: “Lời của Thuần Vu đại nhân, mẫu hậu có thể không tin.”

Những lời này cuối cùng đã gạt bỏ hoàn toàn những hoài nghi trong lòng Độc Cô hoàng hậu, bà thở dài: “Sao có thể không tin? Năm đó nếu không phải là nhờ ông ấy, A Cửu e là khó mà bảo toàn được tính mạng.”

A Cửu dẫu môi: “Hoàng huynh nói có lý, mệnh quý thì sao, Thuần Vu cũng không phải thần tiên, xem tướng cũng chưa chắc đã chuẩn.”

“Không được hàm hồ.” Tuyên Văn đế từ đầu đến giờ vẫn luôn trầm lặng, bất ngờ quát lên một câu.

“Hoàng thượng cho là nên xử lý thế nào?”

“Nếu ái khanh tin lời của Thuần Vu Thiên Mục thì quyết định chọn Cung Khanh làm thái tử phi, nếu không tin thì chọn người khác. Trẫm tin ái khanh sẽ lấy xã tắc đại cục làm trọng, sự yêu ghét cá nhân sẽ để qua một bên.” Dứt lời, Tuyên Văn đế đứng dậy, mặt mày giận dữ: “Trẫm đi trước, ái khanh cứ suy nghĩ cho kỹ.”

Độc Cô hoàng hậu im lặng không nói. Rõ ràng Tuyên Văn đế đã nổi giận, lời lẽ cũng nặng nề hơn. Nếu bà vẫn cố chấp muốn tuyển người khác, thì rõ là không màng đến giang sơn xã tắc, tội danh này bà làm sao gánh được?

Mộ Trầm Hoảng đứng dậy nói: “Dù mẫu hậu chọn ai, nhi thần cũng không dị nghị, nhi thần cáo lui trước.”

Trong điện chỉ còn lại Độc Cô hoàng hậu và A Cửu, A Cửu vừa muốn mở miệng, Độc Cô hoàng hậu đã đưa tay chặn lời: “Con lui ra đi, ta cần yên lặng một chút.”

Trong Càn Chính điện, Mộ Trầm Hoảng quỳ xuống thi lễ: “Việc hôm nay đa tạ phụ hoàng.”

Tuyên Văn để đỡ hán đứng dậy, hỏi: “Con đã tâm tâm niệm niệm muốn cưới nàng ta, vậy vừa rồi sao lại nói như vậy?” Hoàng thượng đã nghĩ, Mộ Trầm Hoảng nhất định sẽ dựa theo suy nghĩ của mình để thuyết phục Độc Cô hoàng hậu tin lời Thuần Vu Thiên Mục, ai ngờ Mộ Trầm Hoảng lại nói ngược lòng mình.

“Nếu nhi thần tán đồng với lời của Thuần Vu Thiên Mục, mẫu hậu có thể hoài nghi là nhi thần thông đồng với ông ta.”

“Con không sợ mẫu hậu sẽ lựa chọn Kiều Vạn Phương.”

“Dù mẫu hậu không thích Cung Khanh, nhưng liên quan đến giang sơn xã tắc, người chắc chắn sẽ gạt bỏ cảm xúc cá nhân để lấy đại cục làm trọng.”

Tuyên Văn để nửa khen ngợi nửa cảm thán: “Nếu không phải con đến xin ta, chính ta cũng không nhìn ra con thích nàng, tâm tư này của con quả thực ẩn giấu rất kỹ càng.”

“Khi nàng còn nhỏ thường tiến cung thăm Hưởng thái phi, Không biết vì sao, mẫu hậu rất ghét nàng, nếu nhi thần chơi đùa với nàng, mẫu hậu sẽ nói lời châm chọc, trong lòng tỏ vẻ không vui.”

Tuyên Văn để nhủ thầm, tất nhiên con không thể biết vì sao mẫu hậu con lại ghét Cung Khanh như vậy, đúng là ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

“Vì thế nhi thần càng thích, thì lại càng không thể để mẫu hậu nhận ra. Có thể mới không làm liên lụy đến nàng.”

Tuyên Văn để lẩm bẩm nói: “Không sai, nếu thích một người, dù chỉ nhìn một cái cũng đừng làm.”

Mộ Trầm Hoảng nói: “Đời này nhi thần chỉ cầu xin phụ hoàng một chuyện này, đa tạ phụ hoàng tác thành.”

Tuyên Văn để mỉm cười vỗ vỗ vai nhi tử: “Phụ tử ta không cần nhiều lời. Phụ hoàng chỉ mong con sẽ lấy được nữ tử mà con yêu mến, hướng hồ nữ tử Cung gia quả thực là kỳ tài xuất chúng, trăm người có một.”

Bản thân đã nửa đời tiếc nuối, sao nhần tâm để con trai không được viên mãn?

“Nhi thần đối với nàng sớm đã chung tình, chỉ ngại mẫu hậu ngăn trở nên không dám để lộ ra ngoài, chuyện này xin nhờ phụ hoàng giữ bí mật.”

“Tất nhiên, nếu con cưới nàng rồi, nhớ phải đối tốt với nàng ấy.”

“Nhi thần nhất định đời này kiếp này sẽ đối xử tốt với nàng.”

Tuyên Văn để thấy lòng như chùng xuống, năm đó, trong lòng mình cũng đã nhủ thầm với nàng như thế, nhưng đáng tiếc đến cả cơ hội mở lời nàng cũng không cho. Thời gian trôi đi, thấm thoát đã hai mươi năm, những lời muốn nói và tình cảnh năm đó chưa từng phai nhòa trong tâm trí, chỉ tiếc...

Cung Khanh chưa bao giờ ngờ rằng chuyện hôn nhân của mình lại nhiều trắc trở, sự tình diễn biến quanh co như vậy. Kiểu số phận này hoàn toàn không được tự mình quyết định, nghĩ đến cảm giác kẻ khác lúc nào nổi hứng muốn đùa thì lại lấy mình ra làm trò đùa khiến nàng như muốn điên lên. Nghĩ đến việc phải gả cho Mộ Trầm Hoảng, ngày ngày chạm mặt A Cửu, nàng đúng là sắp phát cuồng rồi.

Còn Cung phu nhân vốn ghét cay ghét đắng cảnh chung chồng với người khác, nhưng giờ phải trở mặt nhìn nhi nữ duy nhất của mình sắp lâm vào tình cảnh ấy, bà cũng như muốn điên lên.

Hai người rầu rĩ chẳng nói lời nào cho tận đến lúc về Cung phủ, sắc mặt càng lúc càng trở nên xấu xí, Cung Cẩm Lan dè dặt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cung phu nhân mặt sa sầm nói: “Duệ Vương từ hôn.”

Cung Cẩm Lan giật mình kinh hãi: “Vì sao?”

“Bởi vì Khanh nhi mệnh cách quý trọng, có tướng mẫu nghi thiên hạ.”

Cung Cẩm Lan càng thêm giật mình: “Ý nàng là... Khanh nhi phải gả cho thái tử?”

Cung phu nhân hừm một tiếng: “Tạo nghiệp.”

Cung Cẩm Lan mừng rỡ như điên, nhưng nhìn sắc mặt tối đen của phu nhân và nhi nữ, không dám lộ vẻ vui mừng, khổ sở kiềm chế cảm xúc trong lòng, khiến khuôn mặt có chút vặn vẹo.

Cung Khanh nhìn dáng vẻ của phụ thân, vừa bực mình vừa buồn cười, cố ý nói: “Phụ thân đừng cao hứng quá sớm. Chưa chắc hoàng hậu đã đồng ý.”

Cung Cẩm Lan lại ngăn người.

“Nếu đã có tướng lệnh như thế, hoàng hậu có lý nào lại phản đối?”

“Chưa nói trước được, phụ thân đừng vui mừng quá sớm, nếu hoàng hậu phản đối, nhi nữ chỉ còn cách đi tìm cái chết.” Cung Cẩm Lan và Cung phu nhân nhất tề hoảng sợ. “Con nói hàm hồ gì vậy?”

Cung Khanh cười cười: “Con nói là... giả chết.”

Phu phụ Cung Cẩm Lan đều nhất thời sửng sốt.

Cung Khanh nói: “Phụ mẫu lên tiếng nói với người ngoài rằng con sinh bệnh mà chết. Sau đó con rời khỏi kinh thành, mai danh ẩn tích, đến lúc đó không ai biết con là ai, muốn gả cho ai thì gả.”

Dự tính này nàng đã nghĩ trên đường hồi phủ. Dù sao thì Thuần Vu Thiên Mục đã quả quyết như vậy, trên đời này, ngoài Mộ Trầm Hoảng ra, chẳng có ai còn dám lấy nàng, nếu Độc Cô hoàng hậu khăng khăng không đồng ý, nàng sẽ giả chết, từ bỏ thân phận Cung Khanh, làm lại tất cả từ đầu.

Tóm lại, xe tới trước núi tất có đường, nàng sẽ không để người khác định đoạt, nhất định sẽ chọn ình một cuộc sống tốt.

Cung phu nhân vui vẻ nói: “Chủ ý này rất hay, đến lúc đó chúng ta đi Giang Nam, tìm một nơi non xanh nước biếc để ở, lại tìm được một lang quân như ý, không cần phải ở lại chốn kinh thành, chịu nhiều ầm ỹ.”

“Phu nhân, vậy còn ta thì phải làm sao?”

“Ừm, việc đó ư, thì chàng cứ từ quan là được.”

Cung Cẩm Lan ruột gan đau nhói.

Cung Khanh cười: “Phụ thân không nỡ thì ở lại tiếp tục làm quan, con và mẫu thân du ngoạn Giang Nam.”

Cung phu nhân nhìn gương mặt tươi sáng, đôi mắt trong veo của nhi nữ, lòng thầm tự hào: Đây mới là nhi nữ của ta, bất luận là trong cảnh khốn cùng nào cũng có thể nghĩ ra được giải pháp, thần nhiên đối mặt, cho dù có phải vào cung, nhất định cũng sẽ sống tốt, không dễ bị A Cửu và Độc Cô hoàng hậu gây khó dễ. Còn về Mộ Trầm Hoảng, bà càng thêm tin tưởng, nhất định hẳn sẽ bị nhi nữ của mình ăn tươi nuốt sống.

A Cửu đau khổ giày vò một đêm, sáng sớm hôm sau thừa dịp thỉnh an Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng

hậu, liền cố gắng hỏi: “Mẫu hậu thật sự muốn gả Cung Khanh cho hoàng huynh sao?”

Tuyên Văn đế sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng. Thầm nghĩ vạn nhất nếu hoàng hậu khăng khăng không đồng ý thì phải thuyết phục bà ấy thế nào?

Trong lòng Mộ Trầm Hoảng so với Tuyên Văn đế còn căng thẳng hơn nhiều lần, nhưng vẻ mặt của hắn lại bình tĩnh trầm ổn đến dị thường, hắn đứng định nhấp một ngụm trà, ẩn dưới hai hàng lông mày anh tuấn là đôi mắt sâu thẳm khó lường, trong sóng mắt không gọn chút sợ hãi. Nhìn hai nam nhân im lìm như tượng đá, Độc Cô hoàng hậu ghen ứ trong lòng, trầm giọng nói: “Chúng ta là thiên gia, nên cũng phải thuận theo thiên ý.”

Lập tức, Tuyên Văn đế thâm thở phào nhẹ nhõm. Thái tử điện hạ lòng mừng rỡ như điên nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ vẻ bình tĩnh, ngụm nước chè đọng ở cổ họng cuối cùng cũng thông thuận trôi xuống. Tốt rồi, tâm sự đã trù tính bao lâu, cả trăm lần gầy rồi lại nổi cùng bao phen vất vả thăng trầm, cuối cùng đã trấn ai lạc định. Lòng vui sướng không nói nên lời, nhưng lại không dám để lộ nửa phần, ai da, cần rằng khốn khổ nhịn cười đến nỗi cả hai quai hàm đau ê ẩm.

Tuyên Văn đế hoan hỉ trong lòng, nhưng không tiện biểu lộ ra ngoài, nghiêm mặt nói: “Trẫm rất tán thưởng việc thấu hiểu đạo nghĩa của ái khanh.”

Độc Cô hoàng hậu gượng cười, trầm nghĩ, tán thưởng chứ không phải thích, lại càng không phải yêu.

A Cửu vừa nghe liền nổi giận: “Mẫu hậu, con không thích nàng ta.”

Tuyên Văn đế chau mày nói: “A Cửu, việc này liên quan đến đại cục xã tắc, há có thể lấy sự yêu thích cả con để quyết định, huống hồ, sau khi con thành hôn sẽ trở thành chủ nhân của phủ công chúa, nếu không thích nàng ta thì ít gặp mặt là được.”

Nổi hận Cung Khanh trong lòng A Cửu đã tràn ra vẻ mặt. Nàng ta không muốn Cung Khanh được gả cho Mộ Trầm Hoàng, một phần nguyên nhân là không muốn Cung Khanh có địa vị cao hơn mình, một phần nguyên nhân nữa là sau này nàng ta được gả cho Thẩm Túy Thạch, thái tử phi và phò mã nhất định sẽ thường xuyên chạm mặt. Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, thật đúng là lòng đau như cắt.

Nàng ta khấn khoản nhìn Độc Cô hoàng hậu, thấp giọng nói: “Mẫu hậu hà tất phải tin lời Thuần Vu Thiên Mục?”

Độc Cô hoàng hậu nhìn A Cửu, mới chỉ một đêm mà gương mặt đã hốc hác đi nhiều, trong lòng bà cũng rất đau đớn, lại nhìn sang con trai đang ngồi lặng lẽ một bên, thái độ thờ ơ hờ hững, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như đối với hôn sự của mình không mấy quan tâm.

Chuyện hôn sự của cả hai nhi tử đều khiến bà cảm thấy phiền lòng.

Ông trời thật thích trêu ngươi, càng không muốn thì càng treo đến cửa, còn càng môn thì lại càng không được. Bà lặng lẽ thở dài: “Việc này A Cửu không cần xen vào nữa.”

A Cửu mắt thấy mọi việc đã được định đoạt, tức giận đứng dậy giậm chân tời đi. Ra khỏi điện, nàng ta sai An phu nhân: “Triệu A Giai vào cung ngay lập tức.”

Khi Tiết Giai vừa đến Dục Tú cung, A Cửu quát cung nữ nội thị lui ra, rồi nói thẳng: “Ngươi biết không, mẫu hậu muốn lập Cung Khanh làm thái tử phi.”

Tiết Giai cả kinh: “Sao có thể như vậy, chẳng phải là di mẫu rất ghét nàng ta sao?”

“Đều là do Thuần Vu Thiên Mục lão nhân kia, nói cái gì là nàng ta có ảnh hưởng mẫu nghi thiên hạ, mệnh cách cực kì quý trọng.”

Tiết Giai vừa nghe đến mấy chữ Thuần Vu Thiên Mục, trong lòng đã biết, chuyện lần này khó mà thay đổi được, người mà di mẫu tin tưởng nhất chính là ông ấy.

“Vậy còn Duệ Vương thì tính sao?”

“Có mấy lời của Thuần Vu Thiên Mục, hần sao còn dám cưới Cung Khanh, lập tức xin với phụ hoàng từ hôn. Mẫu hậu vốn định gả ngươi cho hần nên đã ân chuẩn.”

Tiết Giai vừa nghe, lòng bỗng chùng xuống. Thì ra, mình chuẩn bị làm một con cờ thí đặt ở bên cạnh Duệ Vương. Xem ra không thể đợi được nữa rồi, nếu càng đợi thì mất mát càng nhiều.

A Cửu nói: “Ta gọi ngươi tới là muốn xem ngươi có cách nào ngăn không để con tiện nhân kia gả cho hoàng huynh ta.”

Tiết Giai cắn môi, im lặng hồi lâu mới nói: “Thánh chỉ còn chưa hạ, tất cả vẫn còn kịp, chỉ cần công chúa khiến nàng ta thất thân, thì thiên mệnh cũng có ý nghĩa gì? Thái tử phi tuyệt đối không thể là hoa tàn liễu bại.”

A Cửu nghe mà rung mình, cách này có phải là độc ác quá không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây là biện pháp duy nhất ngăn chắc Cung Khanh không trở thành thái tử phi.

“Nhưng biết đi đâu tìm kẻ hạ thủ?”

“Công chúa cứ giao cho An phu nhân đi tìm, con trai bà ấy ở ngoài cung hỗn độn vô cùng, quen biết rất nhiều phường tam giáo cửu lưu.”

A Cửu gật đầu: “Ừm, chuyện này nhất định phải làm cho kín kẽ gọn gàng, nhất thiết không thể để người khác biết.” Thực ra là nàng ta sợ bị Thẩm Túy Thạch biết. A Cửu lập tức cho gọi An phu nhân, truyền lại ý tứ của Tiết Giai.

An phu nhân vừa nghe chủ ý ác độc ác này, trong lòng kinh hoàng không ngớt, nhưng ngại uy quyền của A Cửu, không dám đồng ý cũng không dám cự tuyệt, chỉ ấp úng nói: “Công chúa, ngộ nhờ bị hoàng hậu Hoàng thượng phát hiện thì phải làm sao?”

Chuyện trái đạo lý lương tâm ấy bà ta sao dám làm? Đây là thái tử phi tương lai. Vạn nhất bị phát hiện, công chúa thì không sao, Tiết Giai cũng không sao, chỉ có mình bà ta phải gánh hết trách nhiệm. Lại nhớ đến lần bà ta phải thận theo ý A Cửu nhốt Cung Khanh trong hầm băng, kết quả là thiếu chút nữa thì xảy ra án mạng, chuyện lần đó dọa bà ta sợ đến tận giờ, không thể nào xem thường mọi việc. Lần này A Cửu lại sai bà ta làm chuyện này, dù không lấy mạng Cung Khanh, nhưng đối với mọi tiểu thư mà nói, việc thất thân còn đáng sợ hơn cái chết cả vạn lần.

Tiết Giai nói: “An phu nhân yên tâm, xong việc sẽ thủ tiêu kẻ đó, không liên lụy đến nhi tử An Lang của bà.”

A Cửu cũng nói: “Đúng vậy, bảo nhi tử của bà cho hẩn nhiều tiền, phái người theo dõi hẩn, xong việc thủ tiêu ngay thì chuyện này sẽ thành án không đầu.”

An phu nhân nghe mà hải hùng khiếp vía, vội vàng nói: “Cung phủ kín cổng cao tường, trong phủ có không ít người hầu bảo vệ, Cung tiểu thư lại sống ở khuê phòng, lúc nào cũng có người bên cạnh, vậy sao có thể ra tay?”

Điều này cũng đúng, A Cửu nói: “Vậy động thủ bên ngoài.”

An phu nhân lại nói: “Xưa nay Cung tiểu thư vốn ít ra ngoài, có ra ngoài thì cũng có rất nhiều người hầu kẻ hạ tháp tùng.”

Nói cho cùng là bà ta không muốn phải ôm đồm việc này, ngộ nhờ bị phát hiện, nhi tử An Lang của bà ta chỉ có nước rơi đầu, bà ta tuy tình nguyện bán mạng cho A Cửu, nhưng tuyệt đối không thể vì A Cửu mà cho đi sinh mệnh nhi tử của mình. Rõ ràng không thể cự tuyệt, nên liền tìm mọi cơ để thoái thác.

Tiết Giai kể tai A Cửu thì thầm mấy câu.

A Cửu vui vẻ nói: “Được, An phu nhân, bà nhanh đi sắp xếp người hành động, việc khác không cần quản.”

Trên mặt An phu nhân lộ rõ vẻ khó xử, A Cửu không dần lòng được nói: “Người sợ cái gì, tất cả đã có ta gánh vác, sau khi sự việc hoàn thành, ta sẽ xin với mẫu hậu ban thưởng cho nhi tử của người một chức quan, đất đai nhà cửa cũng sẽ không thiếu phần.”

An phu nhân đành phải gật đầu đồng ý.

Thời khắc này, Cung Cẩm Lan lòng như lửa đốt thấp thỏm chờ tin tức trong cung. Lời của Thuần Vu Thiên Mục đã truyền đến tai mọi người, nên lúc ông lên triều, một vài vị quan đồng liêu đã kín đáo chúc mừng. Cung Cẩm Lan đứng ngồi không yên, quả thực không biết phải đáp lại lời chúc mừng của người khác thế nào. Nếu đúng như những lời Cung Khanh nói, Độc Cô hoàng hậu không tán thành hôn sự này, thì không chỉ nhi nữ của mình không gả cho ai được, mà ngay cả bản thân ông nếu ở trong triều thì cũng chẳng có mặt mũi nào mà nhìn mọi người.

So với Cung Cẩm Lan đang bị giày vò đau khổ, thì Cung phu nhân tương đối bình tĩnh, bởi đã có kế hoạch của Cung Khanh nên tiền đồ cũng không phải hoàn toàn là một màu xám xịt, có thể dựa vào hoàn cảnh để tiến hay lùi, còn việc tiến hay lùi thì sau khi có quyết định của Độc Cô hoàng hậu sẽ quyết.

Cung Khanh cũng đã chuẩn bị xong kế hoạch giả chết để đi đến vùng Giang Nam xa xôi, giờ chỉ còn mỗi việc đợi tin tức trong cung.

Khi mọi người trong nhà còn đang nóng lòng đợi tin tức, thì sáng sớm, Triệu Quốc phu nhân đã sai người đưa đến một thiệp mời, mời Cung phu nhân và Cung Khanh đến Nguyệt hồ ngắm hoa sen, đồng hành còn có An Quốc phu nhân Hàn thị và Hướng Uyển Ngọc.

Thiếp mời ấy xuất hiện thật đúng lúc như nắng hạn gặp mưa, còn có ai có thể biết rõ quyết định của Độc Cô hoàng hậu hơn là Triệu Quốc phu nhân nữa chứ?

An phu nhân lập tức sai quản gia Cung Phúc Quý chuẩn bị xe ngựa, mang theo một số đồ đạc chuẩn bị xuất hành. Bà chẳng hề có tâm tư nào mà ngắm hoa sen, chỉ nghĩ tìm cơ hội hỏi Triệu Quốc phu nhân, rốt cuộc Độc Cô hoàng hậu định thế nào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, để chuẩn bị trước là đi hay là ở.

Sau một canh giờ, xe ngựa của Triệu Quốc phu nhân và xe ngựa của An Quốc Công phu nhân lần lượt dừng trước cổng lớn Cung phủ. Triệu Quốc phu nhân dẫn theo Tiết Giai, An Quốc Công phu nhân dẫn theo Hường Uyển Ngọc từ trên xe ngựa bước xuống, nhiệt tình chào hỏi.

Cung Khanh không ngờ Tiết Giai cũng đi cùng, vừa nhìn thấy nàng ta, trông lòng hơi chùng xuống, tuy chưa nắm được bằng chứng nàng ta hãm hại mình, nhưng trong tiềm thức lúc nào Cung Khanh cũng có ý phòng bị. Hơn nữa, hôm nay xuất hành có mẫu thân của nàng ta là Triệu Quốc phu nhân, còn có di mẫu và biểu tỷ, bao nhiêu người đồng hành như vậy chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Thêm nữa, mỗi nhà còn dẫn theo vài gia đình tráng kiện, kết hợp lại cũng thành một đội ngũ không thể xem thường.

Người của ba nhà lên xe ngựa nhằm hướng Nam Hoa Hành cung mà đi.

Núi Nam Hoa ở ngoại ô kinh thành, chính là nơi có thắng cảnh tuyệt đẹp, ở trên núi không chỉ có phong cảnh tuyệt trần, mà còn có cả suối nước nóng. Tuyên Văn đế bản tính vốn là một đế vương thấu hiểu đạo lý chăm sóc bản thân tận hưởng cuộc sống, cho nên sau khi đăng cơ, người liền cho xây Hành cung ở núi Nam Hoa, mùa hạ thì đến đây nghỉ mát, còn mùa đông đến tắm nước nóng, Nguyệt hồ ở dưới chân núi trồng đầy hoa sen, đến mùa hạ sen đua nhau nở, hương thơm ngát bay xa mười dặm, phong cảnh êm đềm thơ mộng như chốn bồng lai.

Mỗi năm cứ mùa hạ đến, Tuyên Văn đế lại dẫn theo Độc Cô hoàng hậu cùng thái tử, công chúa đến Nam Hoa Hành cung nghỉ ngơi hai tháng, thụ hưởng gió mát trăng thanh, hương sen thơm ngát cùng phong cảnh thiên nhiên tuyệt mỹ của nơi này.

Xe ngựa dừng bên bờ Nguyệt hồ, vừa xuống xe, một làn hương thơm ngát đã phả vào mặt, trước mắt hiện ra một hồ sen bát ngát, những cơn gió nhẹ nhàng thổi tới làm cả hồ sen dập dờn đu đưa trên sóng nước, khiến lòng người chợt cảm thấy nhẹ nhàng thư thái. Nam Hoa Hành cung ở bên bờ đối diện, như ẩn như hiện. Cạnh bờ hồ xây một mái đình và một nhà thủy tạ, kiến trúc vô cùng độc đáo, tô điểm cho phong cảnh ven hồ càng thêm thanh tĩnh tao nhã.

Một chiếc thuyền hoa đậu ở ven bờ. Triệu Quốc phu nhân cười nói: “Đây là thuyền hoa của công chúa, nghe nói chúng ta đến đây ngắm hoa, công chúa đã cố ý sắp xếp thuyền ở đây để chúng ta dùng.”

Dứt lời, thị nữ của Triệu Quốc phu nhân mang từ trên xe ngựa xuống đầy đủ hoa quả và bánh ngọt đưa lên thuyền, còn có cả trà để dâng lên, thật đúng là đã chuẩn bị chu đáo, khi mọi người lên hết, thuyền hoa bắt đầu chèo ra giữa hồ.

Đập vào mắt là những lá sen xanh tươi mượt mát trải dài như mênh mông vô tận, xen kẽ giữa những lá sen xanh biếc là rất nhiều những đóa sen hồng, sen trắng đang đua nhau nở rộ, tất cả như cùng tôn nhau lên, muôn hình muôn vẻ. Những ngọn gió mát ủa đến, hương sen theo gió mà tỏa, như thấm vào ruột gan.

Cung Khanh ngơ ngẩn ngắm nhìn cảnh trí đẹp tựa như tranh nơi sơn thủy hữu tình này, bất giác trong lòng cảm thấy thanh thoi vô hạn. Thuyền hoa càng ra đến giữa hồ, hoa sen càng đầy đặc, hương sen vì thế cũng đậm hơn.

Tiết Giai nói: “Chúng ta ngắt vài bông nhé?”

Cung phu nhân trong lòng đang muốn nói chuyện riêng với Triệu Quốc phu nhân, liền gật đầu: “Được, các người cẩn thận nhé!”

Cung Khanh, Hường Uyển Ngọc và Tiết Giai đi tới mũi thuyền, hoa sen vờn xung quanh, cúi người là hái được. Hường Uyển Ngọc cầm kéo từ tay nha hoàn, ngồi xổm xuống, lựa chọn một hồi tìm được mấy bông sen hồng và sen trắng nở tuyệt đẹp, cắt lấy mấy cành đưa cho Cung Khanh.

Cung Khanh vẫn âm thầm đề phòng Tiết Giai, cho nên đã đứng bên cạnh Hướng Uyển Ngọc, cách Tiết Giai một khoảng nhất định, nhưng đúng lúc Hướng Uyển Ngọc đang cắt hoa sen, Tiết Giai đột nhiên bước lại, la to: “Tỷ tỷ, đóa này thật tuyệt!”

Tiết Giai kích động vung mạnh cánh tay lên, khiến cả người Cung Khanh đột nhiên chúi về phía trước, thiếu chút nữa đã bị nàng ta đẩy xuống hồ, may nhờ mạn thuyền có lan can cao khoảng gần một xích trợ giúp, một chân của Cung Khanh đã bị trượt xuống hồ, nàng vội vàng nhoài người tóm lấy lan can, Tiết Giai ở bên cạnh cũng tóm lấy cánh tay nàng. Nhưng cho dù là vậy, một bên chân của nàng trượt xuống hồ nước, khiến cả nửa người và váy phía dưới ướt sũng.

Tiết Giai cả kinh thất sắc nói: “Tỷ tỷ không sao chứ?”

Cung Khanh xoay người nhìn nàng ta không nói gì, nhưng trong lòng có một dự cảm không lành. Có đúng thật là nàng ta bất cẩn không?

Hướng Uyển Ngọc vội vàng bỏ kéo xuống, nhìn xiêm y của Cung Khanh ướt sũng nói: “Làm thế nào bây giờ?”

Vừa khéo giờ đang là mùa hạ nên xiêm y khá mỏng, sau khi bị nước hồ thấm ướt liền bám chặt vào đùi, lộ ra những đường cong cơ thể, nhìn rất bất nhã.

Cung Khanh nói: “Không sao, trên xe ngựa ta có mang theo y phục.”

Đi vào buồng nhỏ trên thuyền, Cung phu nhân vừa đúng lúc hỏi đến chỗ then chốt, nhìn thấy nhi nữ của mình như vậy, liền giật mình hoảng sợ.

“Khanh nhi con sao thế này?”

“Là tại cháu không tốt, vừa nãy cháu bất cẩn đã va phải Cung tỷ tỷ, làm ột chân của tỷ ấy bị trượt xuống nước.” Tiết Giai lòng đầy áy náy, tỏ vẻ đáng thương tội nghiệp khiến mọi người không đành lòng trách móc.

Xưa nay Cung phu nhân đối với Tiết Giai vẫn có ấn tượng rất tốt, huống hồ hôm nay đến đây cũng xem như là có chuyện cần nhờ Triệu Quốc phu nhân, nên cũng có chút lúng túng không biết nói thế nào cho phải, đành bảo: “Không sao, không sao. Trên xe ngựa của chúng ta có mang theo y phục. Triệu Quốc phu nhân, tẩu tử, chúng ta đi một lát rồi quay lại.”

Thuyền hoa quay đầu chèo vào, sau khi cập bờ, Cung phu nhân dẫn Cung Khanh xuống thuyền.

Cung Khanh đi ở phía trước, hai nha hoàn Vân Diệp, Vân Hủy đi ở hai bên tả hữu, Cung phu nhân đi theo phía sau nàng, quần gia người hầu vâng lời ngoan ngoãn theo sát Cung phu nhân, giả vờ như không nhìn thấy dáng vẻ khó coi của tiểu thư.

Men theo con đường đá nhỏ ven hồ, rất nhanh đã đi đến chỗ xe ngựa dừng ở dưới bóng hàng liễu. Cung phu nhân cùng Vân Diệp, Vân Hủy và các quần gia người hầu trông giữ bên cạnh xe ngựa.

Cung Khanh trèo lên xe, buông rèm, cởi xiêm y đang ướt sũng trên người xuống, lấy ra chiếc váy thạch lựu đang định thay, thì bất thành linh nghe thấy một tràng tiếng hét kì dị ở bên ngoài xe ngựa vang lên, tiếp đó là vài tiếng la hét hoảng sợ, trong đó có một tiếng nàng nghe rất quen thuộc, đó là tiếng của Cung phu nhân.

Cung Khanh trong lòng kính sợ, theo phản xạ vô thức định vén rèm lên nhìn, nhưng trong nháy mắt tay vừa chạm vào rèm, chợt nhận ra mình vẫn còn chưa thay xong y phục, nàng vội vàng kéo chiếc áo thạch lựu định mặc lên, đúng lúc này, rèm bị kéo ra, một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào.

Liếc mắt nhìn lại, là một thân ảnh của nam nhân. Cung Khanh không chút do dự, liền đá thẳng một cước.

Ai ngờ kẻ kia động tác cực kì linh hoạt, lập tức nghiêng đầu né tránh, thuận thế giờ tay tóm lấy cổ chân bé nhỏ của nàng.

Lúc này, Cung Khanh mới đột nhiên phát hiện, kẻ đang tóm cổ chân mình, chính là thái tử Mộ Trầm Hoảng.

Dưới cơn kinh hoàng cực độ, nàng ngớ cả người, nhưng rồi sự hoảng sợ kinh hoàng lập tức biến thành xấu hổ và giận dữ.

Động tác dù có bất nhã đến bao nhiêu cũng chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là, lúc này trên người nàng chỉ còn mặc một chiếc quần lót mỏng, do cổ chân đang bị hấn túm trong tay, chiếc quần lót mỏng màu trắng bên trong được làm bằng chất liệu rất mềm mại nhẹ nhàng nên thuận theo đó cũng trượt cao lên đến hết đùi, để lộ ra cặp chân dài trắng nõn của nàng, phong quang vô hạn, tất cả đã phơi bày trước mắt hấn.

Mộ Trầm Hoàng thấp thỏm lo sợ cho sự an nguy của nàng, nên căn bản hấn không nghĩ tới lúc vén rèm ra là một màn ướt át gợi cảm thế này, lúc hình ảnh ấy đập vào mắt hấn, hấn chỉ cảm thấy trong đầu mình có một tiếng nổ lớn, máu nóng như trào lên, ở phía dưới cơ thể lập tức có phản ứng.

“Buông tay!” Cung Khanh xấu hổ quát một tiếng, thật sự nghĩ không ra sao người này lại xuất hiện ở đây.

Hấn không đành buông, nhưng sợ khiến mỹ nhân nổi giận, nên lưu luyến từ từ đặt bàn chân trắng trẻo xinh xắn xuống, tuy nhiên ánh mắt lại không nghe lời vẫn quyến luyến dừng lại ở chỗ bắp đùi trắng nõn mượt mà kia. Thật muốn...

Cung Khanh vô cùng xấu hổ giận dữ, vớ lấy cái gối ở bên cạnh ném thẳng vào Mộ Trầm Hoàng.

Mộ Trầm Hoàng giơ tay đón lấy, cầm chiếc gối mềm lên ngang mặt che đi ánh mắt cả mình, thầm niệm Đạo Đức Kinh.

Phi lễ chó nhìn, thật ra là đã muộn.

Làn da trắng ngần mịn màng ấy đã khắc sâu trong trí óc khiến hấn suy tưởng không ngừng.

Cung Khanh dùng tốc độ nhanh chưa từng có mặc chiếc váy thạch lựu vào.

“Nàng đã xong chưa?” Sau chiếc gối mềm vang đến một giọng nói vô cùng dịu dàng, lưu luyến nhẹ nhàng như dây tơ chậm rãi quấn lấy Cung Khanh từng vòng từng vòng một.

Cung Khanh không nhẫn nói lời thừa thãi, lập tức hỏi: “Mẫu thân của ta đâu?”

“Cung phu nhân không sao.” Mộ Trầm Hoàng bỏ gối ra, mỉm cười nhìn nàng.

Vừa nghĩ tới chuyện bị hấn nhìn chỗ không nên nhìn, Cung Khanh vừa xấu hổ vừa giận dữ, sắc mặt đỏ bừng lên, lườm hấn một cái.

Mộ Trầm Hoàng chỉ cảm thấy cả cơ thể càng lúc càng nóng ran, hơi thở bắt đầu gấp gáp, hấn vội quay đầu bước xuống xe ngựa, hít vài hơi thật sâu, nếu còn nấn ná trên xe thêm lúc nữa, chỉ e là hấn không kìm chế nổi bản năng mà bỏ nhào đến.

Cung Khanh vén rèm xuống xe, vừa nhìn xung quanh liền kinh hãi.

Nằm cạnh xe ngựa là quần gia, người hầu, nha hoàn và Cung phu nhân, ngoài ra còn có mấy hắc y nhân không quen biết. Không biết nhóm cấm vệ quân từ đâu xuất hiện, đang trói chặt đám hắc y nhân lại. Kỳ lạ là, cả đám hắc y nhân cũng giống như bị hôn mê, không chút phản kháng.

Cung Khanh lập tức quỳ gối nâng Cung phu nhân dậy, hỏi Mộ Trầm Hoàng: “Đã xảy ra chuyện gì? Mẫu thân của ta làm sao vậy?”

Mộ Trầm Hoàng ngồi xổm xuống cạnh nàng, dịu dàng nói: “Cung phu nhân không sao đâu, vừa rồi đám hắc y nhân này phóng mê hồn hương, qua một khắc nữa sẽ tỉnh lại.”

“Đám người này là ai?”

“Là kẻ muốn ám hại nàng, may ta tới kịp, anh hùng cứu mỹ nhân.” Hấn cười không biết xấu hổ, khuôn mặt ôn nhu tuấn mỹ.

Cung Khanh: “...”

Bất luận thế nào, cũng là nhờ hấn đã kịp thời tới cứu nàng, vì vậy ngữ khí của nàng cũng trở nên hòa hoãn dịu dàng hơn, nhẹ nhàng hỏi: “Sao điện hạ lại biết được?”

“Từ lâu ta đã sai người thăm bảo vệ nàng.”

Cung Khanh vừa nghe, lập tức thấy đầu óc quay cuồng.

Bảo vệ gì chứ, có mà theo dõi ta thì có?

Á! Vậy kế hoạch giả chết đi Giang Nam của mình, há chẳng phải chỉ là một giấc mộng đẹp thôi sao?

“Nếu điện hạ đã phái người âm thầm bảo vệ, chắc cũng biết ai là người hạ thủ?”

Đôi mắt đẹp của Cung Khanh tiếp tục lườm Mộ Trầm Hoảng một cái, lộ rõ khí thế nữ vương.

Mộ Trầm Hoảng gật đầu, trong lòng hơi chột dạ vì muội tử nhà mình.

Cung Khanh không vạch trần là ai, mà chỉ lạnh lùng nói: “Nếu điện hạ đã biết, tất nên nghiêm trị, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân.”

Nàng nói thể hiển nhiên đã biết kẻ chủ mưu đứng sau việc này chính là A Cửu. Thật ra căn bản cũng không khó đoán, ngoài A Cửu thì còn có ai dám nữa, tất nhiên, Tiết Giai chính là tông phạm.

Mộ Trầm Hoảng cười áy náy: “Nàng yên tâm, ta tuyệt đối không để nàng gặp phải chuyện này thêm lần nữa.”

Cung Khanh lạnh lùng nói: “Chỉ thể thôi sao?”

Âm mưu tính toán ngầm ám hại mình hôm nay của A Cửu đã chọc giận nàng, nếu không phải Mộ Trầm Hoảng kịp thời cứu giúp, thì cảnh ngộ gặp phải hôm nay không cần nghĩ cũng biết, nếu điều đó xảy ra, đúng là nàng chỉ còn cách lựa chọn cái chết. Âm mưu độc ác này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Cung Khanh, cho nên đối với Mộ Trầm Hoảng, thái độ của nàng vì thế mà cũng cứng rắn hơn.

Mộ Trầm Hoảng nhìn gương mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân lạnh lùng như băng tuyết, liền dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, nhất định ta sẽ nghiêm trị những người này, An phu nhân sẽ bị đuổi khỏi cung.”

Cung Khanh thấy hần một chữ cũng không nhắc đến A Cửu, bèn buồn bã cúi đầu không nói. Đôi mắt dưới hai hàng mi dài rưng rưng khiến trái tim Mộ Trầm Hoảng run rẩy. Tất nhiên hần biết tâm tư của nàng, nhưng trước mắt chưa phải lúc giáo huấn A Cửu, Độc Cô hoàng hậu bằng mọi cách không ngăn cản được nên mới miễn cưỡng đồng ý cho Cung Khanh làm thái tử phi, vì vậy phải bình tĩnh kín đáo trải qua thời gian trước hôn lễ này mới là điều quan trọng nhất.

“Khanh Khanh, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng chu đáo, trọn đời trọn kiếp.” Hần cầm tay nàng, ánh mắt trù mến nhìn nàng chăm chú.

Tiếng gọi “Khanh Khanh” của hần làm cho tim nàng đập loạn nhịp, không chỉ có vậy, lời của hần còn tiết lộ một tin quan trọng, đó là Độc Cô hoàng hậu đã đồng ý để nàng gả cho hần.

Cung Khanh vội cuống cả lên cố rút tay lại: “Buông...ra.”

“Không buông.” Không chỉ không buông, hần còn nắm chặt hơn.

Cung Khanh đỏ mặt, đôi môi anh đào mím chặt, tiếp tục gắng sức rút tay, đáng vẻ giống hệt như đang nhỏ củ cải vậy.

“Khanh Khanh, ba ngày nữa là ngày tốt để làm lễ Nạp Thái. Trước ngày thành hôn nàng đừng đi đâu, ta sẽ phái người bảo vệ nàng, không để xảy ra sơ xuất gì.”

Quả nhiên là Độc Cô hoàng hậu đã đồng ý, lòng Cung Khanh càng thêm bối rối. Hần thì cứ mãi nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, như thể cả đời của nàng bị hần quán lấy.

Trong lúc xấu hổ, nàng dùng tay kia véo lên mu bàn tay hần, định làm hần đau mà buông tha. Hần hít một hơi lạnh, vẫn cứng đầu cứng cổ giữ lấy khư khư, bàn tay ngọc thon nhỏ, trắng nõn và mềm mại của nàng càng bị hần nắm chặt hơn.

Sắc mặt Cung Khanh đỏ bừng, thở hổn hển trừng mắt nhìn hần.

Hần lại dịu dàng gọi thêm một tiếng: “Khanh Khanh.”

Nàng cố quả quyết, lớn giọng: “Đừng gọi ta như thế.”

“Lúc còn nhỏ vẫn gọi vậy mà, đã nhiều năm rồi không được gọi tên nàng.” Hắc mĩm cười nhìn nàng, cơ hồ như mu bàn tay không đau chút nào.

Da dày thịt béo sao? Nàng bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn đành buông tay trước. Hắc nhìn vết móng tay véo đỏ cả mu bàn tay mình, cười nói: “Thật nhẩn tâm.”

Nàng không biết phải làm thế nào đành dụ giọng cầu xin hắc: “Người buông tay đi, mẫu thân của ta sắp tỉnh rồi.”

“Ta tỉnh được một lúc rồi.” Cung phu nhân mở mắt, hắng giọng lên tiếng.

Mộ Trầm Hoảng lập tức buông tay, Cung Khanh sắc mặt đã hồng như son.

“Mẫu thân, người không sao chứ?”

“Ta không sao.”

Cung phu nhân phỉu phỉu bụi đất bám ở phía sau lưng rồi đứng dậy, chỉ vào những tên hắc y nhân đang bị trói, nói: “Ta đã từng gặp cướp, nhưng chưa từng gặp bọn cướp nào lại ngu dần như vậy, ra tay thế nào mà khiến cả bản thân cũng hôn mê?”

Mộ Trầm Hoảng cười nói: “Bọn chúng trước khi phóng mê hương, mỗi tên đã tự uống thuốc giải, chỉ đáng tiếc thuốc giải đó là giả, cho nên bọn chúng cũng bị hôn mê.”

Cung phu nhân hừ một tiếng: “Kẻ nào làm việc này chắc điện hạ là người rõ nhất, món nợ này coi như không tính, sau này nếu điện hạ còn dung túng, đừng trách thần phụ không khách khí.” Lúc Cung phu nhân vừa tỉnh lại đã nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của hai người, trong lòng thầm nghĩ, thì ra tiểu tử này phải lòng nha đầu nhà ta từ khi còn nhỏ, chẳng trách... Nếu Độc Cô hoàng hậu đã đồng ý hôn sự này, thì giờ đây chẳng phải điện hạ cao quý kia là con rể nhà mình hay sao, vì vậy trong lòng bà cũng buông bớt sự kính trọng bấy lâu nay vẫn dành cho thái tử điện hạ, giọng điệu lập tức mang chút khẩu khí của mẹ vợ giáo huấn con rể.

Thái tử điện hạ không giận mà còn vui h

ơn, bởi với ngữ khí ấy rõ ràng đã coi hắc là người nhà. Hắc mĩm cười nói: “Điều đó là đương nhiên.”

Trong lúc đang nói chuyện, những người khác cũng lần lượt tỉnh lại. Những tên hắc y nhân do nhi tử của An phu nhân sắp xếp kinh ngạc nhất, chúng chẳng thể ngờ sau khi phóng mê hương, chính bản thân mình lại bị hôn mê đầu tiên.

An phu nhân cũng không phải kẻ ngốc, Mộ Trầm Hoảng là đế vương tương lai, so với A Cửu, bà ta càng không thể đắc tội. Cho nên ngoài mặt tuy tỏ ra rất chăm chú nghe lời A Cửu dẫn dò, nhưng khi Tiết Giai đưa thuốc giải mê hương, bà ta liền đổi thành Thuận Khí Hoàn. Như vậy, tất nhiên Cung Khanh không gặp bất trắc gì, còn nếu A Cửu hỏi đến, bà ta có thể đổ trách nhiệm lên đầu Tiết Giai, nói là đưa sai thuốc giải hoặc thuốc giải không có tác dụng.

Cho nên, khi Mộ Trầm Hoảng biết tin lập tức chạy đến, cũng không có đao quang kiếm ảnh như trong tưởng tượng, và không cần tốn nhiều sức lực để tóm gọn mấy tên hắc y nhân kia.

Cung Khanh xảy ra chuyện như vậy, Cung phu nhân tất nhiên chẳng còn lòng dạ nào để ngắm hoa sen, cũng không cần tìm Triệu Quốc phu nhân thăm dò tin tức nữa, Mộ Trầm Hoảng tự mình đến đây truyền lại tin tức, điều này đáng tin hơn bất cứ ai. Mà lúc này, Mộ Trầm Hoảng đang đứng cạnh Cung Khanh, Cung phu nhân nhìn hai người bọn họ, chỉ cảm thấy đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ, thật không gì sánh được.

Đối với Cung phu nhân vốn là người ưa hình thức mà nói, nếu gạt bỏ thân phận thái tử, thân mẫu khó ưa, muội tử đáng ghét đi, thì thật ra bản thân hắc đúng là không tồi.

Con người chẳng có ai là toàn vẹn cả, Cung phu nhân thở dài, kéo tay nhi nữ nói: “Chúng ta đi về trước thôi.”

Cung Khanh lên xe ngựa, được cấm vệ quân hộ tống về tận nhà.

Mộ Trầm Hoảng hồi cung, đi thẳng đến Dục Tú cung.

A Cửu thấy hần đi đến, cười hì hì nghênh đón: “Sao hôm nay hoàng huynh lại rảnh rỗi thế này?”

“Lui ra.” Mộ Trầm Hoàng sa sầm nét mặt, vung tay quát tất cả cung nữ nội thị của cung Dục Tú.

A Cửu giật thót tim, chẳng lẽ huynh ấy đã biết điều gì, chẳng lẽ Cung Khanh đã xảy ra chuyện ?

Nàng ta mừng thầm trong bụng, nhưng có chút lo sợ. Bởi ánh mắt của Mộ Trầm Hoàng sắc lạnh u ám, xưa nay huynh ấy không biểu hiện cảm xúc ra mặt bao giờ, ánh mắt ấy rõ ràng là nộ khí xung thiên.

A Cửu cười cười, “Hoàng huynh...” Lời còn chưa dứt, Mộ Trầm Hoàng đã quát chặn ngang, “A Cửu, nếu ta đem chuyện muội làm hôm nay nói với phụ hoàng và mẫu hậu, muội nói xem chuyện sẽ thế nào?”

A Cửu sợ run cổ căi: “Muội đã làm gì?”

“Việc bên Nguyệt hồ, ngoài muội ra còn ai?”

“Nàng ta sao rồi?” Lời này vừa thốt ra, A Cửu lập tức hối hận, chẳng phải tự mình đang nhận tội hay sao?

Mộ Trầm Hoàng cười lạnh.

“Hoàng huynh, muội...”

“Phụ hoàng mẫu hậu đã chỉ định nàng là thái tử phi, sau ba ngày, lễ bộ sẽ phái người đến Cung phủ làm lễ Nạp Thái, muội định cưỡng lại thánh mệnh, chống lại thiên ý sao?”

A Cửu câm nín.

“Hôm nay ta tha uội một lần duy nhất, nếu còn công kích nàng, thì hãy xem ta chinh đốn muội thế nào.”

A Cửu giận dữ nói: “Hoàng huynh, trong lòng huynh nàng ta quan trọng hơn muội sao? Huynh đã vì nàng ta mà quát nạt muội.”

“A Cửu, muội là muội tử duy nhất của ta, ta đương nhiên sẽ bảo vệ muội. Nhưng nàng là thê tử của ta, nếu muội còn bất kính với nàng, ta tuyệt đối sẽ không tha uội.”

A Cửu nhảy dựng lên, nói: “Hoàng huynh, nàng ta còn chưa bước qua cửa, huynh đã bênh nàng ta chăm chấp như vậy, huynh biết rõ là muội rất hận nàng ta.”

Mộ Trầm Hoàng cười lạnh: “Giờ ta đem bọn chúng đến trước mặt Thẩm Túy Thạch tra tội, muội thấy thế nào?”

Lần đầu tiên trong đời A Cửu cảm nhận được từ trên thân thể hoàng huynh tỏa ra một thứ gọi là khí thế thiên tử uy nghi gì đó, dưới ánh dương ấm áp, luồng khí đó như một trận hàn phong lạnh thấu xương, cuộn cuộn tiến đến.

A Cửu kinh hãi, vội vàng túm lấy tay áo của Mộ Trầm Hoàng: “Hoàng huynh, huynh đừng làm vậy, muội không dám nữa.”

Mộ Trầm Hoàng nhấc cánh tay lên, giận dữ bỏ đi.

Ngày hôm sau, khi Cung Cẩm Lan đang ngồi ở trong phủ cùng Cung phu nhân thương nghị về hôn sự của Cung Khanh, quản gia gấp rút chạy vào, báo: “Đại gia, phu nhân, thánh chỉ đến.”

Cung Cẩm Lan trong lòng đại hỉ, lập tức dẫn Cung phu nhân xuất môn nghênh đón.

Đại thần đến tuyên chỉ là lễ bộ thị lang Quan Vân Khiết, thuộc hạ của Cung Cẩm Lan.

“Cung đại nhân tiếp chỉ.”

Cung Cẩm Lan vội quỳ xuống. Cung phu nhân quỳ bên cạnh, thầm nghĩ: Làm việc thật là nhanh.

Quan Vân Khiết mở quyển thánh chỉ màu vàng, tuyên: “Phụng chế nạp Cung thị nữ làm Hoàng Thái tử phi.”

Cung Cẩm Lan như cất được tảng đá lớn đè nặng trong lòng, mừng rỡ vạn phần dập đầu tạ ơn, tiếp nhận thánh chỉ.

Quan Vân Khiết khom người thi lễ: “Cung hỉ đại nhân, hoàng thượng vì tránh lời dị nghị, chú ý ra lệnh cho thuộc hạ làm tán dương quan viên, phụ trách hôn sự của thái tử, thỉnh đại nhân đừng để ý.”

Cung Cẩm Lan chấp tay, vui cười hơn hớn nói: “Quan đại nhân khổ cực rồi.”

Ba ngày sau là ngày tốt đã được Ti Thiên Giám chọn ra để làm lễ Nạp Thái, Quan Vân Khiết mang theo sính lễ ra mắt đến Cung phủ.

Tuyên Văn để chỉ có một hoàng tử duy nhất này, nên sính lễ ra mắt ban cho Cung gia đúng là một món lớn.

Ngân lượng, trang sức, vải vóc, đồ dùng bằng vàng bạc... không thiếu thứ gì, đủ để xếp dài từ hoàng cung tới tận Cung phủ. Bên này Quan Vân Khiết đã tiến vào cổng lớn Cung phủ, bên kia sính lễ vẫn còn đang được ùn ùn mang ra khỏi hoàng cung.

Mọi người khắp kinh thành như đã ùa lại vây quanh bên ngoài để tận mắt chứng kiến cảnh tượng hiếm có này. Ai nấy đều tặc lưỡi, quả nhiên là phong thái thiên gia, sính lễ ra mắt này e là cả đời hưởng dụng cũng không hết.

Cung phu nhân ở trong phủ nhận sính lễ, hơn mười người hầu ghi chép sổ sách kiểm kê, vàng nguyên bảo, vòng cổ bằng vàng,... đồ dùng bằng vàng chất cả bốn rương đầy.

Cung phu nhân thầm nhủ Tuyên Văn để quả nhiên có nhiều tiền.

Không chỉ như vậy, diện nhận dùng làm sính lễ là một con nhận được điêu khắc từ dương chi mỹ ngọc.

Cung phu nhân nhìn mà không khỏi tặc lưỡi, gia tộc bình thường sao không được chim nhận thì dùng một con nhận bằng gỗ để thay thế, đằng này... đúng là hoàng gia lắm tiền, không ngại bỏ món tiền lớn để chạm khắc một con nhận bằng ngọc, con nhận ấy không chỉ sinh động như thật, mà nhìn độ tinh khiết của ánh ngọc kia, cũng đủ để biết giá trị của nó có thể giúp cả một gia đình sống vài thập niên.

Sau lễ Nạp Thái, lễ bộ định ra danh sách quan viên và mệnh phụ tham dự hôn lễ thái tử, Ti Thiên Giám định ra ngày lành giờ tốt để cử hành đại hôn. Thế nên, cả hoàng cung và Cung gia đều bận lu bù.

Chuyện tình cảm khó bề phân biệt giữa thái tử và kinh thành đệ nhất mỹ nhân bị đồn thổi trong một thời gian dài cuối cùng cũng đã được ngã ngũ, trở thành chủ đề đàm luận của những phu nhân biết rõ tỉ mỉ sự tình lúc trà dư tửu hậu. Mọi người ai cũng cho rằng đây là câu chuyện quanh co khúc khuỷu và ly kỳ hấp dẫn cực độ, càng bàn tán càng cảm thấy thú vị. Cuộc tuyển chọn thái tử phi đã quyết định sang năm sẽ tiến hành, nhưng chỉ vì một câu nói của Thuần Vu Thiên Mục mà bị hủy bỏ, không cần phải trả qua nhiều vòng tuyển chọn gắt gao, ông trời đã định thái tử phi chính là tiểu thư Cung gia.

Thế là, trong một thời gian, các nam tử hán chốn kinh thành bỗng nhiên được săn đón nhiều, các tiểu thư quyền quý còn chần chừ chưa vội đính hôn bởi muốn tham dự tuyển chọn thái tử phi, giờ đành phải ào ào tìm chỗ nghị thân, các bà mai bà mối bận đến nỗi không khép được miệng.

Bốn vị mệnh phụ tham dự hôn lễ thái tử gồm Triệu Quốc phu nhân, Ngụy Quốc Công phu nhân, An Quốc Công phu nhân, Lưu Dương Hầu phu nhân. Bốn quý phu nhân này đều là điển hình mẫu mực của những gia đình nam nữ song toàn, phu thê hòa thuận.

Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày hai mươi sáu tháng chín, trong mấy tháng này, Mộ Trầm Hoảng quả nhiên đã phái người của Mật Tư Doanh âm thầm canh giữa bảo vệ Cung phủ, chỉ lo lại xảy ra điều gì sơ suất.

Cung Khanh đã trải qua mấy phen trắc trở, bị giày vò đến nỗi có lúc chết lặng trong lòng, thậm chí còn hoài nghi không biết lần này có đúng là đã thành công hay không? Từ ban đầu chọn được Thẩm Túy Thạch, đến Nhạc Lỗi chưa nhắc được tên đã trở thành bia đỡ đạn, rồi đến Duệ Vương vội vàng vàng đánh một trận tàu vạ yểu, tính ra, Mộ Trầm Hoảng đã là người thứ tư lựa chọn để gả đi. Cung Khanh cảm thấy danh hiệu kinh thành đệ nhất mỹ nhân nên đổi thành kinh thành đệ nhất khó gả mới là chuẩn xác.

Mấy lần nghị thân trước đều trắc trở gặp ghềnh, cả Cung phu nhân và Cung Khanh đều chuẩn bị tâm lý nghênh đón thêm trắc trở mới, ai ngờ lần này lại suôn sẻ lạ thường. Đến ngày chính thức đưa sính lễ, Mộ Trầm Hoảng thân khoác triều phục dẫn theo Tấn lễ đại thần và thị vệ đến Cung phủ, còn mang theo sắc ngọc Thái tử phi. Về cơ bản có thể coi là vấn đề đã đóng thuyền, sẽ không có biến cố gì nữa.

So với phụ thân đang mừng rỡ như điên của mình, Cung Khanh là tân nương nhưng trong lòng lại không hoan hỉ nhiều. Thứ nhất nàng biết rõ Độc Cô hoàng hậu không thích mình, chẳng qua chỉ là e ngại thiên ý nên mới miễn cưỡng ỉnh tiến cung, có thể thấy sau này đối với bản thân cũng có những chỗ không tốt. Thứ hai có một tiểu cô như A Cửu, xưa nay nước giếng không phạm nước sông, bây giờ sống cùng nhau, nước giếng và nước sông lẫn lộn, vì vậy có thể hình dung sẽ gặp phải rất nhiều tình huống không thoải mái. Thứ ba Mộ Trầm Hoàng tương lai sẽ đăng cơ, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, nàng phải ứng đối thế nào? Nghĩ đến những điều này, nàng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, hơn nữa trong thăm sâu trái tim nàng, còn có một điều tiếc nuối chỉ mình nàng biết, đó là Duệ Vương. Có thể hẳn chính là người đã cứu nàng vào đêm Nguyên Tiêu đó. Nếu không phải vì câu nói của Thuần Vu Thiên Mục, nàng giờ này có lẽ đã gả cho hắn rồi.

Thật đáng tiếc, mối nhân duyên ấy đã bị một câu nói của ông ta làm cho vụn vỡ. Nghĩ đến đây, trong lòng Cung Khanh bỗng cảm thấy rưng rưng, liệu có phải Mộ Trầm Hoàng đã ép Thuần Vu Thiên Mục nói như vậy? Nghĩ đến dung mạo như cười như không và đôi mắt thăm sâu khó lường của hắn đã từng gửi nàng rất nhiều thông điệp, cả rõ ràng, cả mờ ám, nàng cảm thấy rất có khả năng hắn đã làm như vậy.

Tháng chín đến rất nhanh, hôn kỳ càng ngày càng đến gần. Cung phu nhân đếm từng ngày một, trong lòng thăm cầu khẩn, hôn sự lần này nhất định phải thành.

Trước hôn lễ một ngày, Cung phu nhân cầm một thứ đồ lén lén lút lút đi vào khuê phòng của nhi nữ, sau đó đóng cửa cài chặt then lại.

Cung Khanh nhìn thấy mẫu thân mình lấm la lấm lét mờ ám như thế, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân, người định làm gì?”

“Nhi nữ, lại đây, ta có thứ này muốn cho con.”

Cung Khanh phì cười: “Tiền riêng hay là đồ quý gia truyền? Thần bí quá!”

“Ừm, xem như đồ quý giá gia truyền đi.” Cung phu nhân lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc gương.

“Đây là...” Cung Khanh nhận lấy, không hiểu có gì đặc biệt.

“Con nhìn mặt sau.”

Cung Khanh lật mặt sau, vừa nhìn liền đỏ mặt, lại vội vàng lật lại.

“Khụ khụ, cái này là ngoại tổ mẫu của con cho ta.”

Cung phu nhân cầm gương, xoay mặt sau, chỉ vào những hình vẽ trên đó: “Con đừng e lệ, đây là đạo vợ chồng không có gì xấu xa, ai ai cũng thế.”

Cung Khanh xấu hổ không thể ngẩng đầu, Cung phu nhân đưa chiếc gương ra trước mặt nàng, chỉ vào một tư thế vẽ trên đấy: “Cái này con phải xem thật kỹ, đừng để đến lúc đó cái gì cũng không hiểu, lại hận mình không sớm chuẩn bị.”

“Mẫu thân!” Cung Khanh nũng nịu buông một câu, rồi lấy hai tay bịt kín khuôn mặt xinh xắn.

Cung phu nhân dúm gương vào tay Cung Khanh, nói: “Con nhớ xem cho kỹ, chuẩn bị trước dù sao vẫn hơn.”

Cung Khanh nhận lấy chiếc gương, đỏ mặt nhìn hai lượt, sau đó dạ một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Chớp mắt đã đến ngày cử hành hôn lễ, bốn vị phu nhân dẫn theo quan thị nữ trong cung tiến vào Cung phủ trước. Con đường từ hoàng cung dẫn đến Cung phủ đã được cấm vệ quân dọn dẹp sạch sẽ, dọc hai bên đường đều có người canh giữ. Tất cả cấm vệ quân đều mặc quân phục mới màu đỏ thẫm. Đến giờ lành đón dâu, Mộ Trầm Hoàng thân khoác lễ phục dập đầu bái lạy Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu trước, sau đó mới dẫn theo thị vệ, phù rể, Tán lễ đại thân cùng đoàn tùy tùng rầm rộ khí thế từ hoàng cung xuất phát, nhằm hướng Cung phủ thẳng tiến.

Lúc này, Cung Khanh đã chuẩn bị sẵn sàng, lặng yên ngồi đợi tại khuê phòng. Nàng đội mũ phượng bằng vàng ròng có cưỡi huy tứ phượng, thân khoác lễ phục bách điều triều phượng, bên ngoài khoác khăn choàng thêu bằng chỉ kim tuyến bông bành rực rỡ như áng mây ngũ sắc.

Trên châu bảo thạch khảm trên mũ phượng nhiều vô số, còn áo cưới và khăn choàng vai được làm vô cùng tinh xảo, rực rỡ lấp lánh, làm nền cho khuôn mặt vốn đã đẹp như hoa như ngọc của Cung Khanh càng thêm sáng bừng tỏa ra bốn phía. Dung mạo của nàng vốn đã là tuyệt sắc giai nhân, mà không cần vẽ mà vẫn đen, môi không cần tô mà vẫn hồng, giờ đây lại kinh qua một lượt trang điểm tinh tế, vẻ đẹp ấy càng khiến người khác nhìn mà kinh ngạc đến nỗi không chớp mắt được.

Cung phu nhân đưa mắt âm thầm nhìn ngắm nhi nữ của mình, trong lòng nửa vui mừng nửa lo lắng. Nhi nữ yêu quý dung mạo tuyệt đẹp như tiên nữ này, từ hôm nay trở đi đã trở thành người của Mộ Trầm Hoàng, đúng là hời cho tên tiểu tử đó.

Thời khắc này Cung Khanh có chút căng thẳng là đương nhiên, không chỉ thế, nàng còn rất đói. Giờ đã sắp hoàng hôn, trong bữa sáng nàng chỉ dùng một chút điểm tâm, rồi từ đó đến giờ không được ăn thêm gì nữa, mà đến cả nước cũng không được uống, mọi người bắt nàng nhịn đói là bởi từ Cung phủ đến hoàng cung còn cả một đoạn đường, tránh khỏi trên đường lại muốn đi đại tiện.

Chiếc mũ phượng trên đầu nặng trĩu đè xuống khiến cổ nàng đau mỗi, trong bụng lại đói meo, nàng thầm cầu khẩn cho Mộ Trầm Hoàng nhanh nhanh đến, chỉ có như vậy nàng mới được giải thoát khỏi cảnh này.

Cuối cùng bên tai cũng vang lên tiếng pháo, đoàn đón dâu long trọng đã tới bên ngoài cửa Cung gia, không lâu sau, tiếng nói cười vui vẻ rộn rã truyền đến tận Tú lầu.

Mộ Trầm Hoàng dẫn theo một đoàn con em quý tộc trong triều và hơn mười binh sĩ trẻ trung tuấn tú tạo thành một đoàn đón dâu, phù rể đi cạnh phía sau hẳn, tất cả cùng nhau đồng thanh hô: “Thôi trang đi, thôi trang đi.”

Cung phu nhân ghé mắt nhìn qua cửa sổ, phát hiện trong đám phù rể của đoàn đón dâu có cả Thẩm Túy Thạch.

Đúng là nghiệp chương, việc này chẳng phải là cầm dao đâm thẳng vào tim của Thẩm đại nhân sao, đây nhất định là chủ ý của A Cửu, khiến Thẩm đại nhân mở to mắt ra mà nhìn để trong lòng tắt hẳn hy vọng, thôi không tơ tưởng nữa. Cung phu nhân lặng lẽ thở dài.

Có người hô: “Thẩm trạng nguyên mau đọc thơ chúc mừng đi.”

Bảo Thẩm Túy Thạch đọc thơ chúc mừng, thật đúng là việc tồi tệ đau khổ nhất lúc này, xưa nay văn ý của hắn lúc nào cũng dồi dào, nhưng giờ này có vất óc cũng không nặn ra được một câu thơ nên hồn, trong lòng vì thế trở nên bấn loạn. Mọi người cứ nhiệt tình cổ vũ, mà chẳng ai thấu hiểu trái tim hắn như đang bị bóp nghẹt, vỡ tan thành trăm mảnh.

Thẩm Túy Thạch ngẩng nhìn Tú lầu, chậm rãi đọc:

“Bản thị khuynh thành sắc

Hà tu sơn phần ô

Lưu quang thốn kim nhật

Mạc vi sơ trang trì.”

(Nhan sắc khuynh thành

Cần gì điểm phần

Ngày vàng trôi nhanh

Đừng nên chậm trễ)

Cung Khanh quạt tròn che mặt, nghe giọng Thẩm Túy Thạch lòng đầy tiếc nuối. Nếu không phải do A Cửu, hôm nay người nàng lấy có lẽ đã là hắn.

Cung Khanh được Triệu Quốc phu nhân và Ngụy Quốc phu nhân dìu đỡ, chậm chậm đi xuống Tú lầu.

Thẩm đổ trái từ bậc thềm Tú lầu đến tận cổng lớn Cung phủ. Trên thảm trải đầy quả mừng, lạc, táo... Cung Khanh che mặt, bước đi thật chậm, đây là con đường không thể quay lại, từ lúc này trở đi, nàng không còn

là khuê nữ nữa, nghĩ vậy bèn lưu luyến bịn rịn không nỡ rời xa, nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào. Tất cả đều không giống như những dự định của nàng, thậm chí còn trái ngược. Chân bước trên thảm đỏ, mắt nhìn về con đường dẫn đến hoàng cung trước mặt, nghĩ đến tương lai sắp phải đương đầu, trong lòng nàng bao cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Ngoài cổng lớn Cung phủ, Mộ Trầm Hoàng dẫn theo đoàn đón dâu long trọng đã chờ sẵn ở đó.

Theo tập tục cưới hỏi, con rể trước khi vào đón dâu, muốn bước qua cửa thì sẽ bị người nhà tân nương đánh ột trận, sau đó mới có thể bước vào khuê phòng mời tân nương ra, nhưng vị con rể này lại là thái tử điện hạ, cho nên đổi thành đứng ở ngoài cổng đợi tân nương đi ra, chứ không bước vào nhà để rồi bị đánh.

Cung Cẩm Lan nhìn nhi nữ, trong lòng vừa mừng vui vừa ngậm ngùi, nói: “Con vào đại nội, ngày đêm cẩn trọng, hiếu kính vâng lời.”

Cung Khanh bái biệt phụ mẫu, được dẫn đến trước kiệu phượng.

Mười sáu người nâng kiệu, nguy nga tráng lệ, ung dung hoa mỹ, trên những tua cờ thắm đỏ dính đầy những hạt trân châu.

Điễn nghi cung nữ đứng ở trước kiệu, tay nâng khay vàng, bên trên đặt một miếng ngọc như ý.

Mộ Trầm Hoàng cầm miếng ngọc như ý lên, vén bước rèm che của kiệu phượng.

An Quốc phu nhân đỡ Cung Khanh lên kiệu.

Mặc dù gần trong gang tấc, nhưng Mộ Trầm Hoàng lại không thể nhìn được dung nhan của tân nương, gương mặt nàng đã bị một chiếc quạt tròn che kín.

Nhân lúc nàng khom lưng lên kiệu, hần vồn định lén nhìn một cái, nhưng nàng dùng quạt che mặt kín như bưng, hần chẳng tìm được khe hở nào mà ghé sát, tâm can ngứa ngáy, toàn thân bốc hỏa, hận không thể giăng cây quạt ra khỏi tay nàng.

Màn kiệu buông xuống, Mộ Trầm Hoàng bước lên xe trong tiếng nhạc sôi động, đoàn đón dâu rầm rộ rời Cung phủ, đi về hướng hoàng cung.

Trong Đông cung đèn hoa rực rỡ, ánh sáng tỏa ra đến mười dặm, nhìn tựa như không có màn đêm. Chỗ nào cũng tràn đầy ánh sáng, sắc màu rực rỡ.

Trên cây treo đầy những đèn lồng đỏ thắm, còn ngoài hành lang lại treo toàn những ngọn đèn bằng ngọc lưu ly, thắm đỏ trải dài từ ngoài cửa đến tận cung, hai bên thảm đỏ bày vô số những ngọn đèn hoa sen, kéo dài nở rộ.

Hoàng đế và hoàng hậu thân mặc lễ phục đợi ở chính điện, Mộ Trầm Hoàng và Cung Khanh hai người một trước một sau bước trên thảm đỏ tiến vào trong, hành lễ tam quỳ cửu khấu. Sau khi chủ hôn Tướng Đồng Trinh nói lời chúc mừng xong, hoàng đế và hoàng hậu cùng nhau rời đi, đến cung Càn Minh phía trước, dự đại yến cùng quần thần.

Mấy mệnh phụ đến tham dự hôn lễ và các quý phu nhân đến chuẩn bị phòng hoa chúc liền vây chặt lấy tân nương cùng nàng bước vào.

Cung Khanh ngồi trên hỉ sập, quạt tròn che mặt nên không thấy tình hình bên trong, chỉ nghe thấy bên tai tiếng cười vui không ngớt.

Mọi người quây đầy trước hỉ sập, chờ xem tân nương bỏ quạt che mặt xuống.

Giữa một phòng đầy những mệnh phụ phu nhân, chỉ có Mộ Trầm Hoàng làm nam tử duy nhất, hần vốn đã có dung mạo hơn người, hôm nay trên người y phục mũ mào đều một màu đỏ tươi, nên nhìn càng thêm anh tuấn trác tuyệt, lại thêm vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, thần thái nho nhã, tuấn mỹ vô song nên ai nhìn cũng thấy cuốn hút.

Các nữ nhân trong phòng bao gồm Giang Vương phi, Triệu Quốc phu nhân, Ngụy Quốc phu nhân, Hàm Dương Hầu phu nhân, Trường Bình quận chúa, Thủ Dương đại trưởng công chúa là những người thích xem

quang cảnh náo nhiệt trong phòng hoa chúc nhất. Chỉ tiếc đây là phòng hoa chúc của thái tử điện hạ nên không thể ồn ã thái quá, bọn họ quây thành một vòng cười hỉ hả, chờ xem tân nương tử.

“Bỏ quạt đi, bỏ quạt đi, chúng thần đợi sốt ruột quá rồi!” Mấy vị mệnh phụ phu nhân lớn tuổi cười hớn hở hô to.

“Thái tử mau ngâm thơ đi.”

Một phần quan trọng của lễ hợp cẩn là màn gỡ quạt, sau khi gỡ quạt thì uống rượu giao bôi, xong thì xem như kết thúc buổi lễ.

Mộ Trầm Hoảng vừa cười vừa ngâm: “Tân phụ kiến hoa chúc, tu sắc thắng vân hà, vi quân khinh khước phiến, diễm khuynh tam xuân hoa.” (Cô dâu mới thấy hoa chúc, thẹn thùng sắc mặt ửng đỏ hơn cả rặng mây chiều, vì quân vương nhẹ nhàng bỏ quạt, sắc đẹp còn hơn cả hoa mua xuân tháng ba).

Mọi người vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Tân nương bỏ quạt bỏ quạt.”

Nhưng, cái quạt to tròn trong tay tân nương không nhúc nhích chút nào, làm mọi người đều cười ồ.

“Thái tử lại ngâm một bài nữa đi.”

Mộ Trầm Hoảng cũng cười, ngừng một lát rồi nói: “Mi đại như viễn sơn, tiểu diệp tự triều hà, hoa hảo nguyệt viên dạ, đoàn phiến mạc tương yếm.” (Hai hàng lông mày đen tuyền như núi xa, nụ cười lúm đồng tiền rạng rỡ như ánh bình minh, trong đêm đoàn tụ sum vầy, quạt tròn đừng che mặt).

Chiếc quạt to tròn của tân nương vẫn như lần trước không hề nhúc nhích chút nào, mọi người lại được thêm một trận cười sảng khoái.

“Thái tử hôm nay kém quá.” Trưởng công chúa cậ là trưởng bối, hôm nay lại là ngày vui, liền nổi hứng trêu chọc Mộ Trầm Hoảng.

“Thái tử lòng như lửa đốt, nào có tâm tư mà làm thơ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nóng lòng muốn nhanh nhanh động phòng hoa chúc, nào có tâm tư làm thơ nhỉ?!”

Lập tức, trong phòng hoa chúc vang lên những tiếng cười giòn giã.

Mộ Trầm Hoảng đỏ mặt một cách khả nghi.

Vị thái tử điện hạ này xưa nay cao cao tại thượng, luôn xuất hiện trước mắt mọi người với hình ảnh tao nhã lịch thiệp, lại thêm bẩm sinh đã có khuôn mặt xuất trần thoát tục, cử chỉ thì thanh thoát dịu dàng, cao quý nhã nhặn. Chưa có ai từng nhìn thấy dáng vẻ quần bách của hắn, và thật khó mà thấy được cảnh hắn bị người khác trêu đùa, nên đúng là trong lòng vô cùng hả hê, như được mở rộng tầm mắt.

Cung Khanh trong lòng ôm mối lửa giận tích tụ suốt nửa năm, giờ đang cháy bùng bùng, cuối cùng cũng đợi chờ được đến giây phút này, lòng thắm nhũ, hôm nay nếu không bắt người làm ra năm mươi bài thơ gỡ quạt, sao có thể giải tỏa được nỗi hận trong lòng ta.

Mộ Trầm Hoảng lại làm liên tiếp năm bài thơ nữa, nhưng Cung Khanh vẫn không chịu bỏ quạt xuống.

Mọi người cười vang trời, sắc mặt thái tử điện hạ càng lúc càng đáng yêu. Ai cũng cười ngật ngưỡng, bởi đều nhìn ra được, là tân nương tử cố ý làm khó cho thái tử điện hạ. Thật không ngờ thái tử cũng có lúc bị người khác trêu đùa, ha ha. Thái tử đẹp như thần tiên kia ơi, xem ra đêm nay tân nương sắp tâm cố ý muốn làm cho người bẽ mặt rồi.

Sau mười hai bài thơ, hỏa khí trong lòng Mộ Trầm Hoảng bốc lên, việc làm thơ không làm khó hắn được, nhưng đêm đẹp đáng giá nghìn vàng, sao bắt hắn làm nhiều thơ vậy, lên giường làm có được không?

Vì vậy, thái tử hăng giọng, chậm rãi ngâm:

“Động phòng ánh hoa chúc, Đoàn phiến yếm hôn trang, Thượng Nguyên giải đẳng mê, tịch tà hí minh châu.” (Động phòng ánh nến rọi, quạt tròn che dung nhan, Thượng Nguyên giải đó đèn, trừ tà nghịch trần châu).

Cung Khanh nghe được hai câu đầu, khoe miệng vẫn cong lên cười đắc ý, nghe đến câu thứ ba thì bất giác ngẩn người, và nghe đến câu thứ tư, thì chiếc quạt tròn trong tay nàng kìm không được thoát cái đã mở ra.

Trước mắt là một khuôn mặt tuần mi không ai sánh được, mặt mày thanh tú, mắt ẩn ý cười, giấu chút ranh mãnh.

Nàng nhìn thẳng vào mắt kẻ đối diện, trong lòng thẳng thốt, chẳng lẽ là hần?

Mọi người vui vẻ nói: “Bỏ quạu rồi, bỏ quạu rồi.”

“Đúng là tuyệt sắc giai nhân.”

Trường công chúa vỗ vỗ tay, ra hiệu ọi người im lặng, “Được rồi được rồi, uống rượu giao bôi đi.”

Bên tai Cung Khanh không còn nghe thấy những tiếng cười chọc ghẹo vui vẻ nữa, trong mắt nàng giờ đây chỉ còn phản chiếu đôi mắt dịu dàng mang theo ý cười láu lỉnh của Mộ Trầm Hoảng. Sao có thể chứ? Sao có thể là hần? Tim nàng đập thình thịch, không biết là đang kinh ngạc lo lắng hay mừng rỡ kích động. Nàng đối với người đó vẫn nhớ mãi không quên, giờ người đó lại xuất hiện giữa đêm đông phòng hoa chúc, thật khiến nàng vừa mừng vừa sợ, nhưng người đó lại chính là Mộ Trầm Hoảng, khiến nàng cảm thấy khó bề tưởng tượng.

Trong lúc nàng đang ngẩn ra vì bất ngờ, thì Triệu Quốc phu nhân và An Quốc Công phu nhân đã bưng đến một khay vàng, trên khay đặt chén rượu hợp cần long phượng bằng ngọc.

Mộ Trầm Hoảng nhắc chén rượu lên, mỉm cười nhìn nàng.

Cung Khanh ngỡ ngẩn như trong mộng, cũng nhắc chén rượu lên.

Nàng vẫn nhìn chăm chú vào đôi mắt hần, cuối cùng cũng tìm ra đúng kiểu ánh mắt vừa ngằm ẩn ý cười vừa có nét ranh mãnh của người đã cứu mình đêm đó. Chính xác là hần. Mộ Trầm Hoảng đang gằm trong gang tấc ở trước mắt nàng đây và người đã cứu nàng đêm đó, cuối cùng cũng chỉ là một.

Nàng đã bị thân phận thái tử của hần che mắt, nên chưa bao giờ nghĩ người đó lại là hần, cho nên dù tiếp xúc với hần rất nhiều lần, cũng không bao giờ suy nghĩ theo chiều hướng này, và cũng tuyệt đối chưa bao giờ nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu đó.

Giờ nghĩ lại, giọng điệu hài hước, ánh mắt ranh mãnh của người kia chẳng có chỗ nào không giống với dáng vẻ điệu bộ của Mộ Trầm Hoảng khi ở riêng cùng nàng. Tim nàng bỗng nhiên đập loạn xạ, lúc này không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, chén rượu giao bôi đang ở trong tay, sau khi hai người cùng uống, mọi người có mặt trong phòng hoa chúc đều đồng thanh chúc tụng: “Lễ cưới của thái tử đã kết thúc tốt đẹp, ích miền cảnh phúc.”

Trường công chúa cười nói: “Thái tử chắc là sốt ruột lắm rồi, chúng ra đừng ở đây làm mất hứng nữa, mau mau đi thôi.”

Trong tiếng cười đùa vui vẻ, mọi người cùng tản đi, cung nữ cũng yên lặng lui ra, trong tầm điện phút chốc trở nên tĩnh lặng, chỉ còn đôi nến long phượng chiếu sáng cho đôi tân lang tân nương. Phòng hoa chúc đang ồn ào náo nhiệt, giờ chỉ còn lại hai người, lập tức bầu không khí bỗng trở nên vô cùng ấm áp.

Mộ Trầm Hoảng khẽ mỉm cười hỏi: “Có phải là rất bất ngờ đúng không?”

Trong lòng Cung Khanh đã hoàn toàn tin, nhưng ngoài ngoài miệng vẫn ngoan cố nói: “Ta không tin.”

“Ta có tín vật.” Hần xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một hạt trân châu, đúng là hạt trân châu dùng làm khuy áo trên xiêm y của nàng đêm hôm đó.

Nàng cắn môi, không còn lời nào để nói, mặt càng lúc càng đỏ, mắt long lanh ướt át như nước mùa xuân. Dáng vẻ này thật vô cùng khả ái, không gì sánh được.

“Ta biết nàng sẽ trở mặt mà.” Hần cười đắc ý, đưa cánh tay ra trước mặt nàng, vén áo lên để lộ cổ tay, “Nàng xem, ở đây vẫn còn vết sẹo, là do chiếc kim gấp than của tên Ba Tư đó làm bị bỏng.”

Cung Khanh cúi đầu nhìn, quả nhiên là trên cổ tay hần có một vết sẹo mờ mờ. Đêm đó, đúng là tên Ba Tư kia có cầm một chiếc kim gấp than trong tay. Nhân chứng vật chứng rành rành, đích xác là hần rồi. Trong lòng nàng vừa mừng vừa lo, rồi lại âm thầm ảo não, tại sao không nói sớm, tại sao lại giấu giếm lâu như vậy, thật là đáng ghét.

Mộ Trầm Hoàng ngẩn người nhìn ngắm dung nhan e thẹn của nàng, đôi môi anh đào mọng đỏ, từ cơ thể nàng một làn hương thơm ngát thoang thoảng tỏa lan, khiến trái tim hắn rung lên những xúc cảm mãnh liệt không tài nào khống chế nổi.

Đột nhiên phía sau gáy nàng lạnh toát, thì ra hắn đã bỏ hạt trân châu vào trong cổ áo nàng.

“Ai da! Tím vật của ta...” Vừa nói, hắn vừa luồn tay vào cổ nàng lần mò tìm kiếm, nhưng hạt trân châu kia đã sớm trượt xuống phía dưới cơ thể nàng, còn bàn tay của hắn lại chẳng chút khách khí cứ sờ dọc sờ ngang bốn phía xung quanh, tìm kiếm rất “chăm chỉ”.

Cung Khanh biết rõ là hắn cố ý giả vờ tìm hạt trân châu, thực ra là đang trêu chọc nàng, vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại không thể lẩn trốn, bị hắn ôm vào lòng, ăn đậu phụ chán chê, từ trên xuống dưới, từ sau ra trước, chỗ nào cũng bị hắn sờ qua một lượt, đương nhiên, vẫn không tìm thấy hạt trân châu kia.

Mộ Trầm Hoàng nheo mắt mỉm cười: “Cởi xiêm y ra để ta tìm.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, vội vàng nói: “Không.”

“Vậy không được, nếu tím vật bị mất, nàng trở mặt thì sao?” Vừa nói, hắn vừa chẳng khách khí cởi bỏ lễ phục cưới của nàng, đương nhiên nàng cũng không ngoan ngoãn để hắn muốn làm gì thì làm mà tả che hữu chắn, nhưng đáng tiếc, nàng căn bản vốn không phải là đối thủ của hắn, trong nháy mắt đã bị hắn lột sạch chỉ còn chừa lại một bộ nội y mỏng dính trên người. Chiếc quần lót mỏng lạnh màu trắng, chiếc yếm ngực trễ nải đỏ tươi, lớp da thịt mềm mại nõn nà, toàn bộ cảnh xuân thấp thoáng.

Trải qua một phen giãy giụa ngoan cố, Cung Khanh thấm mệt thở hổn hển, cuối cùng cũng sức cùng lực kiệt, gân cốt rã rời, nhất thời chột nghĩ đến kế hoạch báo thù của mình trước đây, thật đúng là không biết tự lượng sức, độ với kẻ luyện võ như hắn, đúng là chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Hắn cũng thuận tay cởi luôn lễ phục của mình, nhẹ nhàng xuất trận.

Hai người kề cận nhau trong cảnh xiêm áo mỏng tang khiến nàng thẹn thùng xấu hổ, hắn liền vòng tay ôm nàng vào lòng, tỏ vẻ hung hăng cắn nhẹ lên môi nàng nói: “Tiểu nha đầu, vừa rồi cố ý gây khó dễ không chịu bỏ quạ xuống, khiến mọi người cười ta, nàng nói xem giờ ta phải phạt nàng thế nào?”

Cung Khanh sẵn giọng: “Ai bảo chàng khiến ta suýt nữa thì không lấy được chồng, còn chen ngang phá hoại hôn sự đã định xong của ta.”

Mộ Trầm Hoàng lập tức cười vô tội để lộ hai lúm đồng tiền: “Nàng rõ ràng là có tướng mẫu nghi thiên hạ, điều này chính xác không sai.”

Đôi môi hồng nhỏ nhắn của nàng dẩu lên, cho dù không tin cũng không có cách nào cãi lại được. Không có chứng cứ, không có cách nào chất vấn thiên cơ.

Mộ Trầm Hoàng khê khàng đặt ngón tay lên đôi môi anh đào gợi cảm của nàng, cười nói: “Lại còn bắt ta làm đủ mười ba bài thờ mới chịu bỏ quạ, hãy giương mắt lên mà xem ta báo thù.”

“Chàng muốn thế nào?” Cung Khanh không ngờ rằng hắn sẽ trả đũa, nàng vốn đã chuẩn bị một kế hoạch báo thù kỹ càng tỉ mỉ để thi triển quyền cước trong đêm tân hôn, nhưng kết quả lại bị mấy câu thơ của hắn làm đảo lộn tất cả, nàng không thể lấy oán trả ân được.

Hắn nói với vẻ hung dữ: “Ta muốn cắn nàng mười ba cái.”

“Á, dừng.” Cung Khanh đưa tay che miệng hắn, không ngờ lại thành tự chui đầu vào rọ, bàn tay thon dài nhỏ xinh bị hắn túm chặt, hăm hè nhìn nàng, làm điệu bộ cắn cho nàng một cái.

“Á...” Nàng không kìm chế được, nũng nịu kêu lên một tiếng.

Hắn lấu linh mát mát ngón tay trở của nàng đang ở trong miệng mình, rồi mới cười hì hì buông ra, nhìn nàng từ trên xuống dưới hỏi: “Tiếp theo là cắn ở đâu?”

“Đầu ngón chân.” Trong lúc gấp gáp, nàng đỏ mặt nói bừa.

“Được.” Không ngờ hắn làm thật, hắn quỳ xuống tháo đôi giày nàng đang đi ở chân, cầm lấy bàn chân thon nhỏ trắng mịn như ngọc của nàng đưa lên.

Tư thế này gợi cho nàng nhớ đến cảnh tượng ở trên xe ngựa bên Nguyệt hồ, hắn cũng đã cầm chân nàng như vậy, ánh mắt quét thẳng lên đùi nàng, liền sau đó, nàng nhớ đến một lần trước nữa, hắn dùng chiếc nhẫn ngọc móc rách vấy của nàng, chạm vào đùi nàng, ngay lập tức, hận cũ hận mới bốc thẳng lên đỉnh đầu, trong vẻ xấu hổ ngượng ngùng còn có cả sự u buồn ảo não đan xen.

“Đêm đó chàng móc rách vấy của ta, là cố ý đúng không?”

“Đêm đó không phải là ta cố ý, mà là gió đông đa tình, thổi tà váy mỏng của nàng móc vào nhẫn ta.”

“Thật không?”

“Thật.”

Nàng nũng nịu hừm một tiếng, nhưng vẫn không tin.

Hắn cười ha ha nói: “Ta là quân tử.”

“Đồ háo sắc.”

“Nếu là như vậy, ta sẽ không chịu có tiếng mà không có miếng.” Vừa nói, hắn vừa đưa bàn chân nhỏ nhắn của nàng lên, há to miệng ngoạm xuống.

“Đừng mà!” Nàng sợ hãi nhắm tịt hai mắt, nhưng lại cảm thấy trên mu bàn chân có một cảm giác mềm mềm, hơi ngứa ngáy, thì ra là hắn vừa hôn lên đó.

Nàng vừa xấu hổ vừa ngạc nhiên, hắn lại có thể hôn lên chân của nàng ư?

“Miếng tiếp theo sẽ cắn chỗ nào nhỉ?” Ánh mắt hắn lại trông nàng thăm dò, cố ý nhìn vào những chỗ không nên nhìn.

Nàng kéo vội chiếc chăn mỏng định quấn chặt lên người, ai ngờ động tác của hắn còn nhanh hơn gấp bội, chiếc chăn đó lập tức bị một cước đẩy ra, hắn nhào tới phủ lên người nàng, “Để ta làm chăn cho Khanh Khanh được không?” Hắn vòng tay ôm lấy eo nàng, nâng lên, dán chặt vào cơ thể mình. Làn da thịt mềm mại trắng muốt như bông tuyết của nàng tỏa hương mê hoặc, quyến rũ lòng người.

Chiếc giường bằng lụa đỏ đựng đưa bông bênh như sóng xuân dập dềnh uốn lượn. Tiếng thở, tiếng rên, tiếng non nỏ như những giọt mưa xuân rớt xuống cung đàn, lúc khoan lúc nhặt, du dương uyển chuyển, viên mãn căng tràn.

Sau một hồi mây mưa vẫn vũ, Mộ Trầm Hoảng hôn lên má nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng đói không?”

Cung Khanh e thẹn đáp: “Đương nhiên đói.”

“Ta đã bảo Lý Vạn Phúc chuẩn bị đồ ăn, đợi ta gọi mọi người mang lên.”

Vừa nói, Mộ Trầm Hoảng vừa khoác áo gọi người đến. Sau đó lại bước vào trong hỉ trường giúp Cung Khanh mặc xiêm y.

Lý Vạn Phúc đã dẫn người bước vào tấm điện, lặng yên không một tiếng động bày ra một bàn đồ ăn.

Quần sự Đông cung dẫn theo vài cung nữ đi vào, cung nữ lấy hỉ khăn giao cho người đó, tất cả chăn gối nệm trải giường đều được thay mới.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí ái tình ấm áp. Cung Khanh cảm thấy không thoải mái ngồi xuống bàn, cúi đầu ngượng ngùng mãi không thôi. Bọn họ nhìn chần ga gối ấy không biết sẽ nghĩ như thế nào...

Rất nhanh, cung nữ nội thị đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tân nương dung mạo xinh đẹp, thẹn thùng mãi không thôi. Nàng chỉ mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, càng lộ rõ phong tư yếu điệu, tha thiết như thiên tiên. Nghĩ đến tấm thân ngọc ngà dưới lớp áo, Mộ Trầm Hoảng lại thấy thần hồn điên đảo, đưa tay nâng cầm nàng lên. Con người trong mắt hắn đen tuyền sâu thẳm, khiến người khác không thể nào nhìn thấy đáy.

Nàng thấy bóng mình phản chiếu trong mắt hắn, đó đúng là dáng vẻ nũng nịu then thùng vừa yếu đuối mỏng manh vừa đầy đặn phong tình sau lần đầu hưởng ơn mưa móc, liền ngượng ngùng không dám ngẩng mặt.

Lòng hắn tan chảy như dòng mật ngọt ngào. Đưa tay kéo nàng ngồi lên đùi, rồi vòng tay ôm lấy eo nàng, cẩn nhẹ nhẹ mơn trớn trên đôi môi anh đào căng mọng của nàng, “Khanh Khanh... Khanh Khanh... Mỗi ngày ta đều thầm gọi tên nàng miên man như vậy, nàng có nghe thấy không?”

Nàng mỉm cười nói: “Chàng gọi thầm như vậy, thiếp làm sao nghe được. Hơn nữa...” Nàng đưa ánh mắt quyến rũ mỏng mảnh như tơ liếc xéo hắn: “Hơn nữa, lòng dạ chàng ngoằn ngoèo lắt léo, ai có thể đoán được tâm ý của chàng đây?”

“Nào có ngoằn ngoèo lắt léo đâu, rõ ràng là thẳng như ruột ngựa. Đêm Nguyên tiêu, nàng nói chắc như đinh đóng cột với Hường Uyển Ngọc rằng tuyệt đối không gả cho thái tử. Vừa khéo trùng hợp ta đang ở ngay phòng bên cạnh, nghe được từng chữ rõ ràng, lúc đó trái tim ta như vụn vỡ.”

Nàng kinh ngạc: “Chàng nghe thấy sao?”

Hắn véo mũi nàng, hung tợn nói: “Không chịu gả cho ta thì ta bắt phải gả.”

“Chàng lấy thiếp là vì muốn cho hả cơn giận của chàng thôi?”

“Tất nhiên không phải.” Hắn lại cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, cười cười không nói.

Nàng lại lườm hắn, tra hỏi: “Vậy là vì câu nói của Thuần Vu Thiên Mục nên chàng mới cưới thiếp?”

“Tất nhiên không phải.”

“Vậy tại sao?”

Mộ Trầm Hoảng chỉ cười.

“Nói mau.” Cung Khanh nổi giận, đưa tay véo hông hắn, đáng tiếc hắn luyện võ từ nhỏ, da thịt cứng rắn, véo liền hai cái nhưng chẳng ăn thua.

Hắn cầm tay nàng, cười khê: “Chờ nàng ăn no rồi nói được không?”

Ừm, cũng tốt, ăn no để có sức bức cung.

Đồ ăn được chế biến rất cầu kì, Cung Khanh không ăn nhiều, chỉ tâm tâm niệm niệm lát nữa phải bức cung để hắn thổ lộ hết chân tình của mình.

Hắn cũng chẳng có tâm trạng nào để ăn uống, chỉ tâm tâm niệm niệm lát nữa sẽ làm thêm một lần... có lẽ thêm hai, ba hay năm lần càng tốt, chẳng qua là lo cho nàng lần đầu chịu ơn mưa móc, sợ rằng không chịu nổi.

Ăn xong, Lý Vạn Phúc dẫn người vào dọn bàn, lại thấp giọng nói: “Điện hạ, nước đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, người lui ra đi.” Cung nữ nội thị trong phòng lại lập tức lui ra ngoài hết.

“Có thể nói chưa?”

“Khi nàng lần đầu tiên tiến cung, ta đã thầm thương trộm nhớ nàng.”

“Hả? Là từ khi nào?”

“Là từ khi nàng còn bé, khoảng hai, ba tuổi gì đó, lúc đó gọi ta là ‘cái bàn’ ca ca. »

“Lâu như vậy sao?” Cung Khanh phì cười, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên như một vầng trăng non.

Mộ Trầm Hoảng đưa tay bẹo má nàng, cười nói: “Sau đó rốt cuộc cũng nói sõi, gọi thái tử ca ca trợn trêu ngọt ngào như mật. Ta thích nhất nghe nàng gọi mình là ca ca, nhưng đáng tiếc sau này lại không chịu gọi như vậy nữa, cứ thấy ta lại chạy trốn thật xa, vì sao vậy?”

“Lớn lên thì đương nhiên phải như thế, nam nữ thụ thụ bất thân.” Nàng còn nhớ là khoảng năm tám, chín tuổi, Cung phu nhân bảo nàng không được tìm thái tử nói chuyện hay chơi đùa nữa. Đến năm mười ba, mười bốn tuổi thì rất hạn chế đưa nàng tiến cung.

“Từ đó muốn gặp nàng thật khó làm sao, chỉ có thể nhìn nàng từ xa ở những bữa tiệc trong cung, trong lòng ta ngứa ngáy khó chịu mà không biết phải làm thế nào. Vất vả lắm mới chờ được đến lúc nàng tuổi cập kê, nóng lòng muốn cưới nàng, nàng lại khăng khăng đòi gả cho người khác, thật đáng hận.”

Nói xong, liền cúi xuống hôn nàng một cái thật bạo lực.

Nàng vừa then thùng vừa dí dỏm cười hỏi: “Chàng giận lắm sao?”

“Tất nhiên.”

“Chàng nói tiếp xem, thiếp hết lần này đến lần khác bị chàng...”

“Bị ta làm gì?”

Nàng ngượng ngùng nói: “Dù sao cũng là chàng bắt nạt thiếp.”

Hắn véo nhẹ mũi nàng, gần giọng nói: “Là ai không chịu đồng ý gả cho ta?”

Nàng cười không nói.

Hắn kéo tay nàng: “Chúng ta đi tắm nhé, nước đã chuẩn bị xong rồi.”

“Chàng tắm trước đi.”

“Cùng tắm nhé, phòng tắm ở ngay phía sau.”

“Không, thiếp mới ăn xong, muốn chờ một lát. Chàng tắm trước đi.” Nàng lúng túng sợ sệt đứng cách ra xa, dáng vẻ dễ phòng, vạn phần dễ thương.

Hắn cười nói: “Vậy ta tắm trước.”

Rất nhanh, hắn vừa đi đã quay lại, trên người khoác chiếc áo choàng dài, giống như thần tiên thoáng cái đã xuất hiện, trên cơ thể còn phảng phất một mùi hương vô cùng đặc biệt quyến rũ, như hương thơm của hoa bội lan.

“Ta bế nàng đi.”

“Thiếp tự đi.” Cung Khanh vội né tránh vòng tay của hắn.

Đi tới phòng tắm đằng sau tắm điện, Cung Khanh chợt đứng sững lại.

Quả nhiên là phong thái hoàng thất, Cung gia đã phú quý như vậy, nhưng phòng tắm cũng không thể xa xỉ tiện nghi đến thế này.

Bồn tắm được xây bằng đá cẩm thạch trắng, trên tường gắn một vòi nước, nước từ chiếc vòi đó nhỏ giọt chảy xuống, tạo ra những làn khói trắng lượn lờ vấn vít, nước ở trong chiếc vòi ấy cứ chảy mãi không ngừng, rồi tràn sang bên kia chảy đi, có lẽ đó là dòng nước thông lưu động.

Ở trong nước có vô số cánh hoa trôi nổi dập dềnh, giống như một biển hoa đang nở rộ.

Thì ra hương thơm trên người hắn bắt nguồn từ đây. Nàng không kìm chế được hít một hơi thật dài, hương hoa thanh khiết khiến cơ thể nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nàng cởi chiếc áo khoác màu đỏ bên ngoài, bước vào trong bồn, sóng gợn dập dềnh, cánh hoa tản mát, lộ ra dưới đáy bồn rải một lớp đá cuội và đá vũ hoa.

Trong bồn tắm còn đặt một con hồng nhạn điêu khắc từ ngọc thạch, hai cánh mở rộng tạo thành một ghế nằm, nàng tựa lên lưng con hồng nhạn, cánh tay ngọc đặt trên hai cánh hồng nhạn, thoải mái thả phào một hơi.

Chỗ bị sưng đỏ ở thân dưới được nước ấm bao phủ, cảm giác khó chịu dần dần mất đi, hôm nay vốn đã cả ngày mệt mỏi, lại còn bị hắn bắt lần qua lần lại ở trên giường lâu đến như vậy, giờ phút này được ngâm người trong nước nóng, mới thấy bản thân mình rất mệt mỏi, không khỏi càng thêm lười nhác.

Nàng nghiêng người gục trên lưng hồng nhạn, lười biếng chẳng buồn nhúc nhích chút nào, chỉ muốn cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Tuy thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh vô cùng, bởi những điều nàng gặp hôm nay thật sự quá ly kỳ. Đầu tiên là hấn vén bức màn bí mật về duyên phận đêm Nguyên tiêu, tiếp theo là sự kích thích ân ái chưa từng trải nghiệm.

Hai hình ảnh ấy cứ quay đi quay lại trong tâm tưởng nàng, lẫn quất trong trí óc, hình ảnh nào cũng kiểu diễm ướt át, khiến nàng càng nghĩ đến càng đỏ hồng hai má.

Ngâm mình trong nước một hồi lâu, nàng định đứng dậy, nhưng khi quay đầu lại, thì suýt nữa bật kêu lên.

Mộ Trầm Hoảng đang ngồi bên cạnh bồn tắm, hai tay chống cằm, mỉm cười nhìn nàng, giống như đang thưởng thức một bức tranh – là Xuân Cung họa.

Hấn đến từ khi nào, sao cả một tiếng động nhỏ cũng không có vậy?

Nàng hận không thể quay người lại ngồi thụp xuống bồn tắm, đáng tiếc là nước trong bồn tắm cũng rất nóng, nằn nằm một nửa người trên lưng con hồng nhạn, nên nước chỉ sấm sập đến bộ ngực căng tròn, hai điểm nhũ hoa đỏ thắm giấu dưới những cánh hoa, như ẩn như hiện.

May mà trên mặt nước rải đầy cánh hoa, nên cảnh xuân vẫn được che đi ít nhiều. Nàng thẹn thùng vô hạn, không dám nhúc nhích, âm thầm cầu khẩn cánh hoa đừng tản ra, nếu không...

Hấn mỉm cười đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh bồn tắm ngồi xổm xuống, dùng đỉnh thò tay cho xuống nước khoảng khoảng lên vài cái, lập tức cánh hoa liền tản ra.

Rõ ràng là hấn cố ý.

“Ngâm nước ấm có khỏe hơn không?” Hấn chỉ cách nàng trong gang tấc, nhìn nàng cười đắc ý.

Nàng đỏ mặt, bối rối dùng hai tay che ngực, bước một bước dài định lấy áo mặc vào, nhưng đúng lúc tay nàng vừa thò ra hấn đột nhiên giơ tay, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, cuốn vào trong bồn tắm.

Vừa rơi xuống nước, nàng đã bị hấn ôm chặt trong lòng.

Hấn cười hả hê hỏi: “Khanh Khanh, nàng đã gặp cảnh uyên ương hí thủy chưa?”

“Chưa từng gặp.”

Da thịt nàng mượt mịn, trơn mượt như một dải lụa, nõn nà mềm mại như mỡ đông.

“Vẫn còn thiếu bảy chỗ ta chưa cần.”

“Đừng.”

“Lần này cần ở đâu đây?” Hấn nâng nàng đặt lên lưng hồng nhạn, hai tay vòng qua cơ thể nàng, vây hãm nàng dưới thân thể hấn.

Da thịt nàng mềm mại, bộ ngực ngọc ngà vẫn lưu một dấu hôn đỏ thắm, lúc này nhìn càng thêm gợi cảm.

“Bên này đi.” Dứt lời, hấn ngoạm vào quả hồng, nhẹ nhẹ cắn một cái, Cung Khanh vừa xấu hổ vừa ầm ừc, đẩy đầu hấn ra, không cho hấn đặt môi xuống.

Hấn cười giữ lấy tay nàng, xoay nàng lại, đặt nàng lên hai cánh của con chim hồng nhạn, cả phần phía sau eo nổi lên trên mặt nước, vừa khéo để từng đợt cánh hoa đập dềnh xung quanh chỗ eo nàng.

Bờ mông nàng có

hai chỗ lõm nhỏ tròn tròn, vì căng thẳng nên nàng đã gồng mình lên, khiến hai chỗ lõm ấy nhìn càng lộ rõ. Hấn không kìm chế được hôn liền hai cái lên chỗ ấy, thực là khiến người ta ngất ngây hơn cả mùi vị của hai lúm đồng tiền. Nàng vừa ngứa ngáy xấu hổ đến đỏ cả mặt mày, muốn quay người lại. Nhưng hấn lại bế nàng, khê cần lên hai bờ mông trắng nõn ngọc ngà, rồi mới chịu buông tha cho nàng.

“Tốt lắm, báo thù xong rồi.”

Nàng nổi giận, xoay người lại giơ tay, khó khăn lắm mới đánh được một cái vào cánh tay hắn, nhưng đánh xong, chính nàng lại la lên một tiếng vì đau tay, bởi cơ bắp của hắn chắc nịch vì luyện võ từ nhỏ, vô cùng tráng kiện.

Hắn khẽ cười một tiếng, dùng tay mình bọc lấy nắm đấm của nàng, đưa lên môi thổi thổi.

“Đau không?”

Nàng tức giận rút tay lại: “Không đau.”

“Không đau... vậy thêm lần nữa.”

Lúc này nàng mới hiểu, thì ra là hắn có dụng ý khác, liền lập tức kêu la phản đối.

Thế nhưng nàng có trốn cũng không kịp nữa, ngay ở trên lưng hồng nhạn, trên cánh hồng nhạn, lại một phen uyên ương hí thủy, sóng xuân dập dềnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Vạn Phúc ở bên ngoài điện cao giọng đánh thức hai người.

Mộ Trầm Hoảng là người có thói quen dậy sớm, nên vừa nghe tiếng đã lập tức tỉnh dậy, chỉ là Cung Khanh vẫn gối đầu lên cánh tay hắn, nên hắn không nỡ động dậy làm nàng tỉnh giấc.

Cung Khanh vì đêm qua quá mệt, nên ngủ rất say, sau khi bị tiếng gọi của Lý Vạn Phúc đánh thức, nàng mơ mơ màng màng mở bừng hai mắt, nhìn thấy trước mắt mình là một dung mạo vô cùng tuấn tú, đang mỉm cười nhìn âu yếm.

Nàng lập tức tỉnh hẳn, ý thức rõ đây không phải khuê phòng của mình, mà là tẩm cung của Đông cung thái tử, còn nàng, cũng không còn là tiểu thư của Cung gia, mà đã trở thành Đông cung thái tử phi. Con buồn ngủ lập tức bay biến, khiến nàng tỉnh táo hoàn toàn.

Hắn đi đến chỗ để xiêm y của nàng lấy một bộ mới tinh, rồi đem đến trước giường.

“Có muốn... phu quân mặc cho nàng không?”

“Không.”

Mộ Trầm Hoảng mỉm cười đi ra khỏi hỷ trường trước, Lý Vạn Phúc dẫn theo hai nội thị đi vào, dâng triều phục cho thái tử, hầu hạ thái tử mặc y phục, lúc này, Cung Khanh cũng đã mặc xong nội y, người cai quản mọi việc trong cung dẫn theo hai cung nữ đi vào giúp nàng mặc xiêm y, chải đầu búi tóc.

Sau khi hai người rửa mặt xong, cùng nhau đi bái kiến hoàng đế và hoàng hậu.

Quản sự trong cung hoàng hậu đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa. Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu mặc lễ phục chính tề ngồi ở trên cao, đợi tân nương đến làm lễ ra mắt.

Sau nghi lễ tam quỳ cửu khấu, Cung Khanh đứng dậy, nhận từ tay cung nữ một đĩa táo cung kính dâng lên Tuyên Văn đế, rồi lại cung kính dâng lên Độc Cô hoàng hậu.

Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu lần lượt ban hai phần quà làm lễ vật chúc mừng tân hôn, rồi sai người đưa đến Đông cung, sau đó lại lần lượt ban ột thanh ngọc như ý và một cặp hòa hợp nhị tiên điêu khắc từ ngọc, ngụ ý phu thê hòa mỹ, vạn sự như ý.

Làm lễ xong, Cung Khanh và Mộ Trầm Hoảng cùng an tọa.

Tuyên Văn đế mỉm cười nhìn tân nương, rồi quay sang nói với Độc Cô hoàng hậu: “Nhìn giai nhi giai phụ, trầm thấy rất yên lòng.”

Độc Cô hoàng hậu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, quay sang gạt đầu ra hiệu với A Cửu.

Giờ phút A Cửu sợ nhất đã đến, người từng bị nàng ta bắt nạt ức hiếp vô số lần, giờ đã trở thành tẩu tử của chính mình, đương nhiên nàng ta sẽ phải hành lễ với người đó.

Trong lòng nàng ta khó chịu vô cùng, nhưng trước mặt hoàng đế và hoàng hậu, đặc biệt là ánh mắt thâm thúy mà mơ hồ lộ ra sự uy hiếp lạnh người của Mộ Trầm Hoảng, nàng ta đành phải bầm bụng mà làm, miễn cưỡng đứng dậy thi lễ: “A Cửu bái kiến tẩu tử.”

Cung Khanh đứng dậy đáp lễ, rất thỏa đáng chừng mực rồi lại đoan trang ngồi xuống, khẽ nở nụ cười khoe chiếc lúm đồng tiền xinh đẹp rung động lòng người nhưng ngầm có ý biểu lộ sự xa cách lãnh đạm.

A Cửu tức giận, hai hàm răng nghiến chặt, người mà nàng ta vốn ghét cay ghét đắng, giờ lại nghiêm nhiên trở thành tẩu tử của mình, ngày nào cũng phải đối mặt.

Đối với Cung Khanh mà nói, nàng cũng có cảm giác như vậy, người mà mình ghét nhất, lại trở thành tiểu cô. Trước đây, khi cần tránh thì nàng sẽ tránh, còn giờ muốn tránh cũng không được, nàng đành phải lựa theo đó để điều chỉnh ứng phó, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, thì hãy cứ thử xem.

Theo lệ, Độc Cô hoàng hậu nói với Cung Khanh về một số quy tắc trật tự trong cung, thật ra những điều này lúc được chuẩn bị gả vào Đông cung nàng đã biết. Sau khi nói xong, bà ta hỏi: “Giờ thỉn đã đến chưa? Đừng để chậm trễ việc yết miếu.”

Mộ Trầm Hoàng liền cùng Cung Khanh cáo từ, đi ra thái miếu.

Độc Cô hoàng hậu nhìn theo bóng nhĩ tức tử phụ, không thể không công nhận, có tìm khắp kinh thành cũng không có ai xứng với thái tử hơn Cung Khanh, chỉ tiếc rằng nàng ấy lại là nhĩ nữ của Hướn Thanh Thư, vừa nhìn thấy Cung Khanh, là bà không kìm chế được mà liên tưởng ngay đến mẫu thân Hướn Thanh Thư của nàng.

Bản thân bà đã như vậy, thử hỏi Tuyên Văn đế trọng phu bên cạnh bà làm sao tránh khỏi? Cái kiểu nhìn con nhớ mẹ này thật sự khiến Độc Cô hoàng hậu đau nhói tâm can.

Cung Khanh cũng chỉ mong sao được sớm cáo lui, nàng không muốn nhìn thấy gương mặt lạnh như băng tuyết của bà và gương mặt nhăn nhó như đậu phụ thối của A Cửu.

Sau khi bái yết ở thái miếu xong, trở lại Đông cung, Mộ Trầm Hoàng liền giục nàng đi ngủ bù. Trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, phu quân của mình đúng là trang nam tử chu đáo, biết quan tâm chăm sóc người khác.

Nàng liền ngủ một giấc thật sâu, đến tận hoàng hôn.

Mộ Trầm Hoàng ngậm lấy môi nàng, day day cắn cắn hồi lâu mới đánh thức được nàng dậy.

“Phải đi dùng bữa tối cùng phu hoàng mẫu hậu rồi.”

Cung Khanh nhìn sắc trời, hoảng hốt ngồi bật dậy, vội vàng xuống giường.

“Không cần vội.”

Khi hai người đến Tiêu phòng điện, Tuyên Văn đế vẫn chưa đến, ngoài A Cửu và Độc Cô hoàng hậu, không ngờ Triệu Quốc phu nhân và Tiết Giai cũng đang ở đấy.

Cung Khanh nhớ đến chuyện bên Nguyệt hồ ngày hôm đó, chút thiện cảm đối với Tiết Giai còn sót lại lập tức tan biến sạch. Tiểu nữ tử nhìn bề ngoài dễ thương đơn thuần này quả nhiên là ví dụ điển hình cho câu nội ngoại bất nhất.

Mộ Trầm Hoàng cầm tay nàng đến ngồi bên cạnh và Độc Cô hoàng hậu.

Tiết Giai mỉm cười nói: “Cung tỷ tỷ làm thái tử phi càng thêm xinh đẹp rạng rỡ.”

Triệu Quốc phu nhân cũng tiếp lời nhĩ nữ tán tụng thêm mấy câu.

Độc Cô hoàng hậu chỉ cười nhạt, không tỏ rõ ý kiến.

Không lâu sau, Tuyên Văn đế đến, bắt đầu dùng bữa.

Gia yến trong cung xưa nay cũng rất tinh xảo phức tạp, có hơn hai mươi món mặm mặm chay mỗi loại. Cung Khanh phát hiện Tuyên Văn đế thích những món như gan ngỗng, thịt hươu nai... những món này có mùi vị đậm đà, còn Độc Cô hoàng hậu lại ăn uống thanh đạm, chắc là sợ béo.

Dùng bữa xong rồi, Triệu Quốc phu nhân lưu lại chuyện trò cùng Độc Cô hoàng hậu.

Tuyên Văn để quay lại ngự thư phòng.

Mộ Trầm Hoàng liền cầm tay Cung Khanh cáo lui ra về.

Sắc trời đã tối, Lý Vạn Phúc cầm đèn đi trước, sáu nội thị đi theo với cự ly vừa đủ, không ai nói gì, người trong cung ai cũng tu luyện được bản lĩnh giả làm bức tường, thứ không nên nhìn thì không thấy, thứ không nên nghe thì không nghe được.

Hắn dắt tay nàng, chậm chậm bước đi.

Trăng đã lên, đèn trong cung đã thấp. Từ xa đến gần đều là những ánh đèn vàng sáng tỏ, bàn tay nàng đang nằm yên trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, khiến nàng cảm thấy thật bình an.

Cuộc sống trong cung dễ chịu hơn so với tưởng tượng của nàng, nhưng chẳng qua vì là tân hôn nên cuộc sống cũng vừa mới bắt đầu, thời gian tới nhất định sẽ không ngọt ngào suôn sẻ thế này.

Nghĩ đến tương lai, trong lòng nàng lại mơ hồ buồn. Nhưng xe tới trước núi tất có đường, bình đến tướng chặn, nước đến đấp đề.

Ngày hôm sau lại phải dậy sớm, đến Càn Minh cung tiếp nhận bái kiến của bách quan và các mệnh phụ.

Bận rộn suốt mấy ngày, khắp xương sống thắt lưng của Cung Khanh đau nhức. Mộ Trầm Hoàng cũng mệt nhọc cực khổ như vậy, nhưng hắn vẫn luôn tỏ ra phong thần tuấn lãng, anh tuấn oai phong, đặc biệt đến tối càng hăng hái nhanh nhẹn gấp trăm lần. Điều này khiến Cung Khanh không thể không bội phục, người luyện võ đúng là tinh lực dồi dào.

Lúc bách quan bái kiến, có hai người khổ sở trong lòng. Một là Thẩm Túy Thạch, một là Mộ Chiêu Luật. Nhạc Lỗi căn bản không hề biết bản thân mình cũng suýt được lựa chọn, nên chẳng có gì tiếc nuối, mà kẻ tiếc nuối nhất chính là Mộ Chiêu Luật.

Hắn không kìm chế được nhìn về phía tân nương thái tử phi. Mấy tháng không gặp, nàng càng thêm xinh đẹp rạng rỡ, thân khoác triều phục nhìn ung dung quý phái. Nàng ngự tọa bên trên, vẻ xinh đẹp lộng lẫy tỏa ra bốn phía, khiến người khác không dám xem lâu.

Mộ Trầm Hoàng đưa mắt nhìn quần thần trong điện, lòng thầm than thở một phen. Vài năm gần đây, thấy Cung Khanh ngày càng gần tuổi cập kê, nên hắn cũng đặc biệt để ý đến động tĩnh của Cung phủ, người nào đã từng đến Cung phủ đề cập chuyện hôn nhân hắn đều biết tường tận, ví dụ như con trai Thái Thường Tự Khanh, con trai Binh Bộ Thị Lang, Đường Đệ của Vệ Quốc Công, cháu ngoại của Tương Dương Hầu... đều từng đến Cung gia cầu hôn. Ngoài ra, Tả Vệ Tướng quân Nhạc Lỗi cũng đã từng là người được đề nghị chọn làm con rể, Độc Cô Đặc là người theo đuổi, Thẩm Túy Thạch là người thăm mếu, Duệ Vương là vị hôn phu tiền nhiệm.

Vừa nghĩ đến số đào hoa của nàng có bao người theo đuổi trong mấy năm qua, thái tử điện hạ tự cho rằng mình là người có lòng dạ không ích kỷ hẹp hòi, khoan dung độ lượng, giờ đây trong lòng không nhịn được cũng gợn chút ghen tuông.

Hừm, tối nay nhất định phải bắt nàng đền bù cho nỗi đau lòng này.

Sau khi bách quan bái kiến, đến lượt các mệnh phụ.

Lúc mọi việc kết thúc, Mộ Trầm Hoàng cố ý để Cung phu nhân lưu lại một lát cho Cung Khanh gặp mặt.

Cung phu nhân thăm hỏi: “Con rể này quả nhiên là người quan tâm chu đáo.”

Thông thường nhạc mẫu nhìn con rể đều là càng nhìn càng ưng, Cung phu nhân vốn là người rất trọng hình thức, gặp được chàng rể là thái tử điện hạ diện mạo như tiên, anh tuấn phong lưu, độc nhất vô nhị, đương nhiên là vô cùng hài lòng.

Cung Khanh nhìn mẫu thân, hốc mắt đỏ hoe. Dù mới chỉ hai ngày không gặp, nhưng cảm giác như đã xa cách lâu lắm rồi, từ giờ trở đi không còn được nuông chiều nhõng nhẽo giống như xưa nữa, không biết bao lâu mới có thể được gặp mặt mẫu thân một lần.

Cung phu nhân lại không buồn như thế, ngằm quan sát nhi nữ rất tỉ mỉ, thấy Cung Khanh khí sắc kiêu diễm, mắt ướt môi hồng, cũng cảm thấy yên tâm.

Độc Cô hoàng hậu tuy không thích Cung Khanh, nhưng có câu nói của Thuần Vu Thiên Mục tất sẽ không gây khó dễ cho nàng quá. Có thân phận là thái tử phi, A Cửu cũng phải kìm chế bản thân vài phần, chí ít cũng không dám muốn làm gì thì làm như trước đây. Hơn nữa, quan sát lúc Mộ Trầm Hoàng nói chuyện với Cung Khanh, ánh mắt ẩn tình triu mến, giọng điệu ôn tồn mềm mại, cho thấy đôi vợ chồng son rất hòa hợp, lòng càng an tâm hơn, chỉ cần có hần che chở thì tất cả đều ổn thỏa.

Sau khi Cung phu nhân rời đi, Cung Khanh dẫn theo thị nữ quay về Đông cung, không may trong ngự hoa viên lại chạm mặt A Cửu và Tiết Giai.

Tiết Giai mỉm cười bước lên trước kiến lễ, còn A Cửu thì ngó lơ không chút động tĩnh, giả vờ như không nhìn thấy.

Cung Khanh cũng không tính toán với nàng ta, mỉm cười đáp lễ rồi dẫn theo Vân Hủy, Vân Diệp và mấy thị nữ rời đi.

A Cửu nhìn theo bóng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người xem nàng ta bây giờ đặc ý chưa, ý mình đã là thái tử phi, nên đối với ta cũng vênh váo lên mặt.”

Tiết Giai cười nói: “Nàng ta khiến công chúa không hài lòng, công chúa cũng dừng để cho nàng ta việc gì cũng như ý. Mấy hôm trước có người tặng cho nhị ca của thần hai mỹ nữ Cao Ly nhan sắc xinh đẹp. Nhị tẩu không bằng lòng, làm ầm ĩ lên mấy ngày, rồi nàng nặc đòi đuổi hai mỹ nữ Cao Ly xinh đẹp đó đi. Chỉ bằng công chúa đưa về, tặng cho Đông cung.”

“Hai nữ tử Cao Ly đó có xinh đẹp bằng Cung Khanh không?” Mặc dù A Cửu không thích Cung Khanh, nhưng không thể không thừa nhận, khắp kinh thành này, có tìm cũng không ra một nữ tử có nhan sắc vượt qua Cung Khanh nàng.

Tiết Giai cười nói: “Nhan sắc tuy không bằng, nhưng lại hơn ở chỗ mới mẻ, cho dù có là thần tiên, nhìn mãi cũng cảm thấy nhạt nhẽo, muốn thay đổi khẩu vị. Huống hồ, đây lại là nữ tử dị vực, được một phen nếm thử mùi vị dị dạng phục tùng từng khác hẳn.”

“Nói cũng đúng. Vậy người mang hai nữ tử kia đến.”

Tiết Giai gật đầu cười.

Ngày hôm sau, hai nữ tử Cao Ly đó quả nhiên được Tiết Giai đưa vào Dục Tú cung.

A Cửu cẩn thận đánh giá hai thiếu nữ, đúng là so với thiếu nữ kinh thành chẳng giống chút nào. Quần áo phục sức, da thịt thần tình đều mang vẻ dân dã như hoa dại cỏ thơm chốn thôn quê, hơn ở chỗ mới mẻ.

“Người tên là gì?”

“Bẩm công chúa, nô tỳ tên Dung Xuân, đây là muội muội của nô tỳ, tên Dung Thu.” Giọng kinh thành của nữ tử đó vẫn còn chưa chuẩn, mang theo chút âm uốn lưỡi, nhưng khi nghe lại rất mềm mại mượt mà, vô cùng thuận tai.

A Cửu cười cười, sai nữ quan cai quản mọi việc của Dục Tú cung là Trầm Hương: “Đưa hai người này đến Đông cung, nói là công chúa chúc mừng hoàng huynh.”

An phu nhân đã bị trục xuất, vị Trầm Hương nữ quan này là quản sự mới của Dục Tú cung.

Trầm Hương cung kính thấp giọng đáp vâng, dẫn theo hai nữ tử Cao Ly đến Đông cung.

Mộ Trầm Hoàng đã đến Càn Chính điện, Cung Khanh đang chuẩn bị lễ vật lại mặt. Nghe báo có người của Dục Tú cung đến, nàng liền dừng tay, nói với Vân Diệp: “Mời vào.”

Trầm Hương sau khi kiến lễ thì đứng thẳng dậy, thấy thái tử phi đang mặc một bộ váy mười hai nếp gấp, dùng màu hồng phấn và màu xanh lục phối với nhau, đúng là một sự phối màu can đảm, vừa thu hút ánh nhìn của người khác, cũng vừa khiến người khác nhìn mà rung động trong lòng.

Hồng phấn và xanh lục là hai màu vô cùng kiều diễm tươi đẹp nhưng cũng rất dễ bị lộ ra dục khí, nhưng giữa những nếp gấp váy của Cung Khanh đang mặc lại sử dụng hai màu sắc nổi bật này để tôn nhau lên.

Cũng chỉ có Cung Khanh tuyệt sắc chim sa cá lặn mới có thể mặc bộ xiêm y đó, không chút thô tục, mà nhìn còn vô cùng long lanh.

Một áo choàng bằng sa tanh trắng, nhìn sinh động như nước chảy mây trôi hờ hững buông từ bờ vai bạch ngọc xuống kéo dài trên nền lát đá sen xanh, vị thái tử phi đang ở trước mặt này, nhìn như tiên nữ trên chín tầng mây, khiến người khác không thể dời mắt, so với thái tử phi, hai nữ tử Cao Ly quả thực vô cùng ảm đạm như sắp chìm xuống bụi trần.

Trầm Hương thầm nghĩ: Công chúa tặng mỹ nhân cho thái tử thật là một nước cờ dở tệ. Dù có muốn tặng cũng nên tìm người nào dung mạo tuyệt thế, hai người này so với thái tử phi thật như mắt cá sánh với minh châu, thái tử diện hạ có thể nuốt được mới là lạ.

Cung Khanh nghe Trầm Hương nói xong đưa mắt nhìn hai nữ tử từ Cao Ly đứng sau mặt không đổi sắc cười nhạt, dịu dàng nói: “Đa tạ ý tốt của công chúa.”

Trầm Hương quay về Dục Tú cung, thuật lại y nguyên lời của Cung Khanh cho A Cửu nghe. A Cửu cười đắc ý, dự định sau bữa tối sẽ đến Đông cung xem kịch.

Trầm Hương đi rồi, Cung Khanh nhìn hai nữ tử Cao Ly trước mắt, yên lặng thở dài. Điều bộ của A Cửu vẫn chẳng thay đổi chút nào, quân tử báo thù mười năm chưa muộn từ xưa đến nay không phải là phong cách của nàng ta, phàm là có thù tất báo ngay, nhưng cách báo thù lại chẳng như kẻ chi, chẳng kiêng nể e dè. Thủ đoạn hành sự này, cũng chỉ nàng ta mới dám làm, bởi vì nàng ta là công chúa duy nhất, từ lúc sinh ra đã không phải kiêng dè ai, ngoại trừ phụ hoàng mẫu hậu ở bên trên, vì thế đã tạo cho nàng ta bản tính coi trời bằng vung, muốn gì làm nấy. Nhưng so với nàng ta, thật ra Tiết Giai còn đáng sợ hơn nhiều, loại người bên ngoài xinh đẹp lương thiện, nhưng trong bụng lại tiểu nhân hắc ám, khiến người khác khó lòng phòng bị.

Mộ Trầm Hoảng từ Càn Chính điện quay về, thấy tân nương kiều mị đang dùng hai tay trắng bóng nuốt nà như bạch ngọc chống cằm suy nghĩ đắm chiêu, liền lặng lẽ tiến lại, bất thành linh ôm lấy nàng.

“Ai da, dọa người ta giết cả mình.” Cung Khanh hờn dỗi ngoái đầu nhìn lại.

“Nàng đang nghĩ gì mà thần người ra vậy.”

“Đang nghĩ đến Thẩm đại nhân.”

Mộ Trầm Hoảng vừa nghe, nụ cười như bị đông cứng.

Chuyện Cung phu nhân dự định chọn Thẩm Túy Thạch làm rể hán đã biết rất rõ ràng. Chuyện giữa Cung Khanh và Thẩm Túy Thạch vài năm trước có một ân tình hán càng biết rõ hơn. Tuy giữa hai người bọn họ không có gì, nhưng vừa nghĩ tới dung mạo tài hoa xuất chúng của Thẩm Túy Thạch và tấm chân tình quý giá mà hán dành cho Cung Khanh, thì thái tử không kìm chế được, sự ghen tuông bỗng trỗi dậy trong lòng.

Cung Khanh vờ như không nhận ra gương mặt đang vô cùng đau khổ vì kìm nén sự ghen tuông trong lòng của hán, cố ý hỏi một câu rất quan tâm: “Thẩm đại nhân dạo này có khỏe không?”

“Tại sao nàng đột nhiên lại nghĩ đến hán?” Mộ Trầm Hoảng cảm thấy trong ánh mắt và giọng nói của mình đều cay cay.

“Bởi vì hôm nay công chúa phái người đến, thiệp liên nghĩ tới Thẩm đại nhân.”

Mộ Trầm Hoảng vừa nghe đến A Cửu thì đầu mày chau lại: “A Cửu đến làm gì?”

“Phái người mang quà mừng đến tặng.”

Mộ Trầm Hoảng à một tiếng không hỏi là quà gì, bởi vì hán căn bản không quan tâm đến lễ vật được tặng, điều hán quan tâm là tại sao trong lòng mỹ nhân lại nhớ đến Thẩm đại nhân.

“Phu quân không muốn biết là quà mừng gì sao?”

“Quà mừng gì?”

Cung Khanh nhìn Vân Diệp gật đầu: “Mang quà mừng lên đây.”

Chỉ chốc lát, hai vị mỹ nhân Cao Ly đã được dẫn đến trước mặt Mộ Trầm Hoảng.

Mộ Trầm Hoảng vừa nhìn đã hiểu ngay có chuyện gì xảy ra, mấy năm gần đây kiểu “quà mừng” này hẳn được tặng không ít, chỉ có điều đều cho lui về đường cũ, chưa bao giờ giữ lại.

Cung Khanh cười cười nhìn hấn: “Điện hạ, đây chính là quà mừng của công chúa muối muối.”

Mộ Trầm Hoảng vô cùng lúng túng, đành nhoẻn miệng cười trừ.

Còn Cung Khanh lại nở nụ cười vô cùng tươi tắn xinh đẹp, dịu dàng hỏi: “Điện hạ có thích không?”

Mộ Trầm Hoảng quần bách đưa tay xoa xoa chớp mũi, thấp giọng nói: “A Cửu thật càn quấy.”

Cung Khanh cười nói: “Nếu điện hạ thích, thiếp sẽ đích thân đưa bọn họ và thư phòng, để mỗi ngày điện hạ vất vả phê duyệt tấu chương, có thể nhìn ngắm mỹ nhân, nuôi dưỡng đôi mắt, thư giãn tinh thần.”

Mộ Trầm Hoảng vội nói: “Không cần, không cần. Đưa hai người này trả lại cho A Cửu.”

Cung Khanh chớp chớp đôi mắt ướt, “Điện hạ thật sự không muốn sao?”

“Tất nhiên.”

Cung Khanh thản nhiên cười: “Là công chúa có ý tốt, đã mang người đến tặng sao tiện trả về, chi bằng để thiếp gửi tặng người khác, điện hạ thấy sao?”

“Chuyện nhân sự trong Đông cung nàng một mình tự quản, không cần hỏi ta.”

Cung Khanh cười cười, quay sang nhìn hai vị mỹ nhân, đang định lên tiếng, thì nội thị báo có A Cửu công chúa đến.

Cung Khanh tự nhủ, đến thật đúng lúc.

A Cửu đi vào, liếc mắt liền thấy hai vị mỹ nhân Cao Ly đang tươi cười đứng trước mặt Mộ Trầm Hoảng, nàng ta nhìn Cung Khanh với vẻ khiêu khích, Cung Khanh đưa mắt nhìn lại mỉm cười, trong ánh mắt không hề có chút tức giận, vẻ mặt bình thản, sóng mắt ôn nhu.

A Cửu cảm thấy rất kì lạ, trên đời này rốt cuộc lại có nữ nhân không biết ghen sao? Lẽ nào cô ta không phải nữ nhân?

“Hoàng huynh, quà mừng này huynh có thích không?”

Mộ Trầm Hoảng đầu mày nhíu chặt, nói: “Muội dẫn về đi.” Đúng là muội tử chi lo thiên hạ không loạn, khiến người khác phải đau đầu.

“Quà mừng đã tặng rồi có lý nào lại mang về chứ? Hoàng huynh cứ giữ lại đi, hai tỷ muội này nhảy múa những điệu Cao Ly rất tuyệt, lại còn biết nấu cả các món ăn Cao Ly nữa đấy.”

Cung Khanh cười nói: “Quà mừng này của công chúa thực khiến người khác rất hứng thú, chỉ tiếc là bên cạnh điện hạ đã có rất nhiều kẻ hầu người hạ, hơn nữa phụ hoàng mẫu hậu đều luôn đề xuất phải cần kiệm, Đông cung cũng không tiện nuôi dưỡng nhiều người phô trương lãng phí. Nếu công chúa không muốn lấy lại quà mừng, hai vị mỹ nhân này, ta sẽ truyền tặng cho Thẩm đại nhân là được.”

A Cửu vừa nghe, mặt liền biến sắc.

Cung Khanh mỉm cười nói: “Thẩm đại nhân một thân một mình sống ở kinh thành, lại chưa thành gia thất, người hầu trong phủ khó mà chăm sóc đại nhân được chu đáo, chi bằng đưa hai mỹ nhân này đến để tiện đêm ngày chăm sóc. Công chúa thấy thế nào?”

Mộ Trầm Hoảng hơi nhíu mày, cười thâm trong bụng, nha đầu này đúng là giỏi lấy gậy ông đập lưng ông.

A Cửu tức giận nghiến chặt răng, cả giận nói: “Chuyện trong phủ của Thẩm đại nhân không phiên tỷ quan tâm.”

Cung Khanh cười dịu dàng: “Vậy chuyện của Đông cung, cũng không cần công chúa phải nhọc lòng.”

A Cửu bị chẹn họng tức không nói nên lời, quay người oán hận nói với Trầm Hương: “Mang người về.”

Trầm Hương vội đưa mắt ra dấu cho hai vị mỹ nhân Cao Ly kia, A Cửu tức giận hằm hằm dẫn người rời đi.

Mộ Trầm Hoảng cười hà hà véo véo mũi Cung Khanh: “Tiểu hồ ly.”

Cung Khanh thản nhiên cười: “Điện hạ, người nuôi tiếc?”

Mộ Trầm Hoảng vội nghiêm mặt lại ngay ngắn nói: “Đâu có.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Cung Khanh cũng lập tức nghiêm trang, nói: “Đây chính là điều mà điện hạ đã nói, ngày sau, tới một người tặng một người, tới một đôi tặng một đôi, điện hạ đừng có tiếc.”

Hắn mỉm cười nói: “Không tiếc không tiếc, nhưng Khanh Khanh phải thương tiếc ta đấy.” Dứt lời, liền thò cánh tay chẳng có quy củ gì ra túm lấy nàng.

Hôm nay là ngày lại mặt, Cung phủ náo nhiệt khác thường, Cung phu nhân đã chuẩn bị mọi việc chu đáo để nghênh đón nhi nữ và con rể. Ăn sáng xong, Cung phu nhân đã đứng ngồi không yên, cứ đi đi lại lại trong phòng.

ng.

Cung Cẩm Lan cười kéo phu nhân ngồi xuống ghế, “Sốt ruột gì chứ, đi từ hoàng cung đến đây cũng phải cần thời gian, phu nhân đừng sốt ruột.”

Thật vất vả mới đợi được đến trưa, rốt cuộc tiếng nhạc bên ngoài phủ cũng vang lên, Cung phu nhân từ trên ghế đứng bật dậy, vội vàng ra cổng đón.

Đoàn nghi trượng của Đông cung đã đến.

Lần này tân phu phụ cùng nhau ngồi trên một chiếc xe tuần mã màu vàng. Nóc xe ánh kim phản chiếu mặt trời ban trưa chói lọi, khiến người khác nhìn mà chói mắt.

Mộ Trầm Hoảng bước xuống hoàng xa trước, rồi đưa tay đỡ Cung Khanh xuống. Hai người đều mặc lễ phục cung đình màu đỏ đậm, trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi như một cặp tiên đồng ngọc nữ ở trong tranh.

Cung phu nhân nhìn mà mãn nguyện.

Bốn người cùng thi lễ với nhau, đầu tiên là Cung Cẩm Lan phu phụ làm lễ quân thần, sau đó mới là Mộ Trầm Hoảng làm lễ với nhạc phụ nhạc mẫu.

Sau khi vào sảnh chính, Mộ Trầm Hoảng và Cung Cẩm Lan ngồi trên ghế nói chuyện. Cung phu nhân liền kéo nhi nữ vào phòng bên cạnh, dự định hỏi hết những chuyện riêng tư.

Cung Khanh đã chuẩn bị từ trước, cười tủm tỉm chờ đợi mẫu thân đặt câu hỏi.

“Hoàng hậu và A Cửu có gây khó dễ cho con không?”

“Hoàng hậu xưa nay vốn lãnh đạm, còn A Cửu thì không thể làm con sợ hãi, mấy ngày trước nàng ta đưa hai mỹ nữ Cao Ly từ Định Viễn Hầu phủ sang Đông cung để tặng cho thái tử, nhưng đã bị con đuổi đi rồi.”

“Con đuổi đi bằng cách nào?”

“Con nói Đông cung không thiếu kẻ hầu người hạ, nên chuyển sang tặng cho Thẩm Túy Thạch.”

Cung phu nhân vừa nghe đã phi cười: “Ý hay, để nàng ta tự bê đá đập chân mình.”

Cung Khanh cười nói: “Mẫu thân yên tâm, trước đây giữa con và A Cửu là quan hệ quân thần, con dù có chịu ấm ức cũng không thể phản kháng, nhưng giờ đây đã khác, nàng ta không thể làm gì con được nữa.”

“Chỉ cần thái tử che chở cho con, không có ai dám làm gì con cả.”

Cung Khanh đỏ mặt cười nói: “Chàng đối với con rất tốt.”

“Tốt như thế nào?”

“Tóm lại là rất tốt.” Còn tốt thế nào thì nàng đâu phải là không biết xấu hổ mà nói tường tận. Ngoài chuyện ân ái mặn nồng tuy có hơi tham lam, nhưng chàng đối với nàng lại vô cùng yêu thương chiều chuộng, dịu dàng tình tứ, ngọt ngào đến mức cơ hồ như muốn làm nàng tan chảy.

Cung phu nhân nhanh nhẹn nói: “Chuyện đó của hai vợ chồng vô cùng quan trọng, khi hấn đã ăn no ở chỗ con, tự nhiên sẽ không tơ tưởng ham muốn những chỗ khác nữa, nếu như cả ngày con chỉ cho hấn ăn lững dạ, hấn sẽ thêm ăn vặt ở chỗ khác ngay.”

Sự ví von của Cung phu nhân khiến Cung Khanh vừa buồn cười vừa ngượng ngịu.

Cung phu nhân nói đầy ẩn ý sâu xa: “Về phương diện này có rất nhiều bí quyết huyền bí, con hãy từ từ lãnh hội, cái gương đó nhất định con phải xem, biết chưa?”

Cung Khanh bị dạy dỗ đến nỗi đỏ mặt tía tai, nhưng nàng cũng hiểu nỗi khổ tâm lo lắng của mẫu thân, câu nói bà nói ra cũng hợp tình hợp lý.

Ăn trưa xong, Mộ Trầm Hoàng liền cùng Cung Khanh rời khỏi Cung phủ.

Trước khi đi, Cung phu nhân đưa tay ra trước vẽ một vòng tròn, ý chỉ chiếc gương. Cung Khanh vừa nhìn đã hiểu, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng lên, vội vàng bước lên xe. Mộ Trầm Hoàng hỏi: “Vừa rồi là nhạc mẫu có ý gì vậy?”

Cung Khanh e thẹn nói: “Ý là mong muốn thiếp và chàng đoàn viên mỹ mãn.”

Mộ Trầm Hoàng cười nói: “Nhạc mẫu đúng là một người thú vị.”

Về Đông cung, tiện thể Mộ Trầm Hoàng liền đi thẳng đến Càn Chính điện, còn Cung Khanh ở lại lặng lẽ đóng cửa phòng, nàng lấy chiếc gương mẫu thân cho đang cất ở đáy rương ra xem, tuy trong phòng chẳng có ai, nhưng nàng nhìn mà xấu hổ mãi không thôi. Trong đó có vài kiểu mấy ngày qua đã thử, còn mấy kiểu khác nàng nhìn mãi mà vẫn không thể tưởng tượng được, khiến mặt mũi đỏ bừng tim đập loạn nhịp.

Đúng lúc này, nàng bỗng gửi thấy một mùi hương tươi mát dịu nhẹ, thoang thoảng tỏa lan vô cùng quan thuộc đã cùng nhiều ngày qua khi cùng hấn kề môi áp má, đối với mùi hương thanh tân tỏa ra từ cơ thể này, nàng đã vô cùng quen thuộc.

Nàng liền vội vàng quay lại, giấu chiếc gương ra sau. Quả nhiên, hấn đã lặng lẽ đứng ở sau lưng tự lúc nào, mỉm cười nhìn nàng như đang muốn bắt ngờ đánh úp.

Cung Khanh sắc giọng: “Chàng về sao không lên tiếng, dọa người ta giật cả mình.”

“Sau lưng nàng cầm cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là cái gương thôi.”

Đưa mắt liếc thấy má nàng chợt ửng đỏ, hấn liền hiểu không đơn giản như vậy. Lập tức vừa cười vừa dang tay ra ôm nàng vào lòng, sau đó giật lấy chiếc gương trong tay nàng.

Hấn ồ lên một tiếng đầy ẩn ý: “Thì ra Khanh Khanh đang nghiên cứu học tập cái này.”

Vừa nghe đến mấy chữ “nghiên cứu học tập”, mặt Cung Khanh bỗng nóng bừng lên, trên gương mặt tuấn mỹ tươi cười của hấn lại lộ ra vẻ trêu tức bốn cột, thật là vô cùng đáng ghét.

Cung Khanh xấu hổ tức giận nhào đến muốn giật lại: “Mau trả cho thiếp.”

Hấn vừa nhấc tay lên đã tránh được, cười hả hê nói: “Để đích thân ta cùng Khanh Khanh diễn thị một lượt xem thế nào? Khanh Khanh muốn thử kiểu nào?” Hấn chỉ vào chiếc gương: “Là kiểu này, hay kiểu này?”

Mỹ nhân nhận thấy tình hình không ổn, liền chẳng cần đòi gương nữa, định chạy mất dạng.

Nhưng hấn nào dễ để nàng chạy thoát như thế, lập tức bế bổng nàng lên đưa vào trong trướng, đè nàng xuống cười nói: “Nếu không thì thử cả mười tám kiểu, nàng thấy thế nào?”

“Không được, không được.” Nàng vội vàng nhồm dậy định chạy, nhưng váy của nàng đã bị hấn đè lại.

Lúc hồi cung nàng đã thay chiếc váy mười hai nếp gấp, chiếc váy có màu hồng phấn xanh biếc đỏ nhìn như một đóa hoa đang nở rộ, khi kéo những nếp gấp ra thì kiều diễm không gì sánh được, mặc chiếc váy này vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của nàng càng được tôn thêm bội phần, giờ đây vẻ mặt ấy còn thêm lúng túng xấu hổ, thật vô cùng quyến rũ.

Tà váy mỏng nhẹ thướt tha làm hấn nhớ đến hôm ở Quỳnh Lâm yến, nàng cũng mặc một chiếc váy màu xanh mỏng manh tha thướt như vậy, xinh đẹp và quyến rũ vô cùng. Lúc đó hấn nhìn mà chỉ muốn xé nát chiếc váy, hình như ông trời hiểu được nỗi lòng của hấn, liền để gió đông đạt được sở nguyện, cái mấu vàng ở trên chiếc nhẫn bạch ngọc vừa khéo móc phải lớp lụa mỏng trên váy nàng, khiến chiếc váy bị kéo toạc một đoạn. Còn lần này, hấn lại muốn tự tay mình kéo toạc chiếc váy đang bị đề ở dưới thân kia.

Hấn ngồi dậy, sắc mặt sa sầm, vẻ mặt như cười như không cầm tà váy của nàng lên, khẽ dùng lực kéo, chỉ nghe “xoạc” một tiếng, nếp gấp của chiếc váy đã bị xé toang, tiếp theo là đến nếp thứ hai. Lúc đầu Cung Khanh còn tưởng là hấn đã bỏ qua, giờ tận mắt chứng kiến đích thân hấn lần lượt xé hết nếp này đến nếp khác trên chiếc váy mười hai nếp gấp, vừa tức giận vừa xấu hổ, nàng đưa tay túm váy giằng co với hấn.

Nhưng sức lực của nàng làm sao đo được với hấn, giằng co cướp đoạt chẳng qua càng làm hấn tăng thêm hứng thú khuê phòng mà thôi.

Hấn cười hả hê xé hết mười hai nếp váy, trong nháy mắt xuân sắc bắt chợt lộ ra. Cung Khanh vô cùng xấu hổ, tức giận đưa tay định xé y phục của hấn, nhưng đáng tiếc đồ của hấn là sa tanh gấm vóc, nàng làm thế chỉ khiến hấn cười vui vẻ.

“Khanh Khanh vẫn còn váy mười hai nếp gấp sao?”

Cung Khanh ủ dột vô cùng: “Có cũng không mặc.”

“Vậy để ta cởi giúp nàng.”

“Đừng...”

Bây giờ mà đo sức lực với hấn thì đúng là không biết tự lượng sức mình, chỉ qua mấy hiệp, mỹ nhân đã bị lột sạch sành sanh.

Da thịt ngọc ngà lộ ra trần trụi, ánh châu lỏng lánh, trong ngọc sáng ngà, kiều diễm ướt át, khiêu khích tâm hồn. Không có chỗ nào là không trắng nõn mượt mà, mềm mại như nhung, khiến cho người khác yêu không muốn buông tay, đắm chìm mê mẩn. Hấn chỉ muốn trầm mình say túy lúy quên cả đất trời.

Cung Khanh và Mộ Trầm Hoảng sáng tối mỗi ngày đều cùng nhau đi thỉnh an Hoàng đế và hoàng hậu, chỉ có Tuyên Văn để đối với nàng là hòa ái nhất, còn Độc Cô hoàng hậu vẫn khách khí lãnh đạm như trước đây, A Cửu thì luôn giữ vẻ mặt cau có như đậu phụ thối mỗi khi gặp nàng. Cung Khanh vốn cũng không mong có thể chung sống hòa thuận hữu hảo với A Cửu, cho nên đối với nàng ta vẫn chọn cách kính nhi viễn chi là tốt nhất. May mà nàng và Mộ Trầm Hoảng sống ở Đông cung, dù là cùng nhau đi thỉnh an sớm tối thì một ngày cũng chỉ phải gặp A Cửu hai lần mà thôi. Hơn nữa mỗi lần đều cùng đến cùng về, nên A Cửu dù có bừa bãi tùy tiện, thì cũng không dám làm trò trước mặt hoàng huynh của mình.

A Cửu mỗi ngày tận mắt chứng kiến Cung Khanh và Mộ Trầm Hoảng có đôi có cặp ra ra vào vào thỉnh an đế hậu, trong lòng vô cùng đố kỵ. Chuyện tình của bản thân và Thẩm Túy Thạch thì mãi vẫn xa lắc xa lơ không biết đến ngày nào. Tất cả chỉ tại nàng ta, cục tức ấy bất luận thế nào cũng không thể nuốt trôi. Đặc biệt là Độc Cô hoàng hậu đối với hôn sự của nàng ta vẫn có thái độ kiên quyết, một tắc không lùi, nhất định Thẩm Túy Thạch phải cam tâm tình nguyện đến cầu hôn thì mới có thể gả A Cửu đi. Điều này đúng là làm cho A Cửu phải khoanh tay bó gối, buồn rầu đến nỗi gương mặt nhỏ nhắn nhìn như quắt lại.

Lúc này, nàng ta liền nhớ tới Tiết Giai, từ lúc An phu nhân bị Mộ Trầm Hoảng đuổi khỏi cung, Tiết Giai liền trở thành bạn tâm giao và là người nghĩ ra nhiều mưu kế được nàng ta tín nhiệm nhất. So với An phu nhân, Tiết Giai càng thích hợp để bày mưu tính kế hơn, không chỉ vì Tiết Giai nhiều mưu ma chước quỷ, mà còn vì hai người tuổi tác tương đương, dễ đồng quan điểm.

Vì vậy, A Cửu liền triệu Tiết Giai vào cung, sau khi tán gẫu vài câu, A Cửu nói: “Mẫu hậu không chịu nhượng bộ.”

Tiết Giai vừa nghe liền hiểu ý công chúa đang nói đến chuyện với Thẩm Túy Thạch.

“Công chúa đừng sốt ruột, không phải di mẫu phản đối Thẩm đại nhân, mà chỉ muốn gả công chúa ột người thật tâm thật ý yêu thương công chúa. Nếu Thẩm đại nhân nảy sinh tình cảm với công chúa, yêu thương thật lòng, thì không cần công chúa khẩn cầu, di mẫu cũng sẽ chủ động chọn Thẩm đại nhân làm phò mã.”

“Làm thế nào mới có thể khiến hần nảy sinh tình cảm với ta?” A Cửu vừa cảm thấy ngượng ngùng, vừa nhưc đầu buốt óc. Từ nhỏ đến lớn, nàng muốn cái gì, chỉ cần mở miệng là có, chứ chưa bao giờ gặp phải cảnh bị người ta cự tuyệt thế này, thực là có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tiết Giai cười nói: “Lấy lòng, hòa theo sở thích của hần để thành tâm đầu ý hợp.”

“Làm sao lấy lòng hần?”

“Thẩm đại nhân thích gì, công chúa có biết không?”

A Cửu ngần ra, từ trước giờ nàng ta chỉ nghĩ mình thích hần, còn hần thích gì, đúng là chưa bao giờ để ý, thậm chí còn chưa từng nghĩ tới.

“Chuyện này, ta sai người đi dò la sẽ biết.”

Tiết Giai lại nói: “Tục ngữ có câu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nhưng công chúa thân ở hậu cung, Thẩm đại nhân và công chúa hiếm khi gặp mặt, làm sao có thể nuôi dưỡng tình cảm? Hần nào có cơ hội phát hiện ra ưu điểm của công chúa.”

Một câu nói đã chạm vào nỗi lòng thâm sâu của A Cửu, xưa nay nàng ta vẫn tự thấy bản thân là nữ tử độc nhất vô nhị, không ai sánh bằng, Thẩm Túy Thạch đối với mình không chút rung động, không phải vì bản thân không tốt, mà là vì hần không có cơ hội thấy được ưu điểm của mình. Ví dụ như hần một lòng thâm mến Cung Khanh, chẳng phải vì Cung Khanh năm đó bỏ ra hai mươi lạng bạc cứu mạng hần sao. Đối với A Cửu mà nói, hai mươi lạng bạc có là cái gì, hai vạn vạn lạng cũng bỏ ra được. Đáng tiếc là, bản thân nàng ta lại không có cơ hội.

Nhưng nàng ta lại không nghĩ đến việc, nếu năm đó chính nàng ta gặp phải tên nhóc Thẩm Túy Thạch ăn xin rách rưới, thì nàng ta liệu có chịu liếc nhìn một cái.

“Vậy người nói xem ta phải làm thế nào?”

“Công chúa nên tìm cho Thẩm đại nhân một chức vị phải luôn luôn ra vào cung, như vậy mới có thể thường xuyên gặp gỡ hần, tạo ra cơ hội.”

A Cửu chống tay suy nghĩ một chút, vui vẻ nói: “Hần có tài văn chương nổi bật, Trung Thư Xá Nhân là chức thích hợp nhất, mà lại có thể thường xuyên ra vào cung điện.”

“Công chúa anh minh, không có chức vị nào hợp với Thẩm đại nhân hơn thế, chỉ không biết di trượng có đồng ý hay không.”

“Việc này ta sẽ đi tìm phụ hoàng.”

A Cửu lập tức đi tìm Tuyên Văn để nhờ vả yêu cầu. Thật lòng Tuyên Văn đế cũng rất coi trọng Thẩm Túy Thạch, một nam tử hán khí phách cao ngạo lại rất tài hoa, dù sao A Cửu đã đến cầu xin, cũng coi như thuận nước đẩy thuyền, giúp nhi nữ tạo chút cơ hội, hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện.

Sau khi Thẩm Túy Thạch làm Trung Thư Xá Nhân thường xuyên ra vào cung điện. A Cửu tất nhiên tìm đủ mọi cách tiếp cận hần, thỉnh thoảng đưa tặng hần ít đồ vật hiếm lạ của cung đình, hy vọng có thể khiến hần vui vẻ. Nhưng đáng tiếc Trung Thư Xá Nhân luôn tìm mọi cách để từ chối không nhận. Trước kia không gặp còn đỡ, giờ mỗi lần gặp là bị hần đối xử lạnh lùng, thật sự khiến A Cửu như muốn phát điên.

Nàng ta lại gọi Tiết Giai đến để vấn kế.

Tiết Giai nhìn ngự hoa viên đang mùa hoa cúc nở rộ, nảy ra một ý.

“Công chúa, lúc này vừa khéo là giữ tiết thu, hoa cúc nở rộ, chi bằng công chúa tổ chức một bữa tiệc ngắm hoa cúc, mời Thẩm đại nhân đến, đến lúc đó công chúa mời Thẩm đại nhân uống rượu có pha sẵn vài giọt

Lâm Giang Tiên. Chờ Thắm đại nhân tỉnh rượu, nhìn thấy công chúa đích thân chăm sóc, chẳng phải cảm động vạn phần?”

A Cửu lắc đầu: “Lần trước làm Cung Khanh và mấy người say rượu, hoàng huynh sinh lòng nghi ngờ, đã đến hỏi ta, bây giờ làm thêm lần nữa chẳng phải lộ tẩy?”

Tiết Giai cười nói: “Lần này công chúa hãy đổi phương pháp, chờ sau khi Thắm đại nhân uống vài chén, công chúa mới mời hẳn chén có Lâm Giang Tiên, hẳn uống ba, năm chén mới say thì ai lại nghi ngờ?”

A Cửu nhú mày: “Nhưng ta không muốn để hẳn say rượu mất mặt!”

“Cho nên bữa tiệc ngắm hoa này không mời người ngoài, chỉ mời huynh muội Duệ Vương, nhị ca nhị tẩu nhà thần là được. Thứ nhất bọn họ đều là những người trẻ tuổi, sẽ làm cho không khí buổi tiệc thêm phần sôi nổi. Thứ hai những người này đều là người nhà, cho dù Thắm đại nhân có say, cũng không bị chê cười.”

A Cửu vừa nghe liền nói: “Ta không thích nhị tẩu nhà người.”

“Mời bọn họ đến để làm nền thôi. Nếu chỉ mời một mình Thắm đại nhân, truyền ra ngoài e là sợ tổn hại thanh danh công chúa, hơn nữa lại khiến Thắm đại nhân nghi ngờ, nếu hẳn tìm cớ không đến, had chẳng phải là uống phí tâm cơ sao?”

“Nhưng dù mời người khác, cũng chưa chắc hẳn sẽ đến?”

Tiết Giai thần nhiên cười một tiếng: “Cho nên chuyện này thái tử phi lo liệu là tốt nhất, để nàng ta ra mặt gửi lời mời, Thắm đại nhân nhất định sẽ đến.”

A Cửu vừa nghe liền thấy không thoải mái.

Mục đích của Tiết Giai chính là như thế, bữa tiệc ngắm hoa cúc lần này, nàng ta muốn khiến mỗi người đều thấy không thoải mái, đặc biệt là Mộ Trầm Hoàng.

A Cửu dù trong lòng không vui nhưng cảm thấy lời Tiết Giai nói rất có lý. Nếu mình mời chắc chắn hẳn sẽ không đến. Nhưng nếu Cung Khanh ra mặt, hẳn nhất định sẽ phải nể mặt ân nhân.

Bàn bạc xong, A Cửu lập tức đi đến Tiêu Phòng điện, nói với Độc Cô hoàng hậu về dự định tổ chức tiệc ngắm hoa cúc của mình.

Độc Cô hoàng hậu không phản đối, nhưng nghe nói để Cung Khanh ra mặt tổ chức bữa tiệc này, bà liền có chút bất ngờ.

A Cửu nói: “Mẫu hậu, có thể nhân cơ hội này đánh giá năng lực của nàng ta, xem xem nàng ta có phải là loại bình hoa cái gì cũng không biết không hiểu hay không. Nếu nàng ta có năng lực, những việc lớn nhỏ trong cung sau này, mẫu hậu có thể để nàng ta lo liệu, còn mình thì tĩnh tâm hưởng phúc.”

Điều này cũng đúng, Độc Cô hoàng hậu ừm một tiếng, nói: “Con đi bảo nàng ta chuẩn bị đi.”

A Cửu liền lập tức đến Đông cung, đem ý chỉ của Độc Cô hoàng hậu muốn sau ba ngày nữa sẽ tổ chức tiệc ngắm hoa cúc ở Ngự hoa viên truyền đạt lại cho Cung Khanh để nàng lo liệu.

Cung Khanh hỏi: “Không biết mẫu hậu muốn mời bao nhiêu khách quý?”

A Cửu lạnh lùng nói: “Tỷ chỉ cần phát thiệp mời cho Thắm đại nhân là được, những người khác, tỷ không cần phải lo.”

Lúc Cung Khanh còn ở nhà mẹ đẻ, mỗi năm cũng đều tổ chức tiệc ngắm hoa mẫu đơn, nên đối với nàng mà nói, việc tổ chức tiệc ngắm hoa dễ như trở bàn tay, chỉ trong hai ngày, nàng đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa. Còn việc mời Thắm Túc Thạch, nàng nghĩ đi nghĩ lại, nếu mình ra mặt thì không ổn lắm, nên liền giao cho Mộ Trầm Hoàng.

Trong lòng Mộ Trầm Hoàng biết rõ muội tử của mình có dụng ý khác, nên cũng tự nhiên vui vẻ hoàn thành, còn Cung Khanh đã giao nhỉnh việc này, rõ ràng là cũng có ý tránh hiềm nghi, nên hẳn rất yên lòng.

Ngày thứ ba, trời như chiều lòng người, ánh nắng mùa thu chiếu rọi, khiến cho không khí bỗng ấm áp khác hẳn ngày thường.

Đây là lần đầu tiên Cung Khanh làm chủ một việc trong cung, nàng cũng biết Độc Cô hoàng hậu muốn thông qua việc này để khảo nghiệm năng lực của mình, cho nên bữa tiệc thưởng cúc lần này, nàng cố ý dụng tâm tổ chức thật nổi bật và khác biệt.

Trong vô số những chậu hoa cúc ở trong vườn, hồng, tím, trắng, vàng, xanh màu nào cũng có, “Mãn viên hoa cúc uất kim hoàng, trung hữu cô tung sắc tự sương”, chỉ riêng cúc trắng đã có hơn mười loại, nào là Tuyết Sư Tử, Bạch Tùng Trâm, Bạch Ngọc Châu Liềm...

Lục cúc xinh đẹp, bạch cúc thanh nhã, tử cúc ung dung, mỗi màu một vẻ, khiến cho cả vườn hoa thêm long lanh rực rỡ. Đặc sắc nhất là ở chỗ các chậu hoa được sắp xếp theo ý đồ đầu đuôi nối tiếp nhau, tạo thành chữ “Phúc”, nét bút đầu tiên khởi thế, là dùng một chậu Kim Long Đoàn Nhật, cánh hoa màu vàng kim rực rỡ như móng rồng, mở ra khí thế hào hùng. Kế tiếp liền dùng các chậu hoa cúc muôn màu với các hình dáng như cánh hoa bằng, cánh hoa hình muôi và nhiều loại cánh hoa có hình dáng khác lạ, tất cả cứ lần lượt xếp nối tiếp nhau tạo thành chữ “Phúc”. Người đứng trong quang cảnh chữ “Phúc” được tạo bởi hoa kia, dường như cũng được nhuộm một thân phúc khí.

Thẩm Túy Thạch, Độc Cô Đặc, Duệ Vương, Mộ Linh Trang, Hường Uyển Ngọc đều đúng hẹn có mặt ở ngự hoa viên. Ngoài Thẩm Túy Thạch, Cung Khanh không biết khách mời có những ai, nên lúc nhìn thấy Độc Cô Đặc, rồi lại gặp Duệ Vương, tự nhiên nảy sinh lúng túng. Đến lúc nhìn thấy A Cửu và Tiết Giai thông dong đi đến, trong nháy mắt nàng đã hiểu ra mọi chuyện.

Mộ Trầm Hoảng đối với việc thê tử lần đầu tiên làm chủ sự trong cung tất nhiên cũng rất quan tâm, cố ý từ Càn Chính điện chạy tới động viên. Thông minh cơ trí như hãn đương nhiên cũng nhìn ra trên mặt mỗi người đều có những biểu hiện không giống nhau.

Duệ Vương còn đỡ, nhìn thấy Cung Khanh, trong mắt hần lóe lên một tia rung động, rồi thần sắc lại nhanh chóng trở lại bình thường, phóng khoáng lạnh lùng. Còn Độc Cô Đặc vốn là người không biết giấu tâm tư, ánh mắt hần chốc chốc lại liếc nhìn Cung Khanh một cái, lộ rõ vẻ si mê nuối tiếc. Tân nương mới xinh đẹp yêu kiều, so với hồi còn khuê nữ càng thêm vẻ phong tình ướt át, mỗi lời nói cử chỉ đều không thể kể xiết vẻ quyến rũ mê hồn, khiến hần không kìm chế được ánh mắt cứ mãi quyến luyến không rời.

Tiết Giai biết rõ tính cách của Độc Cô Đặc cho nên mới cố ý mời hần đến, làm thế vừa có thể khiến Hường Uyển Ngọc nhận ra trạng phụ nhà mình si mê ai, vừa có thể khiến Mộ Trầm Hoảng trong lòng nảy sinh khúc mắc, đương nhiên có thể ly gián tình tỷ muội của Hường Uyển Ngọc và Cung Khanh, cũng khiến tình phụ phụ giữa Mộ Trầm Hoảng và Cung Khanh được một phen sóng gió. Nàng ta cũng muốn nhân dịp này cho Mộ Trầm Hoảng tận mắt nhìn thấy thê tử của mình trước khi kết hôn đã phong lưu thế nào, những sự việc đào hoa cứ diễn ra ngay trước mắt hần như thế, nàng ta không tin trong lòng hần không nghĩ ngợi gì.

Ba đấng mây râu làm khách ở đây, người nào cũng từng có chút duyên nợ với thê tử mình, đã là nam nhân, trong lòng chắc chắn sẽ không thoải mái. Mộ Trầm Hoảng vẻ mặt thanh nhã lãnh đạm nở một nụ cười nhạt, cùng sánh vai Cung Khanh đi vào trong hoa viên hình chữ “Phúc”, mặt không đổi sắc ngồi xuống.

A Cửu cố ý đi trước mặt Thẩm Túy Thạch, cước bộ rất chậm. Thân là thần tử, Thẩm Túy Thạch đương nhiên không thể vượt mặt nàng ta, chỉ có thể ngẩng đầu chờ đợi. A Cửu cố ý cùng Tiết Giai bình luận về hoa cúc, thỉnh thoảng lại ngoái đầu cười, đề nghị Thẩm Túy Thạch làm một bài thơ.

Thẩm Túy Thạch chỉ cảm thấy ngày dài tựa năm, trong lòng nhạt nhẽo vô vị.

Cung Khanh nhìn xa xa, rồi quay sang cười với Mộ Trầm Hoảng nói: “Thảo nào công chúa để thiếp tổ chức bữa tiệc thưởng cúc này, thì ra tất cả chúng ta đều chỉ là những người làm nền.” Mộ Trầm Hoảng thấp giọng hỏi: “Những vị khách này đều là Khanh Khanh mời đến sao?”

Cung Khanh lập tức có chút lúng túng nói: “A Cửu chỉ bảo thiếp mời Thẩm đại nhân, những người còn lại là công chúa mời, thiếp không hề hay biết.”

Mộ Trầm Hoảng nhìn A Cửu, lại nhìn Tiết Giai khẽ hừm một tiếng.

Trong lòng Cung Khanh tuy rất bình thản, nhưng cũng lo lắng Mộ Trầm Hoảng lại suy nghĩ nhiều, liền cẩn thận tỉ mỉ quan sát những biểu hiện trên mặt hần, hần khẽ mím môi lộ một ý cười nhạt, thật sự nhìn không giống với người đang ghen. Nhưng tâm tư đế vương xưa nay vốn sâu sắc khó lường, sao có thể nắm bắt.

Cung Khanh cảm thấy lúc này nên tránh mặt thì hơn, bởi vì Độc Cô Đạc nhìn nàng quá si mê, chỉ sợ một lát nữa thì người như Hưởng Uyển Ngọc cũng nhìn ra manh mối.

“Thiếp xin đi trước một bước.”

Mộ Trầm Hoàng ừ một tiếng: “Vất vả suốt hai ngày, nàng về nghỉ ngơi đi.”

Về đến Đông cung không lâu thì thị nữ Vân Diệp mà Cung Khanh cố gắng bắt ở lại cũng quay về, hơn nữa thần sắc có vẻ không được tốt.

“Sao người lại quay về?”

Vân Diệp nói nhỏ: “Tiểu thư, Thảm Túy Thạch bị say rượu rồi. Công chúa có lòng tốt đến dìu ngài ấy, không ngờ ngài ấy lại gọi một tiếng “Cung tiểu thư”, thái tử điện hạ vừa nghe liền lập tức đứng dậy rồi đi.”

7. Chương 7

Cung Khanh vừa nghe nhịp tim đã đập thành thịch, thật không ngờ bản thân đã sớm rời đi mà vẫn không ngăn được sự việc phát sinh ngoài ý muốn.

Xem ra lần này A Cửu và Tiết Giai đã đạt được ý nguyện, trong lòng Mộ Trầm Hoàng chắc chắn rất khó chịu.

Quả nhiên đêm nay, rất muộn Mộ Trầm Hoàng mới quay trở về, lại còn đi thẳng ra tịnh thất sau điện, tắm rửa sạch sẽ, đợi Cung Khanh ngủ trước rồi mới đi vào thư phòng.

Việc này là lần đầu tiên xảy ra kể từ lúc thành thân tới giờ.

Cung Khanh biết trong lòng hấn đang tích tụ điều gì, nhưng nàng không làm việc gì hổ thẹn với lương tâm, nếu chủ động giải thích với hấn, thì xem ra bản thân lại trở thành kẻ có tật giạt mình.

Mộ Trầm Hoàng ở trong thư phòng đợi một hồi lâu, cầm sách lên nhưng chẳng đọc nổi chữ nào, hấn thần thở hồi tưởng lại thật kĩ càng những gì đã diễn ra giữa hấn và nàng. Có vẻ như từ trước đến giờ luôn là hấn đơn phương tình nguyện, làm theo ý mình, còn nàng thì chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ gả cho hấn, cũng chưa bao giờ thổ lộ là yêu thích hấn. Nếu hấn không đa mưu túc kế, nghĩ ra trăm phương nghìn cách để nàng không thể gả cho ai, thì có lẽ nàng đã sớm gả cho kẻ khác. Nếu không nhờ câu nói của Thuần Vu Thiên Mục, thì giờ đây nàng đã là Duệ Vương phi, đâu có cam tâm tình nguyện chịu gả cho hấn. Đêm động phòng hoa chúc, còn bắt hấn làm đủ mười ba bài thơ bỏ quạ, chỉ điều ấy thôi cũng đủ để chứng minh nỗi oán hận hấn trong lòng nàng.

Người nàng muốn lấy nhất, chắc chắn là Thảm Túy Thạch. Nghĩ đến tiếng gọi “Cung tiểu thư” của Thảm Túy Thạch ngày hôm nay, lòng hấn như bị ngàn vạn mũi kim châm. Lập tức một nỗi hờn ghen cuộn cuộn dâng lên. Nhưng nếu nổi cơn ghen với thần tử của mình, điều này nói ra e là sẽ bị người khác cười chết mất.

Hấn chấp tay đi đi lại lại trong thư phòng, tâm trí tràn ngập hình bóng của nàng. Miệng cười như hoa, mắt ướt môi mềm, long lanh quyến rũ, nghĩ đến đây, hấn không nhịn được nữa liền trở lại phòng.

Trong trường nền đỏ chập chờn, cả không gian lặng yên thanh vắng, hấn khe khẽ bước đến đầu giường, vén bức trướng đỏ hé nhìn.

Vốn tưởng nàng vẫn đang đợi hấn, kết quả vừa nhìn đã thấy nàng đang ngủ rất say, hấn càng buồn vô hạn, rõ ràng nàng vốn không đặt hấn ở trong tim, chẳng thềm để ý đến tâm trạng vui buồn của hấn, một mình vẫn ngủ rất say sưa.

Hấn lặng lẽ ngắm nhìn dung mạo kiều diễm như hoa đang say ngủ, trong lòng vừa yêu vừa giận. Đó chỉ là thể xác của nàng thôi, còn trái tim nàng, liệu có thuộc về hấn không?

Hấn hít một hơi thật dài và sâu rồi khe khẽ nằm xuống bên cạnh nàng, mùi hương từ cơ thể bên cạnh cứ quần quanh vẩn vút, thực đúng là giày vò hấn, hấn đau khổ đè nén cơn dục vọng đang trỗi dậy trong lòng.

Ai ngờ nàng lại trở mình, dang cánh tay ngọc ra, vừa khéo rơi ngay trên ngực hấn, hấn như ngừng thở, nắm lấy bàn tay bé nhỏ ngang bụng đang định nhấc ra, đúng lúc này, chân ngọc thon dài lại thò qua, chẳng chút khách khí gác lên đùi hấn.

Trong nháy mắt, một luồng khí nóng bốc lên, thân dưới lập tức có phản ứng.

Rõ ràng lúc tỉnh thì nhu thuận thực nữ, sao lúc ngủ lại chẳng nề nếp chút nào thế này?

Ngừng một lát, chân ngọc thon nhỏ thuần dài kia lại nhấc dần lên, không sai không lệch chút nào chạm ngay vào chỗ đang rục rịch mạnh động định góc đầu dậy, khiến hấn lại phải hít một hơi thật sâu đè xuống, hấn không phải là Liễu Hạ Huệ, kiểu trêu chọc này đúng là muốn khảo nghiệm xem năng lực của hấn thế nào đây, đặc biệt là trước mặt nàng, năng lực của hấn căn bản bằng không.

Hấn xoay người, đè nàng dưới cơ thể mình, hôn bạo liệt, nỗi ám ức ghen tuông đè nén trĩu nặng trong lòng giờ dồn cả vào nụ hôn, hấn hôn mà như sắp hút cạn kiệt không khí trong phổi nàng.

Cung Khanh âm thầm hối hận, vừa rồi giả vờ ngủ để trêu chọc hấn, vốn muốn làm cho hấn bớt giận, ai ngờ lại thành kẻ châm ngòi.

Sau một hồi mây mưa vẫn vũ, Mộ Trầm Hoảng đứng dậy, định bế Cung Khanh vào tịnh thất, nhưng nàng lại xoay người, vùi mặt vào trong gối, chỉ chừa lại cho hấn một bờ vai ngọc ngà và tấm lưng trắng mịn.

Một tấm lụa đỏ uyên ương hí thủy vừa khéo phủ lên vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cả bờ vai và tấm lưng nàng nhấp nhô lên xuống, uyển chuyển dịu dàng, vô cùng quyến rũ.

Hấn đặt tay lên vòng eo mềm mại, trêu mếu gọi: “Khanh Khanh.”

“Không phải là chàng thèm để ý đến thiếp sao?” Cung Khanh phụng phịu dẫu đôi môi anh đào đỏ hồng căng mịn, ra vẻ tức giận.

Hấn nhìn mà mềm lòng, nỗi ám ức tất nhiên gạt qua một bên, kể tai mỹ nhân dỗ dành.

Cung Khanh tủi thân nói: “Thiếp cũng không biết đã làm chàng giận ở chỗ nào, phu thê với nhau có gì thì chàng nên nói thẳng ra mới phải chứ?”

Điều không thoải mái trong lòng hấn sao có thể tùy tiện nói ra được chứ, hấn ngập ngừng một lúc rồi nói: “Không có.”

Cung Khanh chỉ nghĩ đơn giản là hấn đang ghen tuông, chứ căn bản là không nhận ra với một người có bản tính luôn thanh cao ngạo mạn như hấn, điều làm hấn khó chịu chính là không biết trong tim nàng có hình bóng của mình hay không. Mộ Trầm Hoảng sinh ra đã là thiên tử luôn được cưng chiều, tâm cao khí ngạo, nổi hờn ghen sâu trong tình yêu làm thế nào để thoát ra lời được.

Cung Khanh quay người lại, chớp chớp đôi mắt sáng long lanh nhìn hấn: “Nghe nói hôm nay A Cửu rất tức giận bởi Thẩm đại nhân say rượu, nhận nhầm người.”

“Đúng.”

“Vậy phu quân có tức giận không?”

Mộ Trầm Hoảng cố nén nổi hờn ghen trong lòng, nói: “Vậy ta há chẳng phải là người nhỏ mọn sao?”

Cung Khanh trề môi: “Vậy mà thiếp lại mong chờ phu quân tức giận nổi chút lòng ghen đó.”

“Vì sao?”

“Có ghen mới chứng tỏ trong lòng phu quân để ý đến thiếp. Ví dụ như...” Sóng mắt Cung Khanh lưu chuyển, cố ý nói giọng chua chát: “Thiếp nghe nói phu quân thích Kiều Vạn Phương, giận đến nổi cơm cũng không nuốt nổi.”

Những lời này là cách thổ lộ uyển chuyển tâm ý nàng cũng quan tâm đến hấn. Mộ Trầm Hoảng trong lòng đang phân vân không rõ rốt cuộc là nàng thích hay không thích mình, nghe được những lời này lập tức như mở cờ trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không biết gì, nghiêm trang hỏi: “Ai nói ta thích nàng ta?”

“Là chính miệng Tiết Giai đã nói.”

Mộ Trầm Hoảng hai mắt tối sầm, nghiêm mặt: “Lời của Tiết Giai nàng đừng tin.”

Cung Khanh dương cầm lên, cười tươi nói: “Thiếp không tin người ngoài, chỉ tin phu quân, vậy còn phu quân chàng thì sao?”

Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa còn không cho bách tính đốt đèn sao điện hạ?

Nụ cười của nàng tươi đẹp rạng rỡ, lời nói ngọt ngào rung động lòng người, cơ thể mềm mại liễu yếu đào tơ hắt ôm trong vòng tay, lòng hẩn bỗng chốc tan chảy, không kìm chế được cúi xuống nhẹ nhàng quyến luyến hôn lên khóe môi nàng, thì thầm nói: “Tiểu hồ ly, ta đương nhiên cũng chỉ tin nàng.”

Cung Khanh nói: “Phu quân cho rằng A Cửu và Thẩm đại nhân có hợp lý hay không?”

“Người trong cuộc thường hay lú lộn, người ngoài cuộc vẫn sáng suốt hơn. Cả ta và mẫu hậu đều không xem trọng, suy chỉ có muội ấy là vẫn si mê.”

“Thiếp đã được gả cho phu quân, A Cửu chính là tiểu cô của thiếp. Tuy trước đây có rất nhiều lần nàng ấy đã toan tính hãm hại thiếp, nhưng giờ đây đã là người một nhà, thiếp cũng hy vọng nàng ấy sẽ tìm được một lang quân như ý. Tính cách của Thẩm Túy Thạch thực ra không hợp với nàng ấy, nếu cứ miễn cưỡng thành hôn, nhất định sẽ thành một đôi oán ngẫu. Phu quân thân là huynh trưởng của nàng ấy, lẽ nào lại khoanh tay bó gối đứng nhìn?”

Mộ Trầm Hoảng dí dí chiếc mũi của nàng. Nói: “Nàng yên tâm, hôn sự của A Cửu và hẩn không thành đâu.”

“Nếu như vậy, chi bằng đưa hẩn ra ngoài làm quan, cắt đứt luôn nỗi tơ lòng của A Cửu, như vậy mới có thể tìm một mối lương duyên mới tốt hơn.”

“Việc này ta phải thương nghị với phụ hoàng đã.”

“Phu quân túc trí đa mưu, nhất định có thể thuyết phục phụ hoàng.”

Hẩn cười nói: “Vậy Khanh Khanh nàng cảm tạ ta bằng cách nào?”

Nàng cười duyên dáng: “Sẽ tặng phu quân một bình giấm để uống pha.”

Mộ Trầm Hoảng hừm một tiếng nói: “Đào hoa như vậy, nàng nói xem phải trừng phạt nàng thế nào đây?”

Cung Khanh cũng không chịu lép vế, nói: “Điện hạ đã quên hôm ở lễ hội hoa rồi sao, đủ hai mươi bốn giai nhân xinh đẹp, ôi chao, người nào người nấy đều tươi tắn rực rỡ, mỗi người một vẻ, xinh xắn đáng yêu, điện hạ nhìn có hoa cả mắt không?”

Lại còn muốn so độ đào hoa của nàng ư, được, đến đây đi, xem ai nhiều hơn ai?

Mộ Trầm Hoảng đành cúi đầu cười gượng.

“Ôi chao, người nào đó còn chọn một mỹ nhân xinh đẹp nhất làm hoa thần, rõ ràng, trong lòng không biết đã thích giai nhân kia đến thế nào...”

Thái tử điện hạ quyết đoán bịt luôn đôi môi anh đào đang đắc ý không chịu buông tha cho người ta.

Còn A Cửu, vì nghe thấy Thẩm Túy Thạch gọi ba tiếng “Cung tiểu thư” nên khi trở về Dục Tú cung liền nổi trận lôi đình, đuổi tất cả cung nữ trong nội điện ra ngoài.

Tiết Giai dịu dàng nói: “Công chúa bớt giận.” Thực ra đây chính là kết quả mà nàng mong muốn, A Cửu càng hận Cung Khanh thì nàng ta càng có cơ hội. Mà Thẩm Túy Thạch là công cụ tốt nhất để khơi mào những cơn hận trong lòng A Cửu.

A Cửu hung tợn nói: “Làm sao mới có thể khiến chàng quên được con tiện nhân đó?”

Tiết Giai thở dài: “Thẩm đại nhân sở dĩ đối với nàng ta vẫn thầm nhớ mãi không quên, chủ yếu là do ơn cứu mạng năm đó. Công chúa có đối xử tốt với hẩn bao nhiêu đi nữa, thì cũng không thể so bằng ơn cứu mạng cao dày.”

A Cửu nghiêng rằng: “Đúng, trừ phi nàng ta chết, nếu không ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ thắng được nàng ta.”

Tiết Giai vừa nghe cả cười: “Công chúa nói đúng, người chết bất luận thế nào cũng không tranh được với người sống.”

A Cửu vừa rồi chỉ là trong lúc tức giận buột miệng nói ra, giờ nghe thấy Tiết Giai nói vậy lại dần cả người: “Nàng ta là thái tử phi, sao có thể...”

Tiết Giai nói: “Mỗi năm vào dịp cuối thu, Hoàng thượng đều lên núi Nam hoa săn bắn, đây là một cơ hội tuyệt vời. Chỉ cần công chúa sắp xếp chu đáo, tất cả sẽ giống như là một sự cố ngoài ý muốn.”

Thời trẻ tiên đế từng có ý định truyền ngôi cho Lão Duệ Vương, sau này, Tuyên Đế dẫn theo Lão An Quốc Công viễn chinh Cao Xương, chiến công trác tuyệt, vậy nên mới khiến tiên đế thay đổi chủ ý lập hân làm thái tử. Sau khi đăng cơ, vì triều cục ổn định bách tính an cư, nên Tuyên Văn đế mới dần được an nhàn, ham thích hưởng lạc, tuy nhiên người vẫn coi trọng võ công như cũ, hàng năm cứ mỗi dịp cuối thu, lễ hội diễn luyện săn bắt cưỡi ngựa phóng tên đều phải được tổ chức. Ở bãi cỏ dưới chân núi Nam Hoa cây rừng xanh tốt, muông thú đa dạng, nên mùa thu hàng năm, Tuyên Văn đế đều chọn nơi này để tổ chức một cuộc săn bắn. Đây chính xác là một cơ hội tuyệt vời, trong lòng A Cửu vì vậy mà có chút thư thái hơn.

Tiết Giai lại nói: “Tận dụng thời cơ, nếu nàng ta không chết, dù công chúa có được gả cho Thẩm đại nhân, thì sau này hai người đó vẫn thường xuyên gặp mặt, ý tình sẽ vẫn vương mãi mà không dứt được.”

Không sai, A Cửu nghiêng rằng, trong lòng đã thầm đồng ý với lời của Tiết Giai nói. Chỉ là, làm thế nào để sắp đặt một sự cố ngoài ý muốn đây?

Mộ Trầm Hoàng phụ trách công việc đi săn, mỗi ngày đều bận tới mày tới mặt.

Cung Khanh cũng tham gia cuộc săn bắn mùa thu này, nhưng vòng việc chính của nàng cùng các vị phu nhân tiểu thư là đứng quan sát và thưởng thức những món ăn dân dã thôn quê.

Săn bắn là công việc của các nam tử hán, đặc biệt các võ quan thì càng nên tham gia những dịp thế này để thi thố tài năng, hy vọng giành được chiến thắng để Hoàng đế để mắt đến, nhưng ai cũng hiểu một điều không được vượt qua Hoàng thượng. Trong trường hợp như vậy, tất phải làm nổi bật lên về anh minh thần vũ của Hoàng đế bề hạ.

Cung Khanh thân là thái tử phi đương nhiên cũng phải đi lên phía trước cùng Mộ Trầm Hoàng. Mộ Trầm Hoàng biết thân thể nàng yếu ớt, liền cố ý sai cung nhân đặc chế cho nàng một bộ yên ngựa riêng, sợ vì cọ sát vào lớp da thịt mềm mại của nàng nên yên ngựa phải lót bông thật dày. Lại bởi vì chân nàng nhỏ nhắn, nên cả bàn đạp cũng làm gấp một bộ mới tinh.

Sự quan tâm chăm sóc chu đáo này của thái tử điện hạ đương nhiên khiến Cung Khanh cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Thoáng cái đã đến ngày đi săn, sáng sớm, đoàn nghi trượng hoàng cung rầm rộ, khí thế dũng mãnh từ Ngọ môn xuất phát. Toàn bộ tả hữu cấm vệ quân đều đi theo tháp tùng hai bên, tất cả người trong mật tư doanh của Mộ Trầm Hoàng cũng âm thầm đi theo bảo vệ.

Tuyên Văn đế ngồi trên lưng ngựa tư thế oai hùng, bưng bưng phần chấn. Người tuy đã đến tuổi trung niên, nhưng vóc dáng vẫn rất rắn rỏi săn chắc, trên khuôn mặt còn phảng phất nét anh tuấn của tuổi trẻ năm xưa, Hoàng hậu mặc một bộ kỵ trang, cưỡi ngựa sánh vai đi bên cạnh.

Mộ Trầm Hoàng và Cung Khanh theo sát phía sau. Tiếp đó là A Cửu.

Vì A Cửu cầu xin, nên Tuyên Văn đế phá lệ cho phép Thẩm Túy Thạch cùng tham gia vào cuộc đi săn mùa thu này, còn đặc biệt ban thưởng một khoái mã do Tây Vực tiến cống. Có người trong lòng ở bên, nên A Cửu phải dụng công trang điểm ỉn, vẽ mày vẽ mắt, thoa một lớp phấn mỏng, mặc bộ kỵ trang màu đỏ tươi, cưỡi con tuấn mã màu mận chín. Lúc đi chuyển, nhìn như một đóa mây đỏ bồng bềnh trôi.

Trong lòng nàng ta thì vô cùng thấp thỏm, thành hay bại là do hành sự lần này. Nếu ông trời giúp nàng, thì từ nay về sau sẽ không bao giờ còn phải nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc luôn khiến nàng đau khổ uất hận đó.

Để hậu đi trước, các văn võ bá quan theo sát phía sau, ai cũng cưỡi ngựa trên lưng những con tuấn mã cao lớn, đưa mắt liếc nhìn, chỉ thấy khí thế cuộn cuộn, bao la ngút ngàn.

Lúc đoàn người và ngựa đi đến bãi cỏ ở dưới chân núi Nam Hoa, thì mặt trời đã lên cao bằng ba con sào. Kỵ binh của kinh thành và những đại doanh lân cận đã sớm chọn được một vùng đất rộng lớn trống trải quây kín lại thành một vòng trong tách biệt.

Tuyên Văn để dẫn theo các võ quan tướng lĩnh tham gia sẵn sẵn đã sẵn sàng chờ xuất phát, Độc Cô Hoàng hậu dẫn theo các vị mệnh phụ phu nhân và một số văn quan lên đài cao đã sớm được dựng từ trước đó để quan sát cuộc so tài.

Phóng tầm mắt nhìn bao quát cả rừng cây, thấy khí thu bao trùm rộng lớn.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, dưới chân núi vang lên một tiếng kèn lệnh, đầu tiên cá kỵ binh làm cho dã thú trong rừng kinh sợ chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, sau đó bao vây dần dần dồn chúng vào những vòng vây nhỏ hơn, cố ý để thừa một chỗ ra vào.

Cung Khanh ghé mắt nhìn phu quân nhà mình, chàng mặc một quân trang bó sát, lộ rõ vóc người cao lớn tráng kiện, dưới tử kim quan là hai hàng lông mày lưỡi mác và đôi mắt sáng lấp lánh như sao, lưng giắt loan đao, tay cầm trường cung, thực đúng là phong tư lỗi lạc của bậc kỳ tài xuất chúng.

Mộ Trầm Hoảng đã sớm thương nghị với nàng, chỉ để nàng đứng ở trên đài cao quan sát, bởi sợ nàng đến chu kỳ hàng tháng sẽ cảm thấy có chút khó chịu. Thế nhưng khi thực sự đặt chân lên bãi cỏ, thấy trời thu trong xanh, khí thu dịu mát, từng đợt gió thổi tới khiến cho những ngọn cỏ dưới chân nhấp nhô uốn lượn, ý muốn được rong ruổi lại trở dậy trong lòng nàng.

“Phu quân thiếp cũng muốn đi.” Cung Khanh thì thầm.

“Nghe lời, cơ thể nàng đang không nhanh nhẹn, chỉ đứng một chỗ quan sát là được rồi, đợi lát nữa ta sẵn được một con hồ ly mang đến tặng nàng là phù hợp nhất.”

Nàng liền đỏ mặt, đưa mắt liếc hẩn một cái sắc lẹm.

Tiếng kèn lệnh chưa dứt, đại quân kinh thành và các vùng phụ cận bên kia tạo thành một vòng tròn bắt đầu vây kín, bên này Tuyên Văn để đi đầu nhằm hướng bãi cỏ mà tiến vào.

Mộ Trầm Hoảng theo sát ngay sau, tiếp đó là lần lượt đến các võ quan tướng quân.

Trong đội sẵn hầu hết là nam nhân, nhưng cũng có vài nữ nhân theo cùng, ví dụ như có tẩu tử của Hưởng Uyển Ngọc là Lý Lục Văn, có phu nhân của tả hữu tướng quân Trương Siêu và mấy phu nhân của các vị tướng quân khác, tất cả đều là những nữ trung hào kiệt xuất thần từ tướng môn.

Thực ra ban đầu cuộc đi sẵn chỉ có nam nhân, nhưng về sau do A Cửu nài nỉ cũng muốn tham gia, Độc Cô hoàng hậu nghĩ nếu để nữ một thân một mình lẫn trong đám nam nhân võ tướng thì thật chẳng hợp tình hợp lý. Nghĩ vậy bà đành để cho gia quyến của các võ quan cùng tham dự, như thế A Cửu mới không trở nên lạc lõng.

Lần này ngoài mấy vị phu nhân đã kết hôn ra, mấy thiếu nữ chưa chồng cũng được phá lệ lựa chọn. Ngoài A Cửu, còn có thêm mấy cô nương như Mộ Linh Trang, Tiết Giai, Kiều Vạn Phương, Hứa Cẩm Ca.

Y phục Tiết Giai đang mặc trên người có màu đỏ sẫm, mái tóc tết thành hai bím buộc gọn phía sau, trên đầu đội một chiếc khăn trùm màu son hồng, bay phất phơ trong gió nhìn rất nóng bỏng linh động.

Mộ Linh Trang mặc một bộ kỵ trang màu trắng, thanh lịch gọn gàng, trông như đóa sen vừa chớm nở, trong sáng thanh thoát, khiến cho người khác không khỏi trầm trồ.

Hứa Cẩm Ca lại mặc một bộ kỵ trang màu xanh biếc, tươi mát dịu dàng, xinh đẹp nho nhã.

Còn người anh mỹ xuất chúng nhất ngày hôm nay, không ai khác chính là Kiều Vạn Phương.

Mái tóc đen tuyền được búi cao gọn gàng, phía trước cài linh xà ngọc bích trâm, toát lên vẻ gọn gàng nhanh nhẹn, gương mặt nàng thập phần toàn mỹ, không chút son phấn, càng thêm sáng trong thuần khiết, tôn

lên đôi làn thu thủy sáng long lanh. Nàng mặc bộ kỵ trang màu đen ôm sát cơ thể, tay áo bó, vòng eo nhỏ nhắn được thắt bằng chiếc thắt lưng màu cam nổi bật.

Kiểu trang phục cưỡi ngựa khỏe khoắn này, nhìn từ xa thì có vẻ như không phân biệt giới tính, nhưng thân hình gợi cảm kia lại khiến người khác không thể dễ dàng ngó lơ.

Cung Khanh cũng là nữ nhi mà còn không khống chế nổi đôi mắt, cứ mãi nhìn về phía hai đỉnh ngọc kia rất nhiều lần. Nàng ngoái đầu nhìn thái tử điện hạ, thấy hắn đang dõi mắt xa xăm. Điện hạ người lẽ nào lại không nhìn thấy? Hay là không dám nhìn? Hay là ngại không nhìn? Hay là cố đợi đến lúc ta không để ý sẽ ngắm tỉ mỉ hơn? Hả?

Thái tử điện hạ vẫn cố dõi mắt ra xa, như thể nhìn tận lên đỉnh núi xa tắp kia.

Hừm... là giả vờ đúng không? Lúc về sẽ chết với ta!

Tiết Giai ngoái đầu đưa mắt liếc Cung Khanh, ánh mắt lập tức dán chặt vào Trầm Tuyết, khen ngợi: “Thật là một con bạch mã tuần tú, không một sợi lông khác màu, nhất định là biểu ca chọn trong cả nghìn con mới tìm được.”

Rất chính xác, con ngựa Cung Khanh đang cưỡi đúng là Mộ Trầm Hoảng đã chọn lựa rất tỉ mỉ để tặng cho nàng, con ngựa này thuần tính, toàn thân trên dưới không một sợi lông khác màu. Cung Khanh vừa nhìn đã thích không muốn rời tay, cố ý đặt tên nó là Trầm Tuyết. Vừa khéo Mộ Trầm Hoảng cưỡi một con tuần mã màu đen, một đen một trắng, thật xứng đôi.

Tiết Giai vừa dứt lời, lập tức mấy cô nương Mộ Linh Trang, Kiều Vạn Phương... đều đưa mắt nhìn sang, ai mấy câu cũng khen mấy câu tự đáy lòng.

Tiết Giai yêu quý vuốt ve Trầm Tuyết. Trầm Tuyết lại không nể mặt, quay đầu đánh hất xì hơi một cái.

A Cửu không kiên nhẫn giục một câu: “A Giai, đi thôi.”

Tiết Giai liền thúc ngựa đi tới bên A Cửu.

A Cửu thấp giọng nói: “Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?”

“Đã ổn thỏa, công chúa yên tâm.”

Tuyên Văn để phi ngựa dẫn đầu, quần thần đi ở hai bên. A Cửu theo ngay sát phía sau, dẫn đầu đoàn quân nương tử.

Cũng không biết có phải là do Cung Khanh nhạy cảm quá nên cảm thấy lúc bắt đầu các vị nữ tử đều cưỡi ngựa đi bên cạnh A Cửu, nhưng dần dần ai cũng thúc ngựa chạy ra xa, con tuần mã màu hồng của Kiều Vạn Phương tứ chi phi như bay, lướt qua vài nữ kỵ thủ khác, dần dần tiếp cận cùng đội ngũ đi cùng Tuyên Văn đế, hơn nữa còn chạy vội đến bên cạnh Mộ Trầm Hoảng.

Hứa Cẩm Ca cũng đang đuổi theo rất sát.

Cung Khanh neoh mắt nhìn, chỉ là đi săn bắn mùa thu mà cũng có thể hút ong gọi bướm như vậy sao, điện hạ người thật đúng là mị lực vô hạn. Nhưng dù sao hai mỹ nhân Kiều, Hứa này có thể tìm ra hai con thiên lý mã kia, thật đúng là đã dốc hết vốn. Con ngựa Hắc Giao của Mộ Trầm Hoảng là một thần câu, có thể đuổi theo cũng không dễ gì.

Cung phu nhân ngồi trên đài quan sát thăm cảm thấy khác thường, dùng khuỷu tay huých nhẹ con gái, thấp giọng nói: “Khanh nhi, sao con không đi?”

Cung phu nhân không chỉ không cho phép phu quân của mình có nữ nhân khác, mà con rể cũng không được.

Cung Khanh cười cười: “Mẫu thân đừng nóng vội.”

Đoàn người cưỡi ngựa dần dần tiến vào trong rừng sâu, A Cửu không thể ngờ, Cung Khanh lại không đi săn.

Tiết Giai cũng có chút bất ngờ.

Hai người tính đi tính lại đều dinh ninh rằng Cung Khanh nhất định sẽ đi theo phu quân mình. Nàng ta sẽ không bao giờ chịu để bất cứ một nữ nhi nào bên cạnh Mộ Trầm Hoảng, hôm nay Kiều Vạn Phương và Hứa Cẩm Ca đều đi cùng, sao Cung Khanh lại chỉ ngồi một chỗ khoanh tay thờ ơ?

Trong lòng cả hai đều thất vọng.

Tiết Giai nghĩ ngợi, xem ra phải tìm một kế khác, A Cửu trong lòng lại nghĩ đến một câu, Thuần Vu Thiên Mục nói Cung Khanh có tướng mẫu nghi thiên hạ, mệnh quý không thể nói, chẳng lẽ trời cao cũng che chở cho nàng ta, cho nên kế hoạch ngày hôm nay mới thất bại?

Hai bọn họ mỗi người ôm một tâm tư.

Tuyên Văn đế đã dẫn đám quần thần tiến đến ngay ngoài vòng vây. Bên ngoài bãi cỏ non xanh mơn, mọi người ghìm cương, giữ ngựa mai phục, ôm cây đợi thỏ.

Không lâu sau, trong rừng vọng ra một tiếng động, đầu tiên là mấy con hươu hoang đã lọt vào tầm mắt. Dẫn đầu là một con hươu cao lớn với bộ sừng đồ sộ, di chuyển thoăn thoắt, bốn chân như bay. Quần thần im lặng, tuy ai cũng đã ở tư thế giương cung lắp tên. Nhưng mũi tên đầu tiên mở màn cuộc đi săn mùa thu này chỉ có Tuyên Văn đế mới có thể bắn ra.

Tuyên Văn đế từ từ giương cung, nhắm vào đầu con hươu. Mũi tên lao đi như chớp lóe, găm thẳng trúng đầu. Con hươu hự lên một tiếng, ngã khụy xuống đất. Ngay sau đó, mũi tên thứ hai găm vào bụng.

Quần thần lớn tiếng reo hò.

Mấy con hươu còn lại thấy con đầu đàn bị bắn chết, lập tức quay đầu bỏ chạy. Tuyên Văn đế quát khê một tiếng, dẫn đầu đoàn người lao thẳng vào rừng. Quần thần theo sát, lúc này, cuộc săn bắn mùa thu chính thức bắt đầu.

Tiến vào bãi cỏ trong rừng rậm, đoàn người đi săn liền phân tán ra, mọi người đều tự chọn inh một lối, lúc nào có kèn hiệu thu quân, thì quay lại chỗ tập trung ban đầu, luận công ban thưởng, ai săn được nhiều thú nhất, Tuyên Văn đế sẽ có thưởng.

Bên cạnh Tuyên Văn đế là Tả Vệ tướng quân Nhạc Lỗi và phu phụ Hữu Vệ tướng quân Trương Siêu, cùng bốn túc vệ võ công cao cường. Bên cạnh Mộ Trầm Hoảng là thống lĩnh Mật Tư Doanh, Trung Lang Tướng Hoắc Hiến, ngoài ra còn có thêm vài cao thủ của Mật Tư Doanh.

Rất nhanh chóng, mọi người liền chia thành mấy đường, tự do di chuyển.

A Cửu đuổi theo Thẩm Túy Thạch, Hứa Cẩm Ca vốn đi theo Mộ Trầm Hoảng, nhưng chần chừ một hồi lại quay đầu ngựa đi theo hướng của Duệ Vương. Còn Kiều Vạn Phương thì không chút do dự đi theo Mộ Trầm Hoảng vào rừng.

Mộ Trầm Hoảng lúc đầu không nhận ra Kiều Vạn Phương theo sát ngay mình, đến khi hần bắn chết một con chim trĩ, thì đột nhiên nghe thấy sau lưng một tiếng kêu nũng nịu.

Ngoái đầu nhìn lại, lại chẳng hiểu vì lý do gì Kiều Vạn Phương bất thành linh từ trên ngựa rơi xuống. Mà con ngựa kia không có ý dừng lại, nó nhảy qua đám cỏ, vút bỏ chủ nhân phi mất hút.

Kiều Vạn Phương nửa nằm nửa ngồi trên bãi cỏ, hai tay chống xuống đất, ưỡn ngực, khiến cho đôi gò bồng đảo của nàng càng thêm ngưu nga đồ sộ.

Nàng ta e lệ nhìn Mộ Trầm Hoảng, dịu dàng nói: “Thần nữ làm kinh động đến điện hạ, xin điện hạ thứ tội.” Dứt lời chống tay định đứng dậy, nhưng lại đột nhiên nhúu mày kêu lên một tiếng “ai da”.

Mộ Trầm Hoảng liền hỏi một câu: “Kiều tiểu thư không sao chứ?”

Đôi mày nhúu lại: “Đa tạ điện hạ, thần nữ không có gì đáng ngại, chỉ là trật mắt cá chân.”

Mộ Trầm Hoảng lại không nói gì, chỉ cười cười.

Nụ cười này khiến Kiều Vạn Phương hai má đỏ hồng. Chắc hẳn không nhìn ra manh mối gì chứ?

“Kiều tiểu thư, con ngựa màu đỏ của cô tính hoang dã, hay cô cưỡi con bạch mã này đi, Trầm Tuyết thuần tính, tuyệt đối không hất ngã Kiều tiểu thư.”

Phía sau truyền đến một giọng nói lãnh lớt êm tai.

Kiều Vạn Phương quay đầu lại nhìn, đã thấy con tuần mã màu trắng ung dung đi đến. Giai nhân trên ngựa thân mặc một bộ kỵ trang màu xanh ngọc, xoay người xuống ngựa, động tác nhanh gọn dứt khoát, vô cùng xinh đẹp.

Cung Khanh mỉm cười đưa dây cương cho Kiều Vạn Phương, rồi đưa mắt nhìn Mộ Trầm Hoảng đang ngẩn ra vì ngạc nhiên thán nhiên cười.

“Thiếp muốn ngồi chung ngựa với điện hạ, điện hạ sẽ không cự tuyệt chứ?”

Mộ Trầm Hoảng đưa tay ra đỡ nàng, đúng là cầu được ước thấy.

Cung Khanh giơ tay ra đặt vào lòng bàn tay của Mộ Trầm Hoảng, Mộ Trầm Hoảng khom lưng ôm eo nàng nhắc lên đặt vào trong lòng.

“Kiều tiểu thư đừng khách sáo.” Cung Khanh ngồi ở bên ngựa cao, mỉm cười nhìn Kiều Vạn Phương, thoải mái ôm eo Mộ Trầm Hoảng, rồi giơ tay vỗ vào mông ngựa, con Hắc Giao liền phi vút đi.

Kiều Vạn Phương cười trên con bạch mã của Cung Khanh, quay sang hướng khác rồi đi. Tình huống đã thế này, thực là không còn mặt mũi để đi theo Mộ Trầm Hoảng. Khổ nhục kể ngã ngựa vừa rồi thật là phí công vô ích.

Cung Khanh thán nhiên cười: “Nếu lúc này thiếp đến chậm một bước, có phải điện hạ và Kiều tiểu thư sẽ ngồi chung một ngựa hay không?”

Mộ Trầm Hoảng lập tức kiên quyết phủ nhận, trong lòng vui vẻ nói: “Không cần phải ghen như thế.”

Ôm kiều thê trong lòng, làm sao có thể sẵn thú được. Thế là nhiệm vụ giao thú liền giao cho Hoắc Hiến.

Đến khi có hiệu lệnh thu quân, những người đi săn liền tập trung tại chỗ xuất phát ban đầu, Tuyên Văn đế nhìn những con thú mà quần thần săn được, vô cùng vui mừng. Cuộc đi săn mùa thu này giúp cho Tuyên Văn đế tìm lại cảm giác dẫn theo thiên quân vạn mã rong ruổi trên các chiến trường mấy năm trước đây.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã lần lượt tập trung tại chỗ xuất phát ban đầu, chỉ thiếu duy nhất một người, đó là Kiều Vạn Phương.

A Cửu và Tiết Giai từ trong rừng đi ra, nhìn thấy Cung Khanh và Mộ Trầm Hoảng cưỡi chung một ngựa, liền ngó người, đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, biểu hiện khác lạ ấy vừa khéo lọt vào tầm mắt Cung Khanh, trong lòng nàng thầm cảm thấy có điều gì đó bất thường. Tiết Giai rất nhanh che giấu vội vẻ mưu mô trên gương mặt mình, tươi cười hỏi: “Sao tỷ tỷ không cưỡi ngựa?”

Cung Khanh lãnh đạm trả lời: “Ta nhường ngựa cho Kiều tiểu thư.”

A Cửu và Tiết Giai thần sắc lại cùng lộ rõ vẻ ngạc nhiên kỳ dị, càng khiến Cung Khanh cảm thấy kỳ quặc.

Mộ Trầm Hoảng nhú mày, nói với Hoắc Hiến: “Người dẫn người đi tìm.”

Hoắc Hiến lập tức dẫn theo bốn túc vệ, quay lại khu rừng.

Tuyên Văn đế dẫn theo thủ hạ thân tử, đi luận công thưởng trước. A Cửu và Tiết Giai thúc ngựa đi theo, lưu lại chỗ xuất phát ban đầu chỉ còn có Mộ Trầm Hoảng và Cung Khanh cùng Nhạc Lỗi và mấy túc vệ chờ Hoắc Hiến.

Đi được một đoạn, A Cửu liền nhỏ giọng nói: “Coi như nàng ta lớn mạng, lại để Kiều Vạn Phương cưỡi con bạch mã kia.”

Tiết Giai thấp giọng nói: “Không sao, Kiều Vạn Phương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa khéo có thể đổ lên đầu nàng ta, là nàng ta đổ kỵ ghen ghét Kiều Vạn Phương, nên nghĩ cách hãm hại.”

A Cửu cười nói: “Đúng vậy. Mẫu hậu ghét nhất là loại đàn bà ghen tuông ác độc, chúng ta đợi để xem trò hay.”

Cung Khanh và Mộ Trầm Hoàng đợi một hồi lâu, Hoắc Hiển cuối cùng cũng dẫn người từ trong rừng đi ra. Trên lưng ngựa đặt một người, kỵ trang màu đen, thất lưng màu cam, chính xác là Kiều Vạn Phương.

Lúc Cung Khanh nhìn thấy Kiều Vạn Phương cả người dính đầy máu, trong lòng vô cùng sợ hãi, nàng không kìm chế được ôm chặt lấy tay của Mộ Trầm Hoàng.

Mộ Trầm Hoàng ôm eo nàng, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn.”

Hoắc Hiển nói: “Bẩm điện hạ, nương nương, lúc vi thần tìm thấy Kiều Vạn Phương, con bạch mã mà nương nương đưa cho nàng ta cưỡi đã chết, còn Kiều tiểu thư thì nằm bên cạnh con bạch mã mê man bất tỉnh, chân phải vẫn móc vào bàn đạp.”

Cung Khanh vừa nghe Kiều Vạn Phương chưa chết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Vừa này nhìn thấy nàng ta toàn thân bất động, bên chân phải máu tươi chảy đầm đìa, thì tưởng rằng nàng ra đã hương tàn ngọc nát.

Mộ Trầm Hoàng hỏi: “Ngựa làm sao chết?”

“Theo quan sát của vi thần, là do Kiều tiểu thư giết ngựa.”

Hoắc Hiển lôi Kiều Vạn Phương từ trên lưng ngựa đặt nằm xuống đất, rồi mới từ trong ủng rút ra một thanh đoản kiếm trình lên, nói: “Đây là vật Kiều tiểu thư đã cầm trong tay, vết máu trên cơ thể nàng ta không chỉ do vết thương từ chân phải chảy ra, mà còn có máu ở bên ngoài nữa, các vết máu ở bên ngoài đều là do máu của con bạch mã bắn sang.”

Mộ Trầm Hoàng dẫn dò Nhạc Lỗi: “Đi lấy một chiếc xe đến đây, đưa Kiều tiểu thư đến chỗ Tiết ngự y.”

Cung Khanh suy nghĩ mãi mà vẫn không lý giải được vì sao Kiều Vạn Phương lại giết Trầm Tuyết. Đột nhiên nàng nhớ đến thần sắc kỳ quái của A Cửu và Tiết Giai, trong đầu hiện lên một ý niệm vô cùng đáng sợ.

Nàng lập tức nói: “Hoắc đại nhân, sai người đem xác con bạch mã về, trông giữ cẩn thận, không được để bất cứ kẻ nào tiếp cận.”

Mộ Trầm Hoàng cũng gật gật đầu: “Việc này tạm thời đừng để lộ ra.”

Cẩn dặn xong, Cung Khanh và Mộ Trầm Hoàng trở về chân đài quan sát.

Tuyên Văn đế đang ban thưởng cho quần thần, lần này, người săn được nhiều nhất là Duệ Vương. Những năm trước đều là Mộ Trầm Hoàng đứng đầu, nhưng năm nay hần bần ôm giai nhân trong vòng tay, đến một con chim trĩ cũng không săn được, nhưng những con mồi do Hoắc Hiển săn về đều thuộc danh nghĩa của hần, nên hần cũng không đến nỗi trắng tay.

Số thú Duệ Vương săn được nhiều nhất, sau khi Tuyên Văn đế ban thưởng cho các võ tướng khác xong, thì cười hỏi: “Cháu muốn ban thưởng gì, chỉ cần lên tiếng.”

Đối với đứa cháu này, trong lòng Tuyên Văn đế vẫn có chút áy náy, chính miệng mình đã gả Cung Khanh cho Duệ Vương, nhưng kết quả lại vì nhi tử của mình mà hủy bỏ hôn sự đã định ấy. Thời gian đó, Duệ Vương vào triều cũng trở nên lặng lẽ hơn, dường như bị lẫn hủy hôn đó làm cho lụi bại.

Duệ Vương khẽ cười, khiêm tốn đáp: “Hoàng thượng, sở dĩ hôm nay thần có thể săn được nhiều thú như vậy là nhờ sự trợ giúp của Hứa tiểu thư. Thần không dám một mình cầu ban thưởng.”

Hứa Cẩm Ca vừa nghe, mặt liền ửng đỏ, e thẹn cúi đầu.

Tuyên Văn đế vừa nghe liền chột dạ, lời của Duệ Vương, tỏ ý như rất yêu thích Hứa Cẩm Ca, lại nhìn Hứa Cẩm Ca đang thẹn thùng e lệ, hai người này xem ra thực đúng là xứng đôi vừa lứa.

Lúc này, Tuyên Văn đế bỗng nổi hứng làm người mai mối, cười tùm tùm nói: “Trẫm thấy Duệ Vương và Hứa tiểu thư thật đúng là một cặp trời sinh, chi bằng Trẫm ban cho Duệ Vương một hôn sự, không biết ý Duệ Vương thế nào?”

Lời vừa thốt ra, mọi người phía sau liền lập tức tán thành, Hứa Cẩm Ca đỏ bừng mặt khẽ mỉm cười, nép sau lưng Lý Lực Văn và Trương Siêu.

Duệ Vương lập tức quỳ xuống tạ ân, đúng là nửa phần do dự cũng không có, như thể chỉ đợi Tuyên Văn để mở lời.

“Tốt! Tốt!” Tuyên Văn để vui mừng ra mặt, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Lần này chỉ hôn cho Duệ Vương, coi như cũng bù đắp cho việc hứa hôn lần trước đã bị hủy bỏ đầy nuối tiếc.

Lập tức, quần thần đồng thanh lên tiếng chúc mừng. Duệ Vương mặt mày hớn hở quay đầu mỉm cười cảm tạ, so với trước đây càng thêm khiêm tốn vạn phần. Còn Hứa Cẩm Ca nửa mừng nửa lo, ban đầu nàng vốn không có ý định tham gia cuộc săn bắn mùa thu này, nhưng Tiết Giai cứ nhiệt tình mời, còn nói Độc Cô hoàng hậu có ý nạp thiếp cho Đông cung, muốn nàng tham gia để nắm bắt cơ hội. Mấy tháng qua, Hứa Cẩm Ca vẫn chưa tìm được một mối nhân duyên phù hợp, vừa nghe được tin này, bất giác trong lòng cũng có chút rùn động, cho nên sửa soạn đến đây, hy vọng có thể được Mộ Trầm Hoảng ưu ái, hoặc được Độc Cô hoàng hậu dành chút thiện cảm.

Nhưng lúc bước vào bãi cỏ vùng săn bắn kia, nhìn thấy bóng dáng Kiều Vạn Phương hiện ngang hào sảng, đột nhiên lại có cảm giác trầm buồn thoái chí. Trước đây, hai người đã cạnh tranh ngôi vị thái tử phi, nhưng kết quả đều cùng thất bại, giờ lại cùng tranh giành nhau vị trí thứ thiếp trong Đông cung, cứ tranh đoạt kiểu này thì biết lúc nào mới dừng lại, hồng nhan rồi sẽ suy tàn, bản thân có được bao nhiêu dũng khí và ý chí chiến đấu để vất kiệt một đời. Cho nên, chuyện đến trước mắt, nàng lại đột nhiên đổi ý, quay ngựa hướng về phía Duệ Vương mà đi, may mà thức tỉnh đúng lúc, cơ hội đã tới, trời giáng hi vận.

Nhân sinh kỳ ngộ này, thực ra chỉ là một bước mà thôi.

Có kẻ lầm đường lạc lối, sai lầm nối tiếp sai lầm.

Tuyên Văn để tác thành một chuyện vui cười sảng khoái quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt Độc Cô hoàng hậu đang rất khó coi. Lập tức nghĩ ra, hồngбет rồi, hình như trước kia hoàng hậu từng đề cập muốn gả Tiết Giai cho Duệ Vương. Nhưng Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, đã nói ra sao có thể thu hồi. Hơn nữa, lần trước đã thu hồi một lần, lần này mà thu hồi nữa thì mặt mũi hoàng thượng này biết để đi đâu.

Tuyên Văn để giả bộ hồ đồ, làm như quên mất chuyện đó, cười hà hà hỏi: “Ái khanh nàng nhìn xem, hai người bọn họ thật là xứng đôi.”

Độc Cô hoàng hậu cười gượng gật đầu: “Đúng vậy, Duệ Vương gia anh võ tuần tú, Hứa tiểu thư xinh đẹp thông minh, thật là trời sinh một đôi.”

A Cửu đứng phía sau huých huých Tiết Giai, thấp giọng nói: “Phụ hoàng hồ đồ rồi sao?”

Tiết Giai lại cố kìm nén nỗi mừng vui trong lòng. Như vậy thật tốt, nàng ta chỉ sợ Độc Cô hoàng hậu vội gả mình cho Duệ Vương.

Sau khi Tuyên Văn để dựa công ban thưởng, các quần thần liền mang theo thú vật đã săn được đến bên Nguyệt hồ, chuẩn bị dã yến. Trên đài cao chỉ còn lại hoàng đế, hoàng hậu, Mộ Trầm Hoảng và A Cửu đợi người.

Lúc này Mộ Trầm Hoảng mới nói với hoàng đế hoàng hậu: “Vừa rồi Kiều Vạn Phương đã được tìm thấy, nàng ta từ trên ngựa rơi xuống bị thương nên dẫn đến hôn mê.”

Nghe nói Kiều Vạn Phương chưa chết, A Cửu và Tiết Giai đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều có chút kinh ngạc. Dưới tình hình đó thì phải chết mới đúng.

Tuyên Văn để nghe xong không cho là đúng, kỳ thủ ngã ngựa chẳng phải là chuyện gì to tát lắm, chỉ cần không chết người là không có gì đáng ngại, huống chi cuộc săn bắn mùa thu này hoàn toàn tự nguyện, hiểm nguy tự gánh lấy. Độc Cô hoàng hậu càng không lưu ý nhiều, nhưng A Cửu lập tức nói: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng ta cao siêu, sao vô duyên vô cớ lại ngã ngựa bị thương?”

Mộ Trầm Hoảng liếc nhìn A Cửu, nói với Tuyên Văn để: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng ta thế nào thì nhi thần không biết, nhưng hôm nay nàng ta không chỉ ngã ngựa một lần. Lúc vào rừng đã ngã ngựa trước mặt

nhì thần, nhóm Hoắc Hiển có thể làm chứng.” Tuyên Văn để gập đầu, vẫn giống như trước không có hứng thú hỏi tiếp về chuyện này.

A Cửu liền nói thẳng: “Ngựa nàng ta cưỡi chính là con bạch mã của thái tử phi.”

Mộ Trầm Hoàng vừa nghe có ý liên lụy đến Cung Khanh liền nói: “Bạch mã đã bị nàng ta giết chết.”

Tiết Giai và A Cửu nghe xong câu này đều sững người, không ngờ Kiều Vạn Phương thoát chết trong gang tấc chính là nhờ đã giết con bạch mã. Quả nhiên nàng ta cũng là một người quyết đoán, thủ đoạn tàn độc.

Tuyên Văn để không cảm thấy có gì lạ lùng, chỉ cho là một chuyện ngoài ý muốn, liền phẩy tay nói: “Để Tiết thái y khám cho nàng ấy. Trẫm đi đến bên Nguyệt hồ ngắm cảnh.”

A Cửu vội nói: “Phụ hoàng không cảm thấy chuyện này kỳ lạ sao?”

Tuyên Văn để xoay người lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đang yên đang lành sao lại ngã ngựa? Tại sao phải giết con ngựa? Hơn nữa con ngựa kia là của thái tử phi, nếu không phải tình huống ép buộc, cô ta sao dám xuống tay?”

Độc Cô hoàng hậu cũng cảm thấy kỳ lạ, liền sai Minh Vũ đang đứng phía sau: “Người đi xem nàng ta tỉnh chưa, đưa nàng ta vào đây.”

A Cửu đặc ý liếc nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh thầm nghĩ: Quả nhiên việc này không đơn giản như vậy, xem ra, người hôm nay rơi từ trên ngựa xuống không chết cũng tàn tật phải là mình mới đúng, thật đáng tiếc cho Kiều Vạn Phương kia chỉ vì muốn câu dẫn Mộ Trầm Hoàng, kết quả lại khéo quá hóa vụng, trở thành kẻ đóng thế oan uổng.

Một lúc sau, mấy cung nữ đưa Kiều Vạn Phương vào. Nàng ta nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế trúc tương phi, may mà nàng ta mặc bộ kỳ trang màu đen, lúc này những vết máu loang quá nửa kia đã khô đi, nhìn xa không còn giật mình sợ hãi giống như lúc đầu Cung Khanh thấy, vết thương bên chân phải đã được băng bó, nhưng vết máu thấm ra nhìn rất rõ.

Kiều Vạn Phương nhìn thấy đế hậu, liền miễn cưỡng nhắc người như muốn hành lễ, dáng vẻ thập phần thống khổ.

Độc Cô hoàng hậu miễn lễ, hỏi thẳng: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Thật bất ngờ Kiều Vạn Phương lời còn chưa nói nước mắt đã tuôn, mắt nhắm châu lệ, thảm thiết uyển chuyển nói: “Xin hoàng hậu nương nương làm chủ cho thần nữ.”

Lúc này Cung Khanh liền có cảm giác như mình đã bị sập bẫy.

“Người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Khi thần nữ cưỡi ngựa đi vào bãi cỏ, do không cẩn thận đã bị ngã từ trên ngựa xuống, con ngựa liền bỏ chạy mất, lúc này, thái tử phi vừa khéo đi đến, nhường con bạch mã của mình cho thần nữ. Thần nữ không thôi cảm kích, liền cưỡi lên con bạch mã định đi tìm con ngựa của thần, ai ngờ, vừa cưỡi được một lát, con bạch mã bất ngờ lồng lên như phát cuồng, thần nữ không khống chế được, định nhảy xuống ngựa tìm đường sống, nhưng chiếc bàn đạp đó lại giữ chặt lấy chân thần nữ, không rút ra được, thần nữ vì bảo vệ tính mạng của mình, đành phải ra tay giết ngựa.”

Nàng ta nói liền một mạch, mọi người nghe cảm thấy giống như đang được trực tiếp chứng kiến một màn mạo hiểm kích thích. Lúc nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không còn căng thẳng nữa.

“Vạn hạnh, Kiều tiểu thư cơ trí dũng cảm, thoát được họa này.” Tuyên Văn để nghe xong, liền tán thưởng.

Kiều Vạn Phương lại tỏ vẻ hoa lệ động nước, mắt rưng rưng lệ nói: “Thần nữ cảm thấy đây không phải là việc xảy ra ngoài ý muốn, mà là có người ngầm cố ý hãm hại thần nữ, cầu xin hoàng thượng làm chủ cho thần nữ.”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Kiều Vạn Phương có bằng chứng gì sao?” Điều mà hắn lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra, Trầm Tuyết là do Cung Khanh đưa cho Kiều Vạn Phương, việc này Cung Khanh không thoát khỏi dính líu.

“Thái tử điện hạ, con bạch mã đó chính là thái tử phi đã cưới, nàng ấy còn khẳng định con ngựa đó rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vì sao lúc thần nữ đang cưới đột nhiên nó lại lồng lên? Còn nữa, chiếc bàn đạp đó, vì sao đúng thời điểm quan trọng nhất lại chốt chặt chân thần nữ lại? Nếu không phải thần nữ do đi sẵn nên mang theo một đoản kiếm tùy thân, thì e là hôm nay đã chết dưới móng ngựa.”

A Cửu cười ranh mãnh nói với Kiều Vạn Phương: “Ta thấy là có người đồ kỵ với dung mạo mỹ miều của người, ai bảo người còn đi sát theo sau thái tử để săn thú, cho nên mới sinh lòng ghen ghét, khiến người chết không yên lành.”

Tiết Giai lập tức nói: “Không phải vậy đâu, Cung tỷ tỷ không phải người như vậy.”

Bọn họ kẻ xướng người họa, trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía Cung Khanh.

Độc Cô hoàng hậu ánh mắt ủ dột nhìn sang phía Cung Khanh.

Việc đã đến nước này, nếu Cung Khanh một lời không nói, e càng cùng đường đuối lý. Vì vậy nàng thần nhiên nhìn Độc Cô hoàng hậu, nói: “Việc này không liên quan đến thần thiếp. Lúc không có biểu hiện gì dị thường, về điều này thái tử điện hạ và Hoắc tướng quân có thể làm chứng. Hơn nữa, chiếc bàn đạp đó là do đích thân thái tử điện hạ làm cho thần thiếp, lúc thần thiếp lên xuống ngựa đều không có vấn đề gì. Vậy hà cớ gì mà lúc con bạch mã chuyển sang tay Kiều tiểu thư lại lồng lên như vậy, thần thiếp quả thực không biết. Lúc này ngựa đã bị giết, lại không có người làm chứng, rốt cuộc sự thực như thế nào, chỉ có trời biết đất biết, Kiều tiểu thư biết.”

Lời này nói ra, như có ý tình nghi Kiều Vạn Phương vu oan giá họa.

Kiều Vạn Phương lập tức khóc ròng, nói: “Hoàng hậu nương nương, trời xanh chứng giám, nếu việc này có chút hư giả ngụy tạo, thần nữ thề sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Thốt ra lời thề độc như vậy, đương nhiên Độc Cô hoàng hậu không còn nghi ngờ gì nàng ra nữa, mà quay sang nhìn Cung Khanh.

Cung Khanh giờ chỉ còn một lối duy nhất là bình thần đối mặt, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, chuyện ngày hôm nay, nếu không tra cho rõ ngọn nguồn, thì bản thân tuyệt sẽ không thoát khỏi dính líu.

Độc Cô hoàng hậu hỏi: “Vậy con bạch mã hiện giờ ở đâu?”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Nhi thần đã sai người mang về, trong giữ cẩn thận.”

Độc Cô hoàng hậu lại hỏi Tuyên Văn đế: “Bây giờ nếu tìm đại phu đến xem, có thể tra ra là có chuyện gì đã xảy ra được không?”

“Việc này e là hơi khó.” Tuyên Văn đế trầm ngâm trong giây lát, rồi nói: “Cứ trị bệnh cho ngựa chết giống như ngựa sống, mau truyền Tiết Lâm Phủ vào xem.”

“Đa tạ Hoàng thượng làm chủ cho thần nữ.” Kiều Vạn Phương tỏ vẻ yếu ớt thương cảm tạ ơn, sinh ra vốn đã là quốc sắc thiên hương, lúc này hoa lê đọng nước, chịu đựng oan khuất, đáng vẻ càng thêm lay động lòng người. Đến Tuyên Văn đế nhìn nàng ta cũng cảm thấy vô cùng tức giận, ông bình sinh ghét nhất là người có lòng dạ hiểm độc.

“Kiểu tiểu thư phúc lớn mạng lớn, vừa khéo còn mang theo đoản kiếm phòng thân, nếu không đã chết thật là oan uổng. Nếu có trách chi nàng ấy sao sinh ra đã đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, hôm nay lại không may mắn, đi quá gần thái tử.”

A Cửu chỉ tập trung chĩa mũi nhọn vào Cung Khanh, hận không thể trực tiếp làm rõ, Cung Khanh chính là kẻ ra tay.

Lúc này Cung Khanh bước lên hai bước, khom người thi lễ với hoàng đế hoàng hậu.

“Thần thiếp khẩn cầu phụ hoàng mẫu hậu tra rõ việc này, con bạch mã đó là lễ vật thái tử điện hạ cố ý tặng cho thần thiếp, lại có kẻ dám lợi dụng nó để động thủ hại người, xem ra kẻ giết đây phía sau không phải tầm thường. Thần thiếp cũng không biết mình đã đắc tội với ai, mà họ lại muốn hãm hại mình đến chết, nếu không phải là Kiều Vạn Phương thay thần thiếp gánh lấy họa này, chỉ e là hôm nay thần thiếp đã mất mạng.”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Không sai. Theo nhi thần thấy, việc này không phải cố ý nhằm vào Kiều tiểu thư, mà là thái tử phi. Chẳng qua là ngẫu nhiên trùng hợp, nên mới ngộ thương Kiều tiểu thư. Việc này nhất định phải tra cho rõ, tìm ra hung thủ nghiêm trị không tha.”

A Cửu mặt hơi biến sắc, tỏ vẻ không thèm để ý hướng mắt nhìn ra xa. Nàng ta không tin việc này có thể tra ra, mà tra ra được, thì cũng đã có Tiết Giai gánh tội, nàng ta vô can.

Trong lúc lặng im, Cung Khanh bỗng nhớ lại, trước lúc xuất phát, Tiết Giai có đến vuốt ve trên mặt Trầm Tuyết, lúc đó Trầm Tuyết hắt xì hơi một cái rồi quay đầu đi. Không biết lúc đó nàng ta có thả vật gì trong lòng bàn tay ra không nhỉ?

Nàng đang nghĩ thì Tiết Lâm Phủ đến.

Tuyên Văn đế hỏi: “Có tra ra gì không?”

“Bẩm bệ hạ, vi thần bắt tài, không điều tra ra gì cả.” Tiết Lâm Phủ trầm nghĩ, lão phu đường đường là một ngự y chứ đâu phải bác sĩ thú y, hơn nữa con ngựa kia bị đâm vào mấy tử huyết, máu phun ra hết, đã chết từ lúc nào rồi, con tra cái gì nữa.

Tiết Giai chẳng chút nghi ngờ, bởi vì thuốc bột phần kia, một phần đã bị con bạch mã đó hít vào trong khoang mũi, phần còn lại bị gió thổi bay đi, có thể tra ra mới lạ.

A Cửu cũng thở phào nhẹ nhõm, không biết Tiết Giai lấy ở đâu ra mấy thứ thuốc kì quái đó, thực đúng là một kẻ đầy mách khéo thủ đoạn, ngày sau có thể lợi dụng.

Tuyên Văn đế vô cùng thất vọng.

Mộ Trầm Hoàng nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ nên phái người điều tra thợ ở chuồng ngựa, xem có kẻ nào đã giả trò với chiếc bàn đạp.”

Tuyên Văn đế gật đầu: “Được, chuyện này giao cho con.”

Lúc này, Độc Cô hoàng hậu mới lên tiếng: “Kiều tiểu thư bị thương, thái tử phi khó tránh khỏi liên quan, trước khi tra rõ chân tướng sự việc cấm túc một tháng.”

A Cửu cười đắc ý, Cung Khanh lặng lẽ hít một hơi thật sâu, đáp: “Thần thiếp tuân chỉ.”

Không ngờ Mộ Trầm Hoàng lại miệng cam như thóc, không nói tiếng nào. Là hoài nghi nàng ghen ghét Kiều Vạn Phương mà ra tay, hay là tin nàng nhưng không dám bảo vệ nàng trước mặt Độc Cô hoàng hậu?

Cho dù là lý do nào, sự im lặng của Mộ Trầm Hoàng cũng khiến lòng Cung Khanh cảm thấy không vui.

Cuộc đi săn mùa thu lần này xảy ra chuyện như vậy, khiến cả Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu trong lòng đều mất chút hứng thú, đã yển bên hồ chỉ tổ chứ vui vẻ qua loa rồi nhanh chóng kết thúc, vẫn vô bá quan người nào người nấy tự quay về kinh thành, còn cấm quân hộ vệ hoàng đế hoàng hậu ở lại Hành cung Nam Hoa.

Tẩm cung của hoàng đế hoàng hậu là Vạn An cung, tẩm cung của thái tử là Trường Bình cung, và tẩm cung của A Cửu là Trường Xuân cung, ba tẩm cung ấy được bố trí như hình chữ “phẩm”, cách nhau không xa.

Cung Khanh về đến tẩm cung, cởi bỏ kỳ trang, thay một bộ cung trang màu lam nhạt, áo choàng bên ngoài bằng lụa màu xanh ngọc, thoáng nhìn giống như mặt hồ thu trong xanh êm ả. Mộ Trầm Hoàng bước vào, ánh mắt hơi trầm xuống, như bị cuốn vào hồ nước trong xanh đó.

“Khanh Khanh.” Hắn vừa định tiến đến thì một luồng sóng mắt trong vắt sắc lẹm quét ngang, “Thiếp đang trong thời kỳ bị cấm túc.” Mỹ nhân như ngọc, nhưng đúng là một khối ngọc băng giá.

“Khanh Khanh giận sao?”

Điều này còn phải hỏi, suốt nửa năm nay, chỉ vì chàng mà ta đã phải chịu bao điều ủy khuất, lần này thì có phần hơi quá, suýt chút nữa đã đi tong tính mạng, nhất thời càng nghĩ càng giận, rồi không kìm chế được nữa, liền nắm tay tặng cho hắn mấy quyền.

Hắn chỉ cười đứng im cho nàng đánh, rồi dịu dàng nói: “Khanh Khanh, tính tình của mẫu hậu ta là người hiểu rõ nhất, nếu càng biện hộ cho nàng, sẽ càng khiến mẫu hậu thêm tức giận. Việc cấp bách lúc này là phải nhanh chóng điều tra ra chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch cho nàng. Cẩm túc càng tốt, vừa không phải nghe A Cửu nói những lời khó lọt tai, vừa không phải đi thỉnh an, nhìn ngó sắc mặt của mẫu hậu, lại có thể thoải mái vẽ tranh, đợi phu quân này đi làm rõ tất cả mọi chuyện, không cần Khanh Khanh phải hao tâm tổn trí.”

Đến lúc này Cung Khanh mới chuyển buồn thành vui, dấm khẽ vào ngực hắn nói: “Đều là tại chàng. Nếu không phải là chàng cứ dán mắt vào nàng Kiều Vạn Phương đó thì thiếp đã không đuổi theo làm gì.”

Mộ Trầm Hoàng lập tức biện hộ: “Oan quá oan quá, ta đâu có nhìn nàng ta.”

Nàng sòng mắt liếc ngang: “Có thật không?”

“Thật, nàng ta sao có thể đẹp bằng nàng?”

“Hừ hừ, quả nhiên là đã nhìn, nếu không sao có thể so sánh?”

“Đúng là không nhìn mà.”

Mỹ nhân liếc mắt chu môi: “Có nhìn thiếp cũng không thèm ghen.”

Mộ Trầm Hoàng: “...” Chưa loét thế này mà còn nói là không ghen ư?

“Phu quân, hôm nay lúc ở bãi săn, Tiết Giai có đưa tay vuốt ve Trầm Tuyết, sau đó Trầm Tuyết hắt xì hơi, lúc đó thiếp không để ý, bây giờ nhớ lại, rất có thể trong lòng bàn tay nàng ta có thuốc, khiến Trầm Tuyết phát cuồng lên như vậy. Hôm nay nếu không phải Kiều Vạn Phương mang theo bên mình một đoản kiếm đâm chết Trầm Tuyết, thì nhất định nàng ta sẽ mất mạng. Nàng ta chết, chuyện Trầm Tuyết phát cuồng không ai có thể phát hiện ra, chuyện Kiều Vạn Phương ngã ngựa mà chết sẽ trở thành câu chuyện ngoài ý muốn.”

Mộ Trầm Hoàng neho mắt, gật gật đầu, “Ta biết, chỉ tiếc là Trầm Tuyết đã chết, không thể tìm được chứng cứ, Kiều Vạn Phương nói bàn đạp có vấn đề, vậy để ta thu chiếc bàn đạp ấy về, xem có tìm ra chút manh mối nào không.”

Cung Khanh hôm nay tuy may mắn thoát khỏi đại nạn, nhưng cũng không tránh được việc liên quan dính líu, A Cửu vô cùng vui vẻ, giữ công thần Tiết Giai lưu lại trong Trường Xuân cung cùng nhau xem kịch vui.

Tiết Giai đúng là có nằm mơ cũng chẳng thấy, Cung Khanh bị cấm túc, đây chính là cơ hội tuyệt vời để tiếp cận Mộ Trầm Hoàng. Chỉ có điều nàng ta cảm thấy có chút kỳ lạ là, nàng ta vốn không ra tay gì ở chỗ chiếc bàn đạp của Cung Khanh, nhưng vì sao Kiều Vạn Phương lại bị chiếc bàn đạp đó giữ lại khiến cổ chân bị thương nhỉ?

A Cửu cho cung nữ lui ra, nhâm nhi ngụm trà nổi tiếng, cười dương dương đắc ý: “Tiết Giai, loại thuốc bột đó quả nhiên lợi hại, người lấy nó từ đâu ra vậy?”

Tiết Giai cười nói: “Công chúa quên rồi sao, Tiết Lâm Phủ là thông gia thân thích của nhà thần. Hắn có một người cháu xưa nay rất thích bài bạc, mặc dù không có nghề nghiệp đàng hoàng, nhưng xuất thân thuộc dòng hạnh lâm thế gia, nên cũng có vài phần thiên phú, đối với những loại bùa môn tà đạo vô cùng tinh thông.”

A Cửu cười nói: “Thì ra là thế.”

Tiết Giai cười rót cho A Cửu một tách trà, nói: “Công chúa, nà ta bị cấm túc, bên cạnh thái tử há chẳng phải không có người hầu hạ sao?”

A Cửu ừ một tiếng.

Tiết Giai thản nhiên cười: “Hai mỹ nữ Cao Ly lần trước bị nàng ta trả về, có thể thấy nàng ta đích thị là một người ghen tuông đanh đá, chỉ bằng nhân dịp này, tuyển cho biểu ca một lương đệ, khiến nàng ta tìm đâu như dao cắt, sống không bằng chết.”

A Cửu cười: “Lần này, nàng ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch tội, coi như mẫu hậu vì ngại mất thể diện mà vẫn bảo toàn vị trí thái tử phi cho nàng ta, nhưng chắc chắn cũng sẽ không để nàng ta có một cuộc sống dễ chịu đâu, nhất định sẽ chọn cho hoàng huynh một nữ nhân thích hợp khác.”

Tiết Giai lại cười nói: “Lương đệ tuy không được ân sủng bằng nàng ta, nhưng nếu có thể sinh hạ hoàng tử, thì tương lai, ai là Hoàng hậu vẫn còn chưa biết trước được.”

A Cửu tủm tỉm cười nhìn Tiết Giai: “A Giai, chủ ý này của ngươi không sai, nhưng tuyển ai làm lương đệ thì tốt nhỉ?”

Tiết Giai giả vờ suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: “Tốt nhất nên chọn người thân thuộc nhất với công chúa, có thể cùng công chúa một lòng một dạ đối phó với nữ nhân kia.”

A Cửu thầm cười nhặt trong lòng, nói như vậy, chẳng phải chọn người thích hợp nhất hay sao? Quả nhiên đúng như những lời mẫu hậu đã nói, nữ tử Tiết gia không phải là kẻ an phận thủ thường, người nào cũng giả vờ luồn cúi, tìm cách dựa dẫm để mưu cầu tư lợi. Người giúp ta nghĩ mưu cách, chẳng qua cũng chỉ là muốn chiếm vị trí trong Đông cung? Hừm, ta không để người được như ý đâu.

A Cửu nhắm một ngụm trà, chậm rãi nói: “Kiều Vạn Phương tương đối thông minh thức thời, tâm tư cũng đủ tàn độc, lần này bị Cung Khanh làm hại suýt mất mạng, nhất định trong lòng rất hận Cung Khanh, vừa khéo nên chọn nàng ta đi đối phó với Cung Khanh.”

Tiết Giai vừa nghe, trong lòng vạn phần thất vọng, nhưng đành phải gượng cười: “Công chúa ý kiến hay. Kiều Vạn Phương cho rằng là Cung Khanh đã hại nàng ta, nên nhất định sẽ báo thù.”

A Cửu đứng dậy vươn vai, nói: “Đợi vài ngày nữa ta sẽ đi nói với mẫu hậu.”

Tiết Giai cắn môi, xem ra mình đã ra tay hơi quá, vừa khéo nhân mấy ngày này, đang còn lưu lại ở Hành cung, cơ hội rất nhiều. Nàng ta âm thầm để ý, phát hiện phần lớn thời gian Mộ Trầm Hoàng đều ở trong thư phòng, sau bữa tối cũng nán lại thư phòng thêm nửa canh giờ, rồi mới quay về tẩm cung, cực kỳ quy luật.”

Vì vậy sau giờ Ngọ, nàng ta liền đi đến thư phòng của Mộ Trầm Hoàng. Ánh nắng đầu đông chiếu rọi khiến Lý Vạn Phúc buồn ngủ rũ mắt, Tiết Giai mỉm cười hỏi: “Lý công công, thái tử có ở đây không?”

Lý Vạn Phúc nghe tiếng giật mình, lập tức cười tủm tỉm đáp: “Điện hạ ở bên trong.”

“Nhờ công công báo một tiếng, nói có ta đến mượn sách đọc.”

Đợi một lát, Lý Vạn Phúc từ trong đi ra, mời nàng ta vào.

Tiết Giai hít một hơi thật sâu, cố nở nụ cười tươi tắn ngây thơ mà nàng ta đã đứng diễn đi diễn lại trước gương nhiều lần, uyển chuyển đi vào thư phòng.

Mộ Trầm Hoàng đang ngồi sau thư án, một thân thường phục sắc tím, càng lộ rõ vẻ phong tư thanh nhã, ôn nhu tuấn mỹ.

Tiết Giai khom lưng vén áo thi lễ, thản nhiên cười hỏi: “Biểu ca vạn phúc kim an, muội đến chỗ biểu ca để mượn sách về đọc, biểu ca là người hào phóng nhất đúng không?”

Tục ngữ có câu, giơ tay không đánh vào mặt kẻ đang cười, hướng hồ những lời nói thân mật ngọt ngào, lại được thốt ra từ miệng một cô nương xinh đẹp động lòng người như vậy, thực làm cho người khác khó mà cự tuyệt.

Mộ Trầm Hoàng hai tay bắt chéo để trên bàn, nhìn nàng ta mỉm cười: “A Giai muốn đọc sách gì, cứ tìm đi.”

“Đa tạ biểu ca.” Tiết Giai nhẹ nhàng bước đi, đến trước giá sách, rút ra hai quyển, quay lại nhìn Mộ Trầm Hoàng nói: “Biểu ca, muội chọn xong rồi.”

“Sao nhanh vậy, cầm lại đây ta xem.” Mộ Trầm Hoàng cười, vẫy vẫy nàng ta lại gần.

Tiết Giai nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, trình hai quyển sách vừa chọn ra trước mặt. Một mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ hai ống tay áo thêu hình hoa tử lan.

Mộ Trầm Hoàng lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười tỏ ý tán thưởng: “Không ngờ một tiểu cô nương dịu dàng yếu điệu thế này lại thích đọc binh thư.”

“Không thể sao?” Tiết Giai khẽ nhướn đôi lông mày, nở nụ cười trong veo khả ái, “Muội đi trước, không quấy rầy biểu ca nữa.” Dứt lời, liền ôm hai quyển sách rời đi.

Đi ra đến cửa, Mộ Trầm Hoàng bỗng nhiên gọi nàng ta lại.

Tiết Giai ngoái đầu nhìn, chỉ thấy hắn mỉm cười nói: “Không có việc gì thì cứ tới đây, không gì tốt hơn là đọc nhiều sách, đừng giống A Cửu, bắt học vô thuật.”

Tiết Giai trong lòng mừng thầm, nghiêng đầu cười nói: “Biểu ca không chê muội quấy rầy, vậy muội sẽ thường xuyên tới.”

Mộ Trầm Hoàng nhìn nàng ta cười ầm áp.

Đã mượn sách, đương nhiên phải trả sách.

Sau bữa tối ngày hôm sau, nàng ta soi gương, tinh tế tô lại mày ngài, điểm thêm một chút son hồng lên môi.

Ở trong gương hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn vô cùng xinh đẹp, sau khi trang điểm xong, thiếu nữ thanh tú lại càng thêm quyến rũ xinh đẹp. Nàng ta rất hài lòng với dung mạo của mình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một hồi, lại xóa hết lớp son phấn đi.

Không thể để hắn nhận ra có điều gì khác thường, phải càng thuần khiết ngây thơ hắn mới không đề phòng, xong việc cũng không hoài nghi là do mình chủ động ra tay.

Nàng ta để mặt mộc như vậy đi ra cửa, trong tay bưng một chiếc đĩa bạch ngọc vô cùng tinh xảo, bên trên đựng bốn chiếc bánh ngọt màu xanh nhạt, cố ý tạo thành hình dáng bông hoa mai thanh thoát nhẹ nhàng trông rất bắt mắt, nhìn giống như đóa lục mai nở rộ trong tuyết.

Bên ngoài ngự thư phòng, Lý Vạn Phúc đang đứng cạnh hai nội thị.

Tiết Giai dịu dàng cười: “Ta đến trả sách, nhân tiện mang cho thái tử ca ca mấy chiếc bánh ngọt.”

Lý Vạn Phúc vào báo, rồi quay ra nói: “Mời cô nương.”

Tiết Giai đi vào, chỉ thấy Mộ Trầm

Hoàng đang ngồi dưới đèn, hai tay đan vào nhau, nhìn ánh nến đang đung đưa nhảy nhót đầy vẻ suy tư, mặt mày thanh nhã sáng láng, nhìn tựa như tiên nhân trong bức họa.

Nàng ta dịu dàng gọi một tiếng: “Biểu ca.”

Mộ Trầm Hoàng gật đầu cười: “Sách mượn đều đọc xong rồi sao?”

“Đúng vậy.” Tiết Giai mỉm cười bước lên trước, “Bánh là do một tay muội làm, cảm ơn biểu ca.”

Mộ Trầm Hoàng cầm chiếc bánh ngọt lên, nhìn tỉ mỉ, không kìm chế được buột miệng khen: “Chiếc bánh này được làm thật tinh xảo, trông rất đẹp mắt, không ngờ A Giai lại thông minh khéo léo như vậy, còn biết làm bánh nữa, để ta nếm xem sao.” Dứt lời, liền đưa chiếc bánh lên sát miệng.

Tiết Giai trong lòng thấp thỏm, đưa ánh mắt căng thẳng nhìn hắn, lúc chiếc bánh hoa mai chuẩn bị chạm vào môi hắn, thì đột nhiên hắn như nhớ ra điều gì, liền ngừng lại, nhìn Tiết Giai cười nói: “Ta nhớ ra rồi, trong tấm điện vẫn còn một ít trà Bích Loa Xuân trên đỉnh núi Nam Hoa, để ta đi lấy, chúng ta vừa ăn bánh, vừa uống trà nói chuyện, muội đợi một lát, ta có chuyện này muốn nói với muội.”

Dứt lời, hắn nhìn Tiết Giai mỉm cười dịu dàng thân thiết, đứng dậy đi khỏi thư phòng.

Tiết Giai đành phải ngồi trong thư phòng đợi, thành hay bại đều trông chờ cả vào lần này. Hôm nay A Cửu đã đem chuyện Đông cung cần thêm một lương đệ đề xuất với Độc Cô hoàng hậu, Độc Cô hoàng hậu

không tỏ rõ ý kiến, hiển nhiên là đã mặc nhận Kiều Vạn Phương, nếu như cứ kéo dài thêm nữa, vị trí thái tử phi coi như đã vô cọng, đến cả vị trí lương đệ cũng phải dương mắt khoanh tay dâng cho kẻ khác. Nàng ta chỉ còn một nước đi mạo hiểm này, sau khi việc đã rồi, Độc Cô hoàng hậu có thể vì nể mặt Triệu Quốc phu nhân, vì danh tiếng của Độc Cô gia và Tiết Gia, mà đành phải chấp thuận.

Nàng ta sốt ruột chờ Mộ Trầm Hoàng, đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh: “Tuyên Văn đế giá lâm.”

Trong lòng nàng ta cả kinh, thật không thể ngờ Tuyên Văn đế lại đột nhiên đi đến thư phòng của Mộ Trầm Hoàng, trong lúc nhất thời rối loạn, nàng ta liền vội rút một quyển sách trên giá xuống cầm trên tay.

Tuyên Văn đế đi vào, nhìn thấy Tiết Gia liền có chút kinh ngạc: “A Gia cũng ở đây sao?”

Tiết Gia vội vàng cười thi lễ: “A Gia đến chỗ biểu ca để mượn sách đọc.”

Tuyên Văn đế gật đầu cười: “Ừm, A Cửu nếu ham học như người thì trăm cũng bớt lo lắng.”

“A Gia xin cáo từ.” Tiết Gia đi đến trước bàn bưng đĩa bánh ngọt lên, gượng cười nói: “Thần định mang đến cho biểu ca mấy chiếc bánh ngọt, nhưng biểu ca không ở đây, vậy A Cửu mang về tự mình ăn vậy.”

Tuyên Văn đế đưa mắt liếc nhìn, chỉ thấy mấy chiếc bánh ngọt vô cùng tinh xảo bắt mắt, lại được đặt trên chiếc đĩa ngọc, hai màu xanh trắng tôn nhau lên nhìn vô cùng tươi mát, khiến cho Tuyên Văn đế nhất thời nổi hứng muốn thử, liền cười nói: “Là bánh người làm sao? Để trăm nếm thử được không?”

Tiết Gia trong lòng cả kinh, vội nói: “Hoàng thượng đừng nếm, công chúa nói rất khó ăn.”

“Vậy thì trăm càng muốn thử.” Tuyên Văn đế nhón một chiếc bánh, cho vào miệng.

Tiết Gia kinh hồn bạt vía, sắc mặt tái mét, hận không thể đoạt lại miếng bánh từ trong miệng Tuyên Văn đế.

Bình thường Tuyên Văn đế rất thích sau khi dùng bữa xong, tráng miệng bằng chút gì đó ngọt ngọt, chiếc bánh hoa mai màu xanh lục này do Tiết Gia đã chuẩn bị tỉ mỉ, khẩu vị kỳ hảo, ông nhai một miếng, cảm thấy rất hợp khẩu vị, nhin không được liền ăn thêm miếng nữa.

Tiết Gia sợ đến mức lạc cả giọng: “Hoàng thượng, ăn nhiều sẽ ngấy.”

Tuyên Văn đế nói: “Không ngấy đâu, khẩu vị rất tuyệt, mềm mịn trơn nhẵn, độ ngọt vừa phải. Là A Cửu nói không đúng, người đừng nghe.” Dứt lời, Tuyên Văn đế liền bưng lấy chiếc đĩa ngọt trong tay nàng ta, đặt lên bàn, nói: “Để lại đây cho trăm ăn nhé.”

“Đa tạ hoàng thượng khách lệ.” Tiết Gia tim đập thành thịch, bước nhanh ra khỏi thư phòng, cả người đã toát mồ hôi ướt sũng.

Nàng ta biết Mộ Trầm Hoàng không thích đồ ngọt quá, khi nếm thử cũng sẽ không ăn cả chiếc bánh, cho nên trong mỗi chiếc bánh hoa mai đã bỏ một liều thuốc rất lớn, có như vậy cho dù hắn chỉ ăn một miếng, cũng sẽ có phản ứng.

Còn Tuyên Văn đế đã đến tuổi trung niên, lại ăn liền hai chiếc, một lát nếu công hiệu của thuốc phát tác, nhất định sẽ tổn hại đến cơ thể. Hơn nữa chắc chắn sẽ tìm Độc Cô hoàng hậu để vui vẻ giải tỏa. Độc Cô hoàng hậu sẽ phát hiện ra Tuyên Văn đế khác hẳn ngày thường, trong lòng sinh nghi nhất định sẽ tra rõ ngọn nguồn. Theo tính cách của Độc Cô hoàng hậu mà đoán, thì nhất định sẽ tra ra mình... nghĩ đến hậu quả này, Tiết Gia càng thêm kinh hoàng, vội vàng trở lại nơi ở, lấy thuốc giải hòa vào trong trà.

Tuyên Văn đế ở trong thư phòng đợi một lát, bỗng cảm thấy trong lòng có chút rạo rực, cơ thể tự nhiên nóng bừng, bỗng nhiên phát tiết dục niệm không thể khống chế. Hắn lập tức bước thật nhanh rời khỏi thư phòng, dẫn theo nội thị đi đến ngọ thất của Độc Cô hoàng hậu.

Nhưng Độc Cô hoàng hậu lúc này không ở trong thư phòng, Minh Vũ bẩm báo, hoàng hậu đã đi tắm nước nóng.

Tuyên Văn đế ngồi đợi trong phòng, dường như không thể khống chế được nữa, liền sai Minh Vũ: “Đi gọi hoàng hậu quay về.”

Mộ Trầm Hoàng về đến Trường Bình cung, lấy trà Bích Loa Xuân xong nhưng không rời đi ngay, mà lại chậm rãi bước từng bước nhỏ ở trong điện. Cung Khanh hiểu kì hỏi: “Điện hạ là...?”

“Đợi Tiết Lâm Phủ đến để kết thúc những việc này.” Mộ Trầm Hoàng thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Trong bóng đêm, có hai thân ảnh vội vã chạy tới, một là Lý Vạn Phúc, một là Tiết Lâm Phủ. Cả hai người đều đã có tuổi, nên khi chạy nhanh đều thở hồng hộc, cơ hồ như sắp đứt hơi.

Lý Vạn Phúc cũng không biết là điện hạ có chuyện gì, đột nhiên từ thư phòng đi ra liền sai hần lập tức đi mời Tiết Lâm Phủ đến với tốc độ nhanh nhất.

Mộ Trầm Hoàng không đợi hai người thở xong, lập tức nói: “Theo ta quay lại thư phòng.” Lần này phải bắt được cả người và tang vật.

Ba người lập tức quay lại thư phòng, vừa thấy điện hạ, thái giám canh cửa đã bấm báo: “Điện hạ, lúc này hoàng thượng vừa đến.”

Mộ Trầm Hoàng giật mình, vội vàng bước vào thư phòng, Tuyên Văn đế đã rời đi, Tiết Giai cũng không còn ở đó nữa, hần liền bước lên trước, cầm chiếc đĩa ngọc ở trên bàn lên. Trong đĩa vẫn còn một chiếc bánh hoa mai xanh.

Hần vội vàng gọi nội thị canh cửa vào, hỏi: “Mấy chiếc bánh ở trong đĩa này đâu?”

“Nô tì không biết.” Thư phòng là nơi quan trọng, không được sự đồng ý của Mộ Trầm Hoàng thì không ai được tùy ý ra vào, nội thị đứng canh bên ngoài cửa, căn bản không thể biết bánh hoa mai biến đi đâu.

Mộ Trầm Hoàng đưa chiếc đĩa cho Lý Vạn Phúc, hỏi thái giám canh cửa: “Hoàng thượng có nói là đi đâu không?”

“Hoàng thượng đi rất vội, không nói bất cứ lời nào.”

Mộ Trầm Hoàng trong lòng thầm nghĩ, bánh ngọt thiếu đi ba cái, là Tiết Giai cầm đi sao? Hay là Tiết Giai đã ăn? Hay là phụ hoàng đã ăn?

Nếu như Tiết Giai cầm đi, nhất định sẽ cầm luôn cả chiếc đĩa, không có lý gì lại để lại một cái. Còn nếu nàng ta tự ăn, thì cũng nên cầm đĩa đi luôn. Nếu như vậy thì khả năng phụ hoàng đã ăn mấy chiếc bánh này là lớn nhất.

Nghĩ đến đây, trong lòng hần bỗng trùng xuống, lập tức dẫn theo Tiết Lâm Phủ và Lý Vạn Phúc đi thẳng đến Vạn An cung.

Tiết Giai đã pha xong thuốc giải, đang định mang vào thư phòng của Mộ Trầm Hoàng, nhưng lại thay đổi ý định, giờ này thuốc trong người Tuyên Văn đế nhất định đã phát tác nên hoàng thượng sẽ có nhu cầu tìm nữ nhân để giải quyết, thế là nàng ta lập tức vội bưng trà đi đến Vạn An cung.

Đến bên ngoài Vạn An cung, liền đụng ngay phải Minh Vũ đang vội vã đi ra, nàng ta vội hỏi: “Nương nương có ở trong cung không?”

“Nương nương đi tắm nước nóng rồi.”

Tiết Giai lén lút thở phào một tiếng, thật nguy hiểm, rồi vội vàng bưng trà vào. Vừa khéo lúc này Độc Cô hoàng hậu không có ở đây, tất cả vẫn còn kịp.

Tuyên Văn đế hai mắt đỏ ngầu, ngồi cứng đờ trước bàn, sắc mặt có chút hoảng hốt.

Tiết Giai cố gắng chế ngự sự căng thẳng và run sợ trong lòng, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, lúc này người mới ăn bánh hoa mai, e là hơi ngấy, A Giai đã cố ý pha một bình trà mời hoàng thượng uống cho hết ngấy.”

Lúc này Tuyên Văn đế khắp người đã bị dục hỏa thiêu đốt, đầu óc trở nên hôn mê hỗn loạn, không phân biệt được gì. Đột nhiên nhìn thấy Tiết Giai, cơ thể như ngọc làn da như tuyết, giống một nụ hoa chúm chím chuẩn bị hé nở, máu nóng trong người như sôi trào lên.

Tiết Giai vừa nhìn thấy thần sắc của hoàng thượng đỏ ngầu mê loạn, thì biết là thuốc đã phát tác, liền vội vàng rót một chén trà dâng lên trước mặt: “Hoàng thượng, người mau uống một tách trà đi ạ.”

Tuyên Văn để lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo, trước mắt chỉ mờ màng nhìn thấy dung nhan của một thiếu nữ như hoa như ngọc đang đung đưa chao đảo, không phân biệt rõ đó là ai, nhưng thực giống hình ảnh người đó ở trong lòng. Lúc này hắn càng lên cơn khát, không khống chế được xúc cảm trào dâng, liền bước tới ôm chặt thiếu nữ vào lòng, cúi xuống đặt môi hôn, dư vị ngọt ngào trong miệng đúng là thứ mà hắn đã tưởng nhớ nhiều năm, hắn lại không khống chế được dục niệm đang bốc lên ngùn ngụt khắp toàn thân, liền bế nàng ta đặt lên bàn.

Tiết Giai cả kinh thất sắc, thật không ngờ công hiệu của thuốc trong người Tuyên Văn để lại phát tác nhanh như vậy, nàng ta cho rằng ông chỉ ăn hai cái bánh, bản thân lại kịp mang thuốc giải đến, thì có thể vẫn hồi khống chế được cục diện, nhưng ai ngờ, sau khi nàng ta đi rồi, Tuyên Văn để còn ăn thêm một cái bánh nữa, lúc này công dụng của thuốc đã phát tác đến cực đỉnh.

Giờ đây, Tiết Giai hối hận cũng đã muộn, nhưng nếu không đưa thuốc giải, chuyện này mà bị Độc Cô hoàng hậu phát hiện, nàng ta chỉ còn đường chết.

Nàng ta liều mạng giãy giụa, thế nhưng nào có thể so sánh được với khí lực và tinh thần mê loạn của Tuyên Văn để, thực đúng là như châu chấu đá xe. Nàng ta vốn muốn dụ dỗ mê hoặc Mộ Trầm Hoảng cùng làm chuyện đó, nên đêm nay còn cố ý mặc một chiếc váy bằng lụa mỏng, lúc này, nàng ta cảm nhận rất rõ ràng có một vật vô cùng cứng rắn đang đẩy vào phía dưới cơ thể mình.

Tiết Giai vừa vội lại vừa sợ, gần như sắp khóc thành tiếng, Tuyên Văn để giờ đây trong đầu óc là một mớ hỗn độn u mê, chỉ còn duy nhất một ý niệm, làm sao mau chóng giải quyết được cơn khát nóng rực ở phần dưới cơ thể.

Đúng lúc chỉ mình treo chuông, tay Tiết Giai liền chạm phải chiếc giá cắm nến để trên bàn, trong lúc cấp bách sợ hãi, căn bản không thể nghĩ được hậu quả, liền túm lấy giá cắm nến đó đập lên đầu Tuyên Văn để.

Chỉ trong chớp mắt, cả cơ thể của Tuyên Văn để đổ sập lên người nàng ta. Một dòng máu nóng rớt xuống mặt Tiết Giai, lúc này nàng ta mới từ trong cơn thất kinh định thần tỉnh lại, biết mình đã gây ra đại họa, nhất thời sợ đến hồn siêu phách lạc.

Đúng lúc này, Độc Cô hoàng hậu dẫn theo Minh Vũ cùng mấy thị nữ đi vào tẩm cung.

Một cảnh tượng kinh thiên động địa đập vào mắt Độc Cô hoàng hậu.

Tiết Giai đang nằm trên bàn, váy kéo lên quá đùi, còn Tuyên Văn để đang nằm sấp trên cơ thể nàng ta.

Minh Vũ và mấy cung nữ sắc mặt trắng bạch, lập tức hoảng sợ lui ra khỏi tẩm cung, đóng cửa điện lại. Mấy người nơm nớp lo sợ, run như cây sậy, ai tận mắt nhìn thấy cảnh này, thì coi như một chân đã bước vào quan tài, sống hay chết chỉ còn chờ vào tâm trạng của Độc Cô hoàng hậu.

“Tiện nhân.” Độc Cô hoàng hậu quát lên một tiếng lao đến, gắng hết sức đẩy Tuyên Văn để ra. Khi Tuyên Văn để vừa bị đẩy ra, lúc này Độc Cô hoàng hậu mới phát hiện trên mặt Tuyên Văn để có vết máu, còn Tuyên Văn để đã bị ngất đi từ lâu.

Hoàng hậu lúc này vừa sợ hãi vừa tức giận, lửa giận cơ hồ như đã ngùn ngụt bốc lên toàn cung điện. Giờ tay giáng một cái tát như trời đánh vào mặt Tiết Giai.

Tiết Giai mặt mày tái mét, kinh hoàng bạt vía trượt từ trên bàn, quỳ sụp xuống đất, run rẩy: “Di mẫu tha mạng, di mẫu hãy nghe thần giải thích.” Nàng ta hiểu rõ, bình sinh Độc Cô hoàng hậu không bao giờ tha thứ cho bất kỳ một nữ nhân nào dám ở bên cạnh Tuyên Văn để. Mà cảnh tượng hôm nay lại bị chính mắt hoàng hậu chứng kiến, hậu quả đúng là không cần nghĩ đã biết.

Độc Cô hoàng hậu nhìn cặp đùi lộ ra dưới lớp váy mỏng tang, ác cảm tận đáy lòng, một cước đá văng nàng ta, mắng: “Tiện nhân.”

Tiết Giai sợ hãi run rẩy toàn thân. Dưới tình thế này, nàng ta chỉ còn cách đổ tất cả tội lỗi lên đầu Tuyên Văn để, nên đập đầu khóc lóc nói: “Di mẫu tha mạng. Không phải là A Giai cảm dỗ hoàng thượng, là hoàng thượng người cưỡng bức A Giai.”

Độc Cô hoàng hậu cười lạnh: “Là ông ta ép buộc người đúng không?”

Tiết Giai khóc không thành tiếng: “Phải, A Giai căn bản vô lực phản kháng.”

“Tốt, tốt.” Độc Cô hoàng hậu cười lạnh nói liên tục mấy tiếng “tốt”, giận run người, bây giờ không phải là lúc tính sổ với nàng ta, Độc Cô hoàng hậu quay người hướng ra ngoài hô: “Nhanh đi mời thái y.”

Đúng lúc này, Mộ Trầm Hoàng dẫn theo Tiết thái y vừa đến ngoài điện.

Mộ Trầm Hoàng bước nhanh vào trong, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tuyên Văn đế, liền nổi giận quát: “Tiết Giai người thật to gan!”

Tiết Lâm Phủ cũng lập tức bước vào trong, mở hòm thuốc, lấy hai viên cho Tuyên Văn đế uống gấp, rồi sau đó mới băng bó vết thương trên đầu.

Tuyên Văn đế tuy đã bị hôn mê, nhưng sắc mặt vẫn còn đỏ rực, hơi thở gấp gáp. Tiết Lâm Phủ cảm thấy kì lạ, liền bắt mạch, sau đó quay người nói với Độc Cô hoàng hậu: “Lúc này hoàng thượng có thể đã ăn phải thứ gì đó không nên ăn.”

Độc Cô hoàng hậu vừa nghe đã hiểu, hai luồng ánh mắt như hàn băng quét thẳng về phía Tiết Giai.

Tiết Giai thấy lúc này không thể che giấu được chân tướng sự việc được nữa, nên đành phải dập đầu nhận tội, kể hết ngọn ngành.

Tiết Lâm Phủ vừa nghe trong trà có thuốc giải, liền vội vàng cho Tuyên Văn đế uống. Sau đó lập tức rời khỏi tẩm cung đi bào chế thuốc để sắc.

Độc Cô hoàng hậu nổi giận đùng đùng, một cước đạp thẳng về phía Tiết Giai: “Người thật to gan, vậy mà còn đổ tội cho hoàng thượng. Người còn nói mình bị cưỡng ép, rõ ràng là có ý đồ dụ dỗ hoàng thượng, ta thực đã xem nhẹ người, người đúng là kẻ không chịu an phận thủ thường như vậy.”

Tiết Giai lết đến ôm lấy chân hoàng hậu, khẩn cầu: “Xin di mẫu tha mạng. Quả thật A Giai chưa bao giờ nghĩ sẽ dụ dỗ hoàng thượng, A Giai chỉ là luôn thích biểu ca, nhưng di mẫu chưa bao giờ có ý gả A Giai cho biểu ca cả, A Giai không cầu danh phận, chỉ muốn được ở bên cạnh biểu ca, cho dù làm nô tì hầu hạ biểu ca cả đời cũng cam tâm tình nguyện. A Giai làm bánh là tặng cho biểu ca, ai ngờ hoàng thượng đột nhiên xuất hiện, ăn nhầm phải bánh đó.”

“Đồ tiện nhân không biết xấu hổ như người, lại còn nghĩ ra thủ đoạn xấu xa đe dọa hèn như vậy.”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Mẫu hậu, Tiết Giai tâm tư độc ác, tội không thể tha. Trong cuộc đi săn mùa thu, nàng ta đã hạ độc con bạch mã của Cung Khanh, muốn mưu hại tính mạng của nàng ấy.”

Tiết Giai vừa nghe sắc mặt tái nhợt, vội la lên: “Di mẫu, là công chúa sai thần làm.” Mộ Trầm Hoàng chau mày nghiêm nghị: “A Cửu?”

Lúc này Tiết Giai nóng lòng muốn phủ sạch tội của mình, nên chính miệng thốt ra: “Đúng, còn chuyện tên cướp bắt ngờ đánh thái tử phi bên Nguyệt hồ lần trước, đều là do công chúa làm, không liên quan đến thần.”

Độc Cô hoàng hậu giận đến nổi cả bàn tay run lên: “Tiện nhân, người muốn rửa sạch sành sanh tội lỗi của mình, nên trút cả lên đầu A Cửu?”

Mộ Trầm Hoàng đang chờ nàng ta khai ra A Cửu, lúc này mới có cơ gọi A Cửu đến giáo huấn ột trận. Nhân chứng vật chứng rành rành, Độc Cô hoàng hậu không thể bao che cho A Cửu, lần này nàng ta cũng không thoát được bị uốn nắn khiển trách.

“Mẫu hậu, có đúng là A Cửu bị oan hay không, gọi muội ấy đến hỏi là biết ngay.” Dứt lời, hắn liền đi ra ngoài điện, nói với Lý Vạn Phúc: “Đi gọi A Cửu đến.”

Độc Cô hoàng hậu lớn tiếng hỏi Tiết Giai: “Người đã làm những việc gì, thành thực khai ra.”

“Di mẫu, A Giai đều là làm theo sự sai bảo của công chúa, là công chúa không thích thái tử phi, nên vẫn ngầm sai thần đối phó với nàng ấy, trong cuộc đi săn mùa thu vừa rồi, việc xảy ra như vậy đều là công chúa sai A Giai làm, A Giai đối với di mẫu, đối với hoàng thượng, đối với công chúa, đối với thái tử chưa từng một dạ hai lòng.”

Tiết Giai phủ phục trên mặt đất ôm chặt lấy chân Độc Cô hoàng hậu, giọng thảm thiết cầu xin: “Di mẫu tha mạng, sau này A Giai không dám nữa.”

Độc Cô hoàng hậu gơ chân đá nàng ta, cả giận nói: “Người còn có sau này sao?”

Tiết Giai vừa nghe Độc Cô hoàng hậu nói vậy thì trong lòng mất hết hy vọng, cả người mềm nhũn ngồi bịch xuống đất.

Lúc này, A Cửu đã đi vào trong điện, nhìn thấy Tiết Giai đang sợ hãi hoảng loạn ngồi thừ dưới đất, Mộ Trầm Hoảng thì sắc mặt nghiêm trang, bất giác tim đập thình thịch, chẳng lẽ sự tình đã bại lộ sao?

Mộ Trầm Hoảng nhìn thấy nàng ta liền lạnh lùng hỏi: “A Cửu, con bạch mã của Cung Khanh là so muội sai Tiết Giai giở trò đúng không?”

A Cửu vừa nghe liền vội vàng phủ nhận: “Không phải muội, là nàng ta.”

Mộ Trầm Hoảng cười lạnh: “Nói vậy, là muội cũng biết rõ nội tình?”

A Cửu nhất thời bị chụp mũ, hoảng hốt lắp bắp: “Hoàng huynh, muội... muội...”

Mộ Trầm Hoảng bước đến trước mặt nàng ta, trên mặt phả ra một luồng sát khí. A Cửu xưa nay đều cho rằng huynh trưởng của mình ôn thuận như ngọc, nhưng lúc này lại bị hấn phả thẳng luồng sát khí vào mặt, liền cả kinh lùi lại mấy bước.

“Muội có biết, Cung Khanh là trưởng tử của muội, là thiên mệnh thái tử phi, vậy mà muội còn dám động thủ với nàng ấy?”

“Muội... muội không động thủ, tất cả đều do A Giai đã làm, nàng ta thèm khát vị trí thái tử phi, muốn diệt trừ Cung Khanh.”

Độc Cô hoàng hậu nhìn Tiết Giai cười lạnh: “Tiện nhân, đĩa cũng đòi đeo chân hạc sao?” Hoàng hậu nộ khí xung thiên, đi tới cửa đại điện, nói với Minh Vũ đang nơm nớp lo sợ run rẩy đang đợi ở ngoài: “Chuyện hôm nay nếu truyền ra nửa chữ, sẽ tru di cửu tộc.”

Minh Vũ cùng bốn cung nữ khác lập tức quỳ lạy trên mặt đất, dập đầu như giã tỏi.

“Nô tỳ không dám.”

“Lôi con tiện nhân kia ra ngoài, ban cho nó một chén rượu độc.”

Minh Vũ lập tức dẫn theo mấy cung nữ tiến vào trong điện, lôi Tiết Giai đã nhũn như bùn ra ngoài.

A Cửu run lấy bầy hỏi: “Mẫu hậu, có thật là hạ độc chết nàng ta không?”

Mộ Trầm Hoảng lạnh lùng nhìn nàng ta: “Nàng ta muốn mưu hại thái tử phi, còn hại cả hoàng thượng, tội không thể tha, chết vẫn chưa hết tội.”

A Cửu chột dạ thối lui hai bước. Nàng ta không hề nghĩ đến lúc Độc Cô hoàng hậu xử phạt nghiêm khắc như vậy, may mà có Tiết Giai làm kẻ chết thay.

Mộ Trầm Hoảng đứng trước mặt muội muội của mình, sắc mặt trầm xuống, nói rõ ràng từng chữ một: “Mưu hại tính mạng người khác, kể cả hoàng thân quốc thích cũng không dung tha. A Cửu, muội nên biết điều đó.”

A Cửu chột dạ gượng cười: “Hoàng huynh nói với muội chuyện ấy để làm gì, muội chưa làm chuyện gì xấu.”

Mộ Trầm Hoảng lạnh lùng nói: “Mọi hành vi của muội ta đều biết rõ, đây là lần cuối ta cảnh cáo muội, nếu muội thêm một lần nữa bất kính với Cung Khanh, mưu đồ tính toán, ta tuyệt đối sẽ không dung tha.”

A Cửu nói: “Hoàng huynh, chuyện xảy ra trong cuộc đi săn mùa thu vốn không liên quan đến muội, tất cả đều do A Giai sắp đặt.”

“Chứng cứ như núi muội còn dám giáo biện!” Mộ Trầm Hoảng thấy nàng ta ngoan cố không chịu nhận tội liền cả giận nói: “Chuyện bên Nguyệt hồ cũng là do muội sai An phu nhân gây nên, hay là muốn để ta cho người gọi bà ta đến đối chất với muội?”

“Mẫu hậu.” A Cửu nhận thấy Mộ Trầm Hoàng có vẻ không muốn bỏ qua ình, liền cầu viện binh. Nhưng Độc Cô hoàng hậu chưa kịp mở miệng, Mộ Trầm Hoàng đã nói: “Nếu mẫu hậu còn tiếp tục bênh vực muội muội, thì nhi thần từ nay sẽ coi như không có người muội muội này.”

Độc Cô hoàng hậu đành phải ngậm miệng nín thinh.

Mộ Trầm Hoàng lãnh đạm nói: “A Cửu, ngày mai đến chỗ thái tử phi khấu đầu nhận tội, cầu xin nàng ấy khoan dung thứ lỗi, và thề rằng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tái phạm.”

A Cửu thấy Mộ Trầm Hoàng mặt đầy nộ khí, bất giác có chút sợ hãi, liền vội vàng lên tiếng cầu xin mẫu hậu che chở. Độc Cô hoàng hậu đưa mắt nhìn nàng ta, ngụ ý rằng Mộ Trầm Hoàng đang rất tức giận, không nên cứng đầu cứng cổ nữa. Hơn nữa lần này rõ ràng A Cửu đã hơi quá đáng, suýt nữa đã hại đến tính mạng người khác.

A Cửu thấy mẫu hậu không có cách gì để che chở ình, đành phải ngượng ngùng xấu hổ rời đi.

Đêm nay, đích thân Mộ Trầm Hoàng ở lại trong tẩm cung, tự mình hầu hạ Tuyên Văn để uống thuốc.

Nửa đêm, thể trạng của Tuyên Văn để ổn định trở lại, dần dần nhớ ra mọi việc, ngoài việc kinh thiên động địa đó, thì việc đối mặt với Độc Cô hoàng hậu lúc này cũng gây cảm giác khó chịu và tức giận. Tuyên Văn để tuy là người thích hưởng lạc, nhưng không phải một hôn quân hoang dâm vô sỉ, xảy ra chuyện như vậy, thậm chí bản thân ông còn cảm thấy phần nộ hơn cả Độc Cô hoàng hậu, đối với một hoàng đế mà nói, đây quả thực là việc vô cùng nhục nhã. Mà kẻ gây nên tội kia chính là Tiết Giai, nên càng nghĩ cảm giác xấu hổ và giận dữ càng bùng lên trong lòng, thậm chí cả cảm giác loạn luân cũng len lỏi trong suy nghĩ của ông.

Giờ đây đối mặt với nhi tử của mình, đương nhiên cảm thấy thập phần xấu hổ, ông nhìn Mộ Trầm Hoàng xua xua tay, hữu khí vô lực nói: “Người quay về đi.”

Mộ Trầm Hoàng nghe lời lui ra.

Sau khi Mộ Trầm Hoàng rời đi, trong nội điện chỉ còn lại phu phụ để hậu.

Tuyên Văn để hai mắt nhắm lại, đầu mày nhíu chặt, chẳng nói nửa lời.

Độc Cô hoàng hậu bản tính hay ghen, lần này lại tận mắt chứng kiến cảnh tượng đau lòng giữa Tuyên Văn để và đứa cháu gái mình, nổi âm ức trong lòng vốn bị đè nén, giờ thấy Tuyên Văn để lại đối xử lạnh lùng với mình như vậy, cứ như là chính mình hại ông ta ra nông nổi ấy, nên trong lòng ủy khuất tức tối, không nhịn được oán giận nói: “Tại sao hoàng thượng lại bất cần như thế?”

Hậu cung của Tuyên Văn để bao năm nay vẫn gió êm sóng lặng, là bởi không có các hậu phi tranh đấu, hơn nữa Độc Cô hoàng hậu vốn là người cường thế mạnh bạo, các cung nhân sợ hãi uy quyền của bà ta, không dám làm càn, cho nên Tuyên Văn để không giống các đế vương trước luôn bị người khác giằng bẩy, lúc nào cũng an nhàn thoải mái, chẳng bao giờ nghĩ tới bản thân mình lại bị người nhà mẹ để của Độc Cô hoàng hậu cài bẫy, càng không bao giờ nghĩ tới người đó lại là Tiết Giai, một đứa trẻ với vẻ ngoài vô cùng ngây thơ hồn nhiên, vừa nhìn đã có thiện cảm.

Thanh danh nửa đời suýt chút nữa đã bị nữ tử đó hủy hoại, trong lòng Tuyên Văn để vô cùng bức tức, điều này không nghĩ cũng biết, Độc Cô hoàng hậu không nhắc đến còn đỡ, giờ chạm phải chuyện này đúng là chẳng khác nào châm ngòi cho ngọn lửa giận dữ đang tích đầy trong lòng Tuyên Văn để bùng lên.

Hoàng đế trợn trừng hai mắt, cả giận nói: “Nàng ta là cháu gái ruột của nàng, trầm nể mặt nàng mà đối đãi như người nhà, cho phép tự do ra vào trong cung, chưa bao giờ đề phòng. Hơn nữa hoàng hậu mới chính là chủ nhân của hậu cung, dẫn sói vào nhà, lẽ nào hoàng hậu không có trách nhiệm?”

Độc Cô hoàng hậu ít khi bị phu quân lớn tiếng quát mắng, trong lòng cũng thấy tức giận, liền phủ nhận: “Nói như vậy chẳng phải tất cả là lỗi do thần thiếp sao?”

“Vốn không phải là lỗi của nàng”, Tuyên Văn để không muốn nhiều lời, khẩu khí lạnh lùng chán ghét nói: “Sau này, nàng bảo người nhà nàng ít tiến cung một chút.”

Độc Cô hoàng hậu vừa nghe, trong lòng càng thêm buồn bực, liền nói: “Lúc này hoàng thượng rõ ràng là ghét bỏ người nhà của thần thiếp, năm đó nếu không phải là nhờ người nhà thần thiếp, thì người ngồi trên

ngai vàng hôm nay đã là Duệ Vương rồi.”

Chuyện cũ năm đó chính là tử huyết của Tuyên Văn đế, vừa nghe những lời ấy, ông tức giận đến nỗi không ngừng thở gấp, hai mắt trợn trừng hung hăng nhìn Độc Cô hoàng hậu, nghiến răng nói: “Là trẫm luôn niệm tình năm đó, nên từ trước đến giờ mới đối đãi với nàng có vài phần kính trọng, trong hậu cung chỉ có nàng là quyền uy nhất.”

Độc Cô hoàng hậu cười nhạt: “Hoàng thượng, rốt cuộc người nhớ đến tình cảm của ai, vì ai mà không gần nữ sắc, thì chỉ có trong lòng hoàng thượng biết, thần thiếp không muốn gánh lấy cái hư danh này.”

Tuyên Văn đế vừa nghe liền cao giọng: “Chẳng lẽ không phải là chính nàng năm đó đã bức trẫm hạ lệnh phế độc, nếu như đẳng cơ hoàng vị, hậu cung chỉ có duy nhất một nữ nhân là nàng?”

“Đúng, hoàng thượng đã lập lệnh phế, đời này chỉ có một người là thần thiếp, nhưng thực ra, trong lòng hoàng thượng lúc nào cũng nhớ đến Hướng Thanh Thư.”

Độc Cô hoàng hậu cuối cùng cũng đem nỗi oán hận chất chứa bấy lâu trong lòng nói toạc ra, Tuyên Văn đế giận đến nỗi hai mắt đỏ ngầu, thật không ngờ rằng nàng ta lại ghen tuông đến vậy, đến cả một chút riêng tư trong lòng mình nàng ta cũng không buông tha.

Nhìn gương mặt hoàng hậu đang chau lại vì thù hận, trong lòng Tuyên Văn đế bỗng âm thầm lo lắng, nếu chẳng may mình chết đi, nàng ta sẽ đối đãi thế nào với Hướng Thanh Thư đây?

Mộ Trầm Hoàng về đến Trường Bình cung, thấy Cung Khanh đã ngủ. Hắn lặng lẽ đứng bên giường ngắm nhìn dung nhan kiều mị của nàng, bất giác không kìm chế được đưa ngón tay xoa nhẹ lên má nàng, dưới đầu ngón tay là một làn da mịn màng trơn nhẵn, hắn thực không đành lòng nhấc tay lên.

Cung Khanh ngủ không sâu, hơi hé mắt nhìn, dưới ánh nến ling linh lay động, là một gương mặt ôn nhu thâm tình.

“Điện hạ sao lại về đây?”

Nàng lười biếng nheo nheo đôi mắt, uể oải ngồi dậy, chiếc chăn từ bờ vai bạch ngọc trắng muốt của nàng trượt xuống phía dưới, để lộ ra cái yếm màu đỏ tươi thêu hoa hải đường trước ngực.

Ánh mắt hắn đầy mờ ám, dịu dàng nói: “Từ ngày mai nàng không cần chấp hành lệnh cấm túc nữa.”

Hai mắt nàng sáng ngời, vui vẻ nói: “Là thật sao?”

Hắn mỉm cười khẽ véo nhẹ lên chóp mũi xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng: “Đương nhiên là thật, Tiết Giai đã nhận tội, A Cửu bị cấm túc, ngày mai còn phải đến trước mặt nàng nhận tội, như thế đã được chưa?”

Cung Khanh cảm thấy bất ngờ nhiều hơn vui mừng. Theo những gì nàng biết về Độc Cô hoàng hậu, thì ngay cả khi tra ra mọi việc là do Tiết Giai và A Cửu gây nên, nhưng một người là nhi nữ do mình sinh ra, một người là cháu ruột bên nhà ngoại, chắc chắn hoàng hậu sẽ che chắn cho bọn họ đến cùng.

Nàng bĩu môi nói: “Tuy sự việc đã tra ra chân tướng, nhưng nghĩ lại đúng là vạn phần nguy hiểm, nếu hôm đó không phải là Kiều Vạn Phương cưới Trầm Tuyết, thì có thể thiếp đã mất mạng rồi.”

“Không thể nào. Bên cạnh nàng lúc nào cũng có mật vệ theo sát, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được. Cho dù hôm đó là nàng cưới Trầm Tuyết, khi xảy ra chuyện khác thường, mật vệ sẽ lập tức ra tay cứu nàng.”

Cung Khanh có chút bất ngờ: “Là thật?”

Mộ Trầm Hoàng nghiêm mặt gật đầu: “Là thật.” Từ khi biết trong tim mình đã có bóng hình nàng, ta đã sớm phái người luôn ngầm sát bảo vệ nàng.

Thấy nàng còn bán tín bán nghi, hắn lại hỏi: “Nàng vẫn nhớ rõ chuyện đã xảy ra đêm tết Nguyên Tiêu chứ? Cả chuyện gặp nạn bên Nguyệt hồ nữa, đều là có mật vệ ngầm bảo vệ.”

Nói đến đây hắn lại u oán thở dài: “Nhưng khổ nỗi mỗi lần xảy ra chuyện ta đều rất lo lắng, nên cuối cùng đều cất công chạy đi, phải tận mắt nhìn thấy nàng bình yên vô sự thì mới yên tâm.”

Cung Khanh nghe được những lời này trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không nhận được hỏi: “Vậy sao thiếp chứ bao giờ nhận ra?”

“Nếu để nàng nhận ra thì sao còn gọi là Mật Tư Doanh nữa. Đây là lực lượng ta đã âm thầm bồi dưỡng từ năm mười lăm tuổi, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được ra tay, luôn trốn phải giữ bí mật, không để người khác biết, như thế mới có thể ở thời điểm quan trọng nhất ra đòn phản công.”

Nàng sống mắt long lanh, cười nói: “Thiếp cũng không thể biết sao?”

Hắn dí dí mũi nàng, mỉm cười nói: “Đợi nàng sinh nhi tử cho ta, ta sẽ nói cho hần biết.”

Cung Khanh sắc mặt đỏ bừng, để mặc hần ôm vào lòng.

“Giết một người rất dễ, nhưng nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, phải khống chế nhiều mặt, mới có thể giữ được sóng yên gió lặng, như vậy mới không lật thuyền. Khanh Khanh, nàng đi theo ta, cuộc sống sau này nhất định sẽ không sóng yên gió lặng, nhưng ít nhất ta có thể bảo chứng, hậu cung sẽ tuyệt đối bình yên vô sự.”

Nàng vừa nghe được câu cuối cùng, trong lòng lập tức cảm động, vui mừng hỏi: “Ý của chàng là, bên cạnh chàng chỉ có một mình thiếp là nữ nhân sao?”

Hắn đưa ngón tay miết nhẹ lên làn môi anh đào đỏ hồng của nàng, khẽ thì thầm: “Một mình nàng còn chưa đủ sao?”

Trong lòng nàng lúc này đã vô cùng vui sướng, liền dướn người vòng tay ôm lấy cổ hần, chỉ động đặt lên một hần một nụ hôn. Nhưng dị thường là, dù nàng đã chủ động, Mộ Trầm Hoàng lại chẳng tỏ ý vui vẻ hợp tác gì, cứ đứng đực ra như trong lòng đang có tâm sự chông chênh.

“Phu quân sao vậy?”

Mộ Trầm Hoàng không tiện kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra với Tuyên Văn đế, chỉ nói phụ hoàng đột nhiên ngọc thể bất an, cho nên tâm trạng hần không tốt.

Cung Khanh cảm thấy hơi kì lạ, Tuyên Văn đế vốn luôn mạnh khỏe, trong cuộc đi săn mùa thu đáng vẻ còn rất anh minh thần vũ, sao nói bệnh là bệnh nhỉ?

Sáng sớm ngày hôm sau nàng dậy thật sớm, định cùng Mộ Trầm Hoàng đi đến Vạn An cung thỉnh an. Đúng lúc này, A Cửu đến.

“Xin tấu tử tha tội.”

Mộ Trầm Hoàng đưa mắt nhìn nàng ta lạnh lùng, A Cửu đành phải miễn cưỡng quỳ xuống, thấp giọng nói: “A Cửu biết sai, xin tấu tử khoan thứ.”

Cung Khanh thấy vẻ mặt nàng ta vô cùng miễn cưỡng, trong lòng hiểu rõ là do bị ép buộc nhận tội, nên mỉm cười đưa tay đỡ nàng ta dậy, ánh mắt trong veo dịu dàng nói: “Người phạm đâu phải thánh nhân, nên có ai là chưa từng mắc lỗi?” Dứt lời, liền quay đầu thản nhiên cười với Mộ Trầm Hoàng, nói: “Huống hồ ta cũng không xảy ra gì nguy hiểm, hoàng huynh của muội rất quan tâm đến ta, đã ngầm sắp xếp mật vệ bảo vệ luôn theo sát bảo vệ, cho dù ngày hôm đó ta có cười Trầm Tuyết, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ là đáng thương cho Kiều tiểu thư, đã thay ta gánh lấy cực khổ này.”

Mộ Trầm Hoàng nhìn Cung Khanh cười họa lại: “Khanh Khanh mệnh cách tôn quý, luôn có trời cao che chở, tất nhiên không việc gì.”

A Cửu vừa nghe càng thêm bức mình, hai người bọn họ rõ ràng là kẻ xướng người họa, cùng nhau liên minh để cảnh thị nàng. Vừa có thiên mệnh che chở, vừa có Mộ Trầm Hoàng bảo vệ, chẳng có ai đụng được đến một sợi lông của Cung Khanh.

Bệnh tình của Tuyên Văn đế không ổn định, lúc mê lúc tỉnh, Độc Cô hoàng hậu tuy thấy trong lòng Tuyên Văn đế còn có bóng hình nữ nhân khác thì bất mãn, nhưng cũng rất lo lắng cho long thể của ông, mỗi ngày đều túc trực kê cận bên đầu giường.

Lần này Tuyên Văn đế vừa tỉnh lại, đột nhiên nói với Độc Cô hoàng hậu: “Gọi Cung Cẩm Lan đến.”

Độc Cô hoàng hậu liền sai Minh Vũ: “Truyền Lễ bộ thượng thư yết kiến.”

Tuyên Văn đế sau khi uống thuốc xong thì nhắm hai mắt lại.

Độc Cô hoàng hậu lặng lẽ chăm sóc, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Trước đây lúc ông ta còn mạnh khỏe, cả ngày bà chỉ chăm chăm để ý xem trong lòng ông ta có mình hay không, còn hôm nay, lúc ông ta thương thể nguy kịch thế này, bà lại không dám cầu xin nhiều điều, chỉ mong ông được tai qua nạn khỏi, mạnh khỏe lâu dài. Đúng thực là lòng tham của con người không có đáy.

Qua một canh giờ, Cung Cẩm Lan vội vã đi tới.

Độc Cô hoàng hậu cho hắc vào.

Tuyên Văn đế nói: “Người ở đây, hầu hạ trăm.”

Độc Cô hoàng hậu giật mình sửng sốt, không nghĩ hoàng thượng cho gọi hắc đến là vì chuyện này.

Cung Cẩm Lan cũng rất ngạc nhiên, thông thường thì ai hầu hạ hoàng thượng cũng đều được, nhưng ở Hành cung này, kể hầu người hạ có cả trăm người, cứ gì phải sốt sắng gọi mình từ kinh thành tất tả đến đây để hầu hạ, dù sao mình cũng là người đứng đầu lễ bộ, cả một núi công việc có thể không quản sao? Xét về tình về lý, thì chắc chắn không đến lượt đích thân Lễ bộ thượng thư phải đến hầu hạ hoàng thượng thế này.

Nhưng nghi hoặc vẫn là nghi hoặc, Cung thượng thư vẫn phải tất cung tất kính ở lại Hành cung để làm thay những việc của nội thị.

Cung Khanh và mẫu thân đều kinh ngạc mãi không thôi.

Cung phu nhân nói: “Chẳng lẽ là hoàng thượng sốt cao nên u mê rồi? Sao lại gọi phụ thân con đến để hầu hạ?”

Cung Khanh cũng suy nghĩ trăm đường mà không sao lý giải được.

Cung Cẩm Lan dù sao cũng không thể ngờ rằng, Tuyên Văn đế lại để hắc cực nhọc đêm ngày ở trong điện hầu hạ mình, ngay cả đêm xuống cũng bắt hắc mang chăn đệm đến nằm ngay dưới đất để tiện bề chăm sóc. Loại đãi ngộ này thật đúng là làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

Độc Cô hoàng hậu càng nghĩ càng thấy lập dị quái gở. Trong lúc trọng bệnh, lẽ nào người thân cận nhất của ông ta không phải là mình, mà lại là ngoại thân này?

Thừa lúc Cung Cẩm Lan đi tắm giặt, Độc Cô hoàng hậu đến bên cạnh giường Tuyên Văn đế lặng lẽ tỉ mỉ quan sát. Mấy ngày này ông tiêu tụy đi thấy rõ, hốc mắt sâu hoắm, chòm râu dưới cằm cũng để lộ ra màu xám trắng.

Độc Cô hoàng hậu cảm lòng không đành, dâng lên một nỗi xót xa, ông cũng đã già rồi.

“Sao hoàng thượng lại muốn để Cung thượng thư hầu hạ?”

“Bởi vì, hắc chính là kẻ đã khiến trăm phải kìm nén tâm sự cả đời, trăm có thể đại hạn đã tới, cho nên muốn giải tỏa tâm nguyện.”

Lời này vừa nói ra, Độc Cô hoàng hậu cả kinh thất sắc.

Tuyên Văn đế lạnh lùng nói: “Trăm không thích nữ nhân, cho nên trước đây đã lập lời thề như vậy. Giờ nàng đã hiểu chưa?”

Độc Cô hoàng hậu nghe mà run lấy bẫy, đột nhiên cảm thấy việc mười mấy năm qua mình cứ ghen tuông ầm ứ trong lòng đúng là thực buồn cười.

Tuyên Văn đế nằm ở đó, bình tĩnh, thoải mái, dường như nói ra được bí mật riêng tư giấu kín cả đời, đã siêu thoát viên mãn.

Hai hàng lệ đột nhiên từ trong hốc mắt tứa ra, khiến Độc Cô hoàng hậu nhìn không rõ người đang ở trước mặt, đó là người đã từng cùng mình đầu ấp tay gối suốt nửa đời người này ư, vậy mà sao đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, mình mới biết được tâm sự trong lòng ông ta, bí mật này đã khiến bà nhận ra, mình đã quán quýt bên ông ta cả đời, nhưng hoàn toàn sai lầm rồi.

Cung Cẩm Lan ở bên ngoài điện đợi rất lâu, cho đến tận lúc Độc Cô hoàng hậu như kẻ mất hồn từ trong bước ra. Bà nhìn thấy hắn, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng quét qua.

Thực là buồn cười, người trong lòng ông ta lại là Cung Cẩm Lan kia. Chẳng trách năm đó khi ép ông ta lập lời thề, ông ta lại vui vẻ thoả mái đồng ý như vậy, chẳng trách gì mấy năm gần đây chẳng để ý gì đến nữ sắc, chẳng trách gì mấy năm gần đây, Cung Cẩm Lan một bước lên mây, quan vận hưởng dụng. Chẳng trách mấy năm gần đây được ban ân sủng không ngừng, kể cả đi tuần cũng dẫn theo hắn đi, thì ra là vậy.

Độc Cô hoàng hậu thất thần bước trong Hành cung.

Minh Vũ dẫn theo mấy cung nữ không dám lên tiếng lặng lẽ đi sau.

Chẳng biết thế nào mà Độc Cô hoàng hậu lại đi thẳng đến bên ngoài Trường Bình cung, lúc dừng lại bà nghe thấy bên trong có tiếng cười. Đó chính là tiếng cười của Cung phu nhân, vừa sảng khoái dứt khoát lại vô cùng mạnh mẽ. Bà đột nhiên gỡ bỏ mối hận thù đối với Cung phu nhân suốt hai mươi năm qua trong lòng mình. Đột nhiên lại nghĩ, dựa vào cái gì mà ta cả đời đau khổ, còn người thì vô tư thoả mái chẳng biết chút gì, cả tiếng cười của người cũng hài lòng thoả mái đến vậy.

Mấy lời nói kì quặc kinh động lòng người của Tuyên Văn đế đã chạm đến điểm giới hạn của hoàng hậu, bà mê hoặc trừng mắt đi vào.

Cung phu nhân và Cung Khanh đang cùng nhau phơi nắng ở hành lang. Vừa thấy Độc Cô hoàng hậu, cả hai đều giật mình ngạc nhiên, vội đứng dậy kiến lễ.

Độc Cô hoàng hậu đứng cách một bậc thanh, nhìn Cung phu nhân vậy vậy: “Người lại đây?”

Cung Khanh nhìn thấy, vội ôm chặt lấy tay Cung phu nhân, định đi cùng.

Nhưng Độc Cô hoàng hậu đã ngăn nằng lại: “Ta và mẫu thân con có vài chuyện muốn nói.”

Cung phu nhân liền đi theo hoàng hậu.

“Người có biết vì sao hoàng thượng lại để phu quân của người đến hầu hạ không?”

Độc Cô hoàng hậu thân khoác áo mỏng đứng trong gió lạnh, nhìn có chút tiêu tụy, dường như đã già đi rất nhiều, nếu so với Cung phu nhân vẫn đang châu tròn ngọc sáng, thì giống như hơn cả chục tuổi.

“Thần phụ không biết.”

“Là vì hoàng thượng rất thích hắn.” Ngữ khí của Độc Cô hoàng hậu chất đắng, nói xong bà thỏa mãn nhìn sắc mặt Cung phu nhân đang bàng hoàng ngạc nhiên, rồi quay người rời đi.

Cung phu nhân ngây ngẩn một lúc, rồi đột nhiên lắc đầu cười cười, chuyện sao có thể.

“Mẫu thân, hoàng hậu đã nói gì vậy? “Cung Khanh thấy Độc Cô hoàng hậu đã rời đi, liền chạy đến hỏi.

Cung phu nhân ngoài miệng nói không có gì, nhưng trong lòng rất lo lắng, Độc Cô hoàng hậu chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đến đây để nói những lời này, nếu không có đủ bằng chứng cũng sẽ không dựng chuyện vô khống để làm vấy bẩn thanh danh của Tuyên Văn đế như vậy.

Bà càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, tính tình xưa nay vốn dĩ nóng nảy, liền lập tức muốn tra ra manh mối. Thế là bà liền nhằm hướng tẩm cung của Tuyên Văn đế mà đi.

Vừa vặn Tiết Lâm Phủ đang đổi thuốc cho Tuyên Văn đế. Cung phu nhân thấy phu quân mình đang đứng trông giữ bên ngoài điện, liền nói: “Thiếp muốn cầu kiến hoàng thượng.”

Cung Cẩm Lan nhìn phu nhân khó xử, “Tiết ngự y đang đổi thuốc bắt mạch cho hoàng thượng, đợi một lát ta sẽ vào bẩm báo.” Hắn đã phát hiện thấy phu nhân của mình trong lòng có chút thấp thỏm, đang nghĩ mãi tận đầu.

Đợi một lát, cuối cùng Tiết Lâm Phủ cũng từ trong điện đi ra, Cung phu nhân lập tức giục: “Phu quân mau vào bẩm báo đi.”

Cung Cẩm Lan lặng lẽ đi vào, chần chờ một lúc mới cẩn thận nói: “Hoàng thượng, thần thê Hương thị cầu kiến.”

Hắn cho rằng Tuyên Văn đế nhất định sẽ không gặp, nhưng không ngờ Tuyên Văn đế lại yếu ớt cử động ngón tay: “Cho vào!”

Cung phu nhân đi vào trong điện chỉ thấy màn buôn trướng phủ, long thể được đắp một chiếc chăn dày màu vàng tươi, mặt trên thêu kim long vân hải, tạo thành một mảng lông lánh, còn bàn tay thì trắng xanh nhợt nhạt, đặt ở bên ngoài chăn.

“Thần phụ khấu kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.”

Mới có mấy ngày mà giọng nói của Tuyên Văn đế đã yếu ớt giống như biến thành một người khác vậy, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, hốc mắt hõm sâu, đôi mắt vốn anh tuấn lạnh lợi giờ bỗng chốc đã mất đi thần thái.

“Ta biết vì sao người muốn gặp ta.”

Cung phu nhân vừa nghe thấy chữ “ta” thì giật mình, mơ hồ nhớ lại sự việc năm đó, lúc đó hắn vẫn còn là một chàng hoàng tử chưa có thế lực, còn bà là đưa cháu gái được hoàng thái phi ân sủng nhất, Hướng thái phi thì luôn được tiên hoàng sủng ái, Tuyên Văn đế lúc đó ở trước mặt bà luôn tỏ ra vô cùng khiêm tốn hiền lành, chứ không ý vào thân phận hoàng tử của mình mà lên mặt kiêu ngạo.

Tuyên Văn đế nói: “Trong lòng hoàng hậu luôn nghi ngờ ta có tình ý với người, cho nên ta đành phải nói dối bà ấy một lần, nếu như sau này ta chết đi, bà ấy sẽ không gây khó dễ cho người.”

Cung phu nhân trong lòng thẳng thốt, thật không thể tin được.

“Thanh Thư, A Cửu lúc còn nhỏ rất giống người. Hoang đại đáng yêu, tự do tùy hứng, ta không muốn uốn nắn nó nhiều vì nghĩ lớn lên nó có thể giống như người, vậy thì tốt biết bao. Nhưng đáng tiếc, càng lớn, nó lại càng giống mẫu hậu của nó.”

Cung phu nhân không thể thốt nên lời, nhưng đã hiểu tất cả.

Tuyên Văn đế buồn bã nói: “Hy vọng người không oán ta. Điều ta có thể làm, chỉ có bấy nhiêu.”

“Thần sao dám oán trách người...” Giọng Cung phu nhân có chút nghẹn ngào, “Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, hoàng thượng nhất định sẽ mệnh dài trăm tuổi.”

Tuyên Văn đế mỉm cười, cơ hồ như đời này, chỉ cần có câu nói ấy, là đủ.

Tuyên Văn đế bị tổn thương thân thể lại còn mang tâm bệnh, cho dù Tiết Lâm Phủ đã tận tình bốc thuốc chữa trị, điều dưỡng thêm nhiều ngày nhưng vẫn không khỏe lại như cũ. Mộ Trầm Hoàng liền dẫn Cung Khanh hồi cung xử lý chính sự trước, chỉ còn Độc Cô hoàng hậu và A Cửu ở lại Hành cung để chăm sóc Tuyên Văn đế.

Người mà Độc Cô hoàng hậu tin tưởng nhất là Thuần Vu Thiên Mục, sau khi Tuyên Văn đế điều trị nhiều ngày không khỏi bà liền nghĩ đến hắn, triệu hắn tiến cung để hỏi han thêm.

Thuần Vu Thiên Mục tính toán nói: “Bệnh tình của hoàng thượng thực ra không đáng ngại, chỉ là long thể của người đã nhiễm phải vận đen, cho nên mới hồi phục chậm chạp như vậy.”

Lời vừa nói ra, lập tức Độc Cô hoàng hậu nhớ đến việc của Tiết Giai, trầm nghĩ Thuần Vu Thiên Mục quả nhiên là thần nhân, đối với hắn lại càng thêm tín nhiệm kính nể vài phần.

“Vậy làm sao để hóa giải được?”

Thuần Vu Thiên Mục nói: “Có thể dùng việc vui để tổng việc không may.”

Việc vui? Độc Cô hoàng hậu chau mày nghĩ ngợi, hôm nay còn có việc gì vui?

A Cửu vừa nghe liền mừng vui sướng, đây đúng là một cơ hội tốt.

Sau khi Thuần Vu Thiên Mục cáo từ, A Cửu liền nói: “Mẫu hậu, muốn có việc vui thật đơn giản, trong cung đang có sẵn một việc, mẫu hậu hãy tìm cho hoàng huynh một lương đệ, như vậy chẳng phải việc vui sao?”

Độc Cô hoàng hậu chau mày, chuyện này trước đây vài ngày A Cửu đã đề cập đến, lúc đó bà cũng có chút động lòng, dù sao thái tử phi Cung Khanh cũng không phải là người con dâu bà thích, chỉ là do thiên mệnh bắt buộc dĩ nên bà phải chấp nhận. Bởi vậy bà đã sớm hạ quyết tâm, để ngày khác sẽ tìm cho nhi tử một lương đệ mà mình thích. Nhưng thái tử vừa kết hôn, e là Tuyên Văn để sẽ dị nghị, nên bà đành đợi để nói đến sau. Giờ đây, Tuyên Văn để cần một việc vui để tổng xuất vận xui, quả là một cơ hội tốt.

A Cửu thấy Độc Cô hoàng hậu đang suy nghĩ, liền nói thêm: “Mẫu hậu, Kiều Vạn Phương thông thư đạt lý, dũng cảm quyết đoán, lại đoan trang nghĩa hiệp. Cung Khanh nhìn đáng vẻ thì nũng nịu ẻo lả, chẳng có chút khí thế của thái tử phi, lại càng không có khí phái hoàng gia.”

Độc Cô hoàng hậu gật đầu nói: “Đợi đến tết Nguyên Đán, hoàng huynh con quay lại Hành cung, lúc đó nói cũng chưa muộn.”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, rất nhanh đã đến tết Nguyên Đán, vì long thể của Tuyên Văn để vẫn chưa bình phục nên Mộ Trầm Hoảng và Cung Khanh quay lại Hành cung đón năm mới.

A Cửu chờ đợi ngày này đã lâu. Sau khi Cung Khanh tới Hành cung, ngày hôm sau nàng ta đã nhắc Độc Cô hoàng hậu gọi Mộ Trầm Hoảng và Cung Khanh đến trước mặt.

Độc Cô hoàng hậu đem ý của Thuần Vu Thiên Mục nói thẳng cho hai người rõ.

Cung Khanh vừa nghe đến hai chữ “hỷ sự”, trong lòng trước hết nghĩ đến việc hôn sự, nhưng Tuyên Văn để hài tử chỉ có hai người một nam một nữ, đương nhiên hỷ sự sẽ không phải của Mộ Trầm Hoảng, vậy thì còn A Cửu. Nhưng nếu là hôn sự của A Cửu. thì chắc chắn cũng không cần gọi đến mình để hỏi chủ ý, cho nên hỷ sự này nhất định sẽ liên quan đến Đông cung.

Quả nhiên, Độc Cô hoàng hậu nói với Mộ Trầm Hoảng: “Giờ đây phụ hoàng con cần một hỷ sự để tổng xuất vận xui, cho nên ta muốn Đông cung có thêm một lương đệ.”

Cung Khanh lập tức tim đập thình thịch. Điều gì đến cũng phải đến, chỉ không ngờ là nhanh như vậy, không những thế còn núp dưới danh nghĩa Tuyên Văn để tổng xuất vận xui, xem ra, cho dù Mộ Trầm Hoảng không muốn, cũng không thể cự tuyệt.

Mộ Trầm Hoảng trong lòng chùng xuống. Nếu lúc này mà đưa ra ý kiến nghi ngờ lời nói của Thuần Vu Thiên Mục, thì cũng có nghĩ là nghi ngờ thiên mệnh mẫu nghi thiên hạ của Cung Khanh, sẽ không có lợi cho nàng sau này. Nếu phản đối ý kiến của Độc Cô hoàng hậu, không cưới lương đệ, thì lại mắc vào tội bất hiếu với Tuyên Văn để.

Độc Cô hoàng hậu biết rõ nhi tử của mình tân hôn tình cảm ngọt ngào say đắm, đối với Cung Khanh vẫn vô cùng nhiệt huyết, Cung Khanh lại là một trang tuyệt sắc giai nhân, trong lòng nhất định cũng không bằng lòng, nghĩ vậy bà liền quay sang hỏi Cung Khanh: “Thái tử phi có ý kiến gì không?”

Cung Khanh cười dịu dàng đáp: “Chỉ cần phụ hoàng long thể an khang, thần thiếp không có ý kiến khác. Huống hồ có thêm một lương đệ thì càng có thể phục vụ thái tử tốt hơn, thần thiếp cầu còn không được.” Nói rồi Cung Khanh liền bước lại đứng nép sau Mộ Trầm Hoảng, nhìn hẩn mỉm cười, hiền hậu dịu dàng.

Độc Cô hoàng hậu không ngờ Cung Khanh lại có biểu hiện rộng lượng như vậy, cho dù trong lòng muốn hay không muốn, nhưng biểu hiện trên mặt chỉ có những nét cam tâm tình nguyện, hiểu thuận vô cùng. Bà trầm nghĩ, đây đúng là một người thông minh hiểu chuyện, so với mẫu thân hay ghen tị đố kỵ đánh đá của nàng ta thì quả thực mạnh mẽ hơn nhiều.

Nếu nhi tấu đã gật đầu đồng ý, thì chắc hẳn nhi tử sẽ không có ý kiến gì, Độc Cô hoàng hậu hỏi: “Vậy ý của thái tử thế nào?”

“Mẫu hậu có thể chọn người?” Mộ Trầm Hoảng vừa nói dứt lời, đầu mày khẽ chau lại, thịt trên hông bị người khác véo một cái thật đau.

Độc Cô hoàng hậu lại nói: “Thực ra thì đã có sẵn một người, đó chính là Kiều Vạn Phương. Cuộc đi săn lần trước, phụ hoàng con cảm thấy nàng ấy là một người dũng cảm quyết đoán, có phong thái hoàng gia. Huống hồ, chân của nàng ấy cũng là vì thái tử phi mà bị thương, để nàng ấy làm lương đệ, xem như là bù đắp một phần, thái tử phi thấy thế nào?”

Cung Khanh thản nhiên cười: “Mẫu hậu nó rất phải. Kiều Vạn Phương dung mạo xinh đẹp, trông rất hiền lương, nhi thần không có ý kiến gì, tất cả đều để ầu hậu làm chủ.”

Mộ Trầm Hoàng khoe miệng nhếch lên, tiểu nha đầu, người đứng là một kẻ thủ đoạn.

Độc Cô hoàng hậu không ngờ việc này lại thuận buồm xuôi gió đến vậy, liền chốt lại: “Vậy thì chúng ta chọn Kiều Vạn Phương nhé!”

Mộ Trầm Hoàng nói: “Mẫu hậu, con người của Kiều Vạn Phương giỏi về tâm kế, không thể chọn nàng ta được.”

“Lời này là có ý gì?”

“Trong cuộc đi săn mùa thu lần trước, chân nàng ta bị thương không phải là do chiếc bàn đạp, là do nàng ta tự làm mình bị thương.”

“Sao có thể thế được?”

“Lúc đầu nàng ta nói con bạch mã phát cuồng, nàng ta muốn bỏ ngựa chạy thoát thân, nhưng chiếc bàn đạp đã giữ chân nàng ta lại nên không thể thoát ra, ngẫm lại chỉ là Cung Khanh đã hãm hại nàng ta. Nhi thần đã đi điều tra người thợ làm ra chiếc bàn đạp đó, thực ra chiếc bàn đạp đó không hề có vấn đề gì cả, điều này khiến nhi thần cảm thấy có chút kì lạ, liền gọi Tiết Lâm Phủ đến kiểm tra vết thương trên mắt cá chân của nàng ta, Tiết Lâm Phủ khẳng định vết thương đó không phải là bị bàn đạp kẹp chặt gây nên, mà chính là vết thương do dao cắt.”

Độc Cô hoàng hậu vừa nghe đã giật mình hoảng sợ: “Thật không?”

“Nếu mẫu hậu không tin, có thể gọi nàng ta và Tiết Lâm Phủ đến đối chất.”

“Thôi đi.” Độc Cô hoàng hậu thất vọng xua tay, bà tuy không thích Cung Khanh, nhưng cũng không muốn tìm một lương đệ lắm mưu nhiều kế, e là sau này hậu cung lại không sóng yên gió lặng. Im lặng hồi lâu, bà lại hỏi: “Vậy thì để chọn một người khác vậy.”

“Mẫu hậu bận chăm sóc phụ hoàng, nhi thần bận việc triều chính lu bù, không có thời gian để ý đến việc này, chọn lương đệ không phải là việc vui duy nhất để phụ hoàng tổng xuất vận xui, trước mắt có một hy vọng khác.”

“Hy vọng gì?”

“Cung Khanh có tin vui rồi.”

Độc Cô hoàng hậu Cung Khanh: “Có thật không?”

Cung Khanh xấu hổ cúi đầu, hiển nhiên là mặc nhận.

Độc Cô hoàng hậu cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi.”

Bà không thích nhi tử, nhưng không phải là không thích cháu nội. Hơn nữa Tuyên Văn để lại sinh được ột con, chỉ có thái tử là con trai duy nhất, Cung Khanh mang thai thì đúng thực đó là tin vui lớn nhất rồi còn gì.

Rời khỏi điện, Mộ Trầm Hoàng vừa đi vừa xoa xoa thắt lưng, than vãn: “Tiểu nha đầu thật đúng là hạ thủ không nương tay, định cấu véo đến đứt da tím thịt sao?” Lời còn chưa hết, trên mu bàn tay lại trúng thêm một chiêu.

Cung Khanh khẽ hừm một tiếng: “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, chàng đã đồng ý với thiếp, đừng có mà nuốt lời.”

“Ta sao dám chứ.”

Mộ Trầm Hoàng cười hà hà ôm lấy ái thiếp, tay đặt trên bụng nàng, mừng vui hoan hỷ nói: “Hài tử này, con đúng thật là một vị cứu tinh am hiểu ý người khác.”

Cung Khanh thản nhiên cười: “Này, tên mẹ của con gọi là Tinh nhi thì thế nào?”

“Quá hay!”

Sáng sớm hôm sau, Mộ Trầm Hoàng dẫn theo Cung Khanh đến thỉnh an Tuyên Văn đế và Độc Cô hoàng hậu.

Tuyên Văn đế thần sắc đã tốt hơn rất nhiều, trên nét mặt cũng lấp lánh những tia mừng vui.

Độc Cô hoàng hậu nói: “Hôm qua ta đã nói tin vui cho phụ hoàng con biết, tinh thần của ông ấy đã tốt hơn rất nhiều, Thuần Vu Thiên Mục đúng là tài giỏi hơn người.” Nói xong liền nhìn Cung Khanh cười: “Con thiếu gì chỉ cần nói với ta một tiếng.”

Đây là lần đầu tiên nàng thấy hoàng hậu mỉm cười với mình, lộ ra chiếc lúm đồng tiền trên má, Cung Khanh đáp lễ nói: “Đa tạ mẫu hậu, con không thiếu gì, chỉ cần phụ hoàng long thể an khang là tốt rồi.”

Mọi người trong lòng đều hoan hỷ, chỉ có A Cửu phụng phịu trong lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía bụng của Cung Khanh ngậm đi ngậm lại.

Mộ Trầm Hoàng thấy tâm tình của mẫu hậu tốt, liền nhân cơ hội đề xuất mời Cung phu nhân vào cung để chăm sóc thái tử phi.

Độc Cô hoàng hậu tuy trong lòng không vui nhưng cũng không có lý do gì để cự tuyệt. Thái tử phi hay hoàng hậu có thai, truyền mẫu thân vào cung chăm sóc là chuyện bình thường, năm xưa lúc bà mang thai, cũng đã mời Thái phu nhân vào cung chăm sóc mấy tháng.

Tuyên Văn đế bệnh nặng mới khỏi không thể ngồi lâu, Mộ Trầm Hoàng ở lại nói chuyện chốc lại, rồi dẫn Cung Khanh đứng dậy xin phép cáo từ. Trước khi đi hắn còn nhìn A Cửu nói: “A Cửu, muội qua đây, ta có chuyện muốn nói với muội.”

Ra đến ngoài điện, Mộ Trầm Hoàng để Cung Khanh đi trước vài bước, còn mình đứng lại đợi A Cửu.

A Cửu vừa nhìn thấy đôi mắt sa sầm xuống của Mộ Trầm Hoàng thì trong lòng hơi lo lắng, tim đập thình thịch, chột dạ nói: “Hoàng huynh nhìn muội như vậy là có ý gì?”

Mộ Trầm Hoàng lặng im không nói, trên mặt lộ rõ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nàng ta, thấy nàng ta có vẻ né tránh, liền nói: “Chuyện của Kiều Vạn Phương là do muội bối ra phải không?”

A Cửu trong lòng giật thót, vội vàng phs nhận: “Không phải, hoàng huynh đừng đổ oan uội. Là mẫu hậu nghe lời Thuần Vu Thiên Mục mới quyết định làm như vậy, không liên quan đến muội.”

“Ta nói A Cửu muội thật sự rất ngu dần ngốc nghếch.”

“Hoàng huynh ngu!” A Cửu vô cùng tức giận, lớn bằng từng này rồi, giờ lại bị người khác mắng cho là ngốc nghếch, đến cả hoàng đế hoàng hậu cũng chưa bao giờ quát nạt mắng mỏ nàng ta như vậy.

“Những lời của Thuần Vu Thiên Mục thực ra là cơ hội tốt để muội thực hiện ý đồ của mình, nhưng thật tiếc muội chỉ chăm chăm tìm cơ hội báo thù người khác mà lại đánh mất đi cơ hội của chính mình.”

A Cửu ngơ người: “Hoàng huynh có ý gì?”

“Sao muội không nhân cơ hội này đề xuất chuyện hôn sự của mình với Thẩm Túy Thạch?”

A Cửu lại ngẩn ra, trong nháy mắt vô cùng hối hận, chính xác, sao không dựa vào lời nói của Thuần Vu Thiên Mục để đề xuất chuyện hôn sự của mình, lúc đó hoàng hậu có thể sẽ đồng ý. Nhưng thật đáng tiếc, trong lòng mình lúc đó chỉ nghĩ cách làm cho Cung Khanh buồn phiền, nên căn bản không nghĩ ra điều gì khác được. Giờ chắc đến, có hối hận cũng không kịp nữa.

Mộ Trầm Hoàng tỏ vẻ thất vọng lắc đầu: “A Cửu, đến lúc nào muội mới trưởng thành đây? Muội mỗi ngày cứ chăm chú sẫm soi người khác, có từng nghĩ sự tốt xấu của người khác có liên quan đến muội hay chưa? Muội khiến cho cuộc sống của người khác ngọt ngào đau khổ, thì muội mới thấy thoải mái hay sao? Muội muốn cuộc sống cả chúng ta không sướng vui hạnh phúc, thì đáng tiếc cuộc sống của muội cũng chẳng thoải mái vui vẻ gì.”

“Hoàng huynh, là huynh có ý gì?”

“Thẩm Túy Thạch trước đây vài ngày đã gửi tấu chương xin từ chức Trung Thư Xá Nhân, ra bên ngoài làm quan. Ta đã phê chuẩn. Ngày hôm kia hắn đã lên đường nhậm chức.”

“Hoàng huynh người!” A Cửu vừa nghe đã cuống cuống, chạy đến túm lấy tay áo của Mộ Trầm Hoàng nói: “Hoàng huynh, huynh đã điều hắn đến nơi nào vậy?” Thảo nào mấy ngày hôm nay không nhìn thấy Thẩm Túy Thạch, nàng còn tưởng phụ hoàng bị bệnh nặng nên không truyền hắn tiến cung.

“Ở một nơi cách kinh thành không xa lắm. A Cửu, chừng nào muội hiểu chuyện, thì ta sẽ điều hắn quay về. Nếu muội vẫn ngu muội xảo quyệt, luôn tính toán để mưu hại người khác, thì ta sẽ điều hắn đến nơi xa hơn và không hẹn ngày quay lại.”

Mộ Trầm Hoàng nói xong liền chấp tay rời đi.

A Cửu đứng nguyên chỗ cũ như bị trời trồng, trong lòng vừa tức vừa hận, nhưng lại không biết phải làm thế nào. Thời gian này phụ hoàng đang dưỡng bệnh, mọi việc triều chính đều giao cho Mộ Trầm Hoàng xử lý, thật không ngờ hắn lại âm thầm điều Thẩm Túy Thạch rời khỏi kinh thành như vậy.

Thời gian này, trong lòng A Cửu đã tích tụ vạn phần đau khổ, lại không biết phải giải tỏa thế nào, đành lặng lẽ quay về cung của mình.

Chiếu theo lệ, mừng một đại niên, các triều thần đến Hành cung để chúc tết hoàng đế, còn các mệnh phụ phu nhân thì đến hậu cung để thỉnh an hoàng hậu. Sau đó hoàng đế khai tiệc thiết đãi quần thần, ngợi khen phong thưởng cho những người có công.

Đến giờ thìn, mọi người trong Hành cung lần lượt chúc tết gia quyến của các triều thần.

Ngoài các phu nhân tiểu thư của lục bộ thượng thư, các thị lang, các công hầu phủ, còn có các vị cáo mệnh phu nhân, mọi người đến so với Quỳnh Lâm yến còn đầy đủ hơn nhiều, kể cả những người dù không khỏe, cũng không dám không đến.

Độc Cô hoàng hậu ngồi ở bên trên, tiếp theo là Cung Khanh, cả hai cùng tiếp nhận bái lạy chúc mừng của các mệnh phụ. A Cửu mắt thấy cảnh này, trong lòng vô cùng khó chịu. Cung Khanh cuối cùng cũng đã ngồi trên vị trí nàng ta, đời này nàng ta sẽ không còn cơ hội ngồi ở trên đầu, nhận bái lạy như thế này.

Nếu so sánh hai người, thì rõ ràng Cung Khanh đã lặng lẽ leo lên vị trí trên đầu mình, hơn nữa giờ đây nàng ta còn đang mang thai, nếu hạ sinh hoàng tử, thì địa vị đúng thật là vững như bàn thạch.

Bình sinh nàng ta vốn không thể nào chấp nhận có kẻ khác vượt lên trên mình, nhưng cuối cùng có một người đã làm được như vậy, nàng ta ngoài việc cắn răng ngậm miệng chấp nhận số mệnh này thì không còn cách nào khác nữa.

Đến giờ ngọ yến, Độc Cô hoàng hậu dẫn theo mấy vị nữ quyền ngồi vào vị trí.

Cung cách của cung yến so với Quỳnh Lâm yến thì cao hơn một bậc, hoàng hậu thay mặt cho hoàng thượng cảm tạ gia quyến của các chư vị triều thần trong năm qua đã vất vả cực nhọc, sau đó là ban thưởng theo lệ.

Các cung nữ lần lượt bưng mâm bạc tiến vào, đặt túi tơ vàng trong mâm xuống trước mặt các vị phu nhân, bên trong túi đựng một trăm vàng và một nén bạc, giá trị của lễ vật tuy không lớn, nhưng có ngụ ý là kim ngọc mãn đường.

Các mệnh phụ đứng lên, quỳ tạ long ân. Sau đó cung yến mới chính thức bắt đầu.

Sau khi cung yến kết thúc, các mệnh phụ xin phép cáo từ, chỉ có Giang Vương phi tần ngần lưu lại chưa muốn rời đi.

Độc Cô hoàng hậu thấy bà ta có việc muốn bẩm, liền ọi người lui ra.

Giang Vương phi quỳ rạp xuống đất, dập đầu thỉnh tội: “Thần nữ đáng chết, không biết dạy dỗ nhi nữ, xin hoàng hậu trừng phạt.”

Độc Cô hoàng hậu thấy bà ta thưa bẩm như vậy thì vô cùng bất ngờ, ngạc nhiên hỏi: “Linh Trang thông tuệ hữu lễ, hà cố gì mà Vương phi lại thốt ra những lời lẽ như vậy?”

Giang Vương phi nơm nớp lo sợ đáp: “Vài ngày trước đây nó muốn quay về Giang Nam, lúc đi qua Đồng Châu thì xe ngựa bị hỏng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nó ngẫu nhiên gặp lại Thẩm đại nhân, thế là liền quyết lưu lại Đồng Châu.” Giang Vương phi ấp a ấp úng, lắp bắp mãi mới nói xong một câu, lời vừa dứt thì cả người đã toát mồ hôi lạnh

Độc Cô hoàng hậu hỏi: “Ồ lại Đồng Châu rồi thế nào?”

Giang Vương phi cảm thấy thật khó để mở miệng tiếp lời, nhưng không nói thì hậu quả càng thêm nghiêm trọng, nên đành phải cắn răng kể: “Mộ Chiêu Luật sai người đến đón nó quay lại, nhưng nó nói mình và Thẩm đại nhân đã tự quyết định việc chung thân.”

Độc Cô hoàng hậu đằng hắng một tiếng rồi đứng dậy, cũng không biết là bà ta đang nổi giận hay cười, chỉ nghe thấy tiếng trách mắng: “Đúng là một kẻ to gan lớn mật, dám tự mình quyết định việc chung thân, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì hoàng gia còn mặt mũi nào mà tồn tại?”

Giang Vương phi phủ phục trên mặt đất, dập đầu nói: “Thần phụ không biết dạy dỗ nhi nữ, xin hoàng hậu trách phạt.”

Chuyện hôn sự của nữ tử trong hoàng thất đều phải do hoàng đế và hoàng hậu chỉ định. Mộ Linh Trang không chỉ mình tự làm chủ hôn sự của mình, mà người nàng ấy chọn lại chính là người mà hoàng đế hoàng hậu đã ngầm chọn làm phò mã – Thẩm Túy Thạch. Lúc Giang Vương phi nghe được tin này thì vô cùng kinh hãi, sợ đến nỗi suýt đã ngất đi.

“Nàng ta giờ ở đâu?”

“Đã mang về nhốt ở trong phủ, xin hoàng hậu trách phạt.”

“Vì nàng ta hành sự không nghĩ đến thể diện của hoàng gia, cũng không xem trọng quy củ hoàng gia đã ban hành, nên phạt tước bỏ danh hiệu quận chúa.”

Giang Vương phi do lo sợ nên đến đây trước để bẩm báo nhận tội, vốn nghĩ Độc Cô hoàng hậu sẽ trừng phạt nặng hơn, nhưng không ngờ chỉ là tước đi danh hiệu quận chúa.

Lúc này, tâm tư của Độc Cô hoàng hậu có chút phức tạp. Khi vừa nghe nói Mộ Linh Trang và Thẩm Túy Thạch tự mình định đoạt chuyện chung thân, trong lòng đích xác là rất giận dữ, nhưng chỉ trong chốc lát đã lại cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng. A Cửu bấy lâu nay vẫn nhất tâm si mê Thẩm Túy Thạch, khuyên bảo thế nào cũng không được. Giờ mọi việc đã đến nước này, âu cũng là giải quyết được triệt để, làm cho nó tắt hẳn hy vọng ở trong lòng. Cho nên, sau khi nổi giận lúc ban đầu, bình tĩnh suy nghĩ lại thấy đây là việc tốt.

A Cửu vừa nghe nói đến việc này, lập tức làm loạn lên một hồi rồi đổ bệnh mất mấy ngày.

Sau đòn đả kích ấy, nàng ta cuối cùng cũng tỉnh ngộ, ngay cả khi có thân phận công chúa, cũng phải cầu gì là được. Từ lúc này trở đi, tâm tính nàng ta đã có thay đổi lớn.

Quay đi quay lại đã đến tết Nguyên Tiêu.

Tuyên Văn đế xưa nay là người ưa náo nhiệt, do thái tử phi có tin vui nên tâm tình vô cùng thoải mái, liền hạ lệnh tổ chức tết Nguyên Tiêu ở Hành cung thật tưng bừng vui vẻ, náo nhiệt phi phạm, thế sẽ tạo thêm một phố Trường An nữa ở Hành cung.

Bắt đầu từ chiều, cung nữ nội thị trong Hành cung đã bận rộn luôn tay luôn chân, bố trí sắp xếp, chỗ nào cũng giăng đèn kết hoa, treo lụa phất phơ lay động, cả không khí trong cung vô cùng mừng vui. Khi màn đêm buông xuống, các ngọn đèn muôn hình muôn vẻ được đốt lên, nào là đèn cung đình màu sắc sắc sỡ, đèn kéo quân tinh xảo, đèn ngọc lưu ly lấp lánh, làm cho khung cảnh trong Hành cung càng thêm nguy nga tráng lệ, giống như cung điện trên thiên đường.

Ánh trăng ở Hành cung Nam Hoa cũng là một cảnh sắc vô cùng đặc biệt. Do muốn dẫn suối nước nóng từ trên núi đổ xuống, nên Hành cung dựa vào thế núi để xây dựng, trên sườn núi có không ít những đình đài được tu sửa lại, ở mỗi ngôi đình đều thấp đèn sáng trưng, trên mỗi cành cây hai bên đường dẫn lên đỉnh núi cũng treo đầy những ngọn đèn sáng, khiến cho con đường càng thêm lung linh tráng lệ. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng vừa nhú, những ngọn đèn sáng lấp lánh trên sườn núi khiến người ta có cảm giác như một

dải mây ngọc sáng lung linh. Ngôi đình trên đỉnh núi mờ mờ tỏ tỏ giữa dải mây, một vầng trăng tròn trong trẻo như treo ngay trên đỉnh mái cong của ngôi đình, thực là mê hoặc.

Đối với Cung Khanh và Mộ Trầm Hoằng mà nói, tết Nguyên Tiêu còn có một ý nghĩa sâu xa khác. Cho nên Mộ Trầm Hoằng cố ý sai cung nhân khiêng kiệu, đưa Cung Khanh lên ngôi đình ở sau núi cùng nhau ngắm cảnh dưới ánh trăng.

Trong ngôi đình sớm đã được chuẩn bị ấm áp như mùa xuân, bốn phía đều dùng gấm vóc quây lại, ở giữa có một chậu than lớn, ngọn lửa lớn ở trong đó cháy hừng hực, tỏa ra ánh sáng đỏ hồng phản chiếu lên gấm vóc, nhìn giống như một con rồng lửa đang uốn lượn. Những chiếc bàn đá ghế đá trong đình đều đã được phủ một lớp vải dày, trên mặt bàn bày rất nhiều những loại hoa quả khó thấy trong mùa thu đông.

Cung Khanh ngồi dựa vào chiếc ghế lót đệm mềm mại, phóng mắt nhìn những ngọn đèn dưới núi, lúc này những dân quê cũng bắt đầu kéo nhau đi ngắm đèn trên những con đường nhỏ, con đường ngoằn ngoèo lên núi thấp không ít đèn lồng, nhìn giống như những chú đom đóm sáng lấp lờ tô điểm cho sắc đen trong những đêm mùa hạ, vô cùng mỹ lệ.

“Ta vốn định cùng nàng lên đỉnh núi ngắm trăng, nhưng nàng đang mang thai, nên chúng ta ngồi đây ngắm cảnh, nàng có thích không?” Mộ Trầm Hoằng ôm lấy nàng, mỉm cười dịu dàng, trong mắt hần tràn đầy yêu thương. Hần vốn là người cao lớn tuấn mỹ, giờ dưới ánh trăng mờ tỏ, nhìn càng thêm phong tư lỗi lạc, Cung Khanh kim lòng không đành lại nhớ đến bằng giờ năm ngoái, hần giống như thần tiên xuất hiện trước mặt nàng, cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng nàng dần lan tỏa một xúc cảm vô cùng ấm áp.

“Khanh Khanh còn nhớ bằng giờ năm ngoái không?”

Nàng thản nhiên cười, rục rịch như hoa mùa xuân: “Đương nhiên nhớ kỹ.”

“Còn nhớ ta đã nói gì không?”

Mặt nàng đỏ bừng, e thẹn không lên tiếng, hần nói muốn nàng tặng hần một giai thoại phong lưu.

“Nàng vẫn còn nợ ta một câu.”

“Câu gì?”

Hần cắn vành tai nàng thì thầm nói. Nàng vừa nghe, mặt càng thêm đỏ. Dưới ánh đèn, nét mặt nàng xinh đẹp như tranh, môi hồng má đỏ, vô cùng quyến rũ, khiến hần như si ngốc đưa tay miết nhẹ lên bờ môi mọng đỏ của nàng, mềm mại non tơ như một cánh hoa, thấp giọng: “Nói mau!”

Nàng cười e thẹn: “Chàng cũng chưa bao giờ nói, vậy dựa vào gì mà bắt thiếp nói?”

Mộ Trầm Hoằng đáp lời: “Ta còn phải nói sao? Ta vì muốn cưới được nàng mà đã phải lao tâm khổ tứ biết bao nhiêu, nàng đúng là tiểu nha đầu không có lương tâm.”

Những lời này nghe có ý hờn giận nhưng vô cùng êm tai. Vậy mà nàng vẫn không chịu nói, sau một hồi nhằn nhó e thẹn, mới thỏ thẻ đầy xấu hổ: “Thiếp yêu chàng.”

Lời còn chưa dứt, đã bị hần ôm chặt trong vòng tay.

“Có thật không?”

Nàng thò một ngón tay, khẽ chậm chậm viết lên ngực hần một chữ “thật”.

Tất cả những ngôn từ hoa mỹ trên thế gian đều không thắng nổi một chữ này, trong lòng hần vui mừng như điên, nhất thời cảm xúc trào dâng, kích động vô cùng, càng siết chặt nàng trong vòng tay, chỉ hận là xương cốt không thể hòa vào nhau, để một khắc cũng không chia lìa.

Cung Khanh dựa đầu vào ngực hần, một cảm giác hạnh phúc chưa từng thấy trào dâng trong huyết quản của nàng, lúc này, nàng đang mang trong mình cốt nhục của hần, nghe tim hần đập thành thịch, ước nguyện duy nhất của nàng lúc này là thời gian hãy ngừng trôi, để nàng luôn được kề cận hần, mãi mãi đến đầu bạc răng long.

Vài tháng sau, là đến ngày Cung Khanh trở dạ.

Từ sáng sớm, Mộ Trầm Hoà

ng đã thấp tha thấp thỏm, đứng ngồi không yên. Cung Khanh vừa đau bụng một chút, mặt hần đã trắng bệch, lập tức noi: “Mau, mau gọi người đến.”

Cung phu nhân vừa thấy dáng vẻ thất kinh lo lắng của Mộ Trầm Hoà thì phì cười nói: “Điện hạ, nữ nhân sinh hài tử đầu lòng phải đau một ngày một đêm, bây giờ vẫn còn sớm, điện hạ cứ đi lo việc của mình đi.”

Thái tử bị đuối khéo khỏi phòng thì có chút lúng túng, nhưng lại quyến luyến không muốn rời đi, thôi đành tản bộ bên ngoài cung thất vậy, sau mấy vòng đi lại, mấy ngón tay chấp ở phía sau đã bị chính mình vè nhẵn.

Đến buổi chiều, các trận đau càng dồn dập hơn, khoảng cách càng lúc càng ngắn, Cung Khanh đau đến nỗi không chịu nổi nữa, khóc thành tiếng.

Cung phu nhân cũng ruột đau như cắt, vừa cầm tay nhi nữ, vừa nói mấy lời động viên an ủi.

Mộ Trầm Hoà ở bên ngoài nghe tiếng Cung Khanh khóc to, đầu mày càng nhíu chặt, vân vê ngón tay mãi không ngừng.

Cung phu nhân tuy ngoài miệng nói không việc gì, nhưng kỳ thực trong lòng vô cùng lo lắng. Sinh nở là việc rất cần sức lực, nhi nữ từ nhỏ đã được nâng niu yêu chiều nên cơ thể cũng có phần mềm mại yếu đuối, chưa từng phải làm việc gì hao tổn nhiều sức lực, giờ trải qua việc này thực đúng là đau tận xương cốt.

Mãi đến tận hoàng hôn, hài tử mới oa oa chào đời.

Nghe tiếng khóc của hài tử, Mộ Trầm Hoà đang đứng đợi sốt ruột bên ngoài liền chạy vào thêm ngọc hỏi: “Sao rồi?”

“Bẩm điện hạ, nương nương mọi việc đều tốt, mẹ con bình an, sinh một công chúa.”

Mộ Trầm Hoà hai tay ôm ngực, vui mừng nói: “Bé hài tử cho ta nhìn một chút.”

Cung phu nhân ở trong phòng nghe thấy liền bật cười: “Người cha này thật đúng là nôn nóng.”

Sau khi mấy nhũ mẫu tắm rửa sạch sẽ cho tiểu Tinh nhi, cuốn tả lót xong, Cung phu nhân liền tự tay bế ra khỏi nội thất, trao cho Mộ Trầm Hoà.

Mộ Trầm Hoà đang định đưa tay ra đón lấy.

Cung phu nhân liền chau mày, “Tay điện hạ run như vậy, cẩn thận đừng làm rơi hài tử.”

Mộ Trầm Hoà vội vàng rút tay lại, nghiêng đầu nhìn nhi nữ đang được bọc trong tả lót.

Tiểu Tinh nhi tuy hai mắt nhắm chặt, nhưng mí mắt tạo thành một đường cong duyên dáng, chắc chắn đó sẽ là một đôi mắt đẹp, da thịt non tơ như cánh hoa, chiếc miệng nhỏ nhắn cực giống Cung Khanh.

Hần nhìn hài tử không chớp mắt, cười đến nỗi mặt này không giãn ra được: “Đẹp, đẹp quá!”

Cung phu nhân lại phì cười, thái tử điện hạ anh minh thần vũ đáng mạo như tiên giờ đây lại nóng ngóng cười như si ngốc như vậy, thật đúng là buồn cười.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng Cung Khanh yếu ớt vô lực thì thảo ở bên trong: “Mẫu thân, để con nhìn.”

Cung phu nhân mỉm cười, bế tiểu Tinh nhi vào trong: “Lúc mẫu thân còn chưa kịp nhìn, thì phụ thân đã tranh nhìn trước mất rồi.”

Cung Khanh mệt mỏi đến nỗi toàn thân vô lực, ướt sũng ướt như là từ dưới nước lôi lên, bà đỡ giúp nàng thay y phục, lau tóc cho khô, rồi mới đưa tiểu Tinh nhi đặt ở bên cạnh.

Cung Khanh vừa nhìn thấy hài tử, liền cảm thấy dù có đau đớn hơn nữa nàng vẫn có thể chịu đựng được.

Cung phu nhân vui mừng phấn khởi nói: “Tiểu nha đầu trắng tinh như ngọc xinh xắn đáng yêu, sau này nhất định sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

Mẹ nào chẳng thích người khác khen ngợi con mình, Cung Khanh cười thoải mái hài lòng không gì so sánh được. Nàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ yếu ớt của hài tử, trong lòng cảm thấy mật ngọt như sắp tràn ra cả xung quanh. “Điện hạ không thể vào.”

Kết quả, cả một đám người nhưng không ai có thể ngăn được thái tử, Mộ Trầm Hoảng bước vào trong thất, đi nhanh tới trước giường, Cung phu nhân tức thời đứng dậy, nhường chỗ ở bên giường cho hắn.

“Khanh Khanh, nàng vất vả rồi.” Mộ Trầm Hoảng đặt tay lên má Cung Khanh, nhẹ nhẹ vuốt ve gương mặt của nàng như bày tỏ vạn phần thương cảm.

“Đáng tiếc lại là một nhi nữ.”

“Ta thích nhi nữ.”

Cung Khanh chu môi cười: “Đừng để mẫu hậu nghe thấy. Nếu không lão nhân gia người lại vô cùng thất vọng.”

Mộ Trầm Hoảng ghé sát tai nàng cười nói: “Lần sau chúng ta sẽ cố gắng. Ngày tháng còn dài, nàng muốn sinh bao nhiêu hài tử phu quân ta đều có thể đáp ứng hết.”

Cung Khanh mặt đỏ bừng xấu hổ, nghiêm giọng nói: “Chàng mau đi ra đi.”

“Để ta nhìn ngắm Tinh nhi của chúng ta một lát.” Mộ Trầm Hoảng trêu đùa cầm bàn tay nhỏ xíu của nhi nữ, dịu dàng nói: “Tinh nhi, gọi phụ vương đi!”

“Phì!” Cả Cung phu nhân và Cung Khanh đều phì cười. Đúng là chưa bao giờ thấy một người cha nào nôn nóng như vậy.

Mộ Trầm Hoảng cũng cười để che giấu sự lúng túng, rồi bịn rịn rời đi.

Độc Cô hoàng hậu nghe nói Cung Khanh sinh nhi nữ, niềm vui sướng trong lòng thoáng chốc đã tiêu tan mất nửa. Nhưng Tuyên Văn đế lại rất vui mừng, ban thưởng cho trưởng tôn nữ bao nhiêu đồ tốt.

Mộ Tinh đầy tháng, Tuyên Văn đế tại Sướng Xuân uyển tổ chức đại yến quần thần, cả triều được nghỉ ba ngày.

Cung Khanh nói nhỏ: “Chúng ta làm vậy có phải là hơi phô trương quá không?”

“Ta có tuổi rồi mới sinh nữ nhi bảo bối, vui một chút thì có làm sao?”

Cung Khanh phì cười: “Chàng đã có tuổi?”

Mộ Trầm Hoảng đưa mắt lườm nàng, hừ giọng: “Đại đa số nam nhân trạc tuổi ta nhi tử đều đã biết rót rượu rồi.”

Cung Khanh cười không dừng được: “Vậy còn chàng thì sao?” Những lời thừa này lẽ ra nàng không nên nói.

Hắn u uẩn nhìn nàng: “Không phải là chờ nàng sao, vì nàng mà ta phải giữ thân như ngọc.”

Cung Khanh cười tươi như hoa: “Thiếp không tin.”

Hắn kề sát má nàng, thấp giọng năn nỉ: “Tối nay được không?”

Mặt nàng đỏ bừng, đẩy hắn ra: “Không được.”

“Khanh Khanh ngoan, ta đã nhịn mười tháng rồi, nàng xem đi...”

“Không được.” Nàng đẩy hắn ra, cười xinh tươi quyến rũ: “Điện hạ hai mươi năm trước đã nhịn rất tốt, mười tháng qua thì có nghĩa lý gì?”

“Khanh Khanh ngoan, ta xin nàng...” Hắn đè nàng xuống giường, nhưng đáng tiếc dù có cầu khẩn thế nào, nàng cũng chỉ cho hắn thân mật sơ sơ bên ngoài, Mộ Trầm Hoảng vừa yêu vừa tức, nhay cấn cho nàng mấy cái rồi mới thở hắt hễn buông tha, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, đợi hai tháng, đợi Tinh nhi bách thiên, xem ta trừng phạt nàng thế nào.”

Cung Khanh cười khanh khách nói: “Ai thèm sợ chàng.”

Thoảng cái đã đến ngày Mộ Tinh trong bách thiên, trong cung lại được phen yến tiệc linh đình.

Nghĩ đến những lời Mộ Trầm Hoảng đã nói trong ngày đầy tháng Tinh nhi, Cung Khanh cũng cố ý sửa soạn, đợi chờ hần đến. Nhưng không ngờ, đợi đến lúc lên đèn rồi mà vẫn chẳng thấy hần đâu. Phái người đi thăm dò mới biết thái tử đang xử lý chính sự, công việc chưa xong, muốn nường nường đi nghỉ trước.

Cung Khanh vừa nghe liền sai người chuẩn bị đồ ăn khuya đích thân đưa đến cho Mộ Trầm Hoảng.

Ngồi trên kiệu, tinh quang mờ mờ tỏ tỏ trên đỉnh đầu, những ngọn đèn lồng sáng lung linh tô điểm hai bên đường đi khoáng đảng, khiến màn đêm cô tịch bỗng trở nên mỹ lệ lạ thường.

Lý Vạn Phúc và mấy nội thị đang canh giữ trước cửa thư phòng, ánh sáng bên trong hắt ra qua khe cửa.

“Sao nường nường lại đến đây?” Lý Vạn Phúc thấy Cung Khanh đến liền vội vã quỳ xuống thi lễ.

“Ta mang đồ ăn khuya đến cho điện hạ.”

Lý Vạn Phúc cười hì hì vén rèm nói: “Mời nường nường.”

Sau khi Cung Khanh đi vào, mắt chợt sáng lên, trước mặt là một bức tường bày đầy sách, ở giữa phòng đặt một long án lớn, phía sau là long ỷ, được phối bởi hai màu vàng đen, lộ rõ vẻ tôn quý uy nghiêm.

Mộ Trầm Hoảng ngồi sau long án, ánh nến chiếu rọi lên dung mạo tuấn mỹ của hần, lông mày như kiếm mắt sáng như sao, kể cả lúc hần chau mày nhìn cũng vô cùng cuốn hút.

“Phu quân.” Cung Khanh khe khẽ gọi một tiếng, đúng là người thanh tiếng nói cũng thanh, đến cả giọng điệu gọi hần của nàng cũng mềm mại dịu dàng, êm đềm như nước chảy.

Mộ Trầm Hoảng từ đông tấu chương ngẩng đầu lên, thấy một mỹ nhân duyên dáng đáng yêu đang đứng trước mặt, áo choàng màu đỏ từ đầu đến chân, cổ áo viền lông chồn trắng như tuyết, hai quả cầu nhỏ ở đầu cổ áo trắng tinh rủ xuống, khiến cho gương mặt xinh đẹp nghiêng ngược nghiêng thành cang thêm thanh tú mỹ miều.

Ánh mắt dịu dàng, bờ môi căng mọng, vòng eo nhỏ nhắn, trong tay còn cầm một hộp đồ ăn, bức họa mỹ nhân này lập tức khiến cho thư phòng đang trầm tĩnh cô tịch sáng bừng lên.

“Khanh Khanh, sao nàng lại đến đây?” Hần mừng vui quá đổi và xen lẫn chút ngạc nhiên.

“Đã đến giờ này rồi sao chàng vẫn chưa về nghỉ?” Nàng nửa quan tâm nửa hờn dỗi nói, rồi đi đến trước mặt điện hạ mở hộp đồ ăn ra. “Chàng có đói không?” Nàng bê đồ ăn khuya đến đặt trên bàn, rồi lại đặt thìa ăn vào trong bát. Tuy chỉ là một chút điểm tâm bình thường, nhưng là món ăn do mỹ nhân đưa tới, nên hần đặc biệt thích mê người.

Mộ Trầm Hoảng kéo nàng ngồi lên chân mình, tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng: “Ta vừa mệt vừa đói, Khanh Khanh dứt cho ta.”

Cung Khanh đành phải mỉm cười múc một thìa, đưa sát đến bên miệng hần.

Hần mỉm cười liếc mắt nhìn nàng: “Không phải dứt thế này.”

“Vậy phải dứt thế nào?”

Hần cười di di môi nàng, ánh mắt lộ vẻ ranh mãnh.

Cung Khanh đỏ bừng mặt, bỏ thìa vào trong bát, lên giọng: “Thiếp không biết.”

“Nàng không biết, vậy ta sẽ dạy cho nàng.” Nói rồi hần xúc một thìa cho vào miệng, sau đó kề sát miệng nàng mà mớm qua.

Nàng định tránh, nhưng đã bị hần ôm chặt trong lòng, chiếc cằm của nàng đã bị hần giữ chặt. Hần cười tùm tùm ngậm miếng rượu nếp trong miệng, dùng lưỡi tách miệng của nàng ra rồi mớm vào trong đó, những hạt rượu nếp tròn tròn trượt xuống, trộn lẫn với canh ngân nhĩ, vừa trơn vừa ngọt.

Đút xong một miếng, hần lè lưỡi liếm một vòng quanh bờ môi anh đào căng mọng của nàng, cười nói: “Nàng thấy thế nào?”

Cung Khanh mặt càng thêm đỏ, đẩy hần ra nói: “Rõ ràng là chàng có thể tự ăn được mà.”

“Khanh Khanh không đút, ta không ăn.”

Thế là nàng đành phải đút từng miếng như vậy cho đến hết, rồi đỏ mặt nhìn hần: “Ăn đã no chưa?”

Hần cười tinh quái: “Càng đói hơn.” Dứt lời, liền đè nàng xuống long án, cúi đầu hít hít ở cổ nàng: “Khanh Khanh thật thơm. Bộ xiêm y này thật đẹp, là nàng cố ý mặc cho ta ngắm đúng không?”

Bộ xiêm y này là nàng mới may, eo cao cổ thấp, khiến cho bộ ngực căng đầy của nàng thêm gợi cảm quyến rũ. Nàng vừa nghe hần nói mặt càng thêm đỏ, thật đúng là oan uổng, không phải nàng cố ý mặc bộ xiêm y này để cám dỗ hần. Vòng ngực của nàng sau khi sinh đột nhiên tăng lên đáng kể, nên đành phải may mấy bộ xiêm y mới, chiếc váy màu hồng son này là nàng thích nhất, nên cố ý mặc vào ngày Tinh nhi tròn bách nhật.

Hần tháo thắt lưng của nàng ra, để lộ cặp tuyết lê đầy đà trắng muốt, “Khanh Khanh, chỗ này của nàng càng ngày càng to ra càng thêm đẹp.” Sau mấy phen bị hần vờ nặn giày vò, hơi thở nàng trở nên gấp gáp, nhưng vẫn dịu dàng nói: “Đừng, đừng ở đây.”

Hần tủm tỉm cười nói: “Trên long án sinh long tử thì thế nào?”

“Chàng...” Nàng vừa nghe hần nói muốn làm ở chỗ này, vội cuống lên định trượt xuống thoát thân.

Nhưng hần nào có định buông tha cho nàng, chiếc chân ngọc ngà của nàng vừa nhấc lên, đã bị hần đè chặt xuống.

Chỉ nghe kéo “toạc” một tiếng, chiếc váy lần này lại bị hần xé tan. Lúc này, nàng thật sự buồn bã không ngớt, lần trước mặc chiếc váy đỏ đã bị hần xé thành mười mấy mảnh, ngày hôm nay lại diễn y chang, cái tật thích xé váy của hần lại tái phát rồi.

Hần vừa xé vừa cười thích thú: “Chiếc váy này quả nhiên hay lắm, đa tạ Khanh Khanh có ý tốt.”

Hần nói vậy, như thể nàng cố ý mặc váy đến đây cho hần xé, nàng vừa xấu hổ vừa tiếc nuôi bộ xiêm y mới, liền sẵn giọng: “Đừng xé nữa, một lát thiếp làm sao có thể quay về.”

“Lát nữa ta bế nàng về.” Nhấn nhẹn chịu khổ suốt mấy tháng, giờ đây dự niệm trong hần bộc phát không thể vãn hồi, những tấu chương giá bút trên long án đều bị một phen rung lắc rơi hết xuống đất, tập lại thành một đống hỗn độn.

Trên bàn giá cắm nến lung lay sắp đổ, hần liền một tay đỡ lấy, đưa sát lại gần, mượn ánh nến để ngắm nàng rõ hơn.

Da thịt nàng như ngọc như tuyết, ửng hồng sắc nhạt, đầy đặn mượt mà, khiến cho hần huyết mạch trào dâng, xưa nay nàng hay xấu hổ, chuyện ái ân chỉ có thể thực hiện trong bóng tối, nhưng đêm nay dưới ánh nến, hần được thỏa mãn ngắm nhìn những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể nàng nhấp nhô lên xuống, dán chặt dưới thân hần uyển chuyển hầu hạ, trên sắc mặt còn nhuộm vẻ phong tình ướt át, dề mê thỏa mãn, thực đúng là câu hồn đoạt phách.

Hần thỏa mãn giờ giá cắm nến lên, muốn nhìn thêm cho thật tỉ mỉ.

Cung Khanh cực thẹn, gơ chân đá vào chiếc giá nến đang cầm trong tay hần, nến vụt tắt, trong thất lập tức tối om.

Hần cười nói: “Khanh Khanh đá giỏi lắm!”

Cung Khanh vội nói: “Mau châm nến, nếu không Lý Vạn Phúc thấy nến tắt nhất định sẽ đi vào.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng của Lý Vạn Phúc ở bên ngoài vang lên: “Điện hạ, điện hạ.”

Mộ Trầm Hoảng cất cao giọng nói: “Không có việc gì.”

Trong thất im lặng, chỉ nghe thấy mấy tiếng sột soạt nhưng không biết đó là tiếng gì.

Lý Vạn Phúc ngoáy ngoáy lỗ tai, điện hạ, nô tài chẳng nghe thấy gì cả.

Cung Khanh sinh hạ nữ nhi, Độc Cô hoàng hậu tất nhiên thất vọng mãi không thôi, nhưng vừa khéo cũng có lý do để chọn cho Mộ Trầm Hoảng thêm mấy lương đệ tiện bề chăm sóc hầu hạ.

Mùa xuân Cao Xương Vương tác loạn, Tuyên Văn đế lại thêm một lần nữa xuất bệ đánh dẹp, liên tục nửa năm, cuối cùng cũng bình định An Tây, Cao Xương Vương gửi thư hàng.

Tướng bảo vệ đại đô An Tây, Trịnh Giác Trí là biểu huynh của Độc Cô hoàng hậu, lần này bình định An Tây có công rất lớn. Độc Cô hoàng hậu liền nhân cơ hội này đề xuất cho nữ nhi của Trịnh Giác Trí là Trịnh Linh Tuệ làm lương đệ thái tử.

Tuyên Văn đế vừa nghe đã không vui nói: “Phụ phụ thái tử cảm sát hài hòa, nàng hà tất phải chọc gậy bánh xe gây khó dễ?”

“Là bởi thiếp suy nghĩ cho hoàng tự.”

Tuyên Văn đế cười nhạt: “Nếu hoàng hậu suy nghĩ cho hoàng tự, thì sao không để cho trẫm nạp thêm mấy hậu phi?”

Độc Cô hoàng hậu tức giận, cổ họng nghẹn cứng, hồi lâu mới nộ khí xung thiên nói: “Tóm lại, nếu nàng ta không sinh được nhi tử, bản cung nhất định sẽ nạp thiếp cho thái tử, hoàng thượng đừng hòng có ngăn cản thần thiếp.”

Dứt lời, liền đứng dậy phất áo rời đi.

Lần tranh luận này của đế hậu truyền đến Đông cung, không nghi ngờ gì điều đó đã trở thành tảng đá đè nặng trong lòng Cung Khanh. Giờ đây đối với nàng mà nói, vạn sự xem như đã hài lòng, chỉ còn áp lực duy nhất là phải sinh nhi tử, tuy Mộ Trầm Hoảng đối với nàng vô cùng sủng ái, đối với Mộ Tinh hết mực yêu thương, nhưng hoàng vị cần phải có người kế tục, nàng bất luận thế nào cũng phải sinh ra một nhi tử nữa.

Gần đây, Độc Cô hoàng hậu đã nói xa nói gần rằng nếu Cung Khanh không sinh được nhi tử, thì nhất định trong hậu cung phải tuyển thêm người. Loại áp lực này giống như một cái lưới vô hình chụp xuống đầu Cung Khanh, thế là chuyện phòng the vốn nàng luôn là người bị động, giờ đây bất đắc dĩ cũng phải chủ động hơn.

Thế nhưng Mộ Trầm Hoảng thời gian này bỗng dưng dừng đà dừng đỉnh, giờ về tẩm cung càng ngày càng muộn. Có hôm đã sang canh hai mà hần vẫn chưa về, Cung Khanh liền sao Vân Hủy đi thỉnh điện hạ về an giấc.

Qua một khắc, Vân Hủy quay về báo, thái tử còn đang xử lý chính sự, nửa canh nữa e là vẫn chưa về kịp, thỉnh nương nương đi nghỉ trước.

Cung Khanh nghe được những lời này, vừa tức giận vừa buồn cười. Chiêu tốt không sợ dùng nhiều, cái trò muốn bắt vờ thả này của điện hạ người đã dùng mấy lần rồi. Chính sự làm không xong thì để ngày mai, còn việc mang thai mới là đại sự trước mắt, nàng quyết định lại tự mình mang đồ “ăn khuya” đến cho điện hạ.

Lý Vạn Phúc vừa thấy thái tử phi giá lâm, lập tức định vào bẩm báo. Nhưng Cung Khanh đã giơ tay ngăn lại, mỉm cười lắc đầu.

Lý Vạn Phúc lập tức đã hiểu, thức thời lui ra.

Cung Khanh lẳng lặng đi vào, thấy Mộ Trầm Hoảng một tay chống dưới cằm, tay còn lại thỉnh thoảng gõ lên long án, chông thâu chương dày cộp trước mắt, nhưng rõ ràng là hần không tập trung, tốc độ lật xem đúng chậm kinh người.

Cung Khanh thăm buồn cười, khề khàng đi đến bên cạnh, lúc này mới dịu dàng nói: “Điện hạ.”

Mộ Trầm Hoảng ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia vui mừng: “Khanh Khanh, sao nàng lại tới đây?”

Cung Khanh đặt đồ ăn khuya lên bàn, cố ý quay người định đi: “Điện hạ không muốn thần thiếp đến, vậy thần thiếp xin quay về.”

“Đừng đi.” Hấn đứng dậy bước lên vài bước ôm chặt lấy nàng, “Khanh Khanh ngoan thật thấu hiểu lòng người.” Hấn mỉm cười bế nàng đặt lên long án.

“Khanh Khanh ngoan lâu rồi không dứt cho ta.”

Cung Khanh đành phải mở hộp lấy đồ ăn khuya ra, dùng thìa dứt cho hấn một miếng.

Hấn chau mày: “Không phải dứt như vậy.” Dứt lời liền ghé sát cọ cọ lên môi nàng, dụng ý không cần nói cũng hiểu.

Cung Khanh đành phải ngậm một miếng, e thẹn dứt cho hấn. Sau mỗi miếng, hấn còn ngậm luôn cả miệng nàng, mút mút liếm liếm khắp vành môi, hồi lâu sau hơi thở của cả hai đều trở nên gấp gáp, ý như chưa tận.

Cung Khanh đang muốn cùng hấn làm thêm một lần nữa giống như lần trước ở ngay trên long án này, nhưng hấn lại đột nhiên nói: “Khanh Khanh về trước ngủ đi nhé.”

“Không có chàng, thiếp không ngủ được.” Nàng đỏ mặt nói: “Phu quân và thiếp cùng về nhé?”

Hấn cong môi cười đầy ẩn ý: “Về làm gì?”

Lúc này nàng biết rõ hấn cố tình hỏi như vậy, thật đáng ghét, Cung Khanh vừa xấu hổ vừa tức giận: “Chàng nói xem là để làm gì, đương nhiên là để ngủ rồi.”

Hấn cười gian xảo: “Được, nghe lời Khanh Khanh, về đi ngủ vậy.”

Hai người trở về Đông cung, tắm rửa xong thì ngủ ở Hàm Chương điện.

Hấn rõ ràng là muốn đi ngủ, hai tay đan vào nhau đặt trên ngực, mắt nhắm lại, hơi thở đều đặn.

Đây là biểu hiện gì? Quá mệt ư? Nhưng xưa nay cho dù những lúc mệt hơn thế này hấn vẫn dũng mãnh thiện chiến như thường, hôm nay là sao đây?

“Phu quân, chàng ngủ chưa?” Cung Khanh quay người áp sát vào, cố ý để cho bầu ngực mềm mại chạm vào cánh tay hấn.

Hấn chẳng chút quan tâm, mắt vẫn nhắm chặt nói: “Khanh Khanh không phải nói trở về để ngủ sao?”

Cung Khanh: “...”

Đợi một hồi không có động tĩnh gì, nàng đành phải thò tay ôm lấy cánh tay hấn, thế là tay hấn bị cả bộ ngực đầy đặn đè lên, như thế này đã được chưa, đã đủ rõ ràng chưa?

Im lặng một hồi, hấn vẫn thờ ơ chẳng động tĩnh gì, dáng vẻ giống như là muốn ngủ lắm rồi.

Nàng rớt ruột, dứt khoát phải làm bằng bất cứ giá nào, nên chủ động hôn lên má hấn.

Vẫn không có phản ứng.

Ngừng lại một chút, nàng đành phải hôn lên môi hấn, còn học theo cách của hấn, tỉ mỉ cẩn thận liếm liếm trên môi, sau đó cắn cắn mút mút, tuy kỹ thuật còn vụng về, nhưng tốt xấu gì thì người ta cũng là lần đầu tiên chủ động, điện hạ người chẳng lẽ vẫn thờ ơ.

Hấn đúng thật là vẫn chẳng chút quan tâm.

Thế này là sao đây?

Cung Khanh quả thực như muốn điên lên.

“Phu quân?” Nàng khẽ lay lay hấn, nũng nịu thổ thổ nói: “Phu quân chàng muốn ngủ sao?”

“Khanh Khanh nàng không phải cố ý đến gọi ta về ngủ sao?”

“...”

Cung Khanh không còn cách nào khác, mặt mũi đỏ bừng, luồn bàn tay ngọc mềm mại lên ngực hấn, nhẹ nhàng mơn man, thể khiêu khích, nhưng hấn vẫn tỏ vẻ chẳng có phản ứng gì như cũ, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực, không chịu nhúc nhích lật người để đè nàng dưới thân thể hấn.

Rốt cuộc là sao đây?

Được rồi, dù sao cũng đã mặt dày mò đến đây rồi, đành... mò xuống phía dưới tiếp vậy, khi bàn tay nàng vừa lướt qua rốn hấn, kết quả là hấn thò tay ra túm lấy bàn tay nhỏ bé phạm tội đang sợ hãi rụt rè của nàng.

“Lần này Cung Khanh tự một mình nhé.”

“Làm sao tự một mình được?”

Hấn nhồm người ghé sát tai nàng nói thầm hai câu, nàng xấu hổ đỏ mặt nói: “Thiếp không biết.” Tư thế đó, nàng trước đây vài ngày dù có chết cũng không chịu thực hiện.

Hấn lật người lại nằm thẳng đơ ra, ôn nhu nói: “Vây thôi, đi ngủ nhé.”

Cái này, chẳng phải đã đến bước này rồi, sao còn muốn ngủ, nàng tức giận chỉ muốn cào cấu hấn, nhưng lúc này không thể đắc tội với ông lớn hấn, không có hấn làm sao mà mang thai được.

Sau một hồi nội tâm đấu tranh kịch liệt, cuối cùng cũng muốn làm, nàng đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Để thiếp thử xem.”

Lời này vừa dứt, kẻ nào đó đang nằm thụt ra cổ tỏ vẻ chính nhân quân tử bỗng mở bừng hai mắt với thần thái vô cùng sáng rõ.

Sau một hồi mây mưa vùn vù, ở trong trướng vẫn còn đượm bầu không khí mờ ám, Cung Khanh đặt tay lên bụng, thăm cầu khẩn: “Mong lần này sẽ mang thai nhi tử.”

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng cười của hấn: “Khanh Khanh, vừa rồi ta không xuất ở trong.”

“Cái gì?” Nàng ngồi bệt xuống giường, vén chăn ra xem, quả nhiên là vậy. Tức thời khí giận bốc lên ngàn ngút, bỏ nhào vào người hấn, gào lên: “Mau làm lại.”

Hấn cười tủm tỉm nói: “Trước đây nàng lúc nào cũng viện cớ thoái thác, còn nói là đau không thể thực hiện được nhiều lần. Hôm nay lại chủ động muốn đến hai lần, rõ ràng trước đây là cố ý lừa gạt ta đúng không?”

Đây đúng là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, những lời nàng nói trước đây đều nhớ rõ từng câu từng chữ, đến đêm nay lại đòi tính sổ với nàng. Nàng cũng cố không e thẹn xấu hổ nữa, mà vòng tay ôm lấy cổ hấn, mặt mũi đỏ bừng nói: “Lời thừa bớt nói, nhanh lên.”

Xong xuôi, Mộ Trầm Hoảng cười như đã tính trước hết mọi việc, nói: “Khanh Khanh yên tâm, lần này nhất định thành.”

Cung Khanh sắc mặt đỏ hồng, trong lòng nghĩ, chỉ mong đúng là như vậy.

Chớp mắt đã qua một tháng, nguyệt tín của Cung Khanh sao mãi vẫn chưa thấy.

Mộ Trầm Hoảng cười hoan hỷ nói: “Ta đã nói mà. Đêm hôm đó nhất định sẽ thành, chắc là nàng mang thai rồi, để ta cho gọi thái y tới kiểm tra.” Nhìn dáng vẻ của hấn, xem ra còn biết chắc hơn cả thái y. Cung Khanh ngượng ngùng ngăn cản, “Hay đợi vài hôm nữa, thiếp sợ là sai.”

Hấn vui mừng ra mặt nói: “Tuyệt không thể sai.”

Đợi thêm vài hôm nữa, nguyệt tín vẫn không đến. Mộ Trầm Hoảng không giữ được bình tĩnh nữa, lập tức triệu Tiết Lâm Phủ, quả nhiên chuẩn ra hỷ mạch.

Mộ Trầm Hoảng cười vén trướng lên, lao đến chỗ kiều thê đang nằm.

Cung Khanh nét mặt tươi cười rạng rỡ như hoa.

“Vi phu đã nói lần đó nhất định có mà.”

Cung Khanh ôm lấy cổ Mộ Trầm Hoàng, mỉm cười: “Phu quân đúng là liệu việc như thần, sắp sếp được với Thuần Vu đại nhân.”

“Là vi phu ta bách phát bách trúng chứ không phải cung không.” Hấn còn nói một câu hai ý, khiến Cung Khanh lập tức đỏ bừng mặt.

Mang thai lần này không giống với lần trước, mới ba tháng đã nhìn rõ bụng, đến lúc bảy tám tháng thì nhìn bụng đã to bất thường. Tiết Lâm Phủ chẩn đoán là song thai.

Mộ Trầm Hoàng càng cẩn thận hơn, hận không thể nâng niu ái thể của mình trong lòng bàn tay.

Đến kỳ sinh nở, Mộ Trầm Hoàng giống hệt như lần trước, đứng bên ngoài đợi hài tử ra đời.

Trong tấm điện, Cung Khanh nằm trên giường, túm chặt lấy tay mẫu thân, đau đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa.

Cung phu nhân đau lòng nói: “Mong lần này sẽ sinh được nhi tử, để không còn phải sinh nở cực khổ như thế này nữa.”

Đây là lần sinh thứ hai nên so với lần trước cũng nhanh hơn rất nhiều, sau giờ Ngọ hài tử đã được sinh ra.

Cung phu nhân vừa nhìn thấy tiểu cô nương, lập tức cổ họng như nghẹn lại, lần trước đã sinh một nữ nhi, lần này lẽ lại sinh một cặp nhi nữ nữa sao, trời ơi!

Độc Cô hoàng hậu mệnh phạm sao Cửu nữ, sinh liền bốn nữ nhi mới dừng. Điều này chẳng lẽ lại là di truyền? Cung phu nhân tim như muốn nhảy ra ngoài, thậm chí niệm A Di Đà Phật.

Mộ Trầm Hoàng đợi ở bên ngoài, nghe nói là một nhi nữ thì rất đổi vui mừng nhưng trong lòng cũng có chút thấp thỏm, giống như Cung Khanh, hấn cũng thích nhi nữ, nhưng thân là thái tử, sinh nhi tử là nhiệm vụ không thể thay đổi được, mà chỉ có thể hoàn thành vượt mức.

Quả nhiên Cung Khanh mang song thai. Rất nhanh, hài tử thứ hai oa oa khóc chào đời, Cung phu nhân lo lắng nhìn thoáng qua, lúc nhìn thấy tiểu kê kê rung rinh run rẩy, thì lập tức vui mừng như điên, chẳng để ý đến nữ nhi nữa, chạy ra ngoài nói với Mộ Trầm Hoàng: “Điện hạ, nhi tử, nhi tử.”

Mộ Trầm Hoàng kích động đứng lên, run run nói: “Có thật không?”

“Phật Tổ phù hộ, đã sinh được nhi tử.” Cung phu nhân xúc động nước mắt tuôn trào, thật tội nghiệp cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nếu Cung Khanh không sinh được nhi tử, chắc bà cũng muốn phát điên.

Mộ Trầm Hoàng cũng không đợi được nữa, trực tiếp cùng Cung phu nhân đi thẳng vào trong điện.

Mộ Trầm Hoàng xúc động đến nỗi hai tay run rẩy, hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, cười không khép lại được.

“Khanh Khanh cực khổ rồi.”

Cung Khanh lúc này chẳng còn chút khí lực nào, nghe nói hài tử thứ hai là hoàng tử thì lập tức tinh thần phấn chấn, mừng vui khôn tả, như đã thoát được tảng đá nghìn cân đè nặng trong lòng. Nàng cũng chẳng để ý đến Mộ Trầm Hoàng đang kích động gọi thầm bên tai, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Hai hài tử đặt cạnh nhau ở trên chiếc giường nhỏ, nếu nhìn qua thì giống nhau như đúc, hệt như hai cục bột vậy.

Mộ Trầm Hoàng hoan hỷ trong lòng nói: “Ai cũng nói mọi hài tử sinh ra đều nhăn nhoe xấu xí, sao hài tử của ta lại khả ái thế này, haiz, quả nhiên là phụ mẫu đẹp thì hài tử cũng không tầm thường.”

Cung phu nhân: “...”

Phiên ngoại

Khâm Thiên Giám định được ngày tốt, cử hành đại lễ sắc phong Hoàng hậu.

Ngày đại lễ sắc phong này tiết trời trong xanh, cảnh xuân tươi đẹp. Cung Khanh thân mặc bách điều triều phượng triều phục, đầu đội mũ phượng khảm châu kim, được Mộ trầm Hoàng dắt tay bước lên kim loan bảo điện.

Trên bệ đỏ, Lễ bộ tuyên chỉ, đích thân Mộ Trầm Hoàng trao sắc phong kim ấn cho Hoàng hậu.

Cung Khanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn vào đôi mắt trong veo như hồ nước thăm sâu không thấy đáy mỉm cười.

Hắn dung mạo anh tuấn, phong tư trác tuyệt, đội hoàng miện mười hai chuỗi ngọc, mặc miện phục Hoàng đế, dáng vóc cao lớn, thực không ai có thể mặc long bào vừa uy nghiêm vừa phong nhã tuyệt đẹp như hắn.

Nàng đưa hai tay nhận lấy sắc phong kim ấn Hoàng hậu. Mộ Trầm Hoàng kéo tay đỡ nàng dậy, ghé sát tại nàng cười nói: “Khanh Khanh, nàng xem, Thuần Vu Thiên Mục nói nàng có mệnh quý mẫu nghi thiên hạ quả thực không sai, giờ đã ứng nghiệm rồi.”

Cung Khanh mỉm cười không nói, việc này rốt cuộc thế nào e là chỉ có hắn và Thuần Vu Thiên Mục mới biết.

Tiếp đó, bách quan triều hạ, mệnh phụ triều bái. Sau khi nghi lễ hoàn tất, để hậu đi ra bái yết thái miếu. Cung Khanh đã thấm mệt không muốn nói gì. Nàng lại vừa mang thai, Mộ Trầm Hoàng yêu thương không ngớt, vội vàng để nàng quay về nghỉ ngơi.

Cung Khanh ngủ một mạch đến sáng hôm sau, khi nàng chưa tỉnh giấc thì nghe tiếng trẻ con líu ríu bên ngoài đánh thức, sau khi đứng dậy rửa mặt, nhìn ra ngoài đã thấy Mộ Trầm Hoàng đang ngồi ở hành lang, ngắm nhìn m

ột đám hài tử chơi đùa bên cạnh chậu mẫu đơn lớn.

Nàng mỉm cười bước ra khỏi phòng, đi đến ngồi bên cạnh hắn.

“Khanh Khanh tỉnh rồi sao, có đói không?”

“Đợi một lát sẽ ăn.” Nàng đang ồm nghén, ăn không ngon miệng.

Đại công chúa Mộ Tinh nền nã ngây thơ, nhị công chúa Mộ Huyền hoạt bát xinh đẹp, hài tiểu công chúa tuy còn nhỏ nhưng đã lộ rõ những nét mỹ lệ duyên dáng, sau này nhất định sẽ là những tuyệt sắc giai nhân. Thái tử Mộ Minh thì tương mạo tuấn mỹ bất phàm, nhưng lại bướng bỉnh nhất.

Ánh mắt Mộ Trầm Hoàng cứ mãi ngắm nhìn tiểu Thái tử, dù sao đây cũng là người kế thừa sự nghiệp thống nhất giang sơn của hoàng gia.

Còn Chung Khanh thì lại chăm chú ngắm nhìn hai công chúa, trong lòng thầm nghĩ, hai nữ này như những viên minh châu sáng láng, tương lai phải tìm phò mã thế nào mới xứng đáng đây?

Mộ Trầm Hoàng quay sang thấy nàng đang ngồi thần người ra, liền nắm lấy tay nàng dịu dàng hỏi: “Khanh Khanh đang nghĩ gì vậy?”

“Thiếp đang nghĩ mình năm đó suýt nữa thì không lấy được chồng.”

Mộ Trầm Hoàng mỉm cười, bông đùa nói: “Khanh Khanh muốn tính số sao?”

Cung Khanh hờn dỗi lườm hắn: “Thiếp muốn phòng ngừa chu đáo.”

“Khanh Khanh nói ta nghe ?”

“Các nữ chớp mắt đã đến tuổi cập kê, không thể để giống như thiếp được, đợi đến tuổi thành nhân mới lo tìm phò mã, trong lúc vội vàng cũng khó có thể tìm được phò mã tốt, chỉ bằng bây giờ chọn ra mấy nam hài tử, thứ nhất có thể khảo sát từ giờ đến lúc lớn lên, thứ hai là cùng các nữ nhi nuôi dưỡng tình cảm. Trước mắt phải chọn thư đồng cho Thái tử, tốt nhất là chọn nhiều một chút, bởi tuy danh nghĩa là thư đồng của Thái tử, nhưng kỳ thực là tuyển làm ứng cử phò mã.”

Hoàng đế nghe vậy phì cười nói: “Nàng quả thực là nghĩ ngợi quá xa rồi, Tinh Nhi, Huyền nhi lúc này mới mấy tuổi.”

Cung Khanh hừm một tiếng: “Thiếp mặc kệ, thiếp muốn định xong hôn sự cho các nhi nữ của mình, không thể để chúng lại giẫm vào vết xe đổ của thiếp, mẫu thân thiếp năm đó chỉ có mình thiếp là nhi nữ vậy mà lo lắng, đến nỗi tim như vỡ vụn thành trăm mảnh. Thiếp lại có tận hai công chúa, nhất định phải sớm phòng bị chu đáo.”

Mộ Trầm Hoảng véo véo mũi Cung Khanh, cười tủm tỉm nói: “Nàng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, khó gả đi là bởi đã lọt vào mắt trẫm, không liên quan đến việc nàng có tìm được chỗ định thân hay không, sau này vẫn định được hôn sự, xem như không phải là thất bại.”

Cung Khanh giậm chân: “Tốt quá, quả nhiên là chàng đã thông đồng với Thuần Vu Thiên Mục.”

Hoàng đế lập tức nghiêm mặt nói: “Là thiên ý. Nàng xem, giờ nàng thật sự đã là Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ rồi còn gì?”

Tóm lại, chuyện này có đánh chết cũng không thừa nhận.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-my-nhan>